

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER YAZARI

KAREN KINGSBURY ON BEŞ DAKİKA

Ne dilediğine dikkat et çünkü dileğin kabul olabilir.

**BRO
SIS**

ROMAN
Çeviren: Hülya Key

ON BEŞ DAKİKA

New York Times'in en çok satan yazarı Karen Kingsbury'den şöhret, gerçek aşk ve her şeye birden sahip olmanın bedelinin irdelendiği duygusal bir hikâye.

Zack Dylan'in bir hayali vardır. En büyük sahnelerde, en kalabalık seyirci kitlelerine şarkı söylemek. Televizyonun popüler yarışması "On Beş Dakika"ya katılmak için evden ayrılırken kız arkadaşına ve ailesine bir söz verir. Eğer yarışmada başarılı olursa hiçbir zaman değişmeyecektir.

Bir gece içinde tüm ülkenin tanıdığı ve hayran olduğu bir yarışmacı olur. Twitter hesabındaki takipçi sayısı yüz binlere ulaşır. Yarışma ilerledikçe, inançları, değerleri ve sahip olduklarıyla şöhret arasında bir tercih yapmak zorunda kalır.

Zack kendi payına düşen on beş dakikalık şöhret uğruna her şeyini kaybedecek midir?

/eksikparca1

/Eksik_Parca

www.eksikparca.com

23t

ISBN: 978-605-85268-9-1

9 786058 526891

www.ucuzlukvadisi.com

"Kingsbury, televizyon kanallarının çok tutulan ses/sarkı yarışmalarını mercek altına aldığı yeni romanında şöhretin bedelini irdeliyor... Duygu dolu bu hikâye okuyucularına gözyaşı döküreceği gibi aynı zamanda eğlence hayatının oyuncularını önemli idoller haline getirmedeki katkısını da sorgulatacaktır."

Publisher's Weekly

"Karen Kingsbury 'On Beş Dakika' da American Idol ya da O Ses benzeri televizyon yarışmalarına yaklaşımını anlatıyor. Kitapta verdiği mesaj şöhretin peşinden koşarken dikkatli olmak gerektiği. Zira niyetiniz ne kadar iyi olursa olsun hayatınız ve hatta yalnızca hayatınız değil, kendiniz bile, sonuna kadar tamamen değişebilir ve bir daha istesenez bile eskiye dönemeyebilirsiniz."

Good Reads

"Karen Kingsbury'nin o kadar akıcı ve şiirsel bir anlatımı var ki zengin dokusuyla sizi kendisine esir eden bir hikâyeyi okuduğunuzu değil, bir arkadaşınızla konuştuğunuzu zannedebiliyorsunuz. Karakterler hem büyüleyici hem de gerçekler. Manevi kurtuluşları yolunda verdikleri mücadeleyi kolayca unutamayacaksınız."

Barnes and Noble

Çok satan kitapların yazarı Kingsbury, her zaman yaptığı gibi görünenin ardında kalpte yatan gerçekleri birer birer ortaya çıkarttığı, bu kez televizyon dünyasının heyecanlı şovlarının birinde geçen duygusal ve muhteşem bir hikâye yaratmış.

Booklist

KAREN
KINGSBURY

ON BEŞ DAKİKA

**Bütün
dünya bir
sahnedir...**

-William Shakespeare

**EKSİK
PARÇA**

*Bir gün herkes on beş dakikalığına
şöbret olacaktır.*

Andy Warhol – 1968

Eksik Parça Yayınları

On Beş Dakika

Karen Kingsbury

Orijinal Adı: Fifteen Minutes

Copyright © 2013 Karen Kingsbury

Yayın Yönetmeni: Asiye Ademir

İngilizce'den Çeviren: Hülya Key

Editör: Hülya Key

Redaktör: Fülya Tükel

Kapak Tasarımı: İrem Demirezer - Mineral

Sayfa Tasarımı: Mineral Görsel İletişim Hizmetleri

www.mineraltasarim.com | Tel: 0212 2893010 (pbx)

Baskı ve Cilt: Sonsuz Matbaa Kağ. Müc. Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 291 Topkapı / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 - 501 04 95 | Fax: 0212 674 85 29 | sonsuzbasim@g

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 15694

MATBAA SERTİFİKA NO: 28487

Baskı: Eylül 2014

978-605-85268-9-1

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı'ndan alınan İki A Yayıncılık'a aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayınlı olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ

Gülbahar Mah. Elif Sok. No:4/A Mecidiyeköy / İstanbul

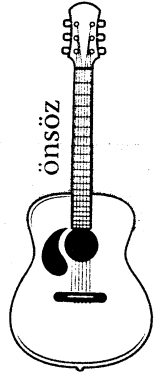
Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

<http://ikiayayincilik.com.tr/>

<https://www.facebook.com/eksikparca1>

https://twitter.com/Eksik_Parca

www.eksikparca.com

Chandra Olson her temmuz ayında bu yolculuğu yapardı. Takviminde bu tarihi işaretler, menajer ve personele bu süre içinde kendisine ulaşamayacaklarını bildirirdi. Amerika'nın bir numaralı zenci şarkıcısı için yaz ortasında iki günlüğüne Los Angeles'tan ayrılıp Birmingham'a uçarak annesiyle babasının gömülü olduğu, şehir dışındaki eski mezarlığa gitmekten daha önemli başka bir şey yoktu.

Hiçbir şey.

Son dört yıldan beri her temmuz ayında bir gününü burada geçirirdi. Etrafında ne şoförü ne arkadaşları ne de hayranları olurdu. Yalnızca Chandra Olson, katlanan bir sandalye, bir termos dolusu soğuk su ve bir anı defteri. Anı defteri mutlaka olurdu.

Chandra bu anı defterine ebeveynlerine hitaben onların hiç okuyamayacakları bir mektup yazar ve kendisine verdikle-

ri destek için onlara duyduğu şükranı ifade eder, şöhret olmanın yarattığı pişmanlığı ve ödediği bedeli kelimelere dökerdi.

O çok büyük bedeli.

Kiraladığı arabayı köşede bir yere park edip etrafı kolaçan etti. Meşe ağaçlarının seyrek aralıklarla dikili olduğu, mezar taşları ve çimenle kaplı birkaç dönümlük bir mezarlıktı. Şehit bir askerin mezarının üzerine örtülmüş Amerikan bayrağı ve artık kurumuş birkaç tane çiçek buketi vardı. Evet, istediği gibiydi. Yalnızdı. Ondan başka hiç kimse yoktu.

Yeni biçilmiş çimlerin üzerinde dikkatlice yürüyerek anne ve babasının yatmakta olduğu yere geldi. Elindeki termosu yere koydu, sandalyeyi açtı. Bir süre annesinin ve babasının gösterişsiz mezar taşlarının üzerindeki yazılara baktı ve gerçeğin tüm benliğini sarmasına izin verdi. Martin ve Muriel Olson. Genç, hareketli ve hayat doluydular. Babası kırk sekiz, annesi kırk dört yaşındaydı. Daha görecekleri düğünler, to-runlar, emeklilikleri ve önlerinde uzun bir hayat vardı. Güzel hayat hikâyelerinin en güzel yerinde vurularak öldürülmüşlerdi.

Chandra'nın gözlerine yaşlar doldu. İkisinin de ölüm tarihi aynıydı: 15 Mayıs 2009.

Haftalardır yüzeye çıkmaya çalışan dizelerle bir melodi bu sabah yüreğini dağlamıştı. Chandra emindi, bu melodi ve dizeler burada bir araya gelecekti. Burada, anne ve babasının bedenlerinin yakınında ve *On Beş Dakika*'nın 10. sezonunun seçmelerinin başlamasına bir hafta kalmışken. Bir öyküsü ve insanlara ileteceği mesajı olan bir şarkı olacaktı. Ne dilediğine, neyin hayalini kurduğuna dikkat et uyarısı olacaktı bu şarkı.

Çünkü dileğin kabul olabilir.

Chandra sandalyeye oturup mezarlığın üzerinde âdeta

asılı durmakta olan bulutları seyre koyuldu. Son iki ayda ülkenin yedi ayrı şehrinde yapılan yarışma seçmelerine katılmıştı. Atlanta son şehir olacaktı ve devam hakkı kazanan yarışmacılarla birlikte doğru New York'a gideceklerdi.

Evet, şu anda Amerika'nın birçok yerinde insanlar evlerinde hazırlanıyorlardı. Binlercesi. Aileleri ve arkadaşlarıyla vedalaşıyor, hafta sonunda Güney'in kalbinde yapılacak olan seçmelere gitmek için yola çıkıyorlardı. On beş dakikalığına şöhret olma şanslarını denemek üzere.

Altı yıl önce Chandra, o iri gözlü şarkıcı, gündüzleri devlete ait bir bakımevinde çalışıyor, akşamları da ikinci öğretimde üniversiteye devam ediyordu. On dokuz yaşındaydı ve Teksas'tan bile büyük hayalleri vardı. *On Beş Dakika* ya da bu yarışmanın nereye varacağı, yolculuğunun onu nereye götüreceği hakkında ne biliyordu?

Chandra gözlerini kapatıp kendini o zamanki hâliyle görmeye çalıştı. Seçmelerde onun adına hiç kimse, anne ve babasından daha çok heyecanlanmamıştı. Her ikisi de hayatları boyunca hep çok çalışan insanlar olmuşlardı. Birmingham şehir merkezinde iki satış firmasının idari müdürleri olarak çalışıyorlardı. Martin ve Muriel sosyal konutlarda, bazı günler yiyecek yemek bile bulamadan büyümüşlerdi. Anne-baba olduktan sonra da kendilerinin hiç sahip olmadıkları şeyleri çocuklarına –Chandra ve erkek kardeşi Jalen'a– verebilmek için hayatlarını adamışlardı. Jalen'ın rüyası futbolcu olmaktı. Nitekim şu anda Virginia'daki Liberty Üniversitesi'nin takımında futbol oynamaktaydı. Ve bunu da yalnızca anne ve babasının binlerce dolarlık futbol kulübü faturasını, özel öğretmen ücretini, jimnastik salonu üyeliğini ödeyebilmek için yıllarca fazla mesai yaparak çalışmalarına borçluydu. Aynı şeyler Chandra

için de geçerliydi – tek farkla, onun tutkusu futbol değil, şarkı söylemekti.

Gözlerini açtı ve annesinin mezar taşına baktı. *Bana şarkı mırıldanarak doğduğumu söyledin, hatırlıyor musun? Anne, sen bana her türlü imkânı sağladın.* Doğruydı. Chandra en iyi öğretmenlerden şan dersleri almış, özel bir konservatuara gitmişti. İlk şarkısını bestelediğinde annesi ve babası onu alıp Atlanta'ya götürmüşler ve liste başı olan R&B parçalarını ortaya çıkarmakla tanınmış biri tarafından plağının yapılmasını sağlamışlardı.

Fakat *On Beş Dakika*'nın açtığı kapıları Chandra'nın şarkıcılık kariyerinde başka hiçbir şey açmamıştı. Daha ilk seçimlerde Chandra bir yıldız gibi parlamış ve her ne kadar şovda çekişme varmış gibi senaryolar yaratılsa da gerçekte bir rakibi olmamıştı. Gösterinin finalinde yarışmanın heyecan içindeki şık giyimli sunucusu Kip Barker kameralara gülümseyerek meşhur "Veee *On Beş Dakika*'nın yeni şöhretiii... Chandra Olson!" cümlesini sarf ettiğinde ne salondaki ne de evlerinde televizyonları başındaki seyirciler arasında şaşırان olmuştu.

Yarışmanın uzun yıllardır jüri üyeliğini yapan Cullen Caldwell ona "Sen *On Beş Dakika* sahnesine çıkmış en iyi şarkıcısın," demişti ve bu cümle internet üzerinden yayılıp televizyondaki *Today* programından *People* dergisine varıncaya kadar her yerde kullanılmıştı.

Chandra bir hafta geçtikten sonra annesiyle baş başa yaptığı bir görüşmeyi hatırladı. "Güzel kızım, bunun ne kadar büyük bir şey olduğunun farkında mısın?"

Annesinin bu sözlerinin sıcaklığı Chandra'nın içini ısıtmış, yüreğini kabartmıştı. Annesine uzun uzun sarılmıştı. "Evet, büyük bir şey."

“Büyükten de öte!” Annesi Chandra’nın yüzünü avuçları arasına almış ve gözlerinin içine bakmıştı. “Bebeğim, *On Beş Dakika* televizyondaki en büyük yarışma programı. Ve onların gördüğü en iyi şarkıcı sensin!”

Annesi *On Beş Dakika* konusunda haklıydı. Bu program on yıldan beri yayınlanıyordu ve her ne kadar başka ses yarışmaları pazardan pay kapmak için rekabet etmeye çalışsalar da hiçbirisi *On Beş Dakika* ile başa çıkamıyordu. Jüri üyesinin yorumuna ve annesinin onu yücelttiği bu konuşmaya bakıldığında sınırsız potansiyeli ile Chandra’nın geleceği güneşten bile daha parlak gözüküyordu.

Herkes onu bekleyen başarıyı görüyordu.

Ama hiç kimse iki yıl sonra başına geleceği görememişti. Chandra’nın yarışmayı kazanmasından –ilk albümünün liste başı olması ve ününün Cullen Caldwell’in tahmininden de fazla yayılmasından– iki yıl sonra ortaya Alabamalı bir tacizci çıkmıştı. Chandra’yı Facebook’ta bulmuş ve kendisi ve annesine bir ev almak üzere ondan borç para istemişti. Chandra bu talebi görmezlikten gelmişti.

Talep kısa bir süre sonra taciz hâlini almaya başlamıştı. Bu kişi her gün para talebiyle ilgili bir şeyler yazıyordu. En son yazdığı yazı Chandra’nın kanını dondurmuştu. *Annenlere bir şey olsa nasıl olur Chandra? Belki o zaman dikkatini çekebilirim!*

Chandra bunun üzerine Facebook’ta adamı bloke etmiş ve Birmingham polisine şikâyetle bulunmuştu.

Birmingham polis amiri Chandra’ya “Adamın yazdıklarının rahatsız edici olduğu açık,” demişti. “Ama Facebook’ta herkes bir sayfa açabilir. Biz bu kişinin bir adam olduğunu ya da Alabama’da yaşadığını bile ispat edemeyiz. Bunun gibi in-

sanlar genellikle ciddi değildir.” Bir de ünlü birisine yapılan her bir çılgın tehdidi araştırmaya kalksalar buna zaman yetmeyeceğini eklemişti. “Bu durum ünlü olmanın ayrılmaz bir parçası.”

Evet, ünlü olmanın ayrılmaz bir parçasıydı. Halkın gözü önünde olmanın başka bir yönü. Chandra polis amirinin sözlerine inanmaya çalıştı. Bu, boş bir tehditti. Konser programı devam ediyordu ve her gece sahneye çıkmadan önce mutlaka annesiyle telefonda görüşüyordu. Hatta bir keresinde bu adamla ilgili kaygılarını annesiyle paylaşmıştı:

“Anne, size de bir koruma ayarlamalıyım. Benim bir tane var.”

Annesi sakinliğinden bir şey kaybetmeden “Saçmalama,” demişti. “Tanrı bizi korur bebeğim. Ben de baban da gayet iyiyiz.”

“Keşke yanımda olsanız.” Korkusu, stadın zaten rüzgâr alan sahne arkasını daha da soğuk hâle getirmişti. “Sen ve babam, benimle gelebilirdiniz.”

“Aaa, Chandra!” Annesinin gülüşü kelimelerinde duyuluyordu. “Emekli olduğumuzda her gece en ön sırada olacağız.”

Chandra’nın ilk şarkısını söylemesine iki dakika vardı. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Bana bir iyilik yap, yavrum.”

“Evet?”

“Bu gece babanı ve beni ön sırada hayal et. Biz seninleyiz güzel kızım. Biz her zaman seninleyiz.” Kendini duygularına iyice kaptırarak devam etti: “Seninle o kadar gurur duyuyorum ki Chandra.”

Annesinin duyduğu bu güven Chandra’yı sakinleştirmiş, tacizcinin korkunç tehdidini unutturmuştu. Ancak, o hafta

içinde sıcak bir akşam, annesiyle babası kilise ziyaretlerinin dönüşünde arabalarını park edip el ele, neşe içinde konuşarak ve gülerek evlerine doğru ilerlerken ön taraftaki verandadan üzerlerine ateş açılmış ve vücutlarını delip geçen mermi yağmuru onları yere yapıştırmıştı. O sırada posta kutusuna bakmak için dışarı çıkmış olan bir komşu bütün olup biteni görmüş, ne var ki daha yardım çağıramadan annesiyle babası ölmüşlerdi.

Tacizcinin akıl hastanesinden kaçan kayıtlı bir akıl hastası olduğu anlaşılmıştı. Polis gelene kadar Olsonların verandasında bekleyen adam polise teslim olmuş ve cinayetleri işlediğini itiraf etmişti. Polise yaptığı açıklama da şuydu: “Chandra’nın dikkatini çekmek istedim.”

Evet, bunu başarmıştı.

Artık hayatı, bu cinayetten önce ve sonra olmak üzere ikiye ayrılacaktı. Hiç kuşkusuz Chandra’nın bir yanı burada, anne ve babasıyla birlikte gömülmüştü. Öldürülmelerini takiben Chandra iki ay izin almış ve inzivaya çekilmiş, yapılması gereken yasal işlemlerle ilgilenmiş ve korkusundan evin dışına pek çıkamamıştı. Sonunda iki koruma daha tutmuş ve sahneye dönmüştü.

Başka seçeneği yoktu. Sahne artık onun efendisiydi. O artık sahneye aitti.

Dört yıl sonra burada mezarlıkta şimdi onu rahatsız eden sorular o zaman da içini kemirmişti. Tanınan bir insan olmanın, şöhret olmanın anlamı neydi? Albüm satışlarının, övgülerin ve ödüllerin anlamı neydi? Paranın, evlerin, tatillerin? Bunların hiçbiri onu, annesinin yüzünü avuçlarına aldığı o ana götüremezdi.

Son albümü iTunes’da liste başı olmuştu ve *On Beş Dakika*’ya çağırılmıştı. Bu defa jüri üyesi olarak. Twitter’da on milyon

takipçisi vardı ve her gün film ve kitap teklifleri alıyordu. Fakat bütün bunlara burada, mezarlığın bu havasında ve sessizliğinde dışarıdan bakabiliyordu. Gerçek kazanımlar bunlar mıydı? Hayat anlamsızdı... Rüzgârın peşinden gitmek gibi bir şeydi.

Her şey anlamsızdı.

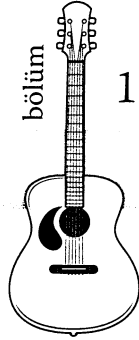
Anı defterini çıkartıp yazmaya başladı. Sözcükler kolaylıkla geliyordu, kalbindeki yaradan dökülür gibi. Bu şarkı kesinlikle hit olacaktı, emindi bundan. Her ne kadar bunun bir anlamı olmasa da. Yalnızca tek bir şey onun bu hayata devam edebilmesini, şöhretin günlük tuzaklarına, konserlere, imza çılgınlarına, menajerlere, korumalara katlanabilmesini mümkün kılıyordu. Bu, ne *On Beş Dakika*'daki jüri üyeliği görevi ne de bu hafta seçmelere gelecek olan sayısız umut dolu insandı.

Yalnızca finale kalacak yirmi kişiydi.

Hayatları sonsuza kadar değişecek olan yirmi finalist. Artık hiç aynı olmayacaklarını akıllarına bile getirmeyen, bir daha hiç eski hayatlarına dönemeyecek olan yarışmacılar. Bu finalistlerin arasında zamanında kendisinin olduğu gibi ailesi, inancı ve kendi hâlinde, mutlu bir hayatı olan bir şarkıcı vardı belki.

Eğer birini bile şöhretin aldatıcı görüntüsü ve beraberinde getirdiği mahpus hayatıyla ilgili uyarabilirse bunu yapacaktı. Bu süreçte belki dört yıl önce ebeveynlerinin ölümüyle kaybettiği bir şeyi bulabilirdi. Şöhretin kendisine hiçbir zaman veremeyeceği bir şeyi. Peşinden gitmeye değer bir şeyi.

Anlamı.

Zack Dylan bir elinde dumanı tüten bir fincan kahve, ailesinin çiftlik evini çevreleyen ahşap verandada ayakta durmuş, Kentucky at çiftliği boyunca koşmakta olan bir çift Arap atını seyrediyordu. Yüz dönümlük bu at çiftliği tam altı kuşaktan beri aileye aitti.

Tatlı temmuz havasını içine çekerek fincanını eski ahşap masanın üzerine bıraktı. Masanın etrafında dört tane siyah metal sandalye vardı. Atları görebileceği birine oturdu. Son zamanlarda bu, onun rutin olarak yaptığı bir şey hâline gelmişti. Kız arkadaşı Reese Weatherly yarım saate kalmadan gelmiş olurdu.

Zack Atlanta'ya yola çıkmadan önce birlikte zaman geçirmek için son şanslarıydı bu.

Arap atları sanki bir şeyin değişeceğini, büyük bir şeyin olacağını hissetmiş gibi durdular. Sonra tekrar rüzgâr gibi koşmaya başladılar. Çimenlerin üzerinde hareket hâlindeki bir

melodi gibi uçuyorlardı. Zack kollarını eski masaya dayayarak koşmalarını seyre daldı. Büyük-büyük-büyükbabası safkan at yetiştirmeye başlamış ve 1934 yılında Dylanların at çiftliği Kentucky Derbisi'nin şampiyonunu çıkarmıştı. Çiftliğin logosunu da bir buket gül tutan şampiyon figürü oluşturmaktaydı.

Dylan Şampiyon At Çiftliği.

Eğer değişen bir şey olmaz ise icra yoluyla elden çıkmaya mahkûm bir çiftlik.

Zack yine geçmişe daldı. Aile 1950'lerde maliyeti yüksek olan safkan at üretmeyi bırakmış ve Arap atlarına geçmişti. Şimdi ise at terbiyecileri atlarını buraya bırakıyor ve üç arendan birinde atlarını eğitmek üzere saat başı ücret ödüyorlardı. Sorun işin kendisi değil, ocak ayında ahırları ve ambarları yerle bir eden kasırgaydı.

Evleri zarar görmemişti ama sigorta, ambar ve ahırları kapsamıyordu. Mesuliyet sigortası vardı ama fırtına sigortası yoktu. Altı yıl önce başka bir kasırga benzeri bir hasara yol açmıştı. Ailenin o zamanki sigortası daha geniş kapsamlıydı. Fakat hasar tazminatını aldıktan sonra bu binaları bir daha sigorta kapsamına aldirmek mümkün olmamıştı.

Kasırganın durduğu andan itibaren Zack ve on beş yaşındaki kardeşi Duke hasarı gidermek için babalarıyla birlikte çalışmışlardı. Dışarıda yer alan binaların damlarını tamir edebilmek için ilave keresteye ihtiyaçları olmuştu. Bu da on binlerce dolar demekti. Para olmayınca da tamirat yapılamamış ve birçok müşteri atlarını başka çiftliklere götürmüşlerdi. Dylanlar kazandıkları paradan fazlasını harcar duruma düşüncede ailenin içindeki gerginlik her geçen gün artmıştı.

Üstüne üstlük bir de Zack'in kız kardeşi AJ hasta idi. Down Sendromu ve çocuklara özgü romatoid artrit hastalığı

vardı, hem de en ciddi cinsinden. Başka komplikasyonlarla da birleşince doktorlar kızın bir on yıl daha yaşamayacağına kanaat getirmişlerdi.

Zack, ailesinin sorunlarının ağırlığı altında derin bir iç çaktı. Yıkık dökük binalara, erimekte olan banka hesaplarına rağmen burası onun ailesinin at çiftliği idi. Zack'in elbette başka hayalleri de vardı, şarkı bestelemek ve hatta söylemek gibi. Ama bunlar gerçekten tali konulardı. Hobiydiler. Çiftliğin belinin doğrulup tekrardan çalışır hâle geldiğini görmeyi her şeyden çok istiyordu. Yeni Arap atları ve hatta derbi yarışmacıları getirmek istiyordu. Dylan Şampiyon At Çiftliği'ni tekrar var etmek istiyordu. At çiftliği kendisine ve kardeşi Duke'e kalan bir mirastı. Geçmişlerinin dokusu, geleceklerinin garanti-siydi.

Bir gıcırdama sesi duyunca omzunun üzerinden dönüp baktı. Kapı açıldı ve ağırlığının çoğunu siyah renkli bastonuna vermiş olan büyükbabası Dan dışarı çıktı. "Zack."

"Efendim." Sandalyesini geri itip ayağa kalktı.

Büyükbabasının adımları yavaştı. Parkinson hastalığı her hafta özgürlüğünden bir parça daha alıp götürüyordu. Yaşlanmış yüzü gülümsemeyle aydınlandı. "Güzel bir sabah."

"Resim gibi." Zack bekledi.

Verandanın zeminindeki tahtalar büyükbabasının her adımını protesto eder gibiydi. Yaşlı adam Zack'e ulaştı ve titrek elini omzuna koydu. Büyükbabası, kasırgadan önce, en büyük arenanın olduğu yerdeki misafir evinde yaşamaktaydı. Şimdi ise giriş katındaki misafir odasında kalıyordu. Zamanının çoğunu burada, verandada, çiftliği seyrederek ve geçmiş yılların hayaline dalarak geçiriyordu.

Yaşlı adam zorlukla bir sandalyeye oturdu. Yavaşça nefes

vererek bakışlarını Zack'e dikti. "Gidiyormuşsun. Öyle duydum."

"Evet, efendim, gidiyorum." Zack büyükbabasına doğru eğilerek siyah bastonunu aldı ve verandanın tırabzanına dayadı. Sonra da yerine oturdu. Sabahın ılık ve rahatlatıcı meltemi ikisini de sararken bir süre hiçbir şey konuşmadılar.

Sessizliği ilk bozan Zack oldu: "Nasılsın?"

"Harikayım. Hiç daha iyi olmamıştım." Yaşlı adamın gözleri derin bir anlam taşıyordu. "Tanrım bana yaşayacak bir gün daha verdi. Şikâyet edeceğim hiçbir şey yok." Bakışları ciddileşti. "Ayrıca daha çok öksürür oldu. Onun için endişeleniyorum."

"Ben de." Zack büyükbabasını inceledi. Metin ve güçlü bir adamdı. Başka bir çağa aitti, eski topraktı. Onun için şikâyet etmek gibi bir kavram yoktu. Son nefesini veriyor bile olsa kendisinden çok etrafındaki insanlarla ilgili olurdu.

"Nefret ediyorum hasta olmasından. O kadar çok öksürürken ata binemiyor."

Zack yaşlı adamın derisi sertleşmiş eline hafifçe vurdu. "Başka bir doktora görünmeli, Louisville'den birine."

"Haklısın." Yaşlı adam gözlerini Zack'e doğrultup bir süre baktı. "Biraz vaktin var mı?"

"Var efendim." Zack bunu bekliyordu, isteksizce.

Büyükbabası gözlerinin içine, ta derinlerine baktı. "Seçmeler. *On Beş Dakika*'nın seçmeleri."

"Evet?"

"Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Babam söyledi." Zack kahvesinden büyük bir yudum aldı. Babasının sözleri son bir haftadır aklından, kalbinden hiç çıkmamıştı: *Sana inancım tam, oğlum. Denemenin hiçbir zararı yok. Ama büyükbabanı biliyorsun. Dylan aile-*

sinin erkekleri şöhret peşinde koşmazlar... Çiftlikle ilgilenir, geleneği sürdürürler. İkinci bir iş edinirler ve kereste alırlar ve binaları tamir ederler. Böyle bir yol tutarlar.

Zack babasının sözlerini aklından kovmaya çalıştı. Babasına saygı duyuyordu ama yine de Atlanta'ya gidecekti. Başarıdan ürkemezdi. Bu düşünce saçmaydı. Kahvesini daha yavaş içmeye devam etti.

Büyükbabası bakışlarını ön kapıya dikti. Gözlerinde geçmişi yansıtan, çelik gibi bir ifade vardı. Bakışlarını tekrar Zack'e çevirdi. "Neden gidiyorsun?"

"Gitmem gerekiyor desem?" Zack kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Kahvesini masanın üzerine bırakıp arkasına yaslandı. Sözleri ağzından ölçülü ve sakın çıkıyordu. "Belki Tanrı benim bir yerlerde bir sahne üzerinde daha çok işe yarayacağımı düşünmüştür," diyerek gülümsemeye çalıştı. "Çiftliğin borçlarını ödeyebilirim. Babam da o kadar çok çalışmak zorunda kalmaz." Sustu. Durumun ağırlığını hissediyordu. Son zamanlarda babası daha da yaşlanmış görünüyordu, sürekli olarak endişeliydi. Aklına bir şey daha geldi. "A] için daha iyi doktorlar bulabiliriz. Duke istediği üniversiteye gidebilir."

"Bir sürü iyi adam sahne üzerinde kaybolup gitti."

"Ben kaybolmam." Zack ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve büyükbabasının gözlerini incelemeye koyuldu. "Beni biliyorsun büyükbaba. Eğer kazanırsam... Ben kaybolmam. Hiçbir zaman. Tanrı'nın beni buna izin vermeyecek kadar sevdiğini biliyorum." Zack'in kafasında bu söyledikleri o kadar kesindi ki. Arap atlarının çimlerin üzerinde koşmalarını seyretti. Büyükbabası neden bu kadar endişeleniyordu? Tanrı'nın izniyle gidecek, şarkısını söyleyecek ve bir seçmeden diğerine ancak O'nun kendisine açtığı kapılardan geçerek gidecekti.

On Beş Dakika'da şarkı söylemenin onu değiştireceğini görecek olursa elenmek ve eve dönmek için Tanrı'ya dua edecekti.

Bu kadar basitti.

Büyükbabası onu seyrediyordu. "Sen bir Dylan'sın ve iyi bir çocuksun." Yaşlı adam Zack'in bakışlarını yakalayıp gözlerindeki anlamı algılamaya çalıştı. "Ama eğer elenmezsen, bu her şeyi değiştirecektir Zack. Şöhret her zaman her şeyi değiştirir." Durakladı, sesinin tonu yumuşaktı. "Bizler... Bizler sessiz ve sakın yaşarız."

Zack tartışmadı. Büyükbabasının fikrine saygı duyuyordu ama hiçbir şey onu kararından vazgeçirtemezdi. Tanrı'dan kendisine yardımcı olmasını istemişti ve Atlanta'ya gidecekti. Ayrıca, bütün yaşantısını hiçbir teste tabi tutulmadan mı geçirecekti? Eğer inancı yaşayacaklarını başarıyla yaşamasını sağlamayacaksa anlamı neydi?

Yaşlı adam, "Benim kafama daha çok takılan," diyerek titrek bir nefes aldı ve ilk kez alnındaki kırışıklıklarda korktuğunu gösteren bir dalgalanma oldu. "Seni bunu yapmaya itenin ne olduğu? Ne kazanmayı umuyorsun?" Elini havada şöyle bir dolaştırdı. "Evet, çiftliğin borçlarını kapatmak istiyorsun. Çok yorulmuş olan babanı kurtarmak istiyorsun. Bunu takdir ediyorum Zack, gerçekten ediyorum." Bir anlığına durdu. "Ben senin yaşındayken iki işte birden çalışıyordum. Hatta üç işte. Sen de bunu yapabilirsin evlat. Neden bu şova katılıyorsun?"

"Bir cevap arıyorum." Zack gözünü kırpmadı, tereddüt etmedi. Derin bir nefes aldı, kendinden çok emindi. "Tanrı bana bu sesi bahşetmiş, büyükbaba. En azından denemeliyim."

"Kilise korosunda söylüyorsun zaten." Yaşlı adamın gözleri samimiyetle yumuşadı. "Senden küçüklerle. Sana bayılıyorlar."

"Evet." Zack çiftliğin en uzağına bakıyordu. Arap atları sürü hâlinde toplanmıştı. "Yalnızca..." diyerek büyükbabasına döndü. "Ya daha büyük bir sahnede Tanrı'nın ışığını yansıtmak için bir fırsatsa bu? Tüm dünyanın önünde?" Sesinde giderek yoğunlaşan bir tutku vardı. "Folk müziği söyleyeceğim, büyükbaba. Bundan daha büyük bir şey olabilir mi? İnsanlar benim ne kadar inançlı bir insan olduğumu kendi gözleriyle görecekler. Onlar da aşka gelecekler."

Büyükbabası ses çıkarmadan gözleriyle Zack'i izledi. "Tanrı büyüklükleri insanların ölçtüğü gibi ölçmez." Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Şöhret, tatmin olmak bilmeyen met-res gibidir."

Zack, saygısından sessiz kaldı. Tanıdığı insanların çoğu onun için heyecanlanıyor, başarılı olmasını istiyordu. Ama ailesi onun arkasında durmuyordu. Üzüntüsünü saklamaya çalıştı. "Yirmi üç yaşıdayım. Bu şans için çok bekledim."

"At yarışı günlerini hatırla." Büyükbabasının gözleri kısılmış, ciddi bir hâl almıştı. "Bazı insanlar evlerinin yolunu bir daha hiç bulamadılar."

Zack bu hikâyeyi sık duymuştu. Büyükbabasının arkadaşlarından birinin Kentucky Derbisi'ni kazanan atları olmuştu. Ne var ki adam, New Jersey'den bir grupla birlikte eğlence hayatına takılmış ve eroin bağımlısı hâline gelerek hayatını kaybetmişti. Büyükbabasının şöhretle ilgili yakından bildiği tek hikâyeydi bu ve o da iyi sonlanmamıştı. Bu da yaptığı uyarıyı açıklıyordu. Ancak Zack için geçerli olamazdı. Büyükbabasının elini tuttu. "Benim seçmeleri geçeceğimi varsayıyorsun." Dudaklarında gergin, hafif bir gülümseme belirdi. "Bu şova katılmaya çalışan yüz bin kişi var." Durakladı. "Pazartesi itibarıyla eve dönmüş bile olabilirim. Öyle olursa başka bir işe

bakarım. Söz veriyorum.”

Büyükbabası Zack’i inceledi ve yüzünde bilgin bir ifade belirdi. “Buna gerçekten inanıyor musun?”

Zack saatler boyu ettiği duaları, Reese ve ailesi ile yaptığı konuşmaları düşündü. Geçen yıl kendi imkânlarıyla bir single doldurduğunu duyan insanlar kendisine bir menajer edinmesini ya da Nashville’e taşınmasını tavsiye etmişlerdi. Herkes Zack’in yeni Keith Urban¹ olacağını söylüyordu. İçindeki yarışmaya katılma arzusuyla yıllar boyu mücadele etmişti. Ama artık saniyelerin geçişini âdeta kulaklarında duyuyor, şansının da elinden kayıp gittiğini hissediyordu. Ailesi iflasın eşiğindeyken ona bu yarışmaya katılmasını söyleyen sanki Tanrı’nın kendisiydi.

Büyükbabası bekliyordu. “Pazartesi günü eve dönmüş olacağına inanıyor musun?”

Zack kazanacağını düşünmüyordu. Ama bir şansı vardı. Buna inanmak zorundaydı. Kafasını salladı. “Hayır, sanırım inanmıyorum.”

“Ben de.” Kafasını hafifçe eğdi. Konuşmaya devam etmeden önce biraz bekledi: “Şu ana kadar dinlediğim en iyi folk şarkıcısı sensin.”

Bu iltifat Zack’in kalbinin derinliklerine işledi. “Teşekkür ederim.” Kahvesinden bir yudum daha aldı ve kendini rahatlamış hissetti. Büyükbabası onu gitmekten vazgeçirmeye çalışmıyordu. “Bu söylediğin... Benim için çok anlamlı.”

“Doğruyu söylüyorum.” Gözleri endişeyle gölgelenmişti. “Bu nedenle konuşuyoruz. Ailenin sana burada ihtiyacı var evlat. O sahneye çıktığın an...” Gözlerini çiftlikte gezdirdi.

¹ Yeni Zelanda doğumlu olup Avustralya’da yetişmiş dünya çapında ünlü bir “country” müzik sanatçısı. -Ç.N.

Arap atları tekrar koşmaya başlamıştı ve güneş de etrafı yavaş yavaş ısıtıyordu. “Bunların hepsini kaybedebilirsin.”

Reese’in arabası ufukta göründü. Zack sözlerini tartarak konuştu: “Denemek zorundayım. Bu hepimiz için çıkar yol olabilir.”

Reese’in, evin uzun ve dolambaçlı yoluna girdiğini gördüler ve birlikte eve yaklaşmasını seyrettiler. “Şunu aklından çıkarma, evlat.” Büyükbabası, Zack’e anlamasını dileyerek bakıyordu. “Eğer işler çılgın bir hâl alırsa eve dön. Eve dönebiliyorken eve dön.”

Zack, “Elbette,” diyerek elini büyükbabasının elinin üzerine koydu. “Teşekkür ederim.” Ailesi boş yere endişeleniyor, üzülüyordu. Her ne olursa olsun Zack değişmeyecekti. Tanrı’ya olan inancı varken ve O’nun gücünü arkasında hissediyorken insanlar ona ne yapabilirdi ki?

Yaşlı adam Reese’in arabadan çıkışını seyrederken, “O seni seviyor,” dedi.

“Ben de onu seviyorum.” Zack gözlerini, yolun karşısındaki koyu kestane rengi saçları güzel yüzüne dolanmış Reese’e dikti. “Onunla evleneceğim. Çiftliğin işleri yoluna girer girmez.”

“O benim için her zaman özel biri olarak kalacak. Bunu biliyorsun.”

“Evet, biliyorum.” Zack ve Reese’in yolları çok önceden güzel bir geçmişe sahip başka bir aşk hikâyesinde kesişmişti. Sanki bütün hayatları boyunca gözlerinin birbiriyle karşılaştığı o ana hazırlanmışlardı. Zack, Reese ile paylaştığı şeylere zarar verecek hiçbir şey yapmazdı.

Büyükbabası endişeli görünüyordu. “Reese bu konuda ne diyor?”

"O bana inanıyor." Zack büyükbabasının gözlerinin derinlerine baktı. "Aynı senin bana inandığın gibi." Büyükbabasının yanına gitti ve eğilerek kolunu yaşlı adamın zayıf omuzlarına doladı. "Her şey iyi olacak. Beni bilirsin."

Büyükbabası başını, endişesinin ne kadar büyük olduğunu anlatan bir hareketle Zack'in başına yasladı. "Dua edeceğim." Reese, gözlerini Zack ve büyükbabasının üzerine dikmiş olarak yavaşça verandanın merdivenlerinden çıktı. Kolu hâlâ büyükbabasının omuzlarında olan Zack yerinden kıpırdamadı. "Ben iyi olacağım, sen meraklanma." Siyah bastonunu verdi ve kalkmasına yardımcı oldu. Birlikte evin arkasına yürüdüler.

Yaşlı adam Reese'in önünde durdu ve kızın ellerini avuçlarına aldı. "Bugün senin için dua ettim."

"Bundan eminim." Reese gözleri parlayarak adama gülümsedi.

Birbirlerine sarıldılar. Büyükbabası Reese'in omzunun üzerinden Zack'e baktı. Başını sallayıp arkasını döner ve eve doğru ilerlerken gözleri, sözlerinin söylemediğini söylüyordu. Kapı, yaşlı adamın arkasından kapandığında Zack döndü ve Reese ile yüz yüze geldi. Soluk mavi gözlerinin derinliklerine baktı. Bir şekilde *On Beş Dakika*'da çok başarılı olursa bu iyi bir şey olurdu. Ama hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey burada sahip olduklarıyla, yani çiftlik, ailesi ve önünde duran bu kızla arasına giremezdi.

Tüm benliği ile sevdiği bu kızla.

ZACK REESE'İN YANINA geçti. İkisi de verandanın tırabzanına yaslandılar. Reese'in gözlerinde her zaman, Zack'e duyduğu güven duygusu yansırı. Ama bugün her zamankinden farklıydı. Sanki şimdiden ileride yaşanabilecek fırtınalara

karşı kendini korumaya almış gibi bir hâli vardı.

Zack elini uzatıp, "Haydi, yürüyelim," dedi. "İşe ne zaman gideceksin?"

"Daha bir saatim var." Merdivenlerden inip çiftliğin içinden ahırlara ve arkasına dolanan bir patikaya doğru yürümeye başladılar. "AJ nasıl?"

"Hasta." Zack parmaklarını kızın parmaklarına geçirdi. Bedeninin yakınlığı, cildinin cildine dokunuşu, bunların yol açtığı, artık çok iyi bildiği o duygu her zaman çok özeldi. Bugün bunu, genç kızın onun hayatındaki bir armağan olduğunu daha iyi fark ediyordu. Elbette fark edecekti, yarın buradan gidiyordu. Ön pencerelerden iyice uzaklaşmış olduklarını düşündüğü bir noktada durdu.

"Onun yokluğunu hissediyoruz." Reese atlarla tedavi yapan bir terapistti. AJ son üç yıldan beri onun öğrencisiydi.

"İyileşmek için can atıyor. Hem seni hem de atları çok özledi." Zack durup kızın diğer elini de tuttu. Yüz yüze geldiler. Reese şu ana kadar gördüğü en güzel kızdı. İçinin güzelliği kalbinden çıkıp gözlerine yansıyor. Ama bugün her zamanki neşesi yüzüne yansımamıştı. "Hey..." Zack kızın yüzünü inceledi, anlamaya çalıştı. "Sen üzgünsün."

"Hayır." Bir elini kurtarıp saçlarının arasında dolaştırdı. "Gerginim belki ama üzgün değilim." Gülümsedi. Aralarındaki bağ her zamankinden daha güçlü hissediliyordu. "Seninle gurur duyuyorum, Zack."

"Niye gerginsin?" Bakışlarını yakalamaya çalıştı.

"Bilmiyorum. Her şey... Her şey o kadar belirsiz, o kadar havada ki." Güneşten gözleri kamaştı. "Ne olacağını kestirememek duygusu herhalde."

"Sevgilim." Zack bir adım daha yaklaştı. Parfüm kokusu-

nu içine çekiyor, yakınlığının hazzını duyuyordu. “Hiçbir şey değişmeyecek. Sen ve ailem... Bana daha çok güvenmelisiniz. Diyelim ki seçmeleri geçtim, hiçbir şey beni bocalatmayacaktır. Hiçbir şey, hiçbir zaman beni bocalatamaz.”

“Nereden biliyorsun? Daha önce böyle bir şey yaşamadın ki.” Gülümsedi. “Ve sen seçmeleri geçeceksin. Sen en iyisisin.” Ses tonundaki yumuşaklık Zack için kelimelerin anlamından çok daha fazlasını ifade ediyordu. Ona Reese’den daha çok inanan kimse yoktu.

Zack genç kızı kendine çekti, yaz güneşinin altında dans eder gibi sallanmaya başladılar. Tekrar yüzüne bakıp gözlerini buldu. “Konuşmak istediğini söylemiştin.”

Reese ellerini koyu renk şortunun ceplerine soktu. “Kötü bir şey değil.” Yüzünden bir gerginlik dalgası geçti. “Bugün bir telefon geldi. Londra’daki bir kadından.”

“Londra mı?”

“Evet.” Gözlerini çiftliğin uzak köşelerine çevirdi, sonra da Zack’e. “Bir at çiftliği işletiyor. Çiftliğinde atlı terapi seanslarını benim yardımımıyla başlatmak istiyor. Hatta mümkün olursa bunu tüm Birleşik Krallık çapında kurumsallaştırmak istiyor. Üç eğitmenini benim eğitmemden söz etti. Ki bu uzun zaman alacaktır.”

Zack’in aklı karışmıştı. “Nasıl yani?... Oraya taşınmaktan mı söz ediyorsun?”

“Bir yıllığına belki, evet.” Durakladı. “Sekiz çocuk ve aileleri kayıtlarını yaptırmışlar bile. Birkaç yıllık bekleme sırası olmayan bir program bulmak çok zor.”

“Vay! Bu harika.” Güneş daha da yükselmiş, onları çevreleyen hava sıcaklık ve nemle ağırlaşmıştı. Reese Londra’ya mı taşınıyordu? Ne oluyordu böyle? Bu konuşmanın şovla ilgi-

li olması gerekiyordu, onun katılacağı seçmelerle. Zack'in şu anda Reese'i kısa bir süre sonra geri döneceği ve hiçbir şeyin değişmeyeceği konusunda ikna ediyor olması gerekiyordu. Birkaç kez gözlerini kırptı, kafasını toplamaya çalıştı. "Nasıl? ...Senden nasıl haberdar olmuşlar?"

Reese açıklamaya başladı. Kadın Reese'in buradaki, Kentucky'deki, patronunu tanıyormuş ve Reese'in Güney'de en iyi, en çok tavsiye edilen atla terapi eğitmeni olduğunu öğrenmiş. Ve şimdi de Londra'daki merkezden tecrübeli, atlardan gerçekten anlayan biriyle çalışmak istediklerini bildirmişler. Cümleleri birbirini takip ediyordu ama Zack, daha ilk cümlede takılıp kalmıştı.

Reese Londra'ya mı taşınıyordu?

Kentucky Üniversitesi'ndeki ilk yıllarından beri çıkıyorlardı. Zack hayvan bilimi öğrenimi görüyordu. Reese'i Wildcats adlı binicilik takımıyla bir yarışmaya katıldığında tanımıştı. Genç kız, çift ana dal yapıyordu – özel eğitim ve atlı terapi. Reese'i at binerken görmekten daha güzel tek bir şey vardı, o da özel bakıma ihtiyacı olan çocuklara kendi başlarına at binmeleri için yardımcı olmasını seyretmek. Kız kardeşi AJ gibi çocuklara.

Zack, Reese'e eğer at üzerinde olmadığı bir zamana rast gelirse hemen kendisiyle evleneceğini söyleyerek takılırdı. Dört yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçip gitmiş ve bir ay önce mezun olmuşlardı. Zack genç kızı ve harikulade öykülerini – çıkmaya başlamadan önce varlığından haberdar olmadıkları öykülerini– kendisini güldürmesini, kalbinin güzelliğini, özel bakım isteyen çocuklara, atlara ve kendisine olan sevgisini o kadar çok seviyordu ki daha fazla sevginin mümkün olmadığını düşünüyordu.

Kesin bir tarih belirlelememişlerdi ama eğer çiftliğin işleri Noel gelmeden yoluna girerse Reese'e bir nişan yüzüğü alacaktı. Bu yıl Zack'in beklediği yıldır.

"Zack?" Genç kız yakınlıktı. "Duydun mu beni?"

"Londra'ya mı taşınyorsun?" Ağzı kurumuştu. Gözlerini iyice görebilmek için kızı evin yanındaki gölgelik alana çekti. "Bir yıllığına mı?"

"Henüz düşünüyorum."

"Neden?"

Güldü. Her zamanki zarafetiyle. "Çünkü işimde iyiyim."

"Öyle demek istemedim." Zack'in kafası en az kalbinin atışları kadar hızlı çalışıyordu. "Yaptığın işte senden iyisi yok ama mesele o değil." Ağzı kurumuştu. "Yani, demek istiyorum ki... Niye şimdi?"

"Bana ihtiyaçları var, oradaki çocukların bana ihtiyacı var... Başka kimseleri yok." Başını kaldırıp tekrar Zack'e bakmadan önce bir süre yere, ayaklarının arasındaki boşluğa baktı. "Belki Yaradan böyle bir zamanlama ayarlamıştır. Anlatabiliyor muyum? Yani senin seçmelerinle aynı zamana denk gelmesini."

"Bütün bir yıl mı?" Zack kızın yanaklarını okşadı. Keşke şu anda donup kalsaydılar. Seçmeler de olmasaydı, bu çılgın Londra'ya gitme fikri de. Gözlerine baktı, derinlere, ta kalbine kadar. "İşini burada, Danville'de yaparak da iyi olabilirsin."

"Sen de öyle."

Reese'in ses tonu gayet kibardı ancak sözleri Zack'in nefesinin kesilmesine yetti. "Peki. Demek ciddisin."

Genç kızın gülümsemesinde üzgün bir ifade vardı. "Ayrı kalmak zor olacak ama şu anda... Bilmiyorum. Belki de hayallerimiz bizi ayrı yönlerle götürüyordur."

“Londra’ya mı?” Zack ellerini kızın üzerinden çekip geriye doğru bir adım attı. “Elbette. Yani, senin adına sevindim. Eğer hayalin bir yıl Avrupa’da yaşamak ise...” Kendisini bir kamyon çarpmış gibi hissediyordu, sendeledi. Bu haber onu hazırlıksız yakalamış ve sersemletmişti. “Ama sanırım... Bunu ben bilmiyordum.”

“Ya! Ben de senin *On Beş Dakika*’ya katılacağını bilmiyordum.” Reese, sabahın sıcaklığına rağmen üşüyormuş gibi kollarını önünde kavuşturdu. “Dinle. Gitmeni istiyorum. Senin en büyük hayranın ben olurum Zack ama sen bu gösteri işiyle çok meşgul olacaksın. Her şeyiyle, seçmeleri, gösterileri... Turnesi. Bunlar bir yılı bulabilir.” Zack’e yaklaşıp yanağına dokundu. “Bizi neyin beklediğine belki o zaman karar verebiliriz.”

“Reese, turne mi? Gerçekten mi söylüyorsun bunu? Daha ilk elemeleri geçmedim bile.”

“Tanrı, zamanlamayı belki böyle ayarlamıştır.” Sözcükler Reese’in ağzından tane tane çıkmıştı. *Zack’in elini tuttu. “Öyleymiş gibi görünüyor.”*

Zack hayal kırıklığını kontrol altına almaya çalışıyordu. “Ne dedin?”

“Kızma.” Gülüşü ortamı kısa bir süreliğine yumuşattı. “Yalnızca... Bilirsin, bazen ayrı kalmak iyidir. Böylelikle ne istediğimize karar verebiliriz. Şeyden önce...”

Zack parmaklarını kızın rüzgârdan dağılmış saçlarının arasında gezdirdi. “Ben seninle evlenmeden önce.” Yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. “Bunu demek istiyorsun, öyle değil mi?”

“Evet.” Sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı. Gülüşü Zack’in kalbine dokundu. “Belki onu demek istiyordumdur.”

“Bebeğim...” Reese’i o kadar çok istiyordu ki. “Eğer müm-

kün olsa seninle bugün evlenirdim. Bunu biliyorsun.” Geri çekilip gözlerine baktı. “Bu seçmelere katılmalıyım. Bu... Çiftliği kurtarmak anlamına gelebilir. Ailemin hayatını değiştirebilir.”

“Biliyorum.” Gülümsemesi Zack’in içine işledi. “Ben de Londra’ya gidersem oradaki çocukların hayatını değiştirebilirim.”

“Bak.” Zack sesini kontrol altında tutup içinde fırtına hâlinde olan duygularını yansıtmamaya çalıştı. “Sana ihtiyacım var. Ben elemeleri geçsem de, geçmesem de. Lütfen... Londra’ya taşınma.”

Bu sözler hedefini bulmuş gibiydi. Birkaç saniye geçti ve Reese Zack’in ellerini tuttu. “Henüz teklifi kabul etmedim. Bu bir seçenek benim için.”

“Seni çılgın kız seni.” Zack ellerini kızın beline koyarak kendine çekti. “Senin hayalin Londra değil. Ve New York da benim hayalim değil.”

“Değil mi?” Reese’in gözlerinin ışığı yavaş yavaş yerine geldi.

“Değil.” Zack tekrar nefes alabiliyordu. Her şey tekrar normale dönmüştü. Ellerini bırakarak nazik bir şekilde kızın yüzünü tuttu. Ve geldiğinden beri yapmayı istediği gibi kızı öptü. “Senin hayalin bu, hatırladın mı?” Sesi alçalmıştı.

“Sen mi?” Yanağını Zack’in yanağına sürerken kıkırdadı. “Zack Dylan, benim hayalim sen misin?”

“Ben değilim.” Tekrar öptü ve geri çekildiğinde sesindeki muzipliğin yok olduğunu hissetti. “Biziz.” Bakışlarını aradı, kalbindeki yerinden emin olmak istiyordu. Hâlâ orada olduğundan, değişmediğinden emin olmak. *On Beş Dakika* seçmelerine katılma kararını almadan önce olduğu gibi. “Hayal biziz. Tamam mı?”

“Doğru mu bu?” Reese’in dudak kenarları yukarı doğru kıvrıldı ve başını Zack’in göğsüne yasladı. Sıcak yaz sabahında birbirlerine sarılı olarak bir sağa bir sola sallandılar.

“Evet hayatım. Doğru. Hayal bu.” Büyükbabasına söylediği sözleri tekrar etti: “Seninle evlenmek istiyorum, Reese. Seçmelere katılacağım ve sonra eve döneceğim. Lütfen gitme. Hiç değilse bir yıllığına gitme.”

“Bir yıl, uzun bir süre.” Zack’e gülümsedi ve yürümeye başladılar. “Biliyor musun, Toby iyiye gidiyor. Artık cümle kurabiliyor.”

Sevdiği kızın işindeki başarısı Zack’in göğsünü kabartıyordu. “O çocuğu seviyorum.”

“O da seni seviyor.”

Zack Reese’i dinlerken onun o iyilik dolu kalbini, öğrencilerine karşı hassasiyetini ne kadar çok sevdiğini düşündü. Zack, fırtınada tek zarar görmemiş bina olan küçük ahıra baktıktan sonra Reese’i arabasına kadar geçirdi. Genç kızı kollarına aldığı anda yarışma meselesi tekrar açıldı.

“Zack, ben seni on sekiz yaşından bu yana tanıyorum.” Reese aralarına biraz mesafe koydu. Uzunca bir süre bir şey demeden çiftliğe, atlara baktı. Sonunda derin bir nefes aldı ve bakışlarını gökyüzüne çevirdi. “Kilisede şarkı söylemenin sana yeteceğini söylemiştin. Daha fazlasının peşine düşmeyecektin.”

“Paraya ihtiyacımız var. Bunu biliyorsun. Yapabildiğim tek şey bu ve-”

“İzin ver, bitireyim.” Reese kolunu genç adamın omzuna koydu, gözlerinde canlı, derin bir ifade vardı. “Zack, lütfen.”

“Özür dilerim.” Zack susup dinlemeye koyuldu.

Reese, konuşmanın bu bölümünü sanki kendi vicdanıyla

yapıyormuşçasına duraladı. "Sen şarkılar yazacaktın. Hayatını burada geçirecek ve ailenin çiftliğini devam ettirecektin." Sözler ağzından gökyüzünde hareket eden beyaz bulutlar gibi yavaş yavaş çıkıyordu. "Ben o Zack'e âşık oldum. Şöhretin, sahnede şarkı söylemenin sana göre olmadığını söylemiştin."

"Reese..." Parmaklarını siyah, gür saçlarının arasında dolaştırdı. Bunları daha önce konuşmuşlardı.

Reese gözlerini tekrar Zack'in gözlerine çevirdi. "Böyle söylemiştin." Sesinin yenilgiye uğramış gibi çıkan tonu şimdi üzgün bir hâl almıştı. "Hatırlıyor musun?"

"Beni anlamaya çalış." Zack, Reese'in gözlerine baktı. "Müzik, şarkılar... Bunlar benim içimde yaşıyor. Denemek zorundayım. Şarkı yazmak istiyorum tabii ki ama aynı zamanda şarkı söyleyebiliyorsam, sevdiğim bir şeyi yaparak aileme yardım edebileceksem, bunu denememeli miyim?"

Reese gözlerini hiç ayırmadan başını salladı. "Biliyorum." Mücadeleyi kaybetmişti. Sesinde tartışmanın sonunun geldiğini ifade eden bir ton vardı ve bu ton Zack'e onun kararını kabullendiğini söylüyordu. Kaygıları olsa bile. Gözlerini Zack'ten ayırmadan arabasının kapısına doğru ilerledi. "Denemeni istiyorum, Zack. Sen çok iyisin ve bu yarışmayı kazanabileceğini düşünüyorum." Gülümsemesi gözlerindeki kırgınlığı silemiyordu. "Ama şunu bil... Eğer kazanırsan bu her şeyi değiştirebilir. Bizi de değiştirebilir."

"Bu mümkün değil." Zack artık bezmişti. Kendisini en iyi tanıması gereken insanların duydukları bu kuşkulardan yılmıştı. "Bu hiç olmayacak."

"Peki." Gözlerindeki hüzne rağmen Reese gülümsedi. "Madem sen her şeyi etraflıca düşündün."

Zack cevap vermedi. Reese'in samimi uyarısından sonra

bir şey diyemedi. Hoşuna gitse de gitmese de genç kız haklıydı. Eğer bu yarışmaya katılıp sonuna kadar gider ve kazanırsa buradaki hayatlarına, şimdiye geri dönmek mümkün olmaya bilirdi.

“Başarıp başaramayacağını görmek istiyorsun.” Ses tonu gayet nazikti. “Ailenin paraya ihtiyacı var. Anlıyorum.” Zack’i çabucak öptü. “Gitmem lazım. Bu gece konuşuruz.”

“Peki ya senin için yaptığım şarkı? Dinlemedin daha.”

Reese kıkırdadı. “Daha sonra. Şimdi meşgulsün.”

“Ama dinlemek istiyorsun, öyle değil mi?”

“Elbette.” Ellerini Zack’in yüzünün iki yanına koydu. “Hem de bir an önce.”

Zack zamanın akıp gittiğini hissetti. Güneşin doğuşuyla birlikte yola çıkmayı planlamıştı. “Yarın çalarım. Gitmeden önce.”

“Olur.” Reese, sanki ne hissettiğini tam olarak söyleyemiyormuş gibi başını eğdi.

“Kısa bir süre sonra dönmüş olacağım.”

Genç kız başını iki yana salladı. “Hayır, olmayacaksın.”

“Reese.” Onunla tartışmayacaktı. Kendisine olan inancı nedeniyle ona şükran duyuyordu. Yalnızca önemli olan şeyi söyledi: “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

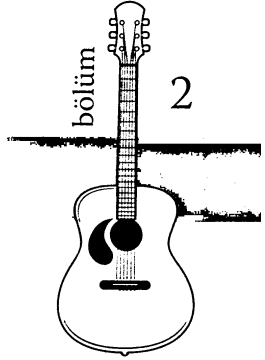
Zack’in gözlerinin derinliklerinde kaybolmuş olarak birkaç adım geri gitti. Sonra arkasını döndü, arabasına bindi ve uzaklaştı. Zack, onun gidişini seyretti. Reese boş yere üzülüyordu. Ailesi yüz yılı aşkın bir süredir sahip olduğu çiftliği kaybetmek üzereyse o zaman Zack para kazanmanın bir yolunu bulmalıydı. Atlarla ilgilenmenin dışında bildiği tek şey ise şarkı söylemekti.

Yolu nereden geçerse geçsin Tanrı onunla olacak, onu koruyacaktı. Önce seçmeleri geçmesi gerekiyordu, bunun için dua etmeliydi. Eğer bir mucize olur ve bu aşamayı geçerse, hem Tanrı'ya olan inancını paylaşacağı hem de çiftlik için gerekli parayı bulacağı bir imkâna kavuşmuş olacaktı. Sonra da hep planladıkları gibi Reese ile evlenecekti. Böylelikle de büyükbabası Dan yaşamının son günlerini mutlu geçirecekti.

Eski çiftlik evinin merdivenlerinden çıkarken içini huzur kapladı. Bundan sonraki aşamada ne olursa olsun, kısa bir süre sonra eve dönecekti. Reese Kentucky'de kalacak ve Noel geldiğinde nişanlanmış olacaktı. Zack bundan emindi.

Gece yatmadan önce gitarını aldı ve Reese'in şarkısını, yani onun için yaptığı şarkıyı çaldı. Şarkıya "Onun Mavi Gözleri" adını vermişti. Şarkının sözleri engelli bir çocuğun hayatında güzelliği, kimsesizler yurdunda çalışmakta neşeyi görebilen bir kızı anlatıyordu. Zack uykuya daldığında şarkının nakarat bölümü hâlâ kulaklarında çınlamaktaydı.

*Onun mavi gözlerinde gördüğüm
Bana yönümü gösterendir
Onun mavi gözlerinde gördüğüm
Benim yansımamdır
Ben hep orada olmak isterim
Üzerimde Kentucky'nin mavi gökyüzü
Benim yerim onun mavi gözleridir
Ben onun mavi gözlerinde
Kaybolmak isterim.*

Reese Weatherly, Zack ve kendisi adına üniversiteyi bitirdikten sonrası için bir sürü şey hayal etmiş ama bu, hiç aklına gelmemişti. Yani Zack'in şöhret olmak için şansını denemek istemesi. Ne var ki böyle bir şey olmuştu ve şimdi bu duruma olgunlukla yaklaşması gerekiyordu. Zack'e âşıktı. Genç adamın onun desteğine ihtiyacı vardı, özellikle de sabah onunla vedalaşmak için geldiğinde. Gelince birkaç söz edecekler, sarılacaklar, öpüşecekler ve o, Atlanta'daki seçmelere katılmak üzere yola koyulacaktı.

Ondan sonra ne olacaktı?

Karanlıkta anne ve babasının odalarının önündeki verandanın merdivenlerine oturup titrememeye çalıştı. Yarının belirsizliği, sabahın bu erken saatlerinin soğüğünden daha çok üşütüyordu. Kollarını önünde kavuşturdu ve gökyüzünü kaplayan yıldızlara baktı. *Tanrım, başaracak, değil mi? Ve bu her*

şeyi değiştirecek.

Bekledi. Bazen Tanrı ile konuşurken O'nun sesini duyar gibi olurdu. Ama şimdi duymuyordu.

Bunun nedeni belki de yukarılardan gelecek bir cevaba ihtiyaç duymamasıydı. Eğer seçmeleri geçer ve televizyonda gösterilecek olan bölüme katılırsa yarışmayı da kazanırdı. *Kazanacaktı.* James Dean ya da Elvis Presley'in gençliği gibi yakışıklıydı ve kadife sesi insanları büyüliyordu. Sorun şuydu: Zack hiçbir zaman şarkıcı olmaktan söz etmemişti. Babası ve büyükbabası gibi o da at çiftliğini devralmayı planlamıştı. Danville'de kalacak, birkaç safkan at yetiştirecek, belki ataları gibi bir de derbi şampiyonu çıkaracaktı. Boş zamanlarında elbette şarkılar yazacak ve belki bir gün bundan da para kazanacaktı. Ama *On Beş Dakika*'nın elemelerine katılmak da ne oluyordu?

Onu bu kararı almaya iten içinde bulundukları mali krizdi. Tanrı'nın onu sahne için yaratıp yaratmadığını merak etmesine yol açan da aynı şeydi.

Tüyleri ürperdi. Eğer kazanırsa, içine gireceği o hayatın çılgınlığı içinde LA, New York ya da Nashville'de yaşaması gerekecekti. *Ve ben burada olacağım.* Gözlerini kırıştırarak yaşlarını geri yollamaya çalıştı. *Özel bakıma muhtaç çocuklara at binmesini öğretiyor ve Zack'in kız kardeşi ile ilgileniyor olacağım.*

Yavaş yavaş gözlerinin önüne ilk zamanları, Zack Dylan ile ilk karşılaşmaları geldi. Reese, üniversitenin birinci sınıfındayken okulun binicilik takımında yer almaya hak kazanmıştı. Dersler başladıktan bir hafta sonra ilk yarışmaya katılacaktı. O gün, takımla birlikte sahaya doğru yürürken kalbinin nasıl çarptığını, ilk üniversite yarışmasına katılmaktan ötürü duyduğu heyecanı hatırlıyordu.

Kapıya geldiğinde kalbi duracak gibi olmuştu zira koşum takımını ahırda unuttuğunu hatırlamıştı. Koça durumu bildirmiş ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde okulun at merkezine koşmuştu. Kapıdan içeri girip talaş kaplı loş koridordan geçmiş ve kapalı alanın sonunda çantasını bulmuştu. Ancak dönüp kapıya geri gidemeden bir erkek sesi duymuştu. Biri şarkı söylüyordu. Nefessiz kaldığı ve hızla geri dönmesi gereken o anda bile durup dinlemişti. Ses ahırların olduğu yerden geliyordu. Sesin sahibi pencerelerden birinden içeri süzülen güneş ışığında, bir atı tımar etmekteydi.

Reese yavaşça çantasını yere koymuş, gözlerini adamdan, kesik kesik gelen güneş ışığının yansıdığı yanık tenli, yakışıklı yüzünden, gölgedeki silüetinin kaslı kollarından, atla olan kendisinden emin temasından ayıramamıştı. Ya o güzel sesi? Reese ağaçtan yapılmış direğe sarılmıştı. Bu genç adam hep İngiliz atlarıyla ilgileniyorsa onu daha önce nasıl görmemişti?

Adam Reese'in varlığını hissetmiş olmalıydı ki kısa bir süre sonra durup başını kaldırmıştı. Gözleri karşılaşmış ve o anda, orada ahırda, aralarında bir bağ kurulmuştu. Sanki birbirlerini tüm hayatları boyunca tanıyorlardı.

"Selam." Fırçayı bir rafa koyup ellerini kot pantolonuna vurarak tozdan arındırmaya çalışmış, sonra yavaşça yanına yaklaşmıştı. Meraklı bir şekilde sormuştu: "Binicilik takımında mısın?"

Genç adamın bu sorusu Reese'i o anın büyüsünden çıkar-mıştı. "Gitmeliyim." Çantasını kapıp omzuna atmıştı. "Şarkıya bayıldım."

"Teşekkürler. Tanıştığımıza memnun oldum." Gülmüştü. "Benim adım Zack."

Reese kapıya doğru koşmaya başlamıştı bile. Geç kalacaktı ve o zaman da koç onu ya yedeğe alacak ya da takımdan atacaktı.

Arkasından "Hey!" diye bağırmıştı. "Senin adın ne?"

Reese'in geriye dönecek vakti yoktu. Geriye bakmaksızın elini kaldırıp, "Daha sonra," demişti.

O gün Reese hayatının en iyi binişini yapmıştı. Yarışın ortalarında tribünlere bakmış ve orada, açık tribünlerde koyu renk saçlı o delikanlıyı görmüştü. Yalnız başına oturmuş onu seyrediyordu. Genç adam yarışın bitmesini beklemiş ve birlikte yürüyerek ahıra dönmüşlerdi. "Bana adını söylemedin," diyerek sırtıtmıştı.

Reese düşünemez bir hâldeydi. Hem galibiyet hem de yandaki adamdı bunun sebebi. "Adım Reese."²

Düşünceli bir şekilde başını sallayan Zack, "Sana çok uyuyor," demişti.

Reese de hafifçe gülerek, "Teşekkür etmem gerekiyor galiba," demişti.

Zack, "Evet, evet, iyi bir şey söyledim," diye cevap vermişti. Gözlerini kısarak bakmış ve "Biliyor musun Reese? Çok güzeldi," diye eklemişti.

"Ne o, güzel olan?" Reese genç adamın gözlerini üzerinde, bakışlarının sıcaklığını kalbinde hissetmişti.

"Ata binişin." Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuştu. "Bütün hayatım boyunca atlarla birlikte yaşadım." Gözlerini Reese'e dikmişti. "Ata biniş tarzın... Tam olması gerektiği gibi."

"Teşekkür ederim." Genç kız, yanaklarının kızardığını görmemesini dilemişti. "Peki ya sen? Şarkıcı mısın?"

"Yok." Kahkaha atıp gökyüzüne bakmıştı. "Yalnızca Yardan ve atlarım için söylerim."

² Kökü Gal dilinden gelen ejderha, hiddetlenmiş kadın anlamında bir kelime. -Ç.N.

Barakalara varmışlar ve Zack Reese'in binici kıyafetini değiştirmesini beklemişti. Daha sonra kampüsün en uzak noktasına, etraftaki tepelerin en güzel görüldüğü yere kadar yürümüşler ve hep konuşmuşlardı. Reese Zack'in ailesinin at çiftliğini öğrenmiş, kendisinin de engelli çocuklara yardım etme rüyasını anlatmıştı. İkisi de bekârdı. Okula alışma süreci ve atlarla geçirdikleri zaman nedeniyle kimseyle flört etmeye de zamanları olmamıştı. Zack haftada on sekiz saat atları tımar ediyordu, bu onun asıl branşı için gerekliydi. Reese de yaklaşık aynı süreyi binicilik alıştırmalarına harcıyordu.

Yatakhanelerine geri döndüklerinde Zack, Reese'e "Bundan sonra birbirimizi sık sık göreceğimizi zannediyorum," demişti.

Reese de gülererek, "Evet," diye cevaplamıştı. "Seni nasıl bulacağımı biliyorum."

"Nasıl bulacaksın?" Yatakhanenin kapısında durmuşlardı, Zack'in yüzü Reese'e dönüktü.

"Sesinden. Şarkı söylediğin sürece seni bulurum. Harika söylüyorsun."

"Sağ ol." Zack kızı bakışlarının hapsine almıştı. "Seni de bulmak kolay olacak."

Reese bu şakalaşmadan hoşlanmıştı. "Nasıl bulacaksın?"

"Çok basit." Zack'in gözleri parlıyordu. "Kampüsteki en güzel kızı arayacağım." Ellerini tekrar ceplerine sokup gülümsemişti. "Görüşürüz Reese."

Sabahın erken saatlerinin sessizliğinde bu anı kaybolup gitti. Reese dizlerini büküp göğsüne yanaştırdı. Zack ile ertesi günü ahırda görüşmüşlerdi ve ondan sonra da birbirlerinden ayrılmaz olmuşlardı. İlk çıktıklarında Zack, ona hâlâ unutamadığı bir şey söylemişti: "Bunun için, seni tanımak için yaratıldığımı hissediyorum."

Bu sözleri hatırlıyordu çünkü kendisi de aynısını hissediyordu. O anda da, birkaç ay sonra arkadaşlıkları çıkmaya dönüştüğünde de ve ondan bir yıl sonra, büyükanne ve babalarının hikâyesi ortaya çıktığında da. Bu hikâye, inanılması güç, çılgın bir hikâyeydi. Sanki bir filmde alınmış gibi.

Zack Dylan'a âşık olmasının alın yazısı olduğunu düşünmemesi mümkün müydü?

En azından bugüne kadar.

Başka hatıralar da zihninde dans edip duruyordu. Zack'in gittiği kiliseyi ilk ziyaret edişini ve ayinin başında Zack'in koro-yu yönetişini hatırlıyordu. Onu o gün etkileyen yalnızca güzel sesi olmamıştı.

O gün öğleden sonra Reeselere akşam yemeğine gitmişler ve yemek sonrasında da mahallede yürüyüşe çıkmışlardı. "*American Idol* veya *On Beş Dakika* yarışmalarına katılmayı düşündün mü? O kadar iyisin ki Zack." Zack'i sınıyor değildi. Yalnızca bilmek istemişti.

Zack'in verdiği cevap kendisine genç kızın kalbinde kalıcı bir yer sağlamıştı: "Şarkı yazarı olabilirim ama çılgın bir hayat istemiyorum." Gülümsemesi kaybolmuş, doğru sözcükleri bulmaya çalışmıştı. "Benim için şarkı söylemek nefes almak gibi bir şey. Bu benim içimde var. Kilisede o sahnede şarkı söylerken kendimi Tanrı'ya çok yakın hissediyorum." Hafifçe omuzlarını silkmişti. "Şarkıcı olmak için böyle bir yarışma kazanmaya ihtiyacım yok." Gülümsemişti. "Ben zaten şarkıcıyım."

Reese bu cevabı çok beğenmişti. Yalnızca sahip olduklarını korumaktan yana bir cevap olduğu için değil, bu ona çok uyan bir cevap olduğu için beğenmişti. Yıllar geçmiş, Zack'in cevabı hiç değişmemişti. İnsanlar ona bu şovlardan birine ka-

tilmasını öneriyorlar ama o gülümseyip kafasını iki yana sallıyordu. Şöhret ona göre bir şey değildi.

Zack'in seçmelere katılma kararının derinliklerinde yata-
nın para sorunu ya da merakı mı olduğu önemli değildi. Fikri-
ni değiştiren her ne ise Reese onu kabul edecekti.

Yoldaki dönemeçten bir arabanın farları gözüktü. Reese'in tüyleri bir kez daha ürperdi ve merak etmeden edemedi. Acaba bu onların birlikte geçirecekleri son sabah mı olacaktı? Zack'i o kadar uzun zamandan beri seviyordu ki onunla birlikte bir geleceği olmasına kader diye bakıyordu. Reese'in doğumundan beri onu için dua eden bir adamın torunuydu o. Zack bu sabah gider ve ya bir daha gelmezse? Kendi kendine *yeter*, dedi. Genç adam arabayı park ederken Reese ayağa kalktı. Eğer Zack'in *On Beş Dakika*'nın seçmelerine katılmasını isteyen Tanrı ise Reese'in elinden bir şey gelmezdi. Onun şimdi kendisinin desteğine ve güvenine, cesaret vermesine ihtiyacı vardı.

Kendisini diğer düşüncelerle daha sonra yiyip bitirebilirdi.

ZACK'İN KENDİSİNE SARILDIĞI an Reese vücudunu bir sıcaklığın sardığını hissetti. Uzun bir süre hiçbir şey söylemediler. Burada, birbirlerinin kolları arasında durmak yeterliydi, söze ihtiyaç yoktu. Kalpleri her zamankinden daha hızlı çarpıyordu. Yaklaşmakta olan veda, ne kadar az zamanlarının kaldığını vücutlarına bile hissettiriyordu.

"Üşümüşsün." Zack geri çekilerek Reese'e baktı. "Uzun zamandır mı bekliyordun?"

"Pek sayılmaz. Dışarıda olmak istedim." Zorla gülümsedi. "Ben de heyecanlıyım, Zack."

"Ne istiyorum, biliyor musun?"

"Ne?"

Eliyle çenesini sıvazladı. “Seninle birlikte atına atlayıp güneş doğuncaya kadar dolaşmak ve bu şarkı yarışması işini unutmak.”

“Hımmm.” Rengi giderek açılan ufka baktı. “Kulağa çok hoş geliyor.” Gözlerini Zack’e çevirdi. “Bunu daha önce niye hiç yapmadık ki?”

“Yapacağız.” Zack Reese’in rüzgârla savrulan bir tutam saçını düzeltti. “Önümüzdeki hafta, ben geri döndüğümde.”

Yakınlarda bir yerlerde cırcırböcekleri ötmekteydi. Gözlerini kısarak içini görmek istercesine Zack’e baktı. “Aslında inanmıyorsun, öyle değil mi?”

“Neye inanmıyorum?” Sözler ağzından bir fısıltı gibi yavaş çıkmıştı.

“Başaracağına.” Gözlerinde biriken yaşlara aldırmadan devam etti: “Kazanacağına.”

“Tevazu gösteriyor değilim, yalnızca gerçekçi olmaya çalışıyorum.” Zack’in yüzünde geniş bir tebessüm belirdi. “Şarkı söylemeyi becerebilen gençlerin bini bir para.” Reese’i öptü ve bir süre yüzleri birbirine yakın kaldı. “Ama atlara şarkı söyleyenler diyecek olursan, onlardan pek yok.”

Reese bu andan umduğundan çok daha fazla keyif alıyordu. “Biliyor musun, ne düşünüyorum?”

“Ne düşünüyorsun?” Dünyayı unutup Reese’le birlikte bir sağa bir sola sallandı.

“Bence senin atlara şarkı söyleyeceğin günler sınırlı.”

“Bu arada, şarkı söylemek demişken.” Arabasına doğru yürüdü ve gitarını aldı. “Sana bir şarkı borcum var.”

Reese’in yüzündeki gülümsemeye rağmen gözleri yaşlarla dolmuştu. Zack, gitarını kabından çıkardı ve verandanın tırabzanına yerleşti.

Reese bu şarkıyı ilk kez duyacaktı, aynı zamanda son kez

olabileceğini de kabullenmeye hazırdı. Şayet her şey değişir ve Zack hiç geri gelmez ise.

Dikkatini şarkının sözlerine ve Zack'in şarkıyı söylerken direkt olarak ona bakışına verdi. Şarkı çok güzeldi, her satırında genç adamın kalbinden kendi kalbine uzanan bir mesaj vardı. Reese'in Zack'i sevdiği gibi bir başkasını sevmesi mümkün olmazdı. Zack şarkının son nakaratını söylerken Reese'in yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

*Onun mavi gözlerinde gördüğüm
Bana yönümü gösterendir
Onun mavi gözlerinde gördüğüm
Benim yansımamdır*

Zack Reese'e gülümsedi. Gözlerinde yaklaşan vedanın izleri vardı. Şarkı devam ediyor, sözler kolaylıkla kendi kalbinden genç kızın kalbine akıyordu.

*Ben hep orada olmak isterim
Üzerimde Kentucky'nin mavi gökyüzü
Benim yerim onun mavi gözleridir
Ben onun mavi gözlerinde
Kaybolmak isterim.*

Şarkı bitince hiç kıpırdamadan ve konuşmadan öylece durdular. Sonunda Zack gitarını kabına koydu ve arabasına götürdü. Döndüğünde gözlerini Reese'e dikti.

"Bütün bunlar geride kaldığında aradığın cevapları bulmuş olacaksın." Reese gülümsemek için kendini zorladı. "Belki her ikimiz de bulacağız."

Zack biraz geriledi. "İkimiz de mi?" Bakışlarını yakalamaya çalıştı. "Senin soruların ne?"

"Hadi Zack." Kendisini anlamasını istiyordu. "Eğer Yara-dan sana aradığın şeylerin cevabını veriyorsa belki bana da verecektir."

"Ne gibi sorular bunlar?"

"Seninle ilgili değiller." Kaygan bir zemine adım attığının farkındaydı. Kelimelerini dikkatle seçti: "Gelecekle ilgili... Londra'yla. Öyle şeyler işte."

"Ben Londra meselesini geride bıraktık sanıyordum." Kızın ellerini ellerine aldı. Endişelendiği belli oluyordu. "Lütfen, Reese. Seninle evlenmek istiyorum. Ben dönene kadar lütfen hiçbir konuda karar verme." Sesinde korku duyuluyordu. "Tamam mı?"

Reese genç adamın bakışlarını yakalamaya çalıştı. Zack anlamıyordu. Bir kere yarışmaya adımını attı mı, artık çok meşgul olacaktı. Yarışmanın tamamı bitmeden Danville'e geri dönemeyecek kadar meşgul. O da ne zaman bitecekse tabii. Elbette kendisinin de soruları vardı. Londra ile ilgili... İkisi ile ilgili. Bütün bunlarla ilgili. Ama yine de Zack'i üzgün ve endişeli olarak yolcu etmek istemiyordu. Her ikisi de yakında cevaplarına kavuşacaktı.

Aralarındaki mesafeyi kapattı, Zack'in vücudunun kendi vücudunu ısıtmasına izin verdi. "Git ve seçmelere katıl. Bunu yapmak zorundasın. Sen en iyiyisin." Kendini dolayan kolları zihnine kazımaya çalıştı. "Git ve cevaplarını ara Zack. Bunu ailen ve inancın için yap."

Sözleri Zack'in endişelerini gidermiş gibiydi. Rahatlatmışa benziyordu. "Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Her şey yolunda gidecek." Gözlerindeki şefkatin kendisi

de farkındaydı.

“Evet, tam da öyle.” Zack genç kızın ellerini bıraktı ve dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı. En tatlı saniyeler boyunca her şeyi unutup birlikte olmanın, âşık olmanın güzelliğini yaşadılar. Öpüşmeler birbirini izleyince ümitsizlik tekrar baş gösterdi.

Sonunda Zack kendini geri çekti. “Vardığımda seni ararım.”

Reese, başını Zack’in göğsüne yasladı. Zack de kollarıyla onu sardı. “Bir anlaşma yapalım mı?”

“Şafak vakti birlikte ata binmek konusunda mı?”

Genç kız üzüntüsüne rağmen gülümsedi. “O da var tabii.”

“Bebeğim, söylediğimde ciddiydim. Geri döndüğüm ilk sabah bu at gezintisini gerçekleştireceğiz.”

Reese gülümsedi ve kalbi birden umutla aydınlandı. Keşke bunu korumayı hep başarabilseydi. “Sevdim bu anlaşmayı.”

Zack kıkırdadı. “Peki, senin kastettiğin anlaşma hangisiydi?”

Reese’in gözleri sulandı. Ağlamayacağından emin olana kadar durdu, sonra da başını kaldırıp yüzüne baktı. “Onları haksız çıkar, olur mu? Lütfen...”

“Kimleri?” Elinle Reese’in yüzünü tutarak gözlerinde kalbini, ruhunu yakalamaya çalıştı.

“Bütün dünya şöhretin insanı değiştirdiğini söylüyor.” Tekrar gülümseyebilmişti. “Yanıldıklarını göster onlara.”

Zack’in gözleri daha bir güçlü bakıyordu şimdi. “Göstereceğim.” Tekrar öpüştüler. “Eğer o aşamaya kadar gelirim kesinlikle göstereceğim.”

Reese başını salladı, kalbinin tekrar uysallaştığını hissedebiliyordu. “Sana inanıyorum.” Gelecekte onu ne bekliyor olur-

sa olsun, hiçbir şey Zack Dylan'ı değiştiremezdi.

Dudakları birleşti, uzun uzun öpüştiler. "Yakında görüşürüz."

"Seni seviyorum." Reese kendisini Zack'in gözlerindeki, onu şefkati ve alçakgönüllülüğü ile herkesten ayıran o ifadeyi hafızasına kazımaya çalıştı. "Her zaman seveceğim."

"Günler ne getirirse getirsin, sen hep getirdiği şeylerden biri olacaksın. Tanrı bizi birbirimiz için yaratmış."

Reese buna inanmak istiyordu. Hem de bütün kalbiyle. Gözlerine baktı, derinliklerinde kayboldu. "Git ve kazan."

"Seni arayacağım."

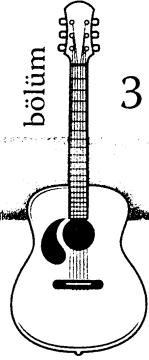
Zack kızı, kalbinin derinliklerinde yalnızca kendini barındıran yerlere inercesine son bir kez daha öptü. Sallamak üzere elini havaya kaldırdı. Sonra arkasını dönerek hızlı adımlarla kamyonetine ilerledi. Uzaklaşırken orada durup arabanın ışıkları gözden kayboluncaya kadar kendi arkasından bakan kıza bir kez daha baktı.

Artık güneş yükselmişti. Reese daha önce duymadığı bir huzura kavuştu. Zack bu hafta sonu boyunca yapılacak olan seçmeleri geçecekti. Sesi jürinin ve bütün ulusun dikkatini çekecekti. Tek bir şarkı ile onların kalbini kazanacaktı.

Kendi kalbini dört yıl önce nasıl kazandıysa aynen öyle.

Sonuna kadar gidip bu yarışmayı kazanabilirdi. Zack'i çok iyi tanıyordu. Kazansa bile o değişmeyecekti. Ona şarkı söyleme yeteneğini bahşeden Tanrı'ya olan duygularını hiçbir şey değiştiremezdi. O, bu yarışmayı inancını yücelteceği ve ailesine yardım edeceği bir olay hâline dönüştürecekti.

Ve sonra da evine, ona dönecekti.

Atlanta şehir merkezi panayır yeri gibiydi. Birleşik Devletler'in birçok yerinden gelmiş çeşitli plakalara sahip araçlar Georgia Stadyumu'nu çevreleyen yolları doldurmuştu. Gruplarhâlindeki gençler, kendi hazırladıkları tabelaları tutan aileler, çoğu sakallı ve güneş gözlüklü hipsterler³, tuttuğu futbol ya da basketbol takımını desteklemeye gelmiş taraftarlar ve tek tük olarak da tavuk ya da inek kostümü giymiş insanlar vardı. Üç adam üstlerini çıkarmış, üzerine boyayla "*On Beş Dakika*'ya can feda" yazdıkları çıplak göğüsleriyle ortalarda geziniyordu. Bazıları da gitarlarını sırtlarına atmış, tıka basa doldurulmuş spor ya da sırt çantaları ellerinde dolaşıyorlardı.

³ Orijinali 1940'lara dayanan hippi akımına temel oluşturmuş bir alt kültürdür. Özellikle 2010'lu yıllarda şehirlerde yaşayan Y neslinin genel akıma muhalif müzik, giyinme, yaşama ve davranma tarzını ifade eder. -Ç.N.

Havadaki elektriği fark etmemek mümkün değildi. Haberlere göre *On Beş Dakika* yapımcılarının o zamana kadar seyrettiği yarışmacı sayısı kırk bini bulmuştu ve seçmelerin sonuncusuna gelmişti. Onuncu sezon için bugün son fırsattı. Bu şehirdeki yarışmacı sayısının diğer şehirlere ciddi fark atacağını düşünüyorlardı.

Zack bunu düşünmemeye çalıştı. Arabasını park edecek bir yer bulmaya ihtiyacı vardı onun. Şu anda önemli olan tek şey buydu. Kilitlenmiş bir trafiğin içinde hapsolmuştu. Beş dakika geçti, on dakika geçti. Hiç ilerlememişti. Dikiz aynasına baktı. Geriye dönmek çok mu zor olurdu? Otoyola çıkmak ve sonra hiç arkasına bakmadan geri gitmek?

Reese'e söylediklerinde samimiydi. Muhtemelen en çok bir-iki turu geçerdi. Çok fazla insan ve tek bir sesin öne çıkmasını zorlaştıracak kadar çok karmaşa vardı. Okuduklarından öğrendiği kadarıyla yapımcılar bu aşamada katılan insanlarda belli bir şey arıyorlardı, belli bir görünüş, bir farklılık – bu kızıl bir saç da olabilirdi, belli bir vücut yapısı ya da belli bir etnik köken de. İlk turu geçmek zor olduğu kadar rastlantısaldı da.

Hâlâ dikiz aynasına bakıyordu. Niye bu sıkıntıyı çekecekti? Hafta sonunu Reese ile birlikte geçirebilir, birkaç şarkı yazabilir ve atları çalıştırabilirdi. Kız arkadaşıyla da sözünü verdiği o at gezisini yarın sabah yapabilirdi. Sonra da belki alışveriş merkezine gidip nişan yüzüğü bakarlardı. Pazar olunca da kilisede yarım saat şarkı söyler ve hayatı güzel bir hayat olurdu.

Ama bir şey olmazdı: Aradığı cevapları bulamazdı.

Karmaşanın içinde üç trafik polisi belirdi ve trafiği düzenlemeye başladılar. Sonra bir polis daha onlara katıldı, sonra bir tane daha. Bazıları ilave park yeri açmış olmalıydı ki trafik ilerlemeye başladı. Zack bir park yeri bulup stadyuma giden

insan kalabalığına karıştığında saat dokuz buçuk olmuştu. Kuyruk on sokak boyunca uzanıyordu, on uzun sokak.

Zack gitarını getirmemişti. Elemeleri geçen bir sürü kişi herhangi bir müzik aleti getirmeden gelmişti. Böylelikle daha az yük oluyordu. Eğer bir kaldırımda kıvrılıp uyuması gerekirse göz kulak olması gereken daha az eşyası olacaktı. Sırt çantasında bir kamp yastığı ve battaniye, protein takviyesi sağlayacak birkaç paket yiyecek ve altı plastik şişe su vardı. Bir de öksürük tabletiyle sarımsak hâpı. Seçmeler için ertesi sabaha kadar beklemesi gerekirse bağışıklık sistemini güçlü tutabilmek için getirmişti bunları.

Tam önünde, bir grup genç kız hoplayıp zıplıyor, çığlıklar atıyor ve park yeri arayan arabalara el sallıyorlardı. Kızlardan birisi "Kazanacağım!" diye bağırdı. Ellerini havaya kaldırıp arkadaşlarını bir araya topladı. "Haydi, tezahürat yapalım," der demez kızlar hep birlikte tempolu bir tezahürat şarkısına başladılar. "Bir sağa, bir sola, eller havaya. Bizim ekip bizim ekip, bak burada!"

Yakından geçen birkaç araba kornalarıyla kızlara eşlik etti. Kızlardan biri, zayıf, uzun boylu ve sarışın olanı, etrafında döndü ve gözleri Zack'e takıldı. "Hey! Sen yenisin!" Eliyle diğer kızlara işaret etti ve birlikte Zack'e yaklaştılar. "Biz Güney Carolina'dan geliyoruz. Medford Lisesi ponpon kızlarıyız." Zack henüz bir şey diyemeden sarışın kız elini ona doğru yöneltip, "Sen kimsin?" diye sordu.

"Zack Dylan. Danville, Kentucky'den geliyorum."

Sarışın kız nefesini tuttu. "Zack Dylan." Kız arkadaşlarına baktı sonra tekrar Zack'e. "Sanatçı ismi gibi bir isim bu." Ellerini çırpı. "Bizim için şarkı söylesene, Zack. Hadi!"

Diğer kızlar da ona katıldılar. "Evet, Zack. Bizim için şarkı söyle. Hadi!"

“Burası çok gürültülü bir yer.” Zack sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı. Etraflarındaki insanlar şarkı söylüyorlar, gitar çalıyorlar ve geçen arabalara bağırıyorlardı.

“Burası mükemmel bir yer, hadi!” Sarışın kız parmağıyla kendisini işaret edip kıkırdarak, “Benim adım Zoey. Bu takımın kaptanıyım,” dedi. “Onun için ben ne dersem o olur, değil mi kızlar?”

Kızlar, “Doğru!” diye haykırdı. Sesleri mükemmel bir tiz tondaydı. “Hadi Zack, bize şarkı söyle!”

“Üstelik ikinizin ismi bir arada kulağa çok hoş geliyor, değil mi?” Esmer kızlardan biri kolunu sarışın olana doladı. “Zoey ve Zack. Çok uyumlular.”

“Evet ve de sen, onun erkek arkadaşından çok daha yakışıklısın,” dedi kızlardan en kısa olanı ve kahkahasını bastırmak için eliyle ağzını kapattı. Diğer kızlar da başlarını sallayarak onayladılar. “Evet, evet, daha yakışıklı. Çok daha yakışıklı.”

“Bilmem. Genç görünüyor ama...” Zoey ellerini beline dayayıp, “Kaç yaşındasın, Zack?” diye sordu.

“Yirmi üç.” Zack kızların ilgisinden hoşlanmıştı. Sınırı aşmıyor, yalnızca anı yaşıyordu. Yıllardan beri dışarıdan izlediği gösteri şimdi gerçekte ve kendisi de tam ortasındaydı. “Ya sen kaç yaşındasın?”

“On sekiz.” Çenesini aşağı doğru kaydırarak kesinlikle çapkınca diye adlandırılacak bir bakışla Zack’e baktı. “Yirmi üç için yeteri kadar büyük yani.”

Zack *On Beş Dakika*’nın kuyruğun yanı sıra yaklaşmakta olan kamera ekibini gördü. Gösterinin web sitesinde gün boyunca daha sonra kullanılmak üzere çekimler yapacakları, sirke benzeyen atmosferi ve yarışmacıların heyecanını belgeleyecek anları tespit etmeye çalışacakları yazıyordu.

“Mecbursun, bize şarkı söyleyeceksin.” Zoey tekrar ellerini çırpıttı ve sıradaki yerine girdi. “Lütfen!”

Zack fırsatı gördü. Ponpon kızlar bir örnek tişört ve şort giyiyorlardı ve hepsi fıkır fıkır, çok güzel kızlardı. Eğer şimdi şarkı söylerse kamera bu anı yakalar, belki bu da yapımcılara kendisinden söz edecekleri ve böylelikle belki bir sonraki tura atlama şansını yakalayacakları anlamına gelebilirdi.

Bu kadar kolay olabilirdi.

Boğazını temizledi ve eski klasik bir şarkıyla başladı. “Gözlerim sana hayrandı... Sana hiç dokunmadım ama gözlerim sana hayrandı...”

Kamera ekibi yeteri kadar yaklaştı. Zack kendisini şarkıya kaptırarak bir pop yıldızının hayranları gibi bir arada kümelmiş kızlara doğru ellerini abartılı hareketlerle oynatmaya başladı. *On Beş Dakika* ekibi bunu çok sevmiştii. Zack gülümseceklerini ve başlarını olumlu anlamda salladıklarını fark etti.

Zoey de fırsatı kaçırmayacak gibiydi. Elini Zack’e doğru uzattı ve ona başka klasik bir şarkıyla cevap verdi: “Yüzünü... İlk kez gördüğümde...”

Birkaç mısra sonra kameraman “kes” anlamında bir işaret yaptı ve Zack ile birlikte kızları yanına çağırdı. “İsimlerinizi ve geldiğiniz şehirleri bana verin. Mükemmeldiniz.”

Kızlar çığlık attılar ve kendileriyle ilgili bilgileri verdiler. Zack’in de kendi bilgilerini vermesini beklediler. “Hey!” diyerek Zoey birkaç kez zıpladı. “Tezahürat yapalım.”

“Sen de yapabilir misin, Zack?” Elinde bloknot taşıyan adam kaşlarını kaldırarak baktı. “İşte bu, şovu tamamlayacak bir şey olurdu.”

“Deneyebilirim.” Zack grubun ortasında kaldı. Kızlar etrafını çevirip omuzlarına sarılıp kafasını okşayıp, “Bravo Zack!

Bravo!" diye bağırdılar.

Zack'i ilk sıranın ortasına alarak iki sıra oluşturdular ve daha önce söyledikleri tezahürat şarkısını söyleyerek birlikte dans ettiler. "Bir sağa, bir sola, eller havaya. Bizim ekip bizim ekip, bak burada!" Bitiminde kızlar yumruklarını havaya kaldırıp bir ayaklarını başlarının üzerine kaldırdılar, aynı ponpon kızların yaptığı gibi. Sonra Zack'in etrafında toplanıp başka bir şarkıya geçtiler. "Zack'tir onun adı. Odur adamların hası. O bunu yapamazsa, üzer bütün kızları!" Bitiminde kızlar Zack'le ellerini çakıp sarıldılar ve kameralara böyle poz verdiler.

Yapım ekibi uzaklaşınca Zack kendini kötü hissetti. Ne yapmıştı? O buraya kameralara oynamak için gelmemişti ki. Buraya gelmekteki bütün amacı Tanrı'ya olan inancı adına şarkı söylemek ve ailesine yardımcı olmaktı. Kendisini hep bu çılgınlığın dışında dururken hayal etmişti, oysa daha sıraya girmesinin üzerinden ancak yarım saat geçmişken kendini bu çılgınlığın tam ortasında bulmuştu.

Ve bunu kameralar onu çeksin ve yarışmada avantaj sağlasın diye yapmıştı.

Kafasında Kızılderili başlığı taşıyan bir adamla sohbet etmiş olan kızlardan uzaklaştı. Nefes nefese kalmış olan Zoey de onunla birlikte geride durdu. Zack kızın muntazam aralıklarla nefes verip kendini kaptırmış olduğu tempodan sıyrılmaya çalıştığını hissetti. "Çok çılgındı bu yaptığımız."

"Ya, evet. Kameramanlar bayıldı." Zack sırtını bir işaret levhasına dayadı. Sıra birkaç dakikadır ilerlemiyordu.

"Ben yalnızca onlar etraftayken öyleyim." Zoey gülümse-di. "Sanırım ender olarak böyle çılgınca davranmanın bir zararı yoktur."

"Yoktur tabii." İki eski arkadaş gibi konuşuyorlardı. Bu ga-

rip bir duyguydu. Zack'in konuşmaya nasıl devam edeceğini düşünmeye vakti olmadı.

"Eee, söyle bakalım Zack. Sen yalnız olamayacak kadar yakışıklı birisin." Uzun saçlarını omzundan geriye atarak direkt olarak Zack'e baktı. "Kız arkadaşın var mı?"

"Evet, var." Zack kendisini gemisini tekrar rotaya sokan bir kaptan gibi hissediyordu. O bu sularda seyredebilirdi. "Dört yıldan beri birlikteyiz."

"Hımmmm." Hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Benim de erkek arkadaşım var. Dört aydır." Gülümseyip sol elini havaya kaldırdı. "Bak ama yüzük yok. Yani ne istersem onu yapabilirim."

Ne demek istediğinin yanlış anlaşılır bir tarafı yoktu. Zack bir adım uzaklaştı ve görüş mesafesi boyunca kaldırımın üzerinde kıvrılarak uzanan yarışmacı kuyruğuna baktı. Arkasında zencilerden oluşan altı kişilik bir kilise korosu vardı. Onların arkasında da vampir gibi giyinmiş bir üçlü. Kilise şarkıcıları enteresan olabiliirdi. Takip eden saatlerde onları tanıma imkânı olurdu fakat yanındaki kızdan kurtulmanın hiç imkânı yok gibiydi. Sıradaki yerleri belliydi.

"Şu kız arkadaşın..." Zoey kirpiklerini kıpıştırdı. "Onu seviyor musun?"

"Kesinlikle. Sonbaharda evlenme teklif edeceğim."

"Gerçekten mi?" Zoey'nin gözleri kocaman açılmıştı. "Evlenmek için çok gençsin."

"O, harika biri." Bakışlarını sabit tutuyordu. "Hayatımı onunla geçirmek istiyorum ve bunu bilecek kadar büyüğüm."

Sıra ilerlerken Zoey sessizleşti. Yedi ya da sekiz blok ötedeki kapıyı görebiliyorlardı. İlerlerken kolları birbirlerinininkine değdi. Zack iyice ürktü. Daha nasıl kesin konuşabiliirdi ki? Kenara doğru bir adım daha atarak sıranın ön tarafına baktı.

Yerine dönünce de Zoey ile arasındaki mesafeyi korumaya çalıştı. “Nereden baksan birkaç saat daha bekleyeceğiz.” Kameraları görünce neden hemen atlamıştı sanki? Ekip geçerken sessizce durmalı ya da ponpon kızlar onları eğlendirirken yalnızca seyretmeliydi. Neyse ki Reese onu anlardı. O anın rüzgârına kapılmıştı, başka bir şey değildi bu... Değil miydi?

“Zack... Beni dinliyor musun?” Kalabalığın gürültüsü çok fazlaydı. Zoey yaklaştı ve kolları birbirine tekrar sürtündü.

“Kusura bakma.” Olayları sıradanlaştırmaya çalışarak güldü. “Kız arkadaşımı düşünüyordum da.”

“Hayır, onu düşünmüyordun.” Zack’in böğrüne doğru hafif bir dirsek attı. “Bu ucu bucağı belirsiz kuyruğu düşünüyordun. Ben sana ‘Üzülme, birbirimize destek oluruz,’ dedim.” Elini uzatıp Zack sıkıncaya kadar bekledi. “Anlaştık mı?”

Zack tereddüt etti. “Anlaştık.” Ne gibi bir anlaşma yaptığını çıkarmaya çalışıyordu ama sözleri ağzından yine düşünmeden çıkmıştı. Sanki bir filmde oynuyorlardı ve Zack’in neler söyleyeceği önceden belli gibiydi.

“Evet, bayım.” Zoey gülümsedi. “Bugünden sonra sen ve ben iki iyi arkadaş olacağız.”

Zack cevap vermedi. Yalnızca bugünün geçip gitmesini istiyordu. Bugün geçmeliydi ki Atlanta şehir merkezindeki bu çılgın ortamdan, ponpon kızlardan ve Zoey’den uzaklaşabilsin.

Ve ait olduğu eve, Reese’e geri dönebilsin.

ZACK’İN SIRASI GELMEK üzereydi.

Zack, ponpon kızlar, kilise şarkıcıları ve vampirler Georgia Stadyumu’nun kapısına öğleden sonra ulaşmışlardı. O zamandan bu yana da 8B numaralı bölümde oturmaktaydılar ve zaman geçmek bilmiyordu. Oturdıkları yerde şarkı söy-

lüyorlar, gülüyorlar ve konuşuyorlardı. Zack hemen hepsiyle tanışmış ve kilise korosundakilerden biriyle de dost olmuştu. Artık gece yarısı olmuştu ve birkaç gruptan sonra sıra onlara gelecekti.

On Beş Dakika'nın ön seçmeleri diğerlerinden farklı oluyordu. Yarışmacıları önce ellilik gruplar hâlinde bir çadıra alıyorlar ve hepsine birden enstrüman olmaksızın şarkı söyletiyorlardı. Bir düzine jüri üyesi de ellerinde bloknotlarıyla yarışmacıların arasında dolaşüyor, birinden diğerine gidiyor ve notlar alıyorlardı. Üç dakika dolunca da grubu susturuyorlardı. Sonra da bir sonraki tur için birkaçının numarası ya okunuyor ya okunmuyordu. Yarışmacılar çadırdan ayrılırken seçmelerin ertesi günkü turuna katılacak olanların isimleri dev ekranda yanıp sönüyordu. Son iki gruptan hiç kimse bir sonraki tura geçememişti.

"Korkuyorum." Zoey hafifçe başını Zack'in omzuna dayadı. "Bu kadar yorgunken nasıl şarkı söyleyeceğim ben?"

Zack kızdan uzaklaştı. Eğer sohbeti onun üzerinden devam ettirirse belki kendisi unutulurdu. "Seçmelere gelmeyi neden istedin? Bunu bana hiç anlatmadın."

"Ben mi?" Zoey Zack'in ne yapmak istediğini anlamış gibiydi. Yerine oturdu ve yüzüne baktı. "Biz, tecrübeli ponpon kızlar hepimiz aynı zamanda karar verdik. Yani madem hepimiz şarkı söyleyebiliyoruz. O zaman katılalım gibi..."

On Beş Dakika yarışmacıların grup oluşturmalarını teşvik ediyordu. Böyle oluşturulan grupların zaman zaman başarılı olduğu da oluyordu, *X Factor* isimli başka bir TV şovunda olduğu gibi. Ama ilk katılırken grup olarak katılmak jüri üyelerinin dikkatini çekmenin bir yoluydu. Zack ağırdan alıyordu, en aşağı yarım saatleri daha vardı. "Grubunu sormuyorum,

Zoey. Seni soruyorum. *Sen* niye katıldın seçmelere?"

Zoey, birkaç sıra geride, erkeklerden oluşan başka bir grupta sohbet etmekte olan kendi grubuna bakarak, "Bu benim rüyam," dedi. Sesini alçalttı. "Kızların bundan haberi yok. Onlar buraya katılmamızın bir çeşit oyun, eğlence olduğunu düşünüyor. Bilirsin işte, yalnızca televizyona çıkmak gibi bir eğlence." Birkaç kez gözlerini kırptı. "Aslında öyle de zaten."

Zack kızı daha önce şarkı söylerken duymuştu. *On Beş Dakika* gibi bir yarışmada başarılı olacak yeteneğe sahipti. Belki o olgunluğa değil ama yeteneğe kesinlikle sahipti. "Bu mu?" Tıklım tıklım dolu olan stadyuma bakarak, "Bütün amaç buradaki eğlence olamaz," dedi.

"Evet, olur." Üzgün bir şekilde gülümsedi. Stadyumun ışıklarının aydınlığında Zack kızın gözlerinin dolduğunu gördü. "Erkek arkadaşım beni aldatıyor. Benim de bunu bilmediğimi sanıyor." Yere baktı. Titreyen parmakları huzursuz olduğunu gösteriyordu. "Daha önce söylemek istemedim."

"Lisedeki erkekler sadık olmazlar. En azından çoğu olmazlar. Her neyse."

"Biliyorum." Başını yana eğdi. Zack istese de istemese de kız, kalbini ona açmıştı. "Benim daha olgun bir erkeğe ihtiyacım var. Annem de hep böyle söyler."

Zack bunu duymazlıktan geldi. Ekranı baktı. Ekrandaki geri sayım içerideki grubun otuz saniyesi kaldığını gösteriyordu. Yarışmacıları içeri alan görevliler onların bulunduğu yere yaklaşmaktaydı. "Vakit tamam." Zack ayağa kalktı. "Ya yarışacağız ya da eve döneceğiz."

Zoey de "Öyle korkuyorum ki," diyerek ayağa kalktı ve Zack'i izledi. Koridora yürürlerken dengesini kaybetti ve Zack'in omzuna tutunarak düşmesinin önüne geçti. "Özür dilerim." Yüzünde

bir gülümseme vardı. "Sersem gibiyim."

Zack ellerini ceplerine sokup öne, ileriye baktı. Kızın elini kolundan çekmesinden memnundu. Kız çok güzeldi ama bütün gün boyunca kendisiyle flört etmesi onu rahatsız etmişti. O Reese'i seviyordu. Fakat garip bir şekilde istememesine rağmen kendisini Zoey'yi düşünürken buldu. Birlikte on altı saat geçirirsen böyle şeyler olması normaldi. Bunun üzerinde daha sonra düşünecekti. "Annenle yakın mısınız?"

"Sayılır. Rehabilitasyon merkezinde kalıyor o. Ben büyükanem ve büyükbabamla yaşıyorum." Gözleri gölgelendi, sanki çok fazla şey söylemiş olmanın rahatsızlığını hisseder gibiydi. "Şimdi ne demek istediğimi anladın mı? Bu yarışma, başarılı olabilmek. Elimde olan tek şey bu. Benim için önemli olan tek şey."

Zack ona inancından ve Tanrı'nın ailesinin geçen seneyi atlatabilmesine nasıl yardımcı olduğundan söz etmek istedi. Fakat koridora girmişlerdi ve stadyumun merdivenlerinden iniyorlardı. Zamanlama uygun değildi. Bu turdan sonra anlattı anlatacaklarını.

Eğer annesi rehabilitasyon merkezinde ise Zoey kendisini yalnız hissediyor olmalıydı. Zack, annesinin AJ ile geçirdiği zamanı, atlarla, okulla ve çiftlikle ilgili nasıl sohbet ettiklerini düşündü. Zoey belki de bunun için böyle davranıyordu. Zack kendini kötü hissetti. Bütün gün boyunca kızdan kaçmaya çalışmış, onun yaklaşma gayretlerini engellemeye çalışmıştı. Ama kızın sorunları vardı. Onu Tanrı ile buluşturmanın bir yolunu bulabilirdi belki. Belki de onun için dua ederdi.

Bütün dikkatini devasa büyüklükteki çizgili çadırın kapısına verdi. Birden her şey silikleşti. Kalabalık, gürültü, konuşmalar, arada yükselen şarkı sesleri, her şey. O an bu andı. Ailesine yardım etmenin yolunun bu olup olmadığını anlama

anı. Ve Tanrı'nın onun profesyonel olarak şarkı söylemesini isteyip istemediğini öğrenmesinin anı.

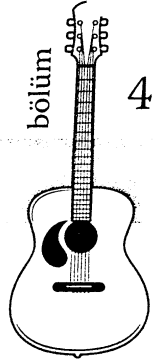
Tanrım, eğer kazanırsam senin için kazanacağım. Bu yarışmada seni temsil eden bir yıldız olacağım. Sana söz veriyorum.

Benimle ol, evlat... Yaşamın sözleri bendedir. Bu fısıltı etrafındaki her sesi susturmuştu.

Evet Tanrım... Yaşamın sözleri sendedir. Buna inanıyorum.

Eğer Tanrı'ya bağlı kalırsa bu yarışmadan alınının akıyla çıkabilirdi. Bu düşünce kalbini, ruhunu doldurdu. Bu seçimlerin sonunda ya eve gidecek ya da *On Beş Dakika* sahnesinde Tanrı'nın bir yıldızı olarak parlayacaktı. Günü sadece var olarak yaşamak yeterli değildi. Atlanta'ya geldiğinden beri böyle yapmıştı. Kameralar önünde oynamış, genç bir kızın yaşadığı acıyı ve yalnızlığı görememişti. Kararlılığının iki katma çıktığını hissetti. Eğer takip eden birkaç dakika için de başarılı olursa, kesinlikle Tanrı'nın bir yıldızı olarak parlayacaktı.

Bugün şu ana kadar böyle olmayı başaramamıştı.

Vakit gelmişti.

Meraklı konuşmaların ve ayak seslerinin hayal meyal duyulduğu bir ortamda Zack ve grubu çadıra girdiler. Talimatlar bilinmedik değildi. Hepsi yarışmanın web sitesinde vardı. Buna rağmen elli yarışmacı, elinde megafon olan bir adamın kuralları anlatmasını sessizce dinledi. “Sürenin başladığını bildireceğiz.” Adam İngiliz aksanıyla konuşuyordu. “Süre başlayınca şarkınızı en güzel şekilde söyleyeceksiniz.” Adam çadırın ön kısmındaki küçük bir platformun üzerinde durduğu yerden onlara bakarken canı sıkkın görünüyordu. “Süreniz üç dakika. Turun sonunda eğer numaranız anons edilmez ise evinize döneceksiniz. Soru soramazsınız. Katıldığınız için teşekkür ederiz. Eğer numaranız anons edilirse daha sonraki talimatları almak üzere lütfen çadırın içinde bekleyin.”

Zack'in etrafındaki insanlar ayaklarını oynatıyorlar, boğazlarını temizliyor ve kendilerini kalabalıktan ayrı tutmaya çalışıyorlardı. Gergin enerji çadırın içindeki havayı emip bitirmişti. Zack televizyonda elemenin bu bölümüne ait bir çekim seyretnmişti. Elli kişi her türden farklı şarkılar söylüyorlar, bir umutla, kendi on beş dakikalık şöhretleri için seslerini gürültünün üzerine çıkarmaya çalışıyorlardı. Zack'in seyrettiği hiçbir şey onun bu anı, jüri üyelerini etkileyebilmek için yalnızca tek atımlık bir kurşuna sahip olmanın nasıl bir duygu olduğunu anlamasına yetmemişti.

Çadırın etrafını çevreleyen siyah gömlekli adamlara baktı. Hiçbirisi burada olduğu için mutlu gözüküyordu. Herkes için uzun bir gün olmuştu ve Atlanta bazılarına aradıkları şeyi vermişti. Birkaçı birbirleriyle fısıltı hâlinde konuşuyor, kimi saatine bakıyordu. Biraz önce konuşan megafonlu adam başka bir grupta konuşuyordu. Yarışmacılardan bazıları ses çalışması yapmaya başladı.

Şimdi başlıyorum işte. Tanrım bana yardım et... "Kanatlarımın Ardında" adında eski, klasik bir halk şarkısı söyleyecekti. Tenor sesini ortaya çıkaracak bilinen bir şarkıydı bu. Eski yarışmacılara ait bir forumda bilinen şarkıların daha avantajlı olduğu söylenmişti. Şarkıcının öne çıkmasına yardım ediyormuş.

"Galiba kusacağım." Zoey ona yaslandı. Çadıra girdiklerinden beri sesini çıkarmamıştı.

"Kusmazsın."

Megafonlu adam, platformuna geri döndü ve onlara baktı. "Susun!" Yardımcısı olduğu anlaşılan bir kadına başıyla işaret ederek sordu: "Kronometre hazır mı?"

"Hazır."

“Tamam. Hazır...” Yarışmacılara döndü. “Başla!”

Etrafındaki bütün insanların aynı anda şarkı söylemeye başlaması çadırı titreten ve Zack’i hazırlıksız yakalayan bir gürültüye yol açtı. Çıkan gürültünün desibeli bir jet motorunun ya da stadyumda yapılan tezahüratın desibeline yakın olmalıydı. Dikkatini çabucak toplayamazsa kendisi ve şarkısı bu karmaşada kaybolacaktı. *Tanrım, bana yardım et... Senin yardımın olmadan başaramam bunu.* Gözlerini kapadı ve şarkısını söylemeye başladı.

Birkaç saniye sonra mucizevi bir şekilde kendi sesinden başka bir ses duymaz oldu. Önünden kim geçiyor, onu değerlendiren kim ya da adını listeden siliyorlar mı gibi endişeleri kaybolmuş, çadırdaki başka herkesi unutmuştu. İlk nakarata geldiğinde o artık şarkısını tek bir kişiye söylüyordu.

Yalnızca Yaradan’a.

İkinci dörtlüğe gelince gözlerini açtı. Ne biraz ileride el-lilerden kalma bir parçayı söyleyerek dans eden vampirleri ne bir pop şarkısını yüksek perdeden söyleyen Zoey’yi ne de etrafındaki başka bir sesi duyuyordu. Yalnızca kendi sesi vardı. Çadırın duvarında bir noktaya gözü takıldı ama gördüğü, kırmızı ve beyaz renkli çadır bezi yerine dingin bir okyanustu. Yüzüne de tatlı bir meltem vuruyordu. İkinci nakaratı geçip son dörtlüğe geldiğinde megafonlu adam ellerini salladı. “Süre bitti. Herkes sussun!”

Bütün yarışmacılar sustu. Birçoğu nefessiz kalmıştı. Birkaç tanesinin de yanaklarından yaşlar süzülmekte idi. Zoey bunlardan biriydi. Başını öne eğmişti, omuzları sarsılıyordu. Zack’in, gün boyunca aralarında belli bir mesafe bırakmaya çalıştığı kızın şimdi kendisine ihtiyacı vardı. Beklerlerken kolunu Zoey’nin omzuna attı.

“Gördüğümüz en iyi gruplardan biri bu.” Yarışma yetkilisi şaşırmaşa benziyordu. Asistanından bir kâğıt aldı. “Bununla birlikte, ikinci turda yarışmak üzere aranızdan dört kişi seçtik. Seçilen yarışmacılar şunlar.”

Adam ilk numarayı okuyunca çadırın diğer yanındaki kilise korosundan birinin çılgılığı duyuldu. “Şükürler olsun!” diye bağırarak teker teker arkadaşlarının boyunlarına sarılmaya başladı.

“Sessizlik, lütfen.” Adam elindeki kâğıdı şarkıcıya doğru salladı. “Dört yarışmacının da adını okuyana kadar kutlama yok.”

“Peki efendim.” Kilise korosu şarkıcısı nefesi kesilmiş bir şekilde yerine döndü. “Özür dilerim.”

İkinci numara vampirlerden birinin yere düşmesine yol açtı. Eliyle ağzını kapatmıştı. Arkadaşları onun için sevinmekten çok kendileri için üzülmüş görünüyorlardı. Üçüncü olarak Zoey’nin numarası okundu. Arkadaşları hemen etrafını çevirdiler.

Zack kendini kamyonetine doğru yürürken hayal etmeye başlamıştı. Böyle bir ortamdan ne beklemişti ki? Çarçabuk elde edilecek bir başarı mı? Hayır. Aradığı cevapları almış olarak evine, geleceğine dönecekti. Ve eğer çiftliği kurtarmak üç işte çalışmak anlamına geliyorsa üç iş...

“Bu gruptan son yarışmacı...” Yetkili numarayı okudu.

CHANDRA OLSON GÖZLERİNİ monitörden ayıramıyordu.

Bugün Atlanta seçmelerinin ilk günüydü ve bu son şehir olduğu için anahatlarıyla rutini biliyordu. Şu ana kadar çadırda yapılan seçmelere pek fazla dikkatini vermemişti. Kendi-

sine ve diğer jüri üyelerine ertesi gün öğleden sonraya kadar ihtiyaç yoktu. Gösterinin yapımcıları bu arada onları yerel medya mensuplarıyla görüştüyordu.

Jüri üyelerinin şehrin merkezindeki Hilton'da suitleri vardı ama aynı zamanda Georgia Stadyumu'nun arkasında kendilerine birer de karavan tahsis edilmişti. Her karavanda çadır-daki performansları canlı izleyebilme imkânı vardı. Chandra tüm gün boyunca mülakatlara katılmış, yerel yöneticilerle akşam yemeği yemiş ve henüz otel odasına dönememişti.

Menajeriyle bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra gitmek üzere çantasını almış ve tam şoförüne onu Hilton'a götürmesini söyleyecekken dikkatini bir şey çekmişti. Çadıra dolu olan yarışmacı grubu. Altısı bir lise ya da üniversitenin kilise korosuna benziyordu. Uydu aracılığıyla gelen görüntüde bile bu grubun bir farklılığı olduğunu hissedebilmişti.

Chandra monitörün sesini açıp karavandaki deri kanepeye yavaşça yerleşti. Kimisi ortaokulu henüz bitirmiş gibi duran, kimisi ise artık meşhur olabilmek için son şanslarını kullanıyor gibi gözüken şarkıcı mozaigini seyretti. Seçmeleri, şovun yarışmacı koordinatörü William Gaines yapıyordu. Adam yarışmacılara bağırırken Chandra kendi kendine güldü. Bu ilk adımı iyi hatırlıyordu. Bir sürü başka insanla beraber şarkı söylemek üzere bir çadıra tıklımanın nasıl bir duygu olduğunu biliyordu.

Birkaç dakika süren talimatlar dizininden sonra şarkı söyleme seansı başladı. Kaosun ortasında birçok güzel ses öne çıkıyordu. Chandra dikkatini kilise korosuna verdi. Aralarında güzel sesiyle diğerlerinin üzerine çıkanın kim olduğunu kestirmek zordu.

Bütün duyuları harekete geçmiş olarak seyretti.

Yoksa kendisinin jüri üyesi olmasının nedeni onlardan biri miydi? Bu nedenle mi oradaydı? Bu gruptaki masum bakışlı çocuklardan birini, kazanmanın beraberinde getireceği tehlikelere, tüm dünyanın onu putlaştırması tuzağına karşı uyarabilsin diye mi?

Chandra yarışmacılar durana kadar orada kaldı ve William'ın sonuçları açıklamasını bekledi. Dört tanesi bir sonraki tura geçmişti. Bu sayı diğer gruplardakinden fazlaydı. Chandra kanepenin ucuna doğru kaydı. Bu çocuklar onları neyin beklediğini nasıl bilebilirlerdi? Kazanılan her zaferin onları kendilerini ve o güne kadar bildikleri hayatı kaybetmeye bir adım daha yaklaştırdığını? Artık geriye gidiş olmayacaktı ama hiçbirisi bunu şu anda bilmiyordu. Koro grubu kollarını kavuşturmuş bekliyordu. Kiliseye gider gibi giyinmişlerdi, güzel ve ölçülü. Etraflarındaki yarışmacıların çoğu gibi çılgın değil.

William platformun üzerindeki yerini alıp kazanan yarışmacıların numaralarını okumaya başladı. Kilise korosundaki çocuklardan biri bu turu geçmişti. Chandra içini çekti. Karavanın duvarına monte edilmiş olan ekrana doğru ilerledi. Parmaklarıyla korodaki çocuğun coşkusunu gösterdiği noktayı okşadı. *Tatlı çocuk. Aynı benim gibisin.* Chandra çocuğa bağırarak, sevinmemesini söylemek istedi. *On Beş Dakika*, onun gibi kilise korusu şarkıcılarını yalayıp yutuyordu, Chandra da onlardan biriydi. Gözlerinde ışık olan masum, sıradan insanlar. Bu şov böyle şarkıcılara bayılıyordu. Neler kaybedildiğini kimse umursuyor muydu?

"Öğreneceğin o kadar çok şey var ki," diye ekrana fısıldadı. William diğer kazananları anons etmeye devam ediyordu. Bir vampir, bir ponpon kız ve sonra...

Numarası son okunan beyaz tenli delikanlıyı görünce

Chandra gözlerini kısarak baktı. Çocuğu, koyu renk saçlarını, muntazam hatlarını inceleyerek yavaş yavaş ekrandan uzaklaştı. Bu çocuk Elvis'e benziyordu. Hatta belki daha da yakışıklıydı. Daha uzun, daha fit idi. Ama başka bir şey daha vardı bu çocukta, bir karizma, bir enerji. En iyi kalite malzeme gibiydi. Korodaki çocuk muhtemelen güzel şarkı söylerdi, bu çocuk da öyle olmalıydı. Ama bunun soyut, elle tutulamayacak ve başka kimsenin taklit edemeyeceği bir özelliği daha var gibiydi. Bu çocuk sanki şöhret için yaratılmıştı.

Chandra'nın içindeki duygu öyle kuvvetliydi ki ertesi gün seçmeler sırasında bir de yüz yüze konuşma şansına sahip olup olamayacağı hiç önemli değildi. O, emindi. Televizyon ekranını kapatıp karavandan ayrılırken uzun zamandan beri yapmadığı bir şeyi yaptı. Dua etti. Yakışıklı zenci şarkıcı ve ertesi günkü tura geçen her yarışmacı için.

Ve Elvis'e benzeyen çocuk için. Özellikle de onun için. Çünkü eğer önsezisi onu yanıltmıyorsa, bu çocuğun ihtiyacı olacaktı.

Belki diğerlerinin toplamından bile fazla.

ZACK ÜÇ SANİYE boyunca ponpon kızların niye onu kutladıklarını anlayamadı. Yarışma görevlisi konuşmasını bitirdiği için yarışmacıların konuşması artık serbestti. Bağırışlar, çığlıklar biraz önce şarkı söylenirken olduğu kadar büyük bir ses yoğunluğu oluşturmuştu.

Zoe çadırın diğer ucunda bir yığın yarışmacı tarafından tebrik edildiği yerden "Zack, ikimiz de kazandık!" diye seslendi. "Tebrikler, Zack!"

Zack duyduğu bu haberi algılamaya çalışıyordu. Turu geçmiş miydi? Bir sonraki tur için seçilen yarışmacıların ara-

sında mıydı? Clarence Brown, Zack ile dost olan kilise korosundaki çocuk geçememişti. Zack'in omzuna vurup sarıldı. "Senin Tanrı vergisi bir yeteneğin var, O'nun için şarkı söylemeye devam et."

"Edeceğim." Gözleri birbirini buldu. Zack'in ağzından çıkan bu kelime, tekrar kendisi gibi hissettiği andan bu yana amacını ve Tanrı'ya verdiği sözü ifade eden ilk kelime olmuştu. "Sen de öyle. Söylemeye devam et. Tek sahne bu değil."

"Biliyorum." Clarence eliyle yukarıyı işaret etti. "O'nun bir bildiği vardır." Parmaklarıyla Zack'in göğsüne vurdu. "Hadi git, hepimizi temsilen ışığı yansıt."

Çadır boşalmaya başladı. Dört yarışmacı platforma yaklaştı. Amir konumundaki kişi yine telaşlı görünüyordu. "Yarın sabah saat dokuzda stadyumun kapısında olmanız lazım. Biz sizi oradan alıp yarışma için sıranızı bekleyeceğiniz bir odaya götüreceğiz. Bir tur, yapımcılara şarkı söyleyeceksiniz. O turdan yalnızca sekiz kişi bir sonraki aşamaya geçecek. O sekiz kişi, yarın öğleden sonra da televizyondaki jüri üyelerinin önüne çıkacak." Başıyla çadırın kapısını gösterdi. "Teşekkürler."

Diğer bir grup içeri girerken Zack ve diğerleri dışarı çıktılar. Açık tribünlere giderlerken vampir kız kilise şarkıcısına asılıyordu. Zack, yapmayı istediği tek şeyi yaptı – sessizce Tanrı'ya dua etti ve her zaman onun için söyleyeceğine dair söz verdi. Ne pahasına olursa olsun.

Bundan sonra güzel haberi bir an önce Reese'e vermek istedi. Telefonunu cebinden çıkardı ve tam numarasını çevirmek üzereydi ki bir kameraman, gruba yaklaşmasını işaret ederek, "Turu geçenler buraya. Röportaj yapacağız," diye seslendi.

Sordukları sorular kolay değildi. Yapımcıların kimin oraya

ait olduğunu, farklılıklarını ve eğer sonuna kadar gidebilirlerse canlı yayında hayatlarının hangi yönlerinin öne çıkarılabileceğine karar verdikleri bir aşamayı bu. Yarım saat boyunca sorular sordular ve ondan sonra da bir refakatçi eşliğinde oyuncuların soyunma odalarının olduğu yerin yakınında bir ofise götürdüler. Bir yığın evrak verip doldurmalarını istediler.

Program yapımcıları kazanan yarışmacılar için otelde oda ayırtmışlardı. Ancak Zack odasına sabaha karşı üçten önce gidemedi. Twitter hesabından ancak bir tweet atabildi: *"Başardım! Biri bana bunun gerçek olduğunu söylesin! Çok şükür Tanrım!"* Kilise korosundaki şarkıcıyla aynı odaya paylaşıyorlardı. İkisi de tek kelime edemeyecek kadar yorgundu. Zack başını yastığa koyduğunda Reese'i aramadığını fark etti. Duyduğu huzursuzluk ilk turu geçmesinden ötürü duyduğu neşeyi ve heyecanı kaçırdı. Reese'i arayabileceği bir dakikası bile olmamıştı gerçekten. Şimdi de çok geç olduğu için sabah araması gerekecekti. Twitter'ı kontrol etti. Kırk üç yeni takipçisi olmuştu. Tüm yıl boyunca edindiği takipçi sayısından daha fazla. Garip bir şekilde ürperdi. Bu çok büyük bir olaya dönüşebilirdi. Sahneyi, Tanrı adına o platformda bir yıldız gibi parlamayı düşündü.

Zack'in tüm vücudunu adrenalin sarmıştı. Çadırdaki gerginliği hâlâ hissedebiliyor ve o birkaç çılgın dakika boyunca söylenen şarkıları hâlâ duyabiliyordu. O turu nasıl geçmişti? Tüm hayatı boyunca olduğundan çok daha iyi bir performans göstermişti herhalde. O anları tekrar gözünün önünde canlandırabilmek için gözlerini birkaç kez kırıştırdı. Derken gerçeği anladı. Onu, ilk turdan geçiren Tanrı'nın ta kendisiydi. Kendi yeteneği değil. Bunu nasıl gözden kaçırabilmişti? Biraz durdu. Ona sesini veren Tanrı idi, bu nedenle ister kendi ba-

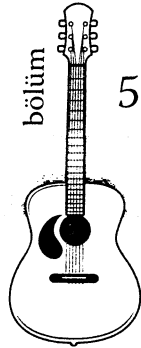
şına yapmış olsun, ister bir mucizeyle, bu başarı Tanrı'ya aitti.

Ve şimdi... Ertesi gün olduğunda bütün kalbiyle şarkı söyleyecek ve belki... Kim bilir? Danville'de yıllarca kilise korosunu yönettikten sonra...

Birden her şey mümkün gözüktü.

Gözlerini kapayıp yastığına gömüldü. İçini kaplayan kendinden emin olma duygusu uykuya dalmasını kolaylaştırdı. Reese bu gece niye aramadığım mutlaka anlardı.

Ona en çok inanan kişi Reese idi.

Özellikle, peş peşe altı hafta süren bu çılgın tempolu seçmelerden sonra Kelly Morgan, hayatı boyunca hiç olmadığı kadar Botoks'a müteşekkir hissediyordu kendini.

Soyunma odasındaki aynaya bakıp gülümsedi. Estetik cerrahı dün yanına gelmiş ve Botoks'u uygulamıştı. Yüzünün haritasını kimse onun kadar iyi bilmiyordu. Aynaya biraz daha yaklaşıp parmak uçlarını alnına bastırdı. Milim bile esnemiyordu. Yirmi beşten fazla göstermiyordu. Gerçekte otuz yediyi bitirmekteydi ama ne yüzü ne de vücudu öyle diyordu.

"Bayan Morgan, fizik kondisyon koçunuz aradı. Saat dokuzda burada olacakmış." Üniversiteyi yeni bitirmiş olduğu anlaşılan prodüksiyon asistanı Kelly'ye katlanmış küçük bir kâğıt parçası verdi. "Özel seans için açık kalmayı kabul eden bir jimnastik salonu bulmuş."

“İyi.” Kelly göz göze gelmekten kaçındı. Kâğıt parçasını açarak koçun ne yazdığına baktı. *Glutes. Saat dokuzda. Özel bir araç bekliyor olacak. Stadyumdan beş dakika uzaklıkta. Hazır ol.*

Kelly içindeki ateşi hissedebiliyordu. Henüz pes etmemişti. Zamana karşı olan yarışı kazanıyordu ve kazanmaya devam etmek için de ne gerekiyorsa yapacaktı. *On Beş Dakika* seçmeleri başladığından beri olduğu gibi elinde bavul şehirden şehire dolaşırken bile olsa.

Makyözü ve kuaförü soyunma odasına aynı anda girdiler. Kuaför kendinden emin bir şekilde yanında durdu. “Konuştüğümüz gibi mi?”

“Hayır, daha cesur davran. Atlanta’ya damgamı vurmak istiyorum. Bu son şehir.”

“Bunu senden daha iyi kimse yapamaz zaten.” Kadın fırçaların ve maşaların olduğu kutusunu açtı. Her iki kadın da Kelly’nin maaşlı personeli arasındaydı. Onlar olmadan *On Beş Dakika*’da jüri olmayı düşünemezdi bile. Gardırobunu ve organik karalahana, kereviz sapı, zencefil ve yeşil elmadan oluşan olmazsa olmaz kuvvet şurubunu hazırlamak için yaklaşık on kişi daha koşturuyordu. Kelly görünüşünü Botoks’a olduğu kadar bu karışıma da borçluydu.

Odadaki tempo hayli yüksekti. Kelly Morgan, Amerika’nın en beğenilen ses yarışması jürisinin önde gelen üyelerinden biri olarak sahnedeki yerini bir saat içinde alabilsin diye herkes işini yapıyordu.

Kelly odadaki bu enerjiyi seviyordu. Kuaförü meşhur sarı saçlarına fırça vururken o, gözlerini kapattı ve bu enerjiyi içine çekti. 20 yıl önce çok tutulan TV şovunu yaparken şöhreti yakalamasında bu saçlarının yardımı büyük olmuştu. O za-

manlar Amerika'nın en seksi ve sevilen yıldızıydı. Kelly, Amerika bunu unutmamasın diye de her gün çalışıyordu.

Elindeki telefon titreşime geçti. Ekranı bir göz attı ve kaşları çatıldı. Menajeri arıyordu, hem de bu saatte aramaması gerekirken. Makyajı bitmek üzereydi. Kelly'nin stüdyo ışıkları altında en iyi şekilde görünmesini sağlayacak renkleri seçmişler, son gölgelemeleri yapıyorlardı. Kelly elini kaldırdı, makyözünü geri çekildi. Menajeri Rudy Smith ta en baştan beri kendisiyle birlikteydi. Telefona cevap verdi: "Rudy, yarım saat içinde çekim başlıyor." Telaş Kelly'nin huyuydu. "Ne oldu?"

"Programını biliyorum. Hatırlarsan, onu yapan benim." Sesi yorgun geliyordu.

"Tamam. Sorun ne? Umarım önemli bir şeydir. Öyle olmasa bu gece aramazdın değil mi?"

Rudy içini çekti. "Bekleyecek bir konu değil." Her zaman-
kinden daha yavaş konuşuyordu, sanki söylemek üzere olduğu şeyden korkar gibi. Bu duraksama hâli Kelly'yi çılgına çevirdi. "Bugün boşanma belgelerini Cal'e ilettik. İstedğin gibi. Kelly... İmzalamıyor. Kabul etmiyor."

"Ne?" Çığlık atmak istemezdi ama engel olamadı. Elinle ekibine uzaklaşmalarını işaret etti. Sandalyeden kalkıp koridora, kimsenin onu seyredemeyeceği, söylediklerini duyamayacağı ve hatta yüzünde, ününe gölge düşürecek bir ifade varken kimsenin fotoğrafını çekemeyeceği bir yere geçti. Sesini alçalttı: "İmzalamak *zorunda*. İmzalayacağını söylemişti."

"Hiçbir şeyi yapmak zorunda değil."

"Ama öyle dememiş miydi?" Soyunma odasının kapısından birkaç metre öteye gidip geri geldi. "Tanrı aşkına! Benim bir erkek arkadaşım var. Ben hayatıma onsuz devam edeceğim. Tabii ki de imzalamak zorunda." Kalp atışlarının hızlan-

dığını ve yüzüne ateş bastığını hissetti. Bir şeye vurmak istiyordu. “Nasıl bir oyun oynuyor? Bütün bunları konuşmuştuk.”

“Fikrini değiştirmiş. Sorunları çözmek istediğini söylüyor.” Rudy’nin de şaşkın olduğu anlaşıyordu. “Boşanmaya inanmıyormuş. Şimdi bunu söylüyor. Bundan sonra onunla hiç konuşmasan da imzalamayacakmış. Kendi sözleri bunlar.”

Boşanmaya inanmıyor muymuş? Kelly bir kahkaha attı ama neşeden çok öfke yansıtıyordu. “Bizim durumumuzdaki insanlar bunu yaparlar. Boşanırlar. Boşanmaya inanmıyormuş derken ne demek istiyorsun?”

“Bunu kendisine sorman gerekecek.” Kelly Rudy’yi devasa deri koltuğuna gömülürken gözünde canlandırabiliyordu.

Koridoru birkaç saniye daha arşınladı. Durdu ve gözlerini kapattı. Aklı geçmişe gitti ve birkaç saniyeliğine hayalinde Cal Whittaker’la evlendikleri güne gitti, vücudunu saran kollarını hissetti ve aile ve arkadaşlarının önünde dans ederlerken kulağına fısıldadıklarını duydu: “Seni hiç bırakmayacağım Kelly, hiç...” O zaman yalnızca yirmi iki yaşındaydılar.

“Kelly?” Rudy talimatlarını bekliyordu.

Kelly’nin hayalindeki görüntü kayboldu. O zamanlar nasıl insanlardı, şimdi nasıl? Zaman her ikisini de değiştirmişti. Cal’in Avrupa’nın en seksi modeliyle fotoğrafları gazetelere düşmüştü. Kelly ise kendisinden on yaş küçük, birkaç sezon önce *American Idol* yarışmasını kazanıp Amerika’nın en sevilen şarkıcısı hâline gelen bir adamla birlikteydi. Artık ne Cal ne de o eskiden oldukları insanlar olabilirlerdi.

Alnını duvara dayadı. “Yorulдум, Rudy. Cal’e oyun oynamayı bırakmasını söyle. Evrakları imzalaması için iki ay ver. Avukatlarımız devreye girmesinler. Basın bundan yılın hikâyesini çıkarır.”

“Peki. İki ay.” Rudy’nin sesinde şüphe vardı. “Bir işe yarayacağını sanmıyorum ama söyleyeceğim.”

“Tamam. Yarın bana bilgi ver.”

Görüşme bitti ama Kelly kıpırdamadan olduğu yerde durdu. Bu defa babasının yüzünü görüyor, son yolladığı e-postada söylediği sözler kafasının içinde dolanıyordu: *Zamanı geldi, kızım... İlişkilerini düzeltmelisin. Benimle ve annenle... Cal ile. Çocuklarının sana ihtiyacı var.*

Babasının sesini kafasında o kadar net duyuyordu ki sanki yanında duruyor gibiydi. Bir zamanlar taptığı ama son bir yıldır konuşmadığı adam. Yaşadığı ilk ilişki medyaya yansıp da önüne Tanrı’ya olan inancını sürmeye kalkışınca babası ile konuşmayı bırakmıştı. Babasının tavsiyesi hep aynıydı. Tövbe etmeli, af dilemeli ve Cal ile arasını düzeltmeliydi, falan filan.

Kelly burnundan derin bir nefes aldı ve duruşunu düzeltti. Buna ihtiyacı yoktu, hayatını Cal’in zorlaştırmasına ihtiyacı yoktu, babasının mektubunu hatırlamaya ihtiyacı yoktu. Beş yıldan beri aldığı en büyük işti bu. Bu sezon jüri üyesi olarak 5 milyon dolar alıyordu ve şov öncesi yapılan reklam sayesinde son üç albümü tekrar liste başı yapmıştı.

Sakinleş. Her şey yolunda Kelly. Her şey düzelecek. Nefesini bıraktı ve kendisini diğer odada bekleyen makyöz ve kuaförünü hatırladı. Koltuğuna geri dönecek ve onlar da onu başka bir forma sokacaklar, yirmilerinde olduğundan bile daha güzel olması için yüzünden yılları söküp atacaklardı. Bir saate kadar kameraların önünde olacaktı. Ait olduğu yerde. Her zaman ait olduğu yerde. *Cal’in oyunlarına ihtiyacım yok, benim. Ben en tepedeyim. Ben, Kelly Morgan’ım.*

Ruhunu kaybettikten sonra bütün dünyayı kazanmışsın, neye yarar?

Kelly ruhuna bir kurşun yemiş gibi sendeledi. Bu sözleri birisi mi söylemişti, yoksa bunları kendi içinde mi duyuyordu? Onunla konuşan kimdi? Bir an için düşündü. Bu sözler... Bu sözler Kutsal Kitap'tandı, değil mi? Kendini suçlu hissetmesi için çocukluğundan gelen bir mesaj. Artık hiçbirine inanmazken bu sözler niye şimdi kalbini acıtıyordu?

Babasının gönderdiği mektup. Evet, nedeni bu olmalıydı. Eski suçluluk duygularını ve maruz kaldığı suçlamaları tekrar yüzeye çıkarmıştı. Yapmaması gereken bir yığın şey, Cehennem'e gitmesine yol açacak tercihler. Yumruklarını sıkı, gevşetti. *Huzur... Huzuru yakala, Kelly*. Terapisti ona işin püf noktasını öğretmişti: *Sık ve gevşet. Sık ve gevşet. Huzura varmak üzeresin.*

Bir ay önce aldığı kasetlerdeki terapistin sesini duyabiliyordu. Üç bin dolar vermişti bu kasetlere. Kadının sesi ruhunu yatıştırıyordu: "Her şeye sahipsin. İyi bir kalbin var, sağlıklısın, güzelsin, zenginsin. Huzur senindir. Uzan ona. Ona sahip ol. Kendi doğrunu kendin belirle. Pozitif olmayı ve enerjiyi seç. Kendi kaderini yaratacak olan sensin..." Ve böyle devam ediyordu.

Doğru? Peki. Kelly yumruklarını sıkı ve gevşetti. İşe yarıyordu. Kendi kaderini belirleyecek olan kendisiydi. Evet, gerçek ve doğru olan buydu. Ruhunu kaybetmekle ilgili Kutsal Kitap'ın o ayetini kafasından uzaklaştıran her şey işe yarıyordu. Yüksek topuklu ayakkabılarının topuklarını yere hızlı hızlı vurdu. Terapistin gerçeği... Gerçek, gerçek, gerçek.

Gerçek olan başka ne vardı? Mükemmel bir sağlığı vardı, hayatının herhangi bir döneminde olduğundan çok daha fazla formdaydı. Bu da gerçektir. Erkek arkadaşıyla birbirlerine deli oldukları da gerçektir. Evet, işte bu iyi bir başlangıç oluyordu.

Michael Manning müzik piyasasındaki en ateşli adamdı ve kendisine tam anlamıyla âşıktı. Başka? Beynini zorladı. *People* dergisi! Elbette! *On Beş Dakika*'da yer alacağı duyulduktan sonraki hafta *People* dergisi onu en güzel kadınlardan biri olarak seçmişti. Gelecek yıl kapakta olacaktı. Bu da zihnini doldurması gereken gerçeklerden biriydi.

Huzur tüm bedenini sarmaya başladı.

Soyunma odasına henüz dönmeden telefonu tekrar çaldı ve gerginliği fazlasıyla geri geldi. İnsanlar onu niye yalnız bırakmıyordu? Telefonu tam koridorun diğer yanına atacaktı ki ekranda bir fotoğraf belirdi. Michael Manning ile birbirlerine öpüşerek kilitlendikleri fotoğraf. *Michael*. Bu adam kalbini çalmıştı. Kendini alçak sesle azarlayarak telefonu açtı: *Huzur senin. Al onu, sahip ol ona*. En gizemli ses tonu ile cevap verdi: "Selam, seksi adam."

Michael "Selam, güzel kadın," diyerek kıkırdadı. "Ben uçuyorum ve sen yanımda yoksun."

Kelly, "Hımmm," diyerek omzunu duvara yasladı. Koridor hâlâ boştu. Bu an yalnızca ona ve Michael'a aitti. Kimse dinlemiyor, kimse fotoğraf çekmiyordu. "Neredesin?"

"Fas'tayım. Karşılama töreninden şimdi geldim. Gördüğüm en konforlu otel odası." Sesi derinden geliyor ve kelimeler ağzının içinde yuvarlanıyordu, uykudan ilk kalktığı zaman olduğu gibi. "Bir hayranım bana ot verdi. Harika bir şey."

Kelly o hayranın başka neler vermiş olabileceğini düşündü. Şüphesiz ki hayran bir kızdı, Michael'ın diğer tüm takipçileri gibi. Ama kaç yaşındaydı acaba? Ve onu otel odasına kadar takip etmiş miydi?

"Orada mısın?"

"Hımmm?" Kelly bu düşünceleri kafasından kovmaya ça-

lıştı: *O beni seviyor. Gerçek bu. Bu gerçeğe sarıl.* “Pardon. Seni orada hayal ediyordum... Odada.” Hayal ettikçe ses tonu değişti: “Yatakta.”

Michael inledi: “Yapma bunu bana. Görüşmemize daha iki hafta var.”

“O zaman bir süre evde mi olacaksın?”

“Nashville’de, evet. Daha iyi bir fikrin yoksa tabii.” Derin nefes aldı. “Cidden bu ot içtiğim en iyisi.”

Kelly’nin aklı Nashville kısmına takılmıştı. “Ben şov nedeniyle New York’ta olacağım.”

“Benim New York’ta bir evim yok.” Kelly’nin çok hoşlandığı bir gülüşle devam etti: “Ama eğer dünyadaki en güzel kadın orada yaşıyorsa, belki bir tane aramaya başlasam iyi olur.”

Kelly kıkırdadı. Bu adamın hayatına kattığı zevk ve nesenin sınırı yoktu. Onun yanındayken kendini genç, güzel ve tüm dünyanın tepesinde ve sanki hep öyle olacaktı gibi hissediyordu. “Benim evimde galiba boş bir oda var.”

“Hımmm, senin yanına mı taşınmamı istiyorsun?”

“Belki.”

Michael cevap veremedi, hatta başka sesler duyuldu. “Bir dakika, tatlım.” Sesindeki uyku mahmurluğunun yerini endişe almıştı.

“Orada... Biri mi var?”

“Hayır. Kat görevlisi.” Genç adam ya sinirli ya da fazla ayıktı. Alçak sesle küfür etti. “Kapıya rahatsız etmeyin yazısını asmıştım.” Durakladı. “Hey, bu birlikte yaşama fikrini sevdim.” Sesi tekrar sakın bir hâl almıştı ama artık uçmuyordu. “Şimdi kapatmam lazım. Şu insanları odamdan çıkarayım. Sonra arayacağım.”

Kelly takip eden birkaç saat boyu çekimde olacağını söyleyemedi Michael telefonu kapattı. Kelly, birden bir endişe-

ye kapıldı. Onlar çıkmaya başlamadan önce Michael'ın skandallarla dolu bir şöhreti vardı. Hayranlarını odasına almış olamazdı, öyle değil mi? Birisi onu ot içerken görüntüleyebilir ve bir saat içinde TMZ'ye ⁴ satabilirdi.

Her ne olduysa da Kelly bir şey söylemeyecekti – bu onun temel kurallarından biriydi. Sonsuz güven. Michael hayranlarını ve ot içmeyi seviyordu. İlişkilerinin tartışma götürmez iki yönüydü bunlar. Tekrar gözlerini kapattı. Michael ona ne demişti? Birlikte oldukları sürece başka bir kadına el sürmeyecekti. *Eğer içlerinden biri bu ilişkiyi bitirmek isterse bunu söyleyecekti. Aşk özgürlüktür. Zincirleri kaldırmaz. Bittiğinde biter. O zamana kadar birbirimize güveneceğiz.*

Evet, bu da bir gerçektir. Birbirlerine güvenmek zorundaydılar. Eğer sesler kat görevlilerine ait dediyse o zaman kat görevlilerine aitti. Kelly yalnızca şu anda onunla olabilmeyi istiyordu. Onunla, o muhteşem odada Fas manzarası karşısında o güzel otla.

En başta Michael acaba çok mu ot içiyor, diye endişelenmişti. Ama artık endişelenmiyordu. Kelly de onun kadar hoşlanmıştı ot içmekten ama ayda ancak birkaç kez içiyordu. Bu camiadaki herkes içiyordu ama onlar gibi halkın dikkati üzerinde olan insanların temel bir kuralı vardı.

Yakalanmayacaksın.

Kendinden çok genç sevgilinle yatakta, alkollü olarak. Çok şişman, çok zayıf ya da çok yaşlı görünürken. Boyalı basında yer almana neden olup *On Beş Dakika* ile olan kontratını tehlikeye atacak hiçbir durumda yakalanma.

Odasındaki o sesler, kime aitti?

⁴ TMZ: Ünlülerle ilgili dedikoduların yer aldığı bir web sitesi. –Ç.N.

Nefes al, Kelly. Kendisine bu talimatı veriyor ama gerçekte de boğuşuyordu. *Keşke o ottan biraz da bende olsaydı, o zaman belki...*

Bedenin Kutsal Ruh'un tapınağıdır... Tanrı'yı bedeninde yücelt.

Neydi bu? Doğrularak omzunun üzerinden sanki birini görmek istiyormuşçasına koridorun kendine uzak olan tarafına doğru baktı. Yeter! Michael'ın odasındaki sesler, eskide kalmış İncil ayetlerini başına kakan ses. Derin bir nefes aldı. *Sen başarılısın, gençsin, güzelsin ve meşhursun.* Oldu işte. Gerçek, doğru, buydu. Soyunma odasının kapısını açtı ve yüzünde bir gülümsemeyle koltuğuna geri döndü. Günün geri kalanında onun için önemli olan artık tek bir grup ses vardı.

O da yarışmacıların sesi.

REESE WEATHERLY TELEFONUNU kapatıp ahırın arkasında bir yere gömmek istedi. Zack'in tweetleri bu kadar ürkütücüydü. Ama yapamadı. Acele içinde yaptıkları bir görüşme ve bir-iki mesajın dışında Zack onu aramamıştı. Hep çok yoğundu, hep bir sürü şey yapmak zorundaydı. Ama bir şekilde Twitter için ve takipçilerine son durumunu bildirmek ve ona tweet atanlara cevap vermek için zamanı vardı.

Bu Zoey denen kız her kimse, onun gibilerine cevap vermek için.

Telefonunu alıp arka tarafa doğru en uzaktaki çitlere yürüdü ve eskimiş tahtaya dayandı. Cevapları orada bulabilirmiş gibi gözlerini bulutlu gökyüzüne çevirdi. Zack attığı tweetlerde söylediklerini kastediyor olamazdı. Bunu biliyordu. Diğer insanların onun hakkında söyledikleri konusunda Zack'in elinden bir şey gelmezdi. Yine de içi acıyordu. Bir yanı turu geçtiği için

sevinirken diğerk yanı acıyordu. Bunların olacağını tahmin etmişti. Zack'in bu aşamaya ulaşması hiç şaşırtıcı değildi. Birkaç saat içinde ünlü jüri üyelerinin karşısında şarkı söyleyecekti.

Ama Zack'in tweetleri nefret ettiği bir duyguyu yaşıyordu ona, Zack ile birlikteyken hiç hissetmediğı bir şeyi. Kıskançlığı. Telefonunda Twitter uygulamasını açtı ve bir kez daha baktı. Zack durumunu yine güncellemiştir.

Sıramı bekliyorum. Tanrım, bana jürinin önünde yardım et!

Zack'in sesini duyabiliyor, sırasını beklerken dua edişini ve tüm dünyaya inancını ilan edişini görebiliyordu. Yaşadığı gerginliğe rağmen Reese'in içi rahattı. Zack sözünde duruyor ve bu yolculuğunu da Tanrı sevgisiyle birleştiriyordu. Daha önce kaydettiğı aramalarına gitti ve @ZackDylan'ın üzerine bastı. Ekranı Zack'e gönderilen bir sürü tweet geldi – ve çoğı da Zoey'dendi. Bu kız durmak bilmiyordu.

@ZackDylan'ın arkasında sıradayım. Aman Tanrım, kızlar emin olun, bu adamı yakından tanımak isterdiniz.

Reese Zoey'den gelen tweetlerin tümünü okudu.

@ZackDylan önümde ısınırken ben nasıl şarkı söyleyebilirim? Sesi kadar kendisi de harika!

Herkese selam! @ZackDylan'ı takip edin. Benim eve dönmem uzun sürmez ama o ünlü olacak. #OnBeşDakika'dan daha çok!!

@ZackDylan'la sohbet. Zack: "Kız arkadaşım var." Ben: "Parmağında yüzük yok." #aşktaherşeymübahtır

Reese kafası karışmış bir şekilde tweetlere bakakaldı. Bu kız ciddi miydi? Zack'in bir kız arkadaşı olmasını umursamıyor muydu? Tabii ki Zack ona kız arkadaşı olduğunu söylemişti. Bu kız ya sabit fikirliydi ya da çocuk. Belki ikisi de. Reese, altıncı kez Zoey'nin profiline baktı. Uzun sarı saçlı ponpon kız. Bir-iki yere daha bastıktan sonra arkadaşlarının Zoey'ye gönderdiği cevapları gördü. Birçoğu coşkulu bir şekilde Zoey ile hemfikir olduklarını, Zack'in ne kadar "ateşli" biri olduğunu ve sabırsızlıkla şarkı söylemesini beklediklerini yazmışlardı.

Hepsi Zoey'nin bugün attığı bir tweeti çok beğenmişti. Zack ile kendisinin fotoğrafını eklediği tweetini. Reese bir-iki yere daha bastıktan sonra o tweete bir daha baktı.

İşte biz, ben ve bundan sonraki #OnBeşDakika şampiyonu. Evet, bu doğru @ZackDylan #Kıskançlıktançatla

Reese fotoğrafı açtı ve on dakika önce nasıl baktıysa öyle baktı. Gözlerini kısarak yeteri kadar uzun bakarsa Zack'in rahatsız ve ilgisiz görüldüğüne kendini ikna edebilirdi. Fotoğrafa, artık bakmaya dayanamayınca kadar baktı. Tweeti kapattı. Zack kıza iyilik yapıyor, yeni bir hayranıyla ilk kez fotoğraf çektiyordu. Başka bir şey değildi bu. Zack'in Twitter profilini inceledi. Zoey belki ilkti ama tek hayranı değildi. Zack'in takipçi sayısı birkaç günde iki yüzden bine kadar çıkmıştı.

Ünü yayılıyordu.

Zoey'nin midesi düğümlenmeye başladı. Bakmayı bırak-

malı, seçmelerde Zack'in etrafında Zoey gibi çığlıklar atan kızlar olduğunu düşünmekten vazgeçmeliydi. Endişeleniyor değildi. Hiç endişelenmiyordu. Zack başkasını değil, onu seviyordu. Ayrı geçirdikleri birkaç gün bunu değiştirecek değildi.

Ama acaba, bu insanlar Zack'i değiştirebilirler miydi? Sonuna kadar gidecek olursa Zack, yine aynı Zack olur muydu? Reese'i, Toby'nin at sırtında özgüvenini bulmasına yardımcı olurken seyretmeye bayılan Zack? Kız kardeşinin gösterdiği gelişmeyi umursayan, ailesinin at çiftliği için her gün endişelenen Zack? Bu Zack o zaman da var olacak mıydı?

Telefonuna bakarken Zack'in tweetlerinden biri daha geldi: *Sıra bende. Benim için dua edin. İşte çıkıyorum...*

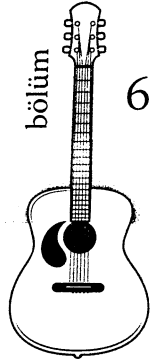
Reese kelimelere baktı. Yavaşça, metodik olarak telefonu kapattı ve kot pantolonunun arka cebine koydu. Zack jüri üyelerinin önünde çok iyi şarkı söyleyebilmesi için herkesten dua etmesini istemişti. Gökyüzüne baktı ve Zack'in yapmasını istediği şeyi yaptı.

Onun için dua etti.

En iyi şarkıcı olsun ya da sahnedeki en iyi performansı olsun diye değil. Başka bir şey için, daha önemli bir şey için dua etti.

Onun için ne iyi olacaksa onun olması için.

Bu her şeyden daha önemliydi.

Chandra Olson koltuğuna yaslanmış otururken makyöz bir fırça ile yanaklarına ve alnına pudra sürüyordu. Seçmeler ilerlemekteydi. Her on yarışmacıdan sonra ya da jüri üyeleri ara verme ihtiyacı duyduğunda kameralar için gerekli olan bu makyaj rötuşları yapılıyordu. Şimdiki molayı Kelly Morgan istemişti. Son yaptırdığı Botoks nedeniyle yüzü her zamankinden daha fazla parlıyordu. En azından söylediği buydu.

Chandra sessizce oturuyor ve yaşanan anı hazmedip analiz etmeye çalışıyordu.

On Beş Dakika'nın jüri üyeleri şovun pek seilmeyen yapımcısı Samuel J. Meier tarafından tek tek seçilmişti. Son on yıl içinde uluslararası yarışmalar yerini ulusal şarkı yarışmalarına bırakmıştı. Ancak bir tek başlangıcından beri izlenme

oranlarında hep liste başı olan *On Beş Dakika* yerini korumuştı. Bunun nedeni, on sezon geçtikten sonra artık herkes tarafından biliniyordu.

Nedeni Samuel J. Meir'di.

Yanık tenli, sarışın ve gayet fit olan Meier, henüz kırkına varmamış olmasına rağmen net geliri sekiz sıfırlı kabarık rakamlardan oluşan bir makine idi. Dokunduğu her şey altına dönüşüyordu. Birçok platin albümü olan beş başarılı pop sanatçısı yaratmıştı. Sadece sanatçıları yaratmakla kalmıyor, şarkılarının çoğunu da o yapıyordu.

Yeteneğiyle dünya çapında tanınıyor, adı, pop müzik başı- rısı ile aynı anlama geliyordu. Ses yarışması olayı başlayınca pop starlarıyla çalışmayı bırakıp *On Beş Dakika*'yı yaratmak üzere kollarını sıvamış ve bir yıl sonra da şov yayınlanmaya başlamış- tı. Kendisiyle yapılan bir röportajda, bir yarışma varken neden başka bir yarışma yaptığı sorulduğunda verdiği cevap basitti. Daha iyisini yapabiliyordu. *On Beş Dakika* en yetenekli yarış- macıları çekiyordu, en iyi yapımdı ve yarışmacıların hayatlarıyla ilgili duygusal hikâyeler yayınlayıp ilk yirmideki her yarışma- cıya Amerikan halkının kendini yakın hissetmesini sağlıyordu.

Meier birkaç kez başarının soyut bir şey olduğunu söyle- mişti. Neyin tutacağını, neyin tutmayacağını kestirmenin bir formülü yoktu. Ama şunu biliyordu: Bu eğrinin en tepesinde kalması gerekiyordu. Son on yolda bir sürü şarkı yarışması çıkmış ve *On Beş Dakika*'yı yerinden etmeye çalışmıştı. Ama Meier ipin ucunu bırakmamıştı. Meier gazetecilere bunun bir yolunun seçtiği jüri üyelerinden geçtiğini söylemişti. Jüride- kilerin finalistler kadar sevilen sanatçılar olması gerekiyordu. Ne skandallara karışmış ne de giyinmesini bilmeyen biri ola- bilirdi. Hiçbir zaman ünü lekelenmiş, paparazzilere kötü bir

şekilde yakalanmış ya da geçmişine ait başarısızlık öyküleri ortaya çıkmış biri olamazdı. *On Beş Dakika*, jüri üyelerine iyi para veriyor ve onlardan da anlaşılır yorumlar ve geri bildirim bekliyordu. Meier bazılarını hep jüride tutuyor ama aynı zamanda yeni birilerini getirmeyi de seviyordu.

Makyöz kaşlarını düzeltirken Chandra gözlerini kapadı. Kelly Morgan'la birlikte bu yılın yenileri onlardı ve yollarda altı hafta geçirdikten sonra arkadaş olmuşlardı. Olabilecekleri kadar. Jüri, uzun yıllardır bu görevde olan Cullen Caldwell ile tamamlanıyordu. Cullen Avustralya doğumlu, renkli bir pop şarkı yazarıydı. Yarışmaya inanılabilirlik ve enteresanlık katıyordu. Tecrübesi ve yetenekleri, analiz edebilme becerisi eşsizdi. Avustralya aksanıyla argo konuşuyordu. Kafasını kazıtmıştı ve tüm gardırobu beyaz giysilerden oluşuyordu. Bu beyaz giysilerle birlikte çok cesur renklerde aksesuarlar kullanıyordu. Bugünkü aksesuarı alnına taktığı, beyaz kot pantolonu ve beyaz V yakalı tişörtü ile tam bir kontrast oluşturan kırmızı bir ter bandı idi. Bir başkasında çok rüküş kaçacak kombinasyonlar bir şekilde Cullen'a yakışıyordu. Kadınlar ona bayılıyorlardı.

Jüri üyelerinden her birinin yarışmaya bir şey katması bekleniyordu. Cullen uzmanlık ve istihza katıyordu. Yarışmacıları küçük düşüren cinsten bir alaycılık değildi bu, televizyon başındakileri ve hatta diğer jüri üyelerini bile güldüren cinsten bir iğnelemeydi. Cullen, su götürmez şekilde komik bir insandı.

Kelly Morgan yarışmaya beğenilen öyküsünü, müzik yeteneğini ve başka yetenekleri tespit edebilme özelliğini katmıştı. Sert ve uzlaşmaz bir insan olabiliyordu ama son beş haftadır yarışmacılarla bir uyum sağlamıştı. Şov yayınlanmaya başlayınca zaman zaman zaman iğnelemeleri yüzünden insanlar ona kıza-

çaktı. Ama Meier açısından bu bir sorun değildi. Kelly bunun üstesinden gelecek kadar akıllı biriydi. Her durumda Amerika onu seviyordu.

Bu sezon şefkat, Chandra'dan gelecekti. Meier bunu ta en başından açık seçik beyan etmişti, Chandra da başka türlü yapamazdı zaten. Son yedi şehirde birkaç kez gözyaşlarına boğulmuştu. Bu rüyanın derinliğini, imkânsızlığını ve daha da ötesi bedelini, ondan daha iyi kimse anlayamazdı.

Kelly ortada oturuyordu ve Chandra'ya doğru eğildi. "Ben bu grubu beğenmedim. Son çıkan kız çok kötüydü. Karaoke bara gitse millete alay konusu olur."

"Bundan sonraki grup belki daha iyi olur." Chandra da aynı fikirdeydi. İlk gruplarda pek öne çıkan kimse olmamıştı. O kendine düşeni yapmıştı, hem de nefes alır gibi kolay bir şekilde. Yarışmacılara acı bir tebessümle bakmış ve peşinden koşacakları başka bir hayal bulabileceklerini söylemişti. Resim yapmak ya da yazı yazmak gibi şeyler.

Ama kaybeden her yarışmacı üzgün ve dağılmış bir şekilde odadan çıkarken Chandra içinden buna sevinmişti. Evlerine hiç değişmemiş ve zarar görmemiş bir şekilde döneceklerdi. Geride bıraktıkları hayatları onları bekliyor olacaktı. Hiçbir kayba uğramamış olacaktı. Bahçelerinde, günahsız ailelerinin eve dönmesini bekleyen akıl hastası bir hayranları olmayacaktı.

Kelly çantasından portatif bir ayna çıkartıp yüzüne baktı. "Botoks'a bayılıyorum." Chandra'ya bir bakış fırlattı. "Sen de yaptırıyor musun?"

Chandra tuhaf bir gülümseme eşliğinde, "Hayır," dedi. "Sence ben kaç yaşıdayım?"

Bu soru Kelly'yi hazırlıksız yakalamıştı. Dönüp Chandra'ya

biraz daha uzun baktı. “Yirmi beş de olabilirsin, kırk beş de.” Gözü tekrar aynaya takıldı. “Ne derler bilirsin. Zenciler yaşlanmaz.”

Chandra, gülerek “Doğru,” dedi. İçinden Kelly için üzülüyordu. Tuhaf biriydi, o. Kendisiyle o kadar meşguldü ki etrafında olanların ya da kendi hayatındaki insanların farkında değildi. En azından şu ana kadar Chandra öyle olduğunu düşünmüştü. “Yirmi beş. Yirmi beş yaşımdayım ben.”

“İyi, senin için sevindim.” Kelly dudaklarına bir kat daha parlatıcı sürdükten sonra gözlerini aynadaki yansımasına dikti. “Yirmi yıl sonra da bu kadar harika görüneceksin. Botokslu ya da Botokssuz.” Durdu ve Chandra’ya baktı. “Twitter’da kaç takipçin var?”

Soru çok ilgisiz kaçmıştı. “Bilmem. On milyon filan.”

Kelly omuzlarını silkti ve dudaklarını yaladı. Tekrar aynaya bakıyordu. “Benim de. Şov yayınlanmaya başlayınca iki katma çıkar.”

“Evet.” Chandra akıllıca bir şey söylemek istedi. Kendilerine karşı dürüst oldukları sürece kaç tane takipçilerinin olduğunun önemli olmadığı gibi. Ama aklına bir şey gelmedi. Hem gelse de Kelly onu duymayacaktı bile. O, erkek arkadaşının Botoks’tan haberi olmadığını ve eğer günde iki kez egzersiz yapmazsa kendisini nasıl formsuz hissettiğini filan anlatıyordu. Chandra ona kulaklarını kapadı. Arkalarında parlak mavi bir gökyüzü vardı. Jürinin masası geniş bir pencerenin önündeydi. Pencereden görünen Atlanta şehir merkezi ve bulutsuz gökyüzü, bir tablo güzelliğindeydi. Bulundukları oda geniş ve havadar bir yerdi. Jüri masası, yapılaşma sürecinde kesilen yüz yıllık bir ağaçtan yapılmıştı. Setin görünümü bir bütün olarak sıcak, davetkâr, klasik ve kaliteli idi.

Cullen, Samuel J. Meier ile konuşuyor, o da başını sallıyor ve yer yer kaşlarını çatıyordu. Yapımcı, kayıt yapılan her seçmede bulunmayı ilke edinmişti. Dört dörtlük bir direktör gibi jüri üyelerine övgüler düzüyor ve tavsiyelerde bulunuyor, ışıkları ve kameramanların açılarını kontrol ediyor, müzik ve yapımla ilgili olarak ses teknisyenleriyle konuşuyordu. Meier aktif bir yapımcı olduğu için kendisiyle gurur duyardı, bugün de farklı bir gün değildi.

Söylenenler her ne ise Cullen'ın moralini bozmuş gibiydi. Chandra ne konuştuklarını anlamaya çalıştı.

"Ben bu yıl farklı öyküler, yeni bir şey arayacağız sanıyordum." Cullen bir evrak çıkartıp masanın üstüne sert bir şekilde koydu. "Bir sonraki on kişilik grupta da dinleye dinleye üç garson kız ve iki kilise korusu şarkıcısı mı dinleyeceğiz? Bu yeni bir şey değil ki. Eğer tepede kalmak istiyorsak reyting kaybetmeyi göze alamayız. Biliyorsun."

"Güven bana." Meier'in ses tonu saygılıydı. En kıdemli jüri üyesinin fikrine değer verdiği belli oluyordu. Ama kendisi hiç endişeli görünmüyordu. "Tarih Kanalı'nda İncil ile ilgili dizi rekorlar kırdı. Amerika bu şarkıcıları sevecek." Gülümsedi, yüzünde sabırlı olduğunu gösteren bir ifade vardı. "Bu işler nasıl olur bilirsin. Geçen sene işe yaradı, bu sene de yarayacak."

"Bilmiyorum, dostum. Twitter'daki *On Beş Dakika* etiketli tweetleri gördün mü?" Cullen arkasına dayandı, alnındaki bant kaşının üzerine düşmüştü. "Hiç olmadığı kadar din referanslı."

"Dine yapılan atıflar daha fazla seyirci çekiyor, Cullen. Bu yeni bir şey değil."

"Tamam da ben değişik bir şeyler istiyorum. Rodeo yarışçıları, striptizciler. Tıp öğrencileri filan. Öyle tipler işte."

“Onlardan da var, merak etme.”

Chandra her kelimeyi duymuştu ve çok huzursuz oldu. Samuel Meier’in stratejisiyle ilgili konuşma şekli onu rahatsız etmişti. Hâlâ aynasına bakarak konuşmakta olan Kelly’ye doğru parmağını uzatıp “Bir dakika,” dedi. Oturduğu yerde doğruldu. “Bay Meier, affedersiniz. Nedir bu? Strateji?”

Meier dondu. V yakalı, uçuk mavi renkte bir tişörtün üzerine ısmarlama dikilmiş kömür siyahı rengine kumaş bir ceket giymişti. Ayağında da koyu renk, dar, pahalı bir kot vardı. Sarı saçları kusursuz bir biçimde şekillendirilmişti. “Strateji mi?” Biraz tereddüt etti, sonra tekrar gülümsedi. “Ah anladım, şeyi diyorsunuz.” Chandra’nın duymasını istemediği bir konuşma olduğu anlaşılmıştı. “Bir şey değil, o.”

“Din ile ilgili bir şey söylediniz.” Chandra gerginlik yaratmak istemiyordu ama bilmesi gerekiyordu. Kendine göre nedenleri vardı.

“İlk haftalardan sonra inançlarıyla öne çıkan adayların bu yönlerini biraz daha gölgede bırakmalarını isteyeceğiz.” Gülümsemesi daha da yayıldı. “Böylelikle hayatlarının ve kişiliklerinin diğer yanlarını da tanıyacağız.”

“Hımmm.” Chandra durakladı. “Anladım.” Başını salladı ve o an itibarıyla dünyasının ekseninden kaydığı gerçeğini sakladı. Elbette bir strateji vardı. Şimdi her şey yerli yerine oturuyordu. Altı yıl önce yarışmacı koordinatörü ona dini yorumlarını azaltmasını ve kendini tanıtacak başka yönlerini ortaya çıkartmasını istemişti. O zaman Chandra itirazsız söyleneni yapmıştı. Ne de olsa *On Beş Dakika* bir şarkı yarışmasıydı. İnsanlara vaaz vermenin bir anlamı yoktu.

Meier’in insanların inançlarından söz etmemeleri gibi bir strateji oluşturması Chandra’yı rahatsız etmişti. İnsanların

spor meraklarından ya da şehirlerine olan düşkünlüklerinden söz etmemelerini istemek gibi bir strateji olabilir miydi? Ya da kendilerini başka ne şekilde tanımlıyorlarsa ondan söz etmelerini men etmek gibi? Tabii ki hayır. Meier jürinin yanından uzaklaşıp kameramanlarla meşgul olmaya başladı. Chandra önündeki evrakı inceledi, Cullen'a ve Kelly'ye de verilmiş olan evrakın aynısıydı. Yarışmacıların adları ve haklarında birkaç satır yazı vardı. Cullen haklıydı, en azından iki yarışmacı kuvvetli dini inançlarıyla öne çıkıyordu.

Chandra derin bir nefes aldı. Duvarlar üzerine mi geliyordu, yoksa bunu o mu hayal ediyordu? Genç kadını tekrar her şeyin anlamsız olduğu düşüncesi sarmaya başladı. Bütün bunların ne anlamı vardı? *On Beş Dakika*, ünlülere olan iştahını hiç kaybetmeyen topluma yeni yetenekler sunan bir makine idi. Meier de böyle şeyler yapan tek insan değildi. Bazı yarışmacılar için inançları o kadar önemli ise o zaman burada ne işleri vardı? İncil dersleri verip kilise müziğini Afrika'daki köylere taşıyor olmaları gerekmez miydi? *On Beş Dakika*'da olmanın bir zamanlar kendisinin de düşündüğü gibi Tanrı'yı daha çok mu memnun edeceğini düşünüyorlardı? Yoksa bu, şöhrete olan insani arzularını haklı göstermenin bir yolu muydu? Chandra mavi gökyüzüne bakarak kendisinin o zamanki hâlini, yarışmadaki ilk haftasını hatırlamaya çalıştı. O zaman kendisi niyetinde samimiydi, değil mi?

Set asistanlarından biri sahnenin yanından "Settekiler hazır mı?" diye bağırdı. Makyözler işlerini çabucak bitirip perde arkasına geçtiler. Birisi çekim tahtasını şaklattı. "Kamera hazır. Kayda başla."

Aynasını kaldırmış olan Kelly Chandra'ya döndü. "Nasıl görünüyorum?"

Chandra gülmek istedi. Ama Kelly ciddi idi. Sesi ve güzelliği olduğu kadar kendine olan güvensizliği de onun bir parçasıydı. “Mükemmel.”

“Gerçekten mi? Parlamıyor muyum?” Kelly tekrar dudaklarını yaladı.

“Hayır.”

Kelly sahnede takındığı gülüşünü takındı ve odanın arka tarafındaki kapıya doğru ilerledi. Seçmeler kendi doğal akışı içinde çekiliyordu ancak şov yayınlanırken en iyi olan kısımlar seçiliyordu. Ama yine de Kelly mükemmel olmadığı hiçbir anın olmasına izin vermiyordu.

Chandra eskiden olduğu gibi, yani daha fazla ibadet ettiği zamandaki gibi bir insan olsa şimdi Kelly ile Tanrı hakkında konuşmak isterdi. Ama şu anda kameralar kayıttı idi ve sıradaki yarışmacı salona giriyordu. Mississippi’den katılan, yirmili yaşlarının başında bir garson kız. Harvard’dan ayrılmış. Kızın tanıtımını dinlemek için kendini zorladı.

Hâlâ bu gösterinin bir parçası olmayı nasıl olup da kabul ettiğini hatırlamaya çalışıyordu.

KELLY MORGAN DİRSEKLERİNİ masaya dayamış bir şekilde garson kızın şarkı söylemeye hazırlanmasını seyrediyordu. Kızların birçoğu gibi bu da bir Adele şarkısı söyledi. Bunun iki tane sakıncası oluyordu. Birincisi, hiç kimse tam olarak Adele gibi söyleyemiyordu. İkincisi, Adele’in tarzı o kadar farklıydı ki eğer yarışmacı tamamen onun gibi söyleyebilirse bu sefer kendi tarzı anlaşılmıyordu. Ama yine de kızlar Adele söylemeye devam ediyorlardı.

Garson kız fena değildi. Sesinin rengi güzeldi ama şarkının ortasındayken bir sinek ağzına doğru uçunca kız korktu.

Bir küfür sallayıp eliyle sineği kovmaya çalıştı. Ağzından tükürükler saçarak ve kafasını sallayarak. “Ya... Ağzıma girdi!” dedi.

Kameralar kayıt yapıyordu ama Kelly bu bölümün yayınlanmayacağından emindi. Cullen bir şey söyleyen ilk kişi oldu. “Biz o sineğe daha evvel gelmesini söylememiş miydik?”

Kelly bir kahkaha attı ve daha sonra, zor durumdaki yarışmacıya destek oluyormuş gibi bir tavır içerisine girerek önündeki kâğıtlarla ağzını kapattı. Diğer yanında Chandra çaresizce durumu seyrediyordu.

Garip bir şekilde geçen birkaç saniyeden sonra Kelly kıkırdayıp yanındaki jüri üyesi arkadaşına elindeki kâğıtlarla hafifçe vurdu ve “Cullen, bu korkunç!” dedi. Asistanlardan birine doğru, “Şu sineği öldürebilir miyiz? Lütfen? Kimse yok mu öldürecek?” diye seslendi. Yarışmacıya baktı. “Gitti mi sinek, canım?”

“Evet.” Kız yutkundu. “Sanıyorum.” Hiç kıpırdamadan duruyordu, korkmuş ve yüzü anlamsızlaşmıştı. “Tekrardan... Tekrardan başlamamı ister misiniz?”

“Başlamayalım.” Cullen elini havaya kaldırdı. “Bana anlatır mısın? Neden Harvard’dan ayrıldın?”

“Şarkı söylemek istedim.” Ağırlığını bir ayağından diğer ayağına verdi. “Yani profesyonel olarak. Hayatımı böyle kazanmak istedim.”

“Peki.” Kelly hemen konuşmaya dâhil oldu. Eğer dikkatli olmazsa Cullen bütün şovu çalardı. Bir dahaki sene yine çağrılmak için kendini göstermeliydi. “Harvard’da ne okuyordun?”

“Hukuk.” Garson kızın yanakları kızarmıştı. Hiç şüphesiz ki bu korkunç anı tüm hayatı boyunca hatırlayacaktı. Boğazını

temizledi. “Daha doğrusu tıp hukuku.”

Cullen kırmızı ter bandını düzeltirken sordu: “Geri dönmek için çok mu geç? Çünkü bana öyle geliyor ki sen çok iyi bir tıp avukatı olurdun.” Bakışlarını kaydırdı. “Chandra? Sen ne düşünüyorsun? Sence New York’a gitmeli mi?”

Chandra bariz bir şekilde kıza acımişti. “Merhaba tatlım. İyi misin?”

“İyiym, efendim.” Garson kız biraz rahatlamıştı. “Sinek için özür dilerim.”

“Senin suçun değildi ki.” Doğru sözcükleri bulmak için çabalıyordu. “Sesine gelince... Bence Cullen haklı. Sesin güzel belki ama *On Beş Dakika* için yeteri kadar ilginç değil.”

Kelly oturduğu yerden, “Benden de hayır,” dedi. Bir sonraki yarışmacı için hazırды.

“Evet, üzgünüm. Bu kez ben de hayır demek zorundayım,” dedi Chandra. “Belki Harvard’a dönmelisin ya da ses dersleri almalısın. Böyle bir şeyler yapmalısın.”

“Anladım efendim.” Garson kız geriye doğru adım atmaya başlamıştı. “Teşekkür ederim.”

“Sıradaki!” Kelly, devam etmeye hazır, kâğıtlarını düzeltip kollarını kavuşturdu. Masadaki orta koltuk ona çok uyuyordu. Kendisini oranın amiri, jüri başkanı sanıyordu. Sıradaki isme baktı. *Zack Dylan. Kilisede ayin yönetiyor. Büyükbabası Kentucky Derbisi şampiyonu yetiştirmiş. Koyu bir Hristiyan.*

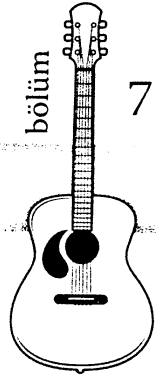
Kelly gözlerini yukarı dikti. *Sanki çok ihtiyacımız vardı. Bir dindar daha.* Cullen haklıydı.

Kızım, kalbin taşlaşmasın... Ben buradayım. Sana sesleniyorum ve...

Hayır! Gözlerini kapatıp başını hafifçe salladı. Şimdi değil! Zack Dylan için hazır bir hâlde kapıya bakarak gülümsedi.

Belki sinek bir yarışmacının daha ağzının çevresinde dolanırdı.

Kelly'nin umut etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Zack bekleme salonuna girdiğinden beri dua ediyordu. Zack ve diğer dokuz yarışmacı Kip Barker'ın yarışmacılarıyla jüri önüne çıkmadan önce ve çıktıktan sonra röportajlar yaptığı noktadan çok uzak olmayan küçük bir odada oturuyorlardı.

On kişiden biri olan Zoey, Zack'in yanında oturuyordu. Zack giderek bunun bir tesadüf olmadığını görmeye başlıyordu. Beklerken Reese'e bir mesaj çekmiş ama cevap alamamıştı. Sabahki turu geçtiğini biliyor muydu acaba?

Zoey omzuna doğru eğildi. "Kız arkadaşına mı mesaj çekiyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse bir yanı kızın kendisine olan bu ilgisinden hoşlanıyordu. Tabii ki bu doğru bir şey olamazdı.

Ama aynı zamanda ona karşı olan sabrı da azalıyordu. "Evet."

"Senin adına heyecan duyuyor mu?"

Zack nefesini tuttu. "Dua ediyor. Onu biliyorum."

"Hoş." Zoey gülümsedi, bakışları her zamankinden daha temkinliydi. "Sen ve kız arkadaşın. İkinizin de inancı güçlü."

"Evet, bu bizim için önemli."

"Belli." Arkasına yaslanıp bir dizini göğsüne çekti. Pembe bir tişört ve soluk mavi kot pantolon giymişti. Kime sorsan çok güzel bir kız olduğunu söylerdi. Jüri ona bayılacaktı. Zack'in telefonuna kaçamak bir bakış fırlattı. "Adı ne?"

Zack ona bunu daha önce söylemişti. "Reese."

"Ha, evet. Reese." Yüzünde yine rahatsız bir gülümseme belirdi. "Şanslı kız."

Diğerleri ya alçak sesle birbirleriyle sohbet ediyor ya odayı arşınıyor ya da put gibi oturmuş, gözlerini kapatmış konsantre olmaya çalışıyordu. Zack, "Benim hazırlanmam lazım," diyerek ayağa kalktı. "Kusura bakma."

"Yok canım, tabii. Sen işine bak. Benim de hazırlanmam lazım." Başını geriye atarak tüm odayı sarsan bir tonda ses egzersizi yapmaya başladı.

Zack pencereye yaklaşıp aşağıdaki sokağın yoğunluğunu seyre daldı. *Tanrım, bu sen misin? Bu fırsatı yaratan? Eğer sensen... Lütfen sana sadık kalmama yardımcı ol. Yalnızca sana.* Gözlerini kırptı ve Atlanta'daki insanları düşündü. İşlerine gidiyorlar, işlerinde çalışıyorlar ve kendi merdivenlerini tırmanıyorlardı. Eğer Atlanta ülkedeki diğer şehirler gibiyse aşağıdaki bir sürü insan *On Beş Dakika'yı* seyrediyor demektir. İnancı sayesinde acaba onların kalplerine hitap edebilecek miydi? Söylediği ya da yaptığı herhangi bir şey acaba onların Tanrı hakkındaki düşüncelerini değiştirmeye ya da hayatla-

rında ilk kez ona inanmalarına yol açabilecek miydi? Kalbini dinlemeye çalıştı. *Tanrım, beni doğru yoldan ayırma.*

"Zack Dylan?" Elinde bloknotuyla genç, zayıf bir asistan kapıda belirdi. Bu kızı daha önce de görmüşlerdi. Şov için çalışan çok sayıdaki insanlardan biriydi.

Zack ayağa kalktı. "Benim."

Kız Zack'e gülümsedi. "Buradan."

Zoey uzanıp yürümekte olan Zack'in elini tuttu. "Başaracaksın. Bunu biliyorum."

"Teşekkür ederim. Sen de." Döndü ve iyi giyimli asistanı izlemeye başladı. Eğer kendisiyle birlikte Zoey de bu turu geçerse çok dikkatli olması gerekecekti. Çekici bir kızdı ve kendisi için deli oluyordu. Reese'i ne kadar severse sevsin bu, insanın gururunu okşayan bir şeydi. Zack ona karşı ilgi duymuyordu ama kız çok ısrarcı biriydi.

Koridorda asistan Zack'e döndü. "O kız. Senin başaracağını söyledi." Zack'i tepeden tırnağa şöyle bir süzdü. "Eğer şarkı söyleyebiliyorsan finale kaldın demektir. Atlanta'da iki çekici erkek şarkıcı bulmaya ihtiyaçları var. Ve gördüğüm kadarıyla en çekici olan sensin." Saçlarını arkaya doğru attı ve gittikleri yöne doğru baktı. "Sadece söylüyorum."

Zack, şaşkın bir şekilde gülerek "Teşekkür etmem gerekiyor herhalde," dedi. Şovda çalışan birinin daha profesyonel olmasını beklerdi. Köşeyi döndüler ve asistan kızın tavrı değişti. Yüzündeki gülümseme kayboldu ve şovun en meşhur yapımcılarından biri olan Kip Barker'a doğru başını sallayarak, "Zack Dylan, efendim," dedi.

"Teşekkürler." Kip elini uzattı. "Zack. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de." Kip'in elini sıkarken koridora doğru uzaklaşan

asistan kızın hafifçe göz kırptığını gördü. Zack dikkatini adama vermeye çalıştı. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Burada seninle küçük bir röportaj yapacağız, ondan sonra da," omzunu silkti, "gerisini biliyorsun işte. İçeri gir ve şarkını en iyi şekilde söyle." Kameraman Kip'in işareti üzerine yaklaştı. Kip Zack'e gülümsedi. "Hazır mısın?"

Zack nefes verdi ve sabah otel odasında hissettiği sükûneti bulmaya çalıştı. "Hazırım."

Zack'in Kip Barker'dan yana bir endişesi yoktu. Adam ta en başından beri bu şovda vardı. Yarı İspanyol, yarı İrlandalı olan Dominik Cumhuriyeti asıllı eski bir beysbol yıldızıydı. Yarışmacıları rahatlatma ve seyirci ile iletişim kurma konusunda olağanüstü bir yeteneği vardı.

Zack ile yapılan röportaj çok az sayıdaki istisnai röportajlardan birisi oldu.

"İnancının senin için önemli olduğunu söylüyorsun. Bu, demin bekleme odasında dua ettiğin anlamına mı geliyor?" Kip hızlı konuşuyor ve hemen her zaman gülümsüyordu.

Zack, "Evet," diyerek gülümsedi. "Hayatımın en önemli günlerinden biri. Tüm gün boyunca dua ettim."

"Tüm gün boyunca. Peki. Bu şöyle mi..." Kip bir dizinin üzerine çöktü, dirseğini diğer dizinin üzerine koydu ve başını önüne eğdi, sonra hemen bakışlarını Zack'e çevirerek, "...yapmak oluyor? Yani arka odada böyle dizüstünde miydin? Ben her zaman Tebow'ı⁵ yakından görmek istemişimdir."

Zack kahkaha attı, beklenen tepki de buydu. "Tebow büyük bir yıldız ama ben kendi tarzımda dua ediyorum."

"Neden bize göstermiyorsun? Bize gösterebilir misin

5 Dinî inancı ile öne çıkan ve bir dizini yere koyup diğer dizini kırarak dua etmesinden ötürü bu tür dua edişin onun soyadıyla anılması yaygınlaşan Amerikan futbol yıldızı Tim Tebow. -Ç.N.

Zack?" Kip tekrar ayağa kalkmıştı, beğenilen gülüşüyle kame-
raya bakıyordu. "Belki kendine özgü bir Zack Dylan çöküşün
vardır. Böyle ellerin havada filan." İki elini havaya kaldırarak
başının üstünde birleştirdi.

Zack tekrar güldü. "Hiç de o kadar abartılı bir hareket de-
ğil."

Kip dostça Zack'in kolunu dürttü. "Şaka yapıyorum Zack.
Sorun yok. Peki, seçmelere kiminle geldin? Senin gibi yakışıklı
biri kimi getirmiş olabilir? Kız arkadaşını mı, ya da eşini mi?
Yoksa ikisini de mi?" Kendi yaptığı espriye kendisi güldü.

"Evli değilim." Adamın tavrı Zack'i rahatsız etmeye başla-
mıştı. "Buraya da yalnız geldim."

"Bu seni seyreden bütün bayanlar için iyi bir haber. Peki,
heyecanlı mısın?"

Zack, Reese'den söz etmemek gibi bir kararla hareket et-
memişti ama sorular çok hızlı geliyordu. Ve mülakat bitti. Kip
her zamanki sakın kişiliğine geri döndü. "Dizüstü muhabbeti
için kusura bakma." Güldü, mikrofonu devre dışı bir şekilde
yanında duruyordu. "Kırmak istemedim."

"Üzülmeysin, anlıyorum." Zack ellerini ceplerine soktu.
Kip'e Tanrı'ya inanıp inanmadığını sormak istedi ama sonra fik-
rini değiştirdi. Böyle bir konuşmanın sırası değildi şimdi. Birkaç
dakikaya kadar jürinin önünde şarkı söyleyecekti. Kip yapım
ekibiyle toplantıya katılmak üzere yanlarından uzaklaştı.

*Tanrım, sıram neredeyse geldi. Işığını benim aracılığımla
yansıt. Ben sana aitim. Hazırım. Eğer bu senin arzun ise beni
New York'a gönder.*

Asistan kız gelmişti. Kibarca Zack'in dirseğine dokundu.
"Vakit geldi." Bir kapıdan geçtiler ve kız Zack'i seçmelerin ya-
pıldığı odaya yönlendirirken "Bol şans," diye fısıldadı.

“Teşekkür ederim.” Jüri üyelerinin bulunduğu masaya baktı. Hepsi ona bakıyordu, kameralar da Zack’in hareketlerine kilitlenmişti. Zack birden kendini rahatlamış hissetti. Lisede atlet iken olduğu gibi kendinden emin bir şekilde jürinin masif ahşap masasının önünde yere çizilmiş olan çarpı işaretine doğru yürüdü.

Sanki gerçeküstü bir andı. Bu sezonun jüri üyeleri ona bakıyorlardı. Chandra Olson, Kelly Morgan ve Cullen Caldwell. Pop müziğinin en önemli isimleri burada canlı olarak bulunuyorlardı. Kelly kaşlarını kaldırıp Cullen’a bir şeyler fısıldadı.

Cullen “Selam,” diyerek Zack’e döndü. “Kelly bana onun erkek arkadaşına benzediğini söyledi.” Gülerek önündeki kâğıtlara, sonra Zack’e baktı. “Gizlimiz saklımız olmasın diye söylüyorum bunu.”

Kelly biyoloji sınıfındaki çocuğa asılırken yakalanmış gibi kıkırdadı. Cullen’a hafif bir yumruk attı. “Çok sağ ol.”

“Bir şey değil.” Cullen güldü ve kameraya bakarak başını iki yana salladı. “Görüyorsunuz nelere katlanmak zorunda kalıyorum.”

Chandra’nın gözlerinde ise şefkat ve derin bir anlam vardı. “Adın Zack Dylan, öyle mi?”

“Evet efendim.” Zack omuzlarını kaldırdı.

Kelly “Peki Zack,” diyerek tekrar lafa karıştı. “Nerelisin?”

“New York’a yakın bir yerden değil.” Cullen sırtarak Kelly’nin omzuna vurdu. “Rahat dur seni gidi çapkın küçük kız. Çocuğu bir dinleyelim.”

Chandra öne doğru eğilerek, “Evet, bize kendinden söz et Zack,” dedi. Aralarında tek ciddi görünen oydu.

“Olur.” Gülümsedi, mümkün olduğunca onlara ayak uydurmaya çalışıyordu. “Kentucky, Danville’den geliyorum. Ki-

lisemizde ayin liderliği yapmaktayım. Ailemin at çiftliği var ve bir gün Kentucky Derbisi'nde şampiyon olacak bir at yetiştirmek istiyorum.”

“Büyükbaban bunu başarmış, öyle değil mi?” diyerek Cullen tekrar söze girdi.

“Evet efendim, başardı.”

“Aferin sana Zack. Sen Elvis Presley'in gençliğine benziyorsun biraz. Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu?” Cullen çenesini sıvazlayarak Zack'i seyrediyordu.

“Arada sırada, evet.” Zack omzunu silkeleyerek gayet ölçülü bir şekilde gülümsedi.

“Elvis'ten daha yakışıklı.” Kelly alçak sesle konuşmaya çalışıyor gibi görünüyordu ama sesi kameranın kaydedebileceği kadar da yüksek çıkıyordu. Kendini toparlıyor gibi gözüksü. “Peki Zack. Ciddileşelim artık. Bize ne söyleyeceksin?”

“Tyrone Wells'ten New York Gibi Hayal Et.”

“Hımmm.” Cullen başını salladı. “İyi şarkı, güçlü bir sanatçı.” Kurşunkalemmini Zack'e doğru salladı. “Tamam dostum. Seni dinliyoruz.”

Bir önceki turla bu tur arasında Zack neredeyse sürekli olarak çalışmıştı. Bu şarkı en sevdiği şarkılardan biriydi. Bugüne kadar belki bin defa söylemişti. Ağzını açar açmaz sesi, notaları ve sözleri hiç fazladan bir gayrete gerek kalmaksızın dalgalandırmaya başladı.

Şarkının ritmi bir yaz öğleden sonrası kıyıya vuran deniz dalgaları gibiydi. Zack, kapasitesini zorlamıyor ama nakarat kısmında sesini parlatacak kadar da yükseğe çıkıyordu. Şarkıyı söylerken jürinin arkasındaki pencereden Atlanta'nın üzerindeki derin mavi gökyüzüne baktı. *New York gibi hayal et, şehrin silueti kadar yüksek olsun, yıldızları tutmaya çalış...*

şehir ışıklarının üzerinden...

Zack şarkısını söylerken bir şey oldu. Jüri üyeleri gülümsemeye başladılar. Hiçbiri onu durdurmak, şarkısını kesmek için bir hareket yapmadı ve son nota bittiğinde de üçü birden alkışlıyorlardı ve Kelly Morgan ayağa kalkmış yere doğru eğilerek onu selamlıyordu.

“Sen nereden çıktın?” Kahkaha attı ve yerinde dans eder gibi hareketler yaptı. Ellerini diğer jüri üyelerinin omuzlarına koyarak, “Duydunuz değil mi bu çocuğun sesini?” diye sordu. Coşkulu birtakım kutlama hareketlerinden sonra parmağını en yakın kameraya uzattı. “Dinle Amerika! Zack Dylan ile tanıştınız! Bundan sonra onu ilk kez burada gördüğünüzü söylersiniz.”

Zack’in kalp atışları hızlandı. Bu, umduğundan ve hayal ettiğinden çok öte bir şeydi. Kelly yerine oturdu. Diğerleri hâlâ gülüyorlar ve kafalarını sallıyorlardı. “Tamam... Peki.” Cullen masaya vurdu. “Kararlarınızı bildirin. Zack Dylan’ı ne yapıyoruz? New York’a gidiyor mu?”

“Ben evet diyeceğim.” Chandra’nın gülüşünde aşına bir anlam vardı. “Çok güzel bir sesin var, Zack. Eğer dikkatli davranırsan bu yarışmada çok ilerlersin.”

“Evet, efendim.” *Bu gerçekten oluyor mu?* Zack’in ayaklarının altındaki zemin kaydı. Dikkatini toplamaya çalıştı. “Teşekkür ederim.”

“Ben, evet diyorum...” Cullen arkasına yaslandı. “Şimdi-den bir tahminde bulunacağım. Sen finalistlerden biri olacaksın. Hanımlar sana bayılacak.”

“Teşekkür ederim, efendim.”

“Delikanlı, bence birisi seni kucaklamak istiyor!” Kollarını kavuşturup muzip bir şekilde gülümsedi.

Kelly dikkatli bir şekilde koşar adımlarla masanın arkasından öne doğru geldi. Ayağında çok yüksek topuklu ayakkabılar vardı. "Bütün kızlar bilsin ki Zack Dylan'a ilk sarılan ben oldum!"

Zack bunu beklemiyordu. Ama uyumlu davranmaktan başka bir seçeneği yoktu. O nedenle güldü ve kollarını iki yana açarak kadının yaklaşmasını bekledi. Kelly kollarına atılınca kulağına fısıldadı: "Sen bir centilmensin. Üzülme, bunu her hafta yapmayacağım."

Zack cevap veremeden kucaklaşmaları bitmişti. Kelly hoplaya zıplaya yerine döndü. Zack bir kez daha el salladı ve Samuel J. Meir'den meşhur kırmızı New York davetiyesini aldı. "Tebrikler, Zack!"

"Teşekkür ederim. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım."

"Eminim yapacaksın." Şovun yapımcısı durakladı. "Sen uyumlu bir takım oyuncusundur, öyle değil mi?"

Takım oyuncusu mu? Zack'in kalp atışları hızlandı, yer hâlâ ayaklarının altından kayıyordu. "Evet, kesinlikle. Tabii ki."

Samuel Meier gülümsedi. "Güzel. Ben de öyle düşünmüştüm." Başını salladı. "Bence sen bu yarışmada gayet güzel ilereleyeceksin. Senin adına sevindim." Arka kapıyı gösterdi. "Kip seninle orada konuşacak."

Zack Kip'in olduğu yere ulaşmak üzereydi ki kafasında kulaklık olan bir adam önemli birisiymiş havasında gölgeden fırladı. "Bekle!" Elini öne uzattı, kulaklıktan birisini dinlediği belli oluyordu. "Kip senin için henüz hazır olmadıklarını söylüyor."

Zack derin bir nefes aldı. Alnında biriken teri hissedebiliyordu. "Peki, efendim."

Adam dinlemeye devam etti ve hafifçe başını salladı: "Tamam, ilgileniyorum." Zack'e bir adım yaklaştı, sesini alçaltarak, "Bak, yapman gereken şu: Kapıyı hızla açarak kırmızı davetiyeyi tutan elin havada içeri gireceksin," dedi. Acele ediyordu. "Bağırarak, bir zafer narası atacaksın. Sonra yere çökecek ve bir dizinin üstünde dua edeceksin."

Zack ense kökünden başlayıp aşağı doğru inen garip bir hissin hücumuna uğradı. "Ne?"

"Tebow'ın dua şekli." Adamın suratındaki sabırsızlık belirgin hâle gelmişti. "Biliyorsun, hani bir dizinin üstüne çöküp dua ediyorsun."

"Ama ben öyle dua etmiyorum ki!"

Adam bir kaşını havaya kaldırdı. "Senin nasıl dua ettiğin benim umurumda değil, evlat. Şov için bunu yapmanı istiyoruz."

Zack'in karar vermek için ancak birkaç saniyesi vardı. Alec Baldwin gibi film yıldızlarının bu profesyonel Amerikan futbol oyuncusuyla dalga geçmelerinden hiç hoşlanmamıştı. Zack Tebow'a ve temsil ettiği her şeye saygı duyuyordu. Ama bir dizinin üstüne çöküp Tebow'ı taklit etmek, bu, ona göre bir şey değildi.

"Dinle evlat, dua etmek dua etmektir." Adam kapıyı gösteriyordu. "Siz inananlar herkesin dindar olduğunuzu bilmesini istersiniz. Onun için yap şu dizüstü duayı. Böylelikle inancından söz edeceğin birkaç hafta daha olabilir."

O an öfkesi mi, yoksa şaşkınlığı mı daha büyüktü bilebilmek zordu ama Zack'in bir karar vermesi gerekiyordu. Hem de kalbinin hızlı hızlı birkaç kez atabileceği kadar kısa bir süre içerisinde. Verdi kararını. Eğer dizüstüne çöküp Tebow gibi dua etmek, kendisine isim yapmasını, inancı güçlü yarışmacı

ya da *On Beş Dakika*'nın Tebow'ı diye anılmasını sağlayacaksa, tamamdı o zaman. Yapacaktı bunu. Bu sanki kendi fikriymiş gibi davranacak ve şovun yapımcılarının takdirini kazanacaktı.

Tanrım, insanların bunu doğru anlamalarını sağla, ne olur. Lütfen... Bana seninle ilgili neler hissettiğimi anlatma fırsatını ver. Teşekkür ederim, Rabbim... Teşekkür ederim.

"Bekliyorlar." Adam arkaya doğru bir adım attı, yüzüne sert bir bakış yerleşmişti. "Haydi!"

Zack kapıya baktı, nefesini tuttu ve hızla ilerledi. O anı sonuna kadar kullanarak kendisinden istenileni aynen yaptı. Kırmızı davetiye elinde, eli havada, zafer çılgılığı attı. Sonra yere çöktü ve Tebow gibi dua etti. Tek dizinin üzerinde çok kısa bir süre durup hemen ayağa kalktı ve Kip'in yanına, mikrofona doğru aceleyle yürüdü.

"Resmen davet edildin!" Kip Zack'in sırtını sıvazladı ve tebrik etti. "Dizüstü dua eden ilk yarışmacımız! Zack, New York'a gidiyorsun... Aynı Tebow gibi! Anlat bakalım nasıldı içerisi?"

"Her şey Tanrı'nın sayesinde. Bu turu geçtiğime inanamıyorum."

Kip eliyle kameramana kesmesini işaret etti. "Çok teşekkürler Zack. Devamında başarılar." Başka bir asistandan bir bloknot aldı. Başını kaldırmadan, "Koridorun sonundaki masadan bir paket verecekler sana. LaGuardia'ya uçak sabah erken saatte," dedi.

"Vay... O kadar çabuk ha!"

"Son grup için böyle oluyor." Kip Zack'e tekrar gülümsedi. Koridorun sonuna doğru ilerlerken genç asistan kızın onlara doğru yürüdüğünü gördü.

Kızın yanında sarı saçları omuzlarına dökülmüş Zoey vardı. Baktı ve Zack'i gördü. "Zack!" Gözleri parladı. Elindeki kırmızı davetiyeyi işaret ederek, "Turu geçmişsin! Biliyordum!" dedi. Yanına koştu ve kendini Zack'in kollarına bıraktı. Aynı çabuklukta geri çekilip ellerini çırpı ve bir çığlık attı. "Çok sevindim!"

"Teşekkür ederim." Kameraların yanında duran Kip'in onları seyrettiğini fark etti. Adam kameramanların birinin kulağına bir şey fısıldadı. Zack bulunduğu yerden çıkıp gitmek istedi ama bu kaba bir davranış olurdu. Şimdi doğru olmazdı. Zoey'e döndü. "Başaracaksın. Jüri bir harika."

Zoey Zack'in koluna girdi, diğer eliyle de saçlarını karıştırdı. "Öyle korkuyorum ki."

"Korkma." Herkes seyrettiği için Zack hayatında hiç olmadığı kadar rahatsızdı. Kızın kolundan kurtulup önüne geçti, yüz yüze geldiler. Ellerini Zoey'nin omuzlarına koydu. "Senin yerin burası."

Göz ucuyla Kip'in yaklaştığını gördü. Şimdiden Reese'in yanından ayrıldığı, onu sarıldığı andan bu yana koca bir yıl geçmiş gibi geliyordu. "Biz sırada peş peşe idik de."

"Hımmm." Kip aralarında durdu. "Aranızda bir elektrik hissediyorum, yanılıyor muyum?"

"Yok öyle bir şey." Zack kahkaha attı ve söylediğinin Zoey'nin yüzünün asılmasına yol açtığını fark etti. "Yani demek istiyorum ki, benim bir kız arkadaşım var. Zoey ve ben... Biz arkadaşız. Hepsi bu."

"Evet." Zoey tekrar muzaffer bir edayla gülümsüyordu. Yaklaşp Zack'i yanağından öptü. "Zack demek istiyor ki kız arkadaşı olmasa bana deli gibi âşık olurdu."

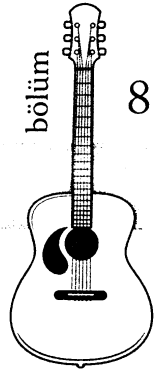
Zack kahkaha atarak bir adım geri gitti ve ellerini yum-

ruk şekline sokup “Deli kız,” dedi. Nasıl olmuştu da kontrolü kaybetmişti? Kapıyı gösterdi. “Haydi git ve başar.” Ayrılırken kalbinin paramparça olmasına neden olan bir şeyi fark etti.

Bütün bu süre içerisinde kameraların kayıta olduğunu.

Bu ona sürpriz olmamalıydı aslında. Buna razı olmuştu. Dün Atlanta’ya gelmek için yola çıktığında özel yaşantısından vazgeçmeyi kabullendiğini biliyordu. Kameraların neyi yakaladığı ve bunu şovda nasıl kullanacakları konusu kontrolünde değildi. Tanrı’nın izniyle New York finaline katılmaya hak kazanırsa gerçekleşebilecek senaryoları düşünmüştü. Ama bir kız tarafından öpülürken kaydının yapılması düşündüğü hiçbir senaryoda yoktu. Bundan sonra daha dikkatli ve hazırlıklı olmalıydı.

Özellikle de Zoey bu turu geçecek olursa.

Kelly Morgan seçmelerin geri kalanı boyunca pek kendinde değil gibiydi. Arada, bir-iki yorum yapıyor ama her zamanki davranışlarını sergilemiyordu. Zack Dylan bir şekilde aklından hiç çıkmamıştı. Buna neden olan şey onun yakışıklılığı değildi. Yakışıklılığı hakkında söyledikleri şovun reytingi için oynanan küçük bir oyundu. Onu etkileyen daha derin bir şey vardı. Gözlerindeki bir şey.

Bir sonraki arada, kendine kâğıt bardakta bir kahve alıp seçmelerin yapıldığı salonun balkonuna çıktı. Atlanta şehir merkezini seyrederken yaz meltemi saçlarını uçuruyordu. Ne hissettiğini anlamaya çalıştı. Olumlu bulduğu düşünceleri sürekli olarak kendi kendine tekrar etmek yerine yıllardan beri ilk kez, düşünmeye çalıştı.

Zack'in gülümsemesinin hakikiliği ve gözlerindeki iyilik-

ti onu etkileyen. Cal'in lisedeki hâlini hatırlatmıştı ona. Evet, buydu. Babasının görevli olduğu kilisenin etrafında geçen hayatları ve çarşamba geceleri toplanan gençlik grubu zamanındaki Cal.

Kelly o zaman bile asi bir kızdı. Ayın sırasında konuşur ve hatta bazen kendinden de çılgın olan gençlerle nehirde gezinti yapmak için grup toplantılarını asardı. Bu nehir gezintilerinin birinde ilk birasını tatmış ve daha da maceracı bir gecede kendisinden üç yaş büyük bir erkekle öpüşmüştü. Adını bile bilmiyordu. Kuralları çiğneyerek ve sınırları zorlayarak ailesine zor zamanlar yaşatmıştı.

Cal öyle değildi. O, uzun boylu, güçlü ve üzerinde *yapabildiklerimi Tanrı'nın bana verdiği güç sayesinde yapabiliyorum* yazılı bilekliği olan bir beysbol oyuncusuydu. Kelly onunla o kadar iyi ve hassas olduğu için, her sohbetlerinde mutlaka gündeme gelen inancına bu kadar bağlı olduğu için dalga geçirdi. Ona rahibin çocuğu sen olmalıydın, ben değil, derdi.

Cal'i Cal yapan bakışların aynısı Zack'te de vardı. Sanki onun da gözleri kalbine açılan kocaman birer pencereydi ve sanki o da herkes ve her şeyin Tanrı'nın hikâyesinin bir parçası olduğuna inanıyordu. Cal o zamanlar çok yakışıklıydı ve pervanelerin ateşe çekilmesi gibi Kelly'yi kendine çekti. Kelly onun dikkatini çekebilmek için elinden geleni yaptı. Onu hizaya getiren, yaptığı çılgınlıklardan vazgeçiren Cal'in karakteri ve iyiliği.

Bir çarşamba gecesi gençler grubu toplantısından sonra, Cal onu bir kenara çekmiş ve yüzüne bakarak şöyle demişti: "Kötü biri olmak için çok gayret sarf ediyorsun."

Cal'e o kadar yakın durduğu için kalbi sıkışmış, nefesi titremeye başlamış olarak Kelly, durumunu belli etmemek üzere

bir kahkaha attıktan sonra, “Ne demek istiyorsun?” diye karşılık vermişti.

“Demek istediğim şu Senin baban bir rahip. Sen ise ispatlaman gereken bir şey varmış gibi öbür çocuklarla takılıyor ve toplantıları asıyorsun.” Elini omzuna koymuştu ve gözlerini gözlerinden ayırmayarak “Ama bu sen değilsin, Kelly. Bir gün, umarım, kim olduğunun farkına varırsın,” demişti. Ayrılıp gitmeden önce de tebessüm etmişti. “O zaman kendinden hoşlanabilirsin.”

Kelly balkonda kahvesinden bir yudum alarak yüzünü güneşe çevirdi. Bu konuşmaları son hatırladığından bu yana ne kadar zaman geçmişti? Gözlerini kırpıştırıp aşağıdaki sokağa baktı. Kelly, en çok Cal’i etkilemek için değişmişti. Kiliseyi ciddiye almayan çocuklarla beraber olmaktan vazgeçmiş, kendini daha çok dinlemiş, öğrenmek, başkalarına hassasiyet göstermek ve olgunlaşmak yolunda çaba göstermişti. Cal haklıydı. Hemen her zaman olduğu gibi. Kelly kendisini sevmeye başlamıştı. Lisenin son iki yılında Cal ve Kelly birbirlerinin yanından hiç ayrılmamışlardı. Cal onun en iyi arkadaşıydı ve gözleri aynı Zack Dylan’ın gözleri gibiydi. Ümitle parlıyordu ve hiç kimse-nin dokunamayacağı bir mutluluğa sahipti. Sanki yaşayacakları için hazır ve heyecanlı olduğunu dünyaya ilan ediyordu.

Los Angeles’a taşınan Kelly kendine bir menajer bulup sahneye çıkma fırsatı buluncaya kadar Cal’in gözlerindeki ifade değişmemişti. Cal’in de büyük hedefleri vardı. Stüdyolar-dan birinde iş bulacak ve ahlakı bütün programlar yapmaya çalışacaktı. Bunu başardı da. Paparazzilerin çektiği skandal yaratan fotoğraflara rağmen şimdi bile inanç ve aileyi işleyen film endüstrisindeki her konuyla ilgili başı sıkışanın gittiği bir isim olarak tanınıyordu.

Ama gözleri artık farklıydı. Artık aynı insan değildi ve bunun geriye dönüşü de yoktu.

Derin bir nefes alıp kahvesini bitirdi. Kâğıt bardağı yakındaki bir çöp kutusuna attı ve cep telefonunu çıkartıp, Cal'ın bilgilerine ulaştı. Çıkan fotoğrafı yıllar önce yüklemişti. Masmavi bir gökyüzünün altında ikisinin birlikte kamyonun arkasında oturup açık olan kasadan aşağı güneşten yanmış bacaklarını sallarken göründükleri, Kelly'nin en çok sevdiği lise zamanından kalmış bir fotoğraf.

Olanları, onları bugün oldukları noktaya getiren her şeyi hatırlamaya çalıştı. Bunu en başa dönmeden yapmanın yolu yoktu. Cal Whittaker'ı ölene kadar seveceğini düşündüğü zamana gitmesi lazımdı.

* * *

LOS ANGELES'A TAŞINMAK ikisi de yirmi üç yaşındayken ve henüz bir yıllık evliyken gündeme gelmişti. California'daki hayatları başlarda rüya gibi gelmişti. Kelly bir yıl içinde bir menajer bulmuş, bir plak firmasıyla kontrat imzalamış ve de çok tutulan bir Disney müzikalinde şarkı söyleyen üç genç kızdan birini oynamaya başlamıştı.

Diğer iki kız on yedi, on sekiz yaşlarındaydı. Bu nedenle yapımcılar kimsenin Kelly'nin yirmi dört yaşında ve evli olduğunu bilmesini istememişlerdi. Ne de olsa gerçekten on yedi yaşında gibi duruyordu. O da nikâh yüzüğünü parmağından çıkarmış ve evli olduğunu saklamıştı. Bu arada Cal de Hollywood'daki büyük film yapımcılarından birinde pazarlama işi bulmuştu.

Evlilikleri onların sırrıydı ve bu eğlenceli oluyordu. Artık

kiliseye ayıracak zamanları kalmamıştı ve o katıldıkları gençlik grubu sanki başka birilerinin hayatına ait gibiydi. Kısa bir süre içinde Kelly Morgan, üçlünün en sevilen, en bilineni olmuş ve tüm ülkede tanınan bir isim hâline gelmişti. Üstelik şovun reytingleri artarken diğer yandan da şarkıları liste başı olmaya başlamıştı. Şovda çekilmiş bir fotoğrafından yapılan posterler ülkenin her yerinde delikanlıların odalarını süsler olmuştu.

Evde olduklarında Cal ona takılmaktan hoşlanırdı: “Her erkek benim yerimde olmak ister.” Kollarını Kelly’nin beline dolar, kendine yakın tutar ve mutfakta onunla dans ederdi. “Biz Hollywood’un en iyi saklanan sırrıyız,” diye takılırdı. “Tabii benimle kaldığın sürece.”

Kelly gülümser ve onu öperdi, ihtirasla, kendini vererek. “Benim için senden başka biri asla olamaz.”

Bazen Kelly’nin Cal ile flört ettiği yolunda söylentiler yayılırdı ve insanlar aradaki yaş farkına takılırdı. Halkla ilişkiler ekibi yaşını hiçbir zaman açıklamamak için gayret gösterirdi. Eğer insanlar onun hâlâ yirmisine bile varmadığını düşünüyorsa böyle düşünmelerinde bir sakınca yoktu. O günler internet öncesi ve ünlülerin hayatıyla ilgili detaylara hemen ulaşılabilen günlerdi. Sırlar saklanabiliyordu.

Ona rağmen şov son sezonundayken haber yayılmıştı. Kelly ve Cal otuzlarına yaklaşmışlar ve Cal yapılan en büyük bütçeli filmlerden bazılarını pazarlayan ekibe girmeyi başarmış bulunuyordu. Kelly’nin halkla ilişkiler danışmanı sade bir basın bildirisi hazırlamıştı. *Genç yıldız Kelly Morgan stüdyo yöneticisi Carl Whittaker ile evlendiğini duyurur.* Kelly’nin yaşı dâhil olmak üzere detaylar muğlak bırakılmış ve kamuoyu hiçbir zaman liseli kız rolünde oynarken Kelly’nin aslında

evli ve yirmili yaşlarda olduğunu öğrenememişti.

Vasat ve sönük gösterilerle geçen birkaç yıldan sonra Kelly eğlence dünyasından bir süreliğine uzaklaşmaya karar verdi. Otuz yaşına geldiğinde ilk çocuğu Kai'ya hamile kaldı ve iki yıl sonra da küçük Kinley onlara katıldı. Bu arada Cal inanç ve aile konulu film sektöründe başarıyla ilerlemekteydi. Kelly'nin çamaşır, temizlik ve yemek yapma gibi işlerini hâleden bir yardımcısı vardı ama çocuklarına kendisi bakıyordu. Kinley üç yaşına vardığında Kelly'ye ev hayatı artık yetmişti.

Bir gün aynaya baktı ve kendisini tanıyamadı. Medya kendisinden hâlâ genç bir yıldızmış gibi söz ediyordu ama bariz bir şekilde yaşı onun çok ötesine geçmişti. Bir gün Kinley'i pusetinde, Kai'yı da elinden tutarak dolaştırırken paparazzilere yakalandı. Kelly ve Kai'nin ellerinde dondurma külahları vardı ve fotoğraf Kelly'yi tam dondurmayı yalarken gösteriyordu. Yüzü kilolu çıkmıştı ve gıdısının oluşmuş olması da o küçük bedenine fazladan on kilo kadar koyduğu gerçeğine işaret ediyordu.

Bu son damla oldu. Kelly bir dadı, bir egzersiz koçu ve bir diyetisyen tuttu. Altı ay sonra on yaş daha genç görünüyordu ve manşetlerde paparazzilere güzel olmayan bir fotoğrafını yakalamaları için açıkça meydan okuyordu. Paparazziler bunu hiç yapamadılar.

Anıları bir anlığına kesildi. Yoga ve ağırlık çalışmak artık günlük hayatının bir parçası hâline gelmişti, fazla kilolar da çoktan gitmişti. Lisede olduğundan bile daha sıkı bir vücudu vardı şimdi. En meşhur olduğu, tutulan o gösteri zamanından da daha iyiydi.

Bir yıl sonra Kelly evliliğinin tehlikeye girdiğini anlamıştı. O zamanlar kendisinde yaptığı değişikliklerden ötürü Cal

onu sürekli eleştiriyordu. “Aynı insan değilsin artık,” diyordu. “Seni tanıyamıyorum.” Cal, şimdi çekici hâle gelen Kelly’den çok, evdeki mutlu Kelly’yi tercih ediyordu.

Babası da aynı duyguları paylaşıyordu: “Kelly, sen sen olmaktan çıkıyorsun. Şöhretin bir bağımlılık hâline gelmesine izin verme.”

Onların bu endişelerine Kelly yalnızca gülüyordu. Cal ve babası tabii ki eski hâlini tercih edeceklerdi. O zamanlar çocuklarıyla oynayan, kendisi pişirmese de Cal eve geldiğinde masada yemek olmasını sağlayan bir ev kuşuydu. Kelly onun kapıdan içeri girdiği an için yaşırdı. Ama bu değişiklikler şimdi onu çok talep gören bir yıldıza dönüştürmüştü. Birkaç ayda bir rol paylaştığı her erkek sanatçıyla adı birlikte anılıyordu.

Bir yıl sonra *People* dergisinde ve *USA Today*’de Kelly’nin rol yapmadığını iddia eden bir haber yayınlandı. “Ama kendisi muhteşem görünüyor,” diye yazmıştı muhabir. “Kepaze denebilecek sahnelerde oynasa da o hâlâ Amerika’nın sevgilisi.”

Makalede Amerika’nın en önde gelen inanç ve aile konulu film yapımcısı Cal Whittaker’ın karısının seçimlerinden mutlu olup olmadığı sorgulanıyordu. Eleştirilere son vermek ya da kontrol altında tutmak amacıyla Cal Kelly’ye büyük filmlerinden birinde oynamasını teklif etmişti. Kelly teklifi kabul etmemişti. Medya tarafından sorgulanan başka bir olay olmuştu bu.

Bu kararı neden verdiğini Cal’e açıklamaya çalıştığı akşamı hatırlıyordu. “Ben senin izleyici kitlenin eleştirel bakışlarına maruz kalmak istemiyorum. Kiliseye giden o insanlar beni bir yere asıp üzerime ok yağdırırlar.” Sonra da öpmüştü. “Anlamaya çalış, olur mu?”

Cal’in bundan sonra yaptığı şey ise sonunda kaybetmeye mahkûm oldukları savaşın ilk çarpışmasındaki ilk darbe ola-

rak tarihlerine yazılacaktı.

Kelly'den intikam almak için –en azından o zaman böyle görünmüştü– Cal kendisine tutulduğunu kamuoyuna açıklayacak bir kadın oyuncu kiralamıştı. Kadın, muhabirlere Cal'e nasıl vurulduğunu anlatarak kendini haber yaptırmayı başarmıştı. O hafta boyalı basında “Yıldız Oyuncu, Kelly Morgan'ın Kocasına Âşık” manşetleri atılmıştı. Takip eden birkaç ay boyunca, özellikle de en büyük rolünü, şöhretine tutunmaya çalışan bir şarkıcıyı anlatan bir filmde başrolü oynadığı zaman verdiği bir düzine röportajda kendisine kocasının kararı sorulmuştu.

O yıl paparazziler çok ısrarcıydı. Stüdyodan çıkarken “Cal yasak bir ilişki mi yaşıyor?” diye bağıyorlardı. “İnancından uzaklaştı mı?”

Kelly onları duymazlıktan geliyordu ama bu yüzden Cal ile sürekli kavga ediyorlardı. Cal, oyuncu kiralama işine yönetici yapımcıların karar verdiğine dair yemin ediyordu ama Kelly bu işte onun da parmağı olduğuna inanıyordu. “Benden intikam almak istedin,” diye ısrar ediyordu.

Bu tartışma böyle sürdü gitti. Kai ve Kinley dadılarıyla daha çok zaman geçirir oldu. Kelly peş peşe üç filmde rol aldı ve her biri için aylarca Los Angeles'tan uzaklaşmak zorunda kaldı.

Kelly, Cal ile Avrupalı modelin fotoğraflarını ilk olarak üçüncü filmin setindeyken gördü. Kız muhteşemdi. Yalnızca yirmi dört yaşındaydı. Bardaktan boşanırcasına yağan bir yağmurda, çıktıkları Hollywood restoranından taksiye koşarken Cal kolunu kıza dolamıştı.

Bunu daha çok kavga ve mutsuzluk izledi. Cal hiçbir şey olmadığı konusunda ısrar ediyordu ve fotoğrafın bir açıkla-

ması olduğunu söylüyordu. O bir yapımcıydı. Bir sonraki filmi için doğru kişiyi bulabilmek adına başrol oynatabileceği kadın oyuncularla elbette birlikte zaman geçirecekti. Kelly kısa bir süre sonra artık kavga etmekten bıktı. O zamana kadar hep başrolü paylaştığı erkek oyuncuyla yatağa girmeyi reddetmişti. Ancak Cal'in basında çıkan maskaralıklarından sonra müstehcen bir vampir filminde misafir sanatçı olarak rol aldı. Rolü üç hafta sürdü ve bu süre içerisinde birçok ateşli sevişme sahnesinde oynadı.

Film Kuzey Carolina'da çekiliyordu ve fotoğrafçılar onu başroldeki erkek sanatçı ile birkaç kez bir kafede ya da kafe-teriyada yakalamışlardı. Film çekiminden eve henüz dönmüşken Michael Manning Twitter'dan kendisine direkt bir mesaj yollamıştı. Kelly mesajı kelimesi kelimesine hatırlıyordu: *Ateşli vampir sahnelerini duydum. Hâlâ evli misin? Sırada-yım.* Cevap vermemişti ama bu mesaj kalbinde tuhaf duygular yaşamasına yol açmış ve kendisini tekrar yirmi yaşında hissetmişti. Bütün kızlar Michael Manning'e âşıktı. Ciddi değildi herhâlde, değil mi? Kendisi Michael'dan on yaş filan büyüktü. Fakat bu durum Kelly'ye evlendiğinden beri hiç aklına getirmediği bir alternatifi sunmuştu.

Tekrardan bekâr olma alternatifi.

Altı fırtınalı ay geçmişti ve bir gün arka bahçede Cal ile kahve içerlerken Kelly boşanma fikrini açmıştı. Cal önce paniklemiş ve Avrupalı o modelle yalnızca aile filminde oynamakla ilgilenip ilgilenmediğini görüşmek için bir araya geldiğini söylemişti. "Her şey benim kontrolümde değil," demişti. "Bir danışmana gitmeliyiz Kelly. Biz Tanrı'nın huzurunda söz verdik." Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ben seni hiç aldatmadım. Aldatmam."

“Haydi Cal. Benimle konuşmuyorsun, bana mesaj bile atmıyorsun. Hayatını başka birisiyle paylaşıyorsun. Her kimse o kız.” Yumruklarını sıkıyordu, o da aynı oranda üzgündü. “İki yabancı gibiyiz.”

“Sen hiç evde değilsin ki!” Cal elini ona doğru sallamıştı. “Birkaç ayda bir hayatındaki bir sonraki ‘büyük’ şeyin peşindeyken ben seninle hayatımı nasıl paylaşabilirim? Öncelikler listende ben kaçınıcı sıradayım?”

“Senin hayatında yeteri kadar kadın var. Bana ihtiyacın yok.”

Yüzü acı ve şüphe ile gölgelenmiş olan Cal, Kelly’nin yüzünü incelemişti. “Başka biri mi var? Eğer varsa bunu senden duymak isterim. Dergilerden değil.”

“Kimse yok, Cal.” Sözcükler ağzından kolaylıkla çıkmıştı ve doğru gibiydi. O noktada Michael’ın mesajına henüz cevap vermiş değildi. Ses tonunu kontrol altında tutmaya çalıştı. Evdeki yardımcı kavga ettiklerini sansın istemiyordu. “Bu durum başka insanlarla ilgili bir mesele değil. Bizimle ilgili.”

Cal Kelly’nin ellerine uzanmıştı ama bir şekilde eskiden sahip oldukları şefkat ve ihtirastan yoksundu. “Kelly lütfen. Yapma bunu.”

“Tek yol bu.”

Cal’in sesi fısıldamaya dönüşmüştü: “Biz bu hâle nasıl geldik?”

Kelly’nin buna verecek cevabı yoktu. Nihayet o gece Michael Manning’den gelen özel mesaja cevap verdi.

Selam Michael... Daha önce cevap vermeye vaktim olmadı.
Bir gün birlikte kahve içmeyi çok isterim.

Mesajın sonuna cep telefon numarasını ekledi. Evliliğiyle ilgili bir şey söylemedi. O hafta olan iki şey, avukatını arayıp evrakları hazırlamasını istemesine neden oldu. İlki, gazetelerde yine Cal ve o modelin birlikte fotoğraflarının yanı sıra kendisinin de vampir rol arkadaşıyla fotoğraflarının çıkması.

İkincisi ise Michael Manning'in onu telefonla araması.

Daha o ilk konuşmalarında Kelly artık geri dönüş olmadığını anlamıştı. Michael'a daha önce hiç kimseye vurulmadığı gibi vurulmuştu. Cal sevdiği tek insandı ama Michael'a beslediği duygular onu, Cal ve kendisinin çok gençken ve rahip olan babası ve kilisedeki arkadaşlarının fazlaca etkisi altındayken mi bir arada olduklarını sorgulamaya itmişti.

Bir akşam dadı ve çocuklar üst katta iken Kelly ile Cal hararetli bir kavgaya tutuştular. Kelly kocasına "Yürümüyor işte!" diye bağırdı. "Bitirelim bu işi."

"Tabii yürümez. Sen kendini komik duruma düşüren rolleri kabul ediyorsun. Yani, gerçekten Kelly, vampir şovu da ne? Bütün herkes karımı, hem de bir rahibin kızı olan karımı başka bir erkekle yatakta görüyor. Vücudunun her yeri de meydana olarak!"

"Buna sanat deniyor. Bu şov geçen yıl tam altı ödül aldı, tamam mı?" Suratı hiddetinden kıpkırmızı olmuştu. "Ayrıca bana kalkıp o... o kadınla aranızda bir şey olmadığını söylemeye kalkma. Sen de bu evlilik bitsin istiyorsun. Kendine yalan söylemekten vazgeç. Gerçeği gör artık." Bir süre sustu. Sonra gözlerini kırıştırdı ve sesini haftalardır olmadığı kadar kontrol altında tutarak son darbeyi vurdu: "Cal." İçini çekti. "Başka biri var."

O anda sanki bir şey çatırdadı. Cal'in kavgacı tutumu söndü, ifadesi donuklaştı. Uzunca bir an tereddüt etti sonra nefe-

sini bırakarak sordu: “Kim?”

“Michael Manning.” Bu ismi ağzından çıkarırken büyük bir heyecan duydu.

“Şarkıcı olan mı?” Cal şoke olmuştu. “O adam her hafta başka bir kızla çıkıyor. Üstelik senden on yaş daha genç.”

Kelly bir omzunu silkti. “Benim için deli oluyor.” Sonra da Cal’i, şu anda yalnızca arkadaş olduklarına ikna etmeye çalıştı. “Ama ilişki ciddiye binebilir.”

Cal’in, bir zamanlar Zack’inkilere çok benzeyen gözleri gölgelendi ve uzaklaştı. “Pekâlâ.” Ayağa kalkıp yatak odasının kapısına doğru yöneldi ve bir kez dönüp geriye baktı. “Avukatın gerekli evrakları bana göndersin.”

Kelly çocukları dadılarına bırakarak o hafta sonunu Michael’la birlikte Laguna Plajı’ndaki Ritz-Carlton Oteli’nde geçirdi. O hafta babası üç kez aradı ama Kelly hiçbirine cevap vermedi. Michael’ın Kelly üzerindeki etkisi o kadar büyüktü. Bir sonraki hafta *On Beş Dakika*’dan teklif geldi. O tarihten beri de Kelly ve şarkıcı sevgilisi çok dikkatli davranır oldular. Ne de olsa o hâlâ evliydi.

Bu telefon görüşmesini tam da bu nedenle yapması gerekiyordu.

KELLY ARKASINI ATLANTA şehrine dönerek balkonun demirlerine dayandı. Tekrar telefonuna, Cal’in profiline ve başka bir hayattan kalan o fotoğrafa baktı. *Ben bunu niye silmemişim?* Fotoğrafa, o zamanki hâllerine uzunca bir süre baktı. *Yeter.* Ara düğmesine bastı, telefonu kaldırıp kulağına tuttu ve bekledi. Bir kez çaldı... İki kez. Üçüncüde Cal cevap verdi.

“Merhaba.” Sesi farklı geliyordu, yenilmiş ve aynı zaman-

da daha nazik gibi. “Gerçekten arıyorsun.”

“Bana başka çare bırakmadın.” Kelly yüzünü şehre döndü. Aşağıdaki insanların yüzleri net görünmüyordu ama çok kalabalıktı. Acaba aralarından herhangi biri belalı bir boşanma davasıyla uğraşıyor mu diye düşündü. “Çocuklar nasıl?”

“Gayet iyiler. Bugün birlikte parka gittik. Kinley paten yapmasını öğrendi.” Bu, –çocuklarla zaman geçirmek– Cal için yeni bir şeydi. Onlar genellikle ya Kelly ya da dadılarıyla birlikte olurlardı. Cal her zaman çok meşguldü. Ama Kelly’nin *On Beş Dakika* ile kontrat imzalamasıyla boşanma arasındaki sürede Cal değişmişti. Kelly hem onun, hem de çocukların adına böyle olmasından memnundu. Ama bu boşanma gerekçelerini değiştirmiyordu.

Kelly derin bir nefes çekti. “Cal, dinle. Ben bu işi uzatmak istemiyorum. Rudy aradı. Mesajını bana ilettiler.” Duraladı, endişeliydi. “Ne yapmamı istiyorsun? İzin alıp oraya mı geleyim? Yüz yüze mi görüşelim?”

“Hiçbiri. Ben...”

“Sus ve dinle! Sen oyun oynuyorsun Cal. İkimiz de bu boşanmayı istiyoruz.” Sesini alçalttı. “Benim hayatımda artık Michael var.”

“O senin seçimin. Benimki gayet basit.” Sesinde hiçbir öfke işareti yoktu. “Ben seninle evli kalmak istiyorum.”

Asistanlardan biri kapıya açıp terasa uzandı. “İki dakika.”

“Ben çekimdeyim. Bak, bu kadar zor olacak bir durum yok ortada.” Asistana görüşmesini bitirmek üzere olduğunu söyledi. “Evli mi kalmak istiyorsun? Gerçekten mi Cal? Ne demek oluyor bu? Bizim bir evliliğimiz yok ki! Yalnızca imzaladığımız yasal bir evrak var.”

“İki çocuğumuz ve bir geçmişimiz var.” Cal durakladı.

Tekrar konuştuğunda sesindeki acı artık saklanamaz hâldeydi. “Evet, bütün dünya senin yasak bir ilişki yaşadığını biliyor. Ve evet, bu bana çok acı veriyor. Ama sen benim karımsın ve ben bizden vazgeçmeyeceğim. Böyle bile yürüyor olsa. Unutma bunu.”

Kelly’nin içinden tepki vermek geliyordu ama sağduyusu ağır bastı. Cal kimi kandırıyordu? Bu iş böyle yürümezdi. “Avukatım seni arayacak.” Kendisini kibar olmak için zorluyordu. “Cal... Eğer bu olay çirkinleşirse ikimiz de kaybederiz.”

Cal tam bir şey söyleyecekti ki vazgeçti. “Olan her şey için üzgünüm. Konuşmaya hazır olduğunda ben buradayım.”

Kelly’nin son beklediği şey bir özürdü. Bu onu hazırlıksız yakaladı ve öfkesini azalttı. “Kapatmam lazım. Hoşça kal, Cal.”

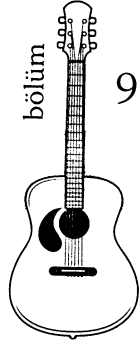
“Hoşça kal.”

Cal eğer başka bir şey daha söyleyecek idiyse de Kelly ona fırsat vermedi. Bu görüşme bir işe yaramamıştı. Ekranda Cal’ın bilgilerine baktı ve birkaç parmak hareketiyle fotoğrafı sildi. Evde bir yerlerde çerçeveli olarak vardı. Bu fotoğrafı çocukları bir gün isteyebilirdi. Şimdilik unutulması daha iyi olacaktı, geçmişi hatırlatan şeylere ihtiyacı yoktu.

İçeri girerken onu üzen bir düşünceye kapıldı. Fotoğrafı silebilirdi, kendi avukatının onun avukatıyla temasa geçmesini sağlayabilirdi. Gelecek haftalar için Michael Manning ile bir program yapabilirdi ve Cal bir kez boşanma evraklarını imzalayınca hayatının çok güzel olacağına inanabilirdi. Geçmişin üzerine bir perde çekip yarınlara bakabilirdi. İnancı bütün bir ailede yetiştği gerçeğini asılsız ilan edebilirdi, babasını hayatından çıkartabilirdi. Bir zamanlar olduğu her şeyden uzaklaşabilirdi.

Ama durduramayacağı tek bir şey vardı.

Zack Dylan’ın gözlerindeki ifadenin ona hatırlattıkları.

Chandra ertesi sabah Zack'i gördüğünde, havaalanındaydı. Turu geçen birkaç delikanlıyla birlikte gazete bayiinden su alıyorlardı. Kelly ve Cullen *On Beş Dakika*'nın özel uçağıyla bir gece önce uçmuşlardı. Sabah erkenden menajeriyle toplantısı olduğu için o, yarışmacıların da bineceğı tarifeli seferle uçmayı tercih etmişti.

Seçmelerden bu yana Zack aklından çıkmamıştı. Zack Dylan'da her şey vardı. Ses, görüntü ve yıldızları başkalarından ayıran o ender bulunan manevi karizma. Chandra onunla konuşma fırsatını yakalamayı umuyordu. Bunun için tam koltuğundan kalkmak üzereydi ki kendine engel oldu.

Aceleye gerek yoktu. Gittikleri Lower West Side Şatosu'na nasıl olsa birlikte kapanacaklardı. Hem onunla burada, kapının yanında, bir sürü başka yarışmacı varken konuşa-

mazdı. Şimdilik onu uzaktan seyretmek ve keşfedildiğinde bu dünyanın ona neler yapacağını düşünmek yeterliydi. Havaalanının sert koltuğunda tekrar arkasına yaslanırken *zavallı çocuk*, diye düşündü. *Onu nelerin beklediği hakkında en ufak bir fikri yok. Kimse fark etmeden kalabalık bir havaalanında yürüyebildiği günlerin kısa bir süre sonra sona ereceğini bilmiyor.* Zack ve diğerleri Chandra'dan çok uzak olmayan bir grup koltuğa doğru yürüdüler. Chandra o tarafa doğru baktığında yarışmacıların arasında çadırdaki seçmelerde Zack'le birlikte olan o sarışın ponpon kızı da gördü.

Chandra kendi önüne doğru bakıp düşüncelere daldı. Samuel Meier, diğer jüri üyeleri ve yapımcı ekiple dün gece yaptıkları toplantı tartışmalı geçmişti. İlk defa böyle bir şey oluyordu. Bu ana kadar şehirler bazında doğru tipteki yarışmacıları bulmak üzerinde yoğunlaşırlardı. O bile tuhaf bir şeydi. Samuel Meier bir liste tutardı. Seçilen yarışmacılar arasında ırk, cinsiyet ve öykü çeşitliliği olması gerekirdi. Özellikle sonuncusu bir garipti.

Ama dünkü toplantı tamamen başka bir yönde gelişmişti. Ekip sette daire şeklinde yerleştirilen sandalyelere oturmuş, Meier de ortalarına geçmişti. "Bir-iki yeni politikamız var. Daha doğrusu strateji." Cullen'a bir göz atmıştı. "Bugüne kadar bu stratejiler zaten yarışmanın bir parçasıydı ama artık yazılı olmak zorunda. Hukuk bölümü öyle istiyor." Yürümüş ve boş olan bir sandalyeye oturmuştu. Daireyi oluşturan insanların yüzlerine bakmıştı. "Birincisi biz herhangi bir dini telkin eden bir program değiliz." Çabucak devam etmişti. "Şu ana kadar yarışmacılarımıza bir hayli hoşgörülü davrandık. Ama bundan sonra daha dikkatli olmak zorundayız." Havaya bir kâğıt kaldırdı. "Hukuk departmanı bütün yarışmacıların imzalaması gereken bir bildiri hazırladı. Anahatlarıyla, New

York turuna geçtiğimizde yarışmacıların artık inançlarıyla ilgili olarak konuşmayacaklarını bildiriyor.”

Chandra’nın damarlarında akan kanı donmuştu. Kendisini ailesininki gibi bir inancın sözcüsü olarak görmüyordu ama yine de hiç kimse kendini karakterize eden şey her ne ise onun hakkında konuşmaktan men edilemezdi. Elini kaldırdı.

Samuel “Evet?” derken, sesindeki ton ona dikkatli olmasını, ayak diremek yerine uyum göstermesini telkin ediyordu. “Chandra. Bir şey mi söylemek istiyorsun?”

“Evet, istiyorum.” Etrafındaki insanların yüz ifadelerine bakarken sandalyesinin ucuna kaymıştı. “Bu size de garip gelmedi mi?” Bakışlarını Samuel’e çevirdi. “Ya örgü örmek, bale veya suluboya resim yapmaktan hoşlanıyorlarsa? Bunlarla ilgili olarak da ne kadar konuştuklarına dikkat mi edecekler?”

“Chandra.” Seste yine o uyarma tonu vardı. “Din farklı bir şey. Sen de bir yarışmacıydın. Bilmen gerekir.”

“Pekâlâ.” Kollarını kavuşturdu. “Bir sorum daha var.” Onayını beklemedi. “Yarışmacıların Tanrı hakkında konuşmalarına neden izin veriliyor? Başvuru formuna bunu yazmak zorundalar, öyle değil mi? Yani mensup oldukları dini. İnancınızı açıkça beyan eder misiniz, gibi sorular var. Niye o zaman ta en başından bunlarla ilgili hiçbir şey söyleyemeyeceklerini bildirmiyorsunuz?”

“Çünkü,” Cullen sırtıttı, “dindarlar seyirci çekiyorlar.” Samuel’e göz kırptı. “Değil mi, adamım?”

“Doğru.” Samuel gülümsedi. “Bunda yanlış olan bir şey yok. Yarışma başlangıçta yarışmacılara ait. Ama bir kez New York’a gidildi mi, artık yarışmacılar şova ait oluyor.”

Chandra gözünü kırptı ve dün akşamki toplantının hayali kayboldu. Ama bu sözler hâlâ kalbini acıtıyordu. Omzunun

üzerinden tekrar Zack'e baktı. İki yarışmacının –zenci kili- se korosu şarkıcısı ve sarışın ponpon kız Zoey'nin– arasın- da oturuyordu. Sarışın kızın Zack'ten fena hâlde etkilendiği aşikârdı. Chandra Zack'i, gözlerindeki masumiyeti inceledi. Bildiri ona ne zaman verilecekti acaba? İnandığı Tanrı ile ilgili konuşamayacağı ne zaman söylenecekti?

Bir şey daha hatırladı. Kip'in Zack ve Zoey'nin birbirleri- ne çok uyumlu olduklarını söylediğini duymuştu.

"Hoşuma gidiyor. İsimlerinin benzerliği, ikisinin de hoş tipler olması." Samuel başını sallayıp Kip'in bloknotuna bir şey yazmıştı. "Evet, bunu işleyelim."

Chandra çılgık atmak istemişti. Neyi işleyeceksiniz? Var olmayan bir ilişki varmış gibi imalarda mı bulunacaksınız? Oturduğu yerde, gençleri görebilmek için biraz daha kıpır- dandı. Amerika Zack ve Zoey'den hoşlanacaktı. Ama ya Zack, Zoey ile çift olmak istemiyorsa? Chandra bu şova yarışmacı olarak katıldığı zaman ayrılmak zorunda kaldığı eski nişanlı- sının güzel yüzünü gözünün önüne getirdi. Ya kendisinin de olduğu gibi Zack'in bu yarışmadan önceki hayatı ne olacaktı?

Hüzne kapıldı. Kentuckyli genç adam yarışmacıların ara- sında öne çıkıyordu. Hiç kuşku yok ki bu yarışma onu bir yıldız- a dönüştürecekti. Ama onun için üzülmüyordu. Ya bu yarışma onu değiştirirse? Ya onun eski hayatında değer verdiği bir şeyi kaybetmesine yol açarsa? Gerçek şuydu ki eğer finale kalırsa şu anda burada New York'a gidecek uçağı beklemekte olan, ola- caklardan habersiz genç adam hiçbir zaman Kentucky'ye dön- meyecekti. *Şu anki* hâliyle asla.

Annesini ve babasını, onları ne kadar özlediğini düşündü. *Anne, beni görebiliyor musun? Cennet'in zemininde beni seyret- tiğin bir delik var mı? Benimle gurur duyardın. Kızın On Beş*

Dakika'da *jüri üyesi oldu*. Gözlerini kapadı. Annesi şu anda yanında oturuyor olmalıydı. Manhattan'a bayılırdı. Babası Manhattan'a gittiklerinde onlara yapılacaklar ve yapılmayacakları, taksilerde nasıl dikkatli olmaları gerektiğini, karşıdan karşıya geçerken yeşil ışığı beklemelerini tembihlediği uzun bir liste vermiş olurdu. Gece geç saatlere kadar dışarıda kalmamaları gerektiğini ve yanlarındaki insanlara dikkat etmelerini söylerdi.

Babası onu çok severdi. Annesi ise arkadaşıydı. En iyi arkadaşı. Bu yarışmayı kazanmanın bedeli Chandra için çok ağır olmuştu. Gözleri yaşla doldu. Ağlayamazdı. Halkın arasındayken olmazdı. Baş eğik olmasına rağmen birkaç kişi onu tanımıştı bile. Şükür ki hiçbirisi imza için yanına gelmemişti. Salonun karşı tarafından birkaç telefonun ona çevrildiğinden emindi. Chandra Olson'un havaalanında beklerken çekilmiş klibini YouTube'a yükleyecek olan insanların cep telefonları. Hayır, ağlamamalıydı. İnsanlar onu her zaman anne ve babasının trajik ölümüyle hatırlıyordu. Eğer şimdi birisi onu göz yaşlarını silerken yakalarsa yarın magazin sayfalarına manşet olurdu: "Chandra Olson Annesi ve Babasını Özlüyor."

Eğer hayatına devam etmek istiyorsa üzüntüsünü özeline yaşamalıydı.

Jüri üyesi olmayı kabul etmesinin iki nedeni vardı. Eğer bir sezon boyunca o jüri masasının arkasında oturursa belki kendi hâlini tekrar görebilir, geçmişini bulabilirdi.

İkinci neden ise başka birisi için farklılık yaratmaktı. Telefonunda bir fotoğrafını arayıp buldu, On Beş Dakika seçmelerine katılmak için evden çıkmadan yalnızca dakikalar önce çekilen bir fotoğrafı. Annesi, babası ve nişanlısı etrafını sarmışlardı, ona inanıyorlardı. Annesinin gözlerinin derinliklerine baktı.

İsmi Zack, anne... Biliyorum, orada, yukarıdasın. Onun için eğer bu genç şarkıcıya yardım edebilirsen bu harika olur. Tanrıdan bana onunla konuşma şansı vermesini iste. Hatta onu uyarma şansını vermesini. Hayalinde annesini canlandırdı, onun yumuşak kahverengi cildini ve parlayan gözlerini. Seni özlüyorum. O kadar çok özlüyorum ki bazen nefes alamıyorum. Gerçek beni, dünyaya gösteremediğim beni bilen bir tek sensin. Yalnızca eve gitmek ve gittiğinde de annesini ve babasını kendisini beklerken bulmak isteyen o kızı. Ben hâlâ o kızım anne, inan. Hâlâ her gece sizin özleminizle ağlıyorum.

Chandra kendini toparlamalıydı. Geçmişe birkaç dakikadan daha fazla takılıp kalamazdı. Onu şu ana geri getirecek bir şey lazımdı, biniş kartını kontrol etti. Onun gerçeği kimsenin bilmediği bir şeydi. Hiçbir kameranın yakalayamayacağı bir şey.

Tam da Chandra'nın olmasını istediği gibi.

* * *

ZACK BİR DAKİKA bile yalnız kalamamıştı. Burada, havaalanında bile. Sorun buydu ve Zack bununla ilgili bir şey yapması gerektiğini biliyordu. Birkaç dakikalığına jürinin önüne çıkmasından, o "dizüstü komedisi"nden bu yana röportajlar, çeşitli etkinlik ve toplantılar birbirini takip edip durmuştu.

Oda arkadaşı –kilise korosundan Jackson Blackwell– yanına oturarak bir şarkı mırıldandı. "Zack, sever misin bunu?" Jackson'ın bulaşıcı bir gülümsemesi vardı.

"Bilmiyorum ki."

"Gerçekten mi? Yapma! Herkes bilir bu şarkıyı, her pazar söyleriz biz."

Zack güldü. "Bizim kilisede söylenmiyor."

“Peki.” Jackson dizine vurdu. “Bu çılgınlık bitince Kentucky’ye geliyorum ve bu eksikliği gideriyoruz.”

“Anlaştık,” dedi Zack başını sallayarak.

“Ben de orada olmak isterim.” Gözleri parlayan Zoey Zack’in diğer tarafında oturuyordu. “Tamam mı, Zack? Bana haber vereceksin.”

Zack telefonunun saatine baktı. Bu gidişle Reese ile konuşacak bir an bile bulamayacaktı.

Havaalanının hoparlörlerinden “Dikkat!” diyen bir ses duyuldu. “Birkaç dakikaya kadar siz yolcularımızı uçağa almaya başlayacağız. Lütfen biniş kartlarınızı hazırlayınız.”

Bu arada Zoey kalkmış, kilise şarkıcısının yanına gitmiş ve onun telefonundan çalan parçayı dinlemeye çalışıyordu. Bugün diğer delikanlılarla da flört etmeye niyetli gibi bir hâli vardı, belki Zack’e başka seçenekleri de olduğunu göstermeye çalışıyordu. Kafasındaki her ne ise Zack’in umurunda değildi. Birkaç saniye yalnız geçirebildiğine şükrediyordu.

Dün gece yarışmacılar otele ancak gece yarısından sonra dönmüşlerdi ve gün boyunca serbest kaldıkları ilk an o zamandı. Jackson hemen memleketindeki bir arkadaşını aramış, Zack de bir dizi mesaj göndermişti. Şimdi onları tekrar okuyordu.

Eğer uyanıksan şimdi konuşabiliriz. Çılgınca bir gün geçirdik. Twitter’den her şeyi takip ettin mi bilmiyorum ama turu geçtim! New York’a gidiyorum. Ve evet, yapımcılar Twitter hesaplarımızı güncellemek için bize fırsat verdiler ama onun dışında şu ana kadar başka boş zamanım olmadı. Neyse, seni daha önce aramak istedim bebeğim. Konuşabilecek misin?

Kendisinden haber alabilmek için Reese’in geç saatlere kadar uyanık kalacağını düşünmüştü. Beş dakika geçti, sonra

on. Bir SMS daha gönderdi. *Lütfen bana kızma. Ne annemlerle konuştum ne de başka biriyle. Şu ana kadar telefonumu kullanamadım bile. Twitter hariç. Bütün gün seni düşündüm. Tweetlerimi okuyor olmanı ümit ettim.*

Cevap ertesi sabah Zack duştayken geldi. *Ahıra gitmekteyim. Şu ana kadar mesajlarını görmemiştim. Turu geçtiğin için tebrik ederim... Senin için dua ediyorum.*

Bunun üzerine Zack üç mesaj daha attı. *Günaydın güzelim. Havaalanına gidiyorum. Cevap yok. Güvenlikten geçiyorum sevgilim. Mesaj at. Tepki yok. Uçağın kapısındaım. Binene kadar yaklaşık bir saatim var. Orada mısın? Hâlâ bir cevap yok. Reese'in sessizliği bu sabah karaladığı birkaç satırdan daha çok şey söylüyordu. Zack Reese'in moralinin bozuk olduğunu hissediyordu ama emin değildi. Konuşmaları gerekiyordu. Yutkundu ve pencereden, havalanmakta olan bir uçağa baktı. Şimdiden morali bozulduysa seçmeleri seyrettiğinde kim bilir neler yaşayacaktı. Seçmeler televizyonda yayınlanmadan önce Reese'e durumu anlatmalıydı. Bu, Zack'in tek umuduydu.*

"Ne yapıyorsun?" Zoey Zack'in hemen arkasında bitiverdi. Öne doğru eğildi, yanağını Zack'in koluna dayayarak telefon ekranına baktı. "Kız arkadaşına mesaj mı yolluyorsun?"

"Evet." Zack ekranı kapattı. "Benim adıma çok mutlu oldu."

"Twitter'da mı?"

"Pek değil." Zack bu sohbete girmek istemiyordu. Zoey'nin parfüm kokusunu duymak istemiyordu. Biraz uzaklaştı ve gülümsedi. "Bir-iki telefon görüşmesi yapmam lazım. Hemen dönerim."

Bekleme salonun diğer köşesine doğru yürüdü ve yere çö-

meldi. Bir eliyle gözlerine gölge yaparak telefonundan Twitter hesabını açtı. Dünkü tweetlerini Reese acaba nasıl karşılamıştı? Tweetlerinde şovdan söz etmişti. Yapımcıların istediği şekilde #OnBeşDakika hashtagini koymuştu. Ama aynı zamanda hemen her tweetinde de inancına vurgu yapmıştı.

Sonra, daha önce bakmadığı bir şeye baktı. Son birkaç günde kendisine atılan tweetlere. Gördükleri onu şoke etti. Zoey herhalde yüz tane lise öğrencisi kız tanıyordu ve bunların hepsi artık Zack'i takip ediyordu. Retweetlerin birçoğu Zoey'ninkilerdi. En sonuncusunu da on dakika önce atmıştı.

#OnBeşDakika'nın bir sonraki turu için NY'ye gidiyoruz @ZackDylan'ın yanında oturuyorum. Tanrım! Sürdügü koku her ne ise mükemmel. #Zafer

Zack âdeta çöktü. Bu tweetleri gördüyse Reese'in neler düşündüğünü tahmin etmek için âlim olmaya gerek yoktu. Aslında onu ne düşündüğünü bilecek kadar iyi tanıyordu. Kendisine güveneceğinden emindi. Güvenmemesi için geçerli hiçbir neden yoktu. Fakat bu yorumlar onu rahatsız etmiş ve bu nedenle de telefonunu kapatmış olabilirdi. Ya da Twitter'a bakmayı bırakmış olabilirdi.

Onu aramalıydı. Numarasını çevirip bekledi. Çalışıyordu, üç kez, dört kez... Beşinci kez çaldığında sesi duyuldu. "Ya Zack'le dışarıdayım ya da atların yanında. Devamını biliyorsunuz. Mesajınızı bırakın ve Tanrı sizi korusun!"

Sinyal sesini bekledi. "Selam, bebeğim. Havaalanındayım. Mesajlarım sana ulaşıyor mu emin değilim. Seni özlediğimi bilmeni istedim. Seçmeleri geçtiğime inanamıyorum. Birkaç saate kadar New York'a varmış olacağım. Beni ara, sıradakinin

ne olduğunu anlatırım.” Biraz durdu. “Seni seviyorum. Lütfen ara.”

Zack endişe ve heyecanı vücudunun her zerresinde hissetmekteydi. Yapımcılar, New York’a vardıklarında hayatlarının çılgın bir hâl alacağını söylemişlerdi. Asistanlardan biri Manhattan’a yol alan gruba “Burada temponuzun hızlı olduğunu mu düşündünüz?” demişti. “Şehre varmayı bekleyin. Kafanızı çevirmeye vaktiniz olmayacak.”

Hadi Reese... Ara.

Zoey’nin gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyor ama görmezlikten geliyordu. Birini daha aramalıydı: babasını. Bir iki mesajın dışında ailesini bilgilendirmemişti. Telefonun daha ilk çalışında babası açtı. “Oğlum! Tebrikler! Hepimiz seninle gurur duyuyoruz.”

Zack kırmızı davetiyesini aldıktan sonra dizlerinin üstüne çöküşünü gözlerinin önünde canlandırdı. Şov televizyonda yayınlanınca bunu ailesine nasıl açıklayacaktı? Gözlerini kısıtı. “Teşekkürler, baba. Burası çok çılgın bir yer. New York’u düşünemiyorum bile.”

“Üstesinden gelirsin. Kim olduğunu biliyorsun.” Babasının sesinde mutluluk seziliyordu, Zack ve onun çalışmaları söz konusu olduğu her zamanki gibi.

“Bankadaki adamla görüştünüz mü?”

“Dinle beni.” Babasının sesindeki mutluluk kayboldu. “Lütfen, kafanı bu meseleye takma şimdi. Yalnızca şarkı söylemeye konsantre ol.”

“Kafamı takmak zorundayım.” Zack hafifçe güldü. “Çiftliği kurtarmak... Burada bulunma nedenlerimden biri. Biliyorsun bunu.”

“Bir yolunu buluruz. Satmak zorunda kalırsak demektir ki

Tanrı'mn bizim için başka planları var."

"Ben satmak istemiyorum." Dişlerini gıcırdattı. "Baba, ben çocuklarımı orada büyötmek istiyorum." Sustu. Şimdi yeri değildi. "Bankadaki adamla konuşun. Krediyi alın. En kısa sürede geri ödeme yapacağımızı söyleyin."

Telefonu kapattıktan sonra hayalinde Reese'i canlandırdı. Siyah saçlarını geriye atmış, ahırda çalışıyor, çocuklardan birine yardım ediyordu. Onu o kadar özlemişti ki. *Ara beni Reese, lütfen.* Zoey'ye yanına gelmek üzere bir fırsat vermemek için gözlerini diğerlerinden kaçıırıyordu. Telefonuna baktı ve çalmasını diledi. Sonra bir şeyi fark etti. Atlanta'ya geldiğinden beri İncil okumaya zamanı olmamıştı. Telefonundaki yeni enternasyonal versiyonunu açtı ve ne zaman yönünü göremese yardımına koşan Koloseliler 4. Ayet'i okumaya başladı.

Başkalarını umursayarak ve şükrederek kendinizi duaya verin... Sizden olmayanlara karşı bilgece davranın; her fırsatı değerlendirin.

Ayetlere kulak vermeli, sürekli olarak dua etmeli, önüne çıkabilecek tuzaklara karşı dikkatli olmalı ve her aşamada şükretmeliydi. Ancak bu şekilde her fırsatı en iyi şekilde değerlendirebilirdi. Tekrar Zoey'ye baktı. *Tanrım bana Zoey'ye ve diğer yarışmacılara bilgece yaklaşabilmem için yardımcı ol. Ben kendi başıma bunu yapamam. Yüzüme gözüme bulaştırırım. Ama seninle... Tanrım, seninle ben bunu yapabilirim. Biliyorum. Hissediyorum. Lütfen babamın kısa vadeli kredi almasını sağla, çiftliği elimizden çıkartmayalım. Reese'in de benim hâlâ aynı ben olduğumu bilmesini sağla. Onu özlüyorum. Teşekkür ederim Tanrım. Sana şükran borçluyum. Gerçekten. Hep benimle ol Tanrım. Âmin.*

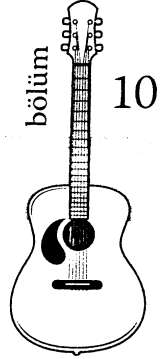
Dua etmeyi bitirdiğinde birisinin onu izlediğini hissetti.

Gözleriyle bekleme salonunu taradı ve yarışmacıların az ötesinde Chandra Olson'un bir sırada oturduğunu gördü. Bakışları karşılaştı ve Chandra hafifçe başını salladı. Sonra gülümsedi ve telefonuna baktı. Gözlerinde derin bir şey vardı. Bunu bir gün önce seçmeler sırasında da fark etmişti, şimdi de. Sanki konuşmak istiyor gibiydi. Seçme sürecinden geçmenin nasıl bir şey olduğunu bir tek o bilirdi. Belki takip eden günlerde yardımcı olurdu. Zack onunla konuşmak istiyordu.

Ama şimdi Reese ile konuşmayı tercih ederdi.

Uçağa binene kadar aklı bu düşünceyle meşguldü. Sürekli olarak mesaj gelip gelmediğini ya da çağrısını kaçırıp kaçırmadığını kontrol ediyordu. Eğer Twitter üzerinden haberleşmeyi tercih ettiyse diye orayı bile kontrol etmişti ama herhangi bir şey yoktu. Son ana kadar bekledi ve ondan sonra yapması gerekeni, Reese ile konuşmadan yaptı. Telefonunu kapattı.

Tekrar açtığında New York'ta olacaktı.

Güneşin yakıcı ışınları Lowell Terapatik Binicilik Merkezi'ndeki ahırın ahşap cephesini delip geçiyordu. Saat henüz sabahın onu idi ama sıcaklık 30 dereceyi çoktan aşmıştı bile. Reese'in tüm dikkati eyerin üzerinde oturmakta olan altı yaşındaki Toby'de idi. Bu da tüm hafta boyunca Zack'in dışında düşündüğü ilk insan olması demek oluyordu.

Yirmi dakika sonra ders sona erdi. Reese, Toby'nin derse gelmesinden bu yana ilk kez telefonuna baktı. Zack bir haftadan beri New York'ta idi ve yalnızca bir kez konuşmuşlardı. Mazereti hep aynı idi. Çok meşgul oluşu. Her an çok meşgul. Reese anlamaya çalışıyordu. Başka bir seçeneği var mıydı ki?

Ama şu anda ondan gelen tam üç adet SMS mesajı vardı. İlkinde yalnızca merhaba diyor ve onu düşündüğünü, onun için dua ettiğini söylüyordu. Gülümsedi ve ikinci mesaja geçti. Bu, çok daha uzun bir mesajdı.

Sevgilim, bunun çok çılgınca olduğunu biliyorum ama iki saat içinde oraya gelmek üzere New York'tan kalkan bir uçağa bineceğim. Şimdi havaalanına gitmekteyim. Bizim kiliseden birilerini tanıyan bir film ekibi bu gece gelip benim ayin yönetmeni filme çekmek için onay almışlar. Görüyorsun değil mi, her şey ne kadar çılgınca? Planlanmamış bir gelişme diye buna denir herhâlde.

Reese gözlerini kapatıp Zack'in kendisine sarıldığını hayal etti. Zack, eve, onun yanına dönüyordu! Bugün burada olacaktı! Rüyada gibiydi. *Teşekkür ederim, Tanrım... Birbirimizi ne kadar özlediğimizi sen biliyorsun. Teşekkür ederim.* Kaldığı yeri bulup okumaya devam etti.

Neyse, önce annemlerin evine gideceğiz. Geldiğimden haberdarlar ama yalnızca bir saat önce haber verebildim. Yapımcılar çiftliğin iflasta olduğunu biliyorlar. Uzun hikâyeye. Annemler ve Büyükbaba Dan açısından bir sorun yok. Sonra doğruca kiliseye gideceğiz. Yalnızca ayin ve röportaj süresince kalabileceğim. Gece on uçağıyla geri döneceğiz. Bilmeni istedim. Seni seviyorum. Birkaç dakika için bile olsa seni görebileceğim için çok sevinçliyim.

Reese ahırın, yalnız kalabileceği arka tarafına doğru gitti ve Zack'i aradı. Telefonun çalması süresince bekledi. Zack hemen cevap verdi: "Evet! Yakaladım seni!"

"Bu harika bir şey!" Gözlerini kapatıp ahırın duvarına yaslandı. "Gelecek olmana inanamıyorum!"

"Biliyorum. Özel uçaklarıyla geliyoruz. Birkaç yarışmacı daha var."

“Gece kalamayacaksın, öyle mi?” Bu kadar çabuk geri gidecek olması fikrinden hiç hoşlanmamıştı.

“Kalamayacağım. Kentucky’den saat on sularında hareket edecekler ve oradaki ekibe katılmak üzere Nashville’e gidilecek. Her dakika planlanmış durumda. Cidden.”

“Peki.” Reese’in ses tonu yumuşaktı. Uzun zamandır aralarında bu kadar yumuşak bir an yaşanmamıştı. “Keşke bugün Toby’yi görebilseydin. Çok iyi gidiyor.”

“Ya AJ? O nasıl?”

“Hiç gelmedi. Hâlâ hasta.”

“Onun adına çok endişeleniyorum.” Zack’in sesi yorgun çıkıyordu. “Annemle babamın uğraşması gereken o kadar çok şey var ki!”

Güneş Reese’in omuzlarına vuruyordu. “Doğru. Ben de üzülüyorum.” Daha gölge olan bir alana doğru yürüdü. Telefon sinyali zayıflamaya başladı. Elinin tersiyle alnını sildi. “Zack... Orada mısın?”

“Buradayım. Duyabiliyorum şimdi.”

Telefonu kulağına bastırdı. “Seni özledim.”

“Ben de seni. O kadar çok özledim ki. Seni göreceğim için sabırsızlanıyorum. Konuşacağımız çok şey var. Pek... Pek zamanım olmadı.” Sesi kesik kesik geliyordu.

“Zack?” Yerini değiştirdi. “Ne dedin?”

“Sonra söylerim.”

Sesini duymak işe yaramıştı. Kalbindeki kırıklık onarılmış, şüpheleri giderilmişti. “Seninle gurur duyuyorum. Gerçekten.”

“Sağ ol.” Zack’in sesinde de belirgin bir rahatlama vardı. “Hayatım, kapatmak zorundayım. İndiğimizde sana mesaj atarım.”

“Annenlere mi gideyim?” Durdu, cevabını bekledi. Cevap yerine “dıt dıt dıt” sesi duyuldu. Ekranı baktı. Görüşme sonlanmıştı. Derin bir nefes aldı ve gülümsedi. İletişimleri kötü olmuştu ama daha iyi olacaktı. Bugün ya da bir ay sonra. Hiçbir şey Zack Dylan’ı değiştirmezdi. Bunu bütün varlığıyla biliyordu. Eğer bugün çok konuşamıyorlarsa da varsın konuşmasınlar diye düşündü. Yakın bir gelecekte bir gün Zack ona her türlü detayı, kaçırdığı her şeyi anlatırdı. Bugün saat üçte işi bitecekti. Eğer kaçırmayacağı bir şey varsa o da bugün öğleden sonra Zack geldiğinde, onların evinde olmaktı.

UÇUŞUN HER ANI harikaydı. Zack, New York’a vardığından bu yana ilk kez bir şey yapmadan oturmuştu. Son hafta içerisinde bundan sonra başının hep böyle dönüp dönmeyeceğini merak ettiği anlar olmuştu. Bu durumdan şikâyetçi olduğundan değil aslında. Bu, kendini yoğun bir şekilde mutlu hissettiği bir tecrübe olmuştu. New York’ta kaldıkları eski şato Zack’in ancak rüyasında görebileceği cinsten, granit ve mermerden yapılmış yüksek tavanları olan bir saraydı. Şu ana kadar böyle bir yer görmemişti. Dinlenme zamanlarında sürekli olarak yirmi yarışmacıdan oluşan yetenekli ve zorlu takımla birlikteydi. Bu takıma Zoey de dâhildi. Yarışmanın bu aşamasında yirmişer yarışmacıdan oluşan bunun gibi dört grup vardı. Beşli gruplar hâlinde yarışmak üzere hazırlanıyorlardı. Hafta sonunda her takımdan yalnızca iki grubun bu turu atlayacağını farkındaydılar.

Bu hafta sonu seksen yarışmacı önce kırk yarışmacıya inecekti.

Herkes bir sonraki turu kimlerin geçeceğini, kimlerin yarışmaya devam edeceğini konuşuyordu. Teorik olarak herkes

eşit şansa sahipti ama yapımcılar yarışmacıların bilmediği bir şeyi biliyorlardı. Yalnızca dörtte birine kendi yaşamlarına ait özel bir bölüm çekileceği bildirilmişti. Bugün ve yarın yola çıkarılanlar favori olanlardı, bunun başka bir açıklaması yoktu. Diğer yarışmacıları umutlandıran şey, diğer on altı adet beşlik grubun her birinde favori birilerinin olmasıydı. Bir grup başarılı olduğunda o gruptaki herkes bir sonraki aşamaya geçiyordu. Dolayısıyla herkesin bir şansı vardı. En azından bir hafta daha.

Zack son günlerde ikinci kez yalnız başına oturmakta idi. Uçaktaki diğer iki yarışmacı Tennessee'den katılmışlardı ve bu sezondaki en iyi öykülere sahiptiler. William Gaines birkaç sıra arkaya gelip Zack'in yanındaki boş koltuğa oturdu. Gülümseliyordu.

Gaines kırklarında, uzun boylu, zayıf, muntazam kesilmiş keçisakalı olan zenci bir adamdı ve yüzünde sürekli olarak başkalarını hor gören bir ifade vardı. Yarışmacıları gruplara ve provalara yönlendirirken sinirli sinirli yürüyor, sinirli konuşuyor ve sinirli davranıyordu. Etrafındaki herkesi de sinirli bir havaya sokmayı başarıyordu. Zack bu konuda bir istisna değildi. Oturduğu yerde doğruldu ve kulaklarını açtı.

"Selam, Zack."

"Bayım." Adamla göz göze gelmek için ondan yana döndü.

Gaines aceleci olmayan bir tavırla ileri doğru bakıyordu. Bir şey geliyordu, hem de büyük bir şey. Zack yumruklarını sıkıp bekledi. Manhattan'da bir hafta geçirdikten sonra Samuel J. Meier'in programın yapımcısı, jüri üyelerinin şovun yıldızları ve Kip Barker'ın tanınan sunucu olarak öne çıkmasına rağmen şovun başarısının William Gaines'in omuzlarında olduğunu anlamıştı. Willam Gaines, yarışmacı koordinatörü.

Onun işi sahne arkasındaydı. Eğer o hiç kimsenin görmediği sahne arkasında dramatik, duygusal ve başarılı bir şov hazırlamaz ise sahnede olanların o reytinglere ulaşması mümkün olmazdı. Birçok yönden William Gaines şovun kendisiydi.

Adam sonunda yüzünü Zack'e çevirdi. "Biz seni seviyoruz, Zack." Boğazını temizledi. "Amerika da seni sevecek." Gülümsedi. Bu, söylediğini yapabileceğinin bir kanıtıydı. "Sen çok iyisin."

"Teşekkür ederim, efendim." Zack bekledi. Arkası geliyordu. Emindi bundan.

"Mesele şu ki senin iki hikâyen var. Amerika'nın seninle paralellik kuracağı iki yönün. Anlıyor musun?"

"Aaa, şey..." Zack yanaklarına ateş bastığını hissediyordu. "Sanırım ben tek bir hikâye görüyorum."

"At çiftliği." Gaines kravatını gevşetip bir parmağını havaya kaldırdı. "Büyükbaban Kentucky Derbisi'ni kazanan bir at yetiştirmiş. Çiftlik yüz yılı aşkın bir süredir ailenin mal varlığı içinde yer alıyor ancak şimdi kapanma tehlikesiyle karşı karşıya. Sen, onu kurtarmaya çalışıyorsun. Çiftlikteki özel yaşamını geride bırakarak, şarkı söyleme yeteneğini kullanarak dünyayı dolaşmak istiyorsun ki kimse onu elinizden alamasın. Down Sendromu olan kız kardeşine yardımcı olabilmek için yeteri kadar para kazanmak istiyorsun."

"Ne?" Zack karnına bir bıçak saplandığını hissetti. "Siz bunu nereden biliyorsunuz?"

"Ben yarışmacılarımla ilgili her şeyi bilirim." Gaines'in sesinde kendini büyük gören bir ton vardı. "İşim bu. Çiftlik ve kız kardeşin... Bu mükemmel bir hikâye. Amerika'nın gelecekteki Keith Urban'ı ya da genç bir Elvis olursun. Baban çiftlikte çalışmaya devam eder ve sen müzik kariyerini bitirdiğin-

de babandan devralırsın. Bütün o araziye, borçları ödenmiş ve Dylan ailesinin mülkiyetinde olarak.” Sustu ve Zack’in gözlerine baktı. “Beni anlıyor musun? Bizim sevdiğimiz hikâye bu.”

Zack kendinden emin görünmeye çalıştı. “Dini inancım. Sevmediğiniz o, öyle değil mi?”

“Bak, beni rahatsız eden senin inancın değil, anlıyor musun?” Gözlerini kısıp parmağını Zack’e doğru salladı. “Mesele şu: Aynı inanca sahip o kadar çok yarışmacı var ki ilginç değil.”

“Anladım.” Zack duraladı. Bu adamın işini kolaylaştırmaya niyeti yoktu. “Peki, benden istediğiniz ne?”

“Senin bu at olayına odaklanmanı istiyorum. Kardeşinden söz et. Ailenden. Böyle bir hikâye olsun.” Gözlerini kırpmadı. “Tanrı’dan söz etmek... Klişe oldu, anlıyor musun? Amerika daha samimi bir şey arıyor. Arkasını takip edebilecekleri somut bir şey.”

Zack dizlerine doğru eğildi. Ellerini boynunun arkasında birleştirip başparmaklarıyla düğümlenmiş kaslarını ovdu. Bunlar gerçekten oluyor muydu? *On Beş Dakika*’nın yarışmacı koordinatörü ona inancının enteresan olmadığını mı söylüyordu? İçine derin bir nefes çekip tuttu. Sonra doğruldu ve Gaines’e baktı. “Sorun şu: Benim çiftlikteki hayatım... İnancıyla yakından bağlantılı. Ben ikisini ayıramam.”

Gaines’in gözlerinin kenarındaki çizgiler endişeyle daha da derinleşti. “O zaman daha açık söyleyeyim: Bu hafta sonunu geride bıraktıktan sonra devam edecek bütün yarışmacılara yeni Twitter hesapları açacağız. Haftaya şov canlı yayınlanmaya başlamadan önce. Bu herkes için geçerli.” Sesi bıkkın çıkıyordu. “Kendi kişisel hesaplarınızı dondurmanızı isteyeceğiz ve size isminizin yanında *On Beş Dakika* yazar yeni hesaplar açacağız. Hukuk bölümümüz herkesin imza-

lamak zorunda olduğu yasal bir doküman hazırlıyor. Sizlere verdiğimiz Twitter hesaplarını dini ya da politik amaçlar için kullanmayacağınızı beyan eden bir belge.” Bakışlarını Zack’e çevirdi. “Ve onu imzalamak isteğe bağlı değil.”

Zack bunu bilmiyordu. Sırtındaki tüylerin ürperdiğini hissetti. Önce Gaines’in AJ’den haberdar olması, şimdi de bu. “Ya eski hesaplarımızı kullanmaya devam edersek ne olacak?”

“Eğer bu hafta sonunu başarıyla atlattırsan söylediğin mümkün olmayacak.” Ses tonu konunun pazarlığa açık olmadığını ifade ediyordu. “Herkesin uyum göstermesini istiyorum. Seyirciler için böylesi daha kolay oluyor.” Koltuğun arkasına yaslandı. “Dine karşı değiliz. Yalnızca bölücü konulara girmekten kaçınıyoruz.”

Zack başını salladı ve birkaç saniye sonra bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Bu olanlar gerçek miydi? Bunu yapabilirler miydi? Kafasına bir sürü soru üşüştü ama hiçbirini onu şu düşünceden daha çok zorlamadı: Bu belgeyi nasıl imzalayacaktı? Dönüp Gaines’e bunun mümkün olmadığını söyleyebilirdi. *Danville’deki çekimi yapmayın, ailemle görüşmeyin, bu akşam kilisedeki çocuklara beni ne kadar sevdiklerini sormayın.* Bu uçaktan inebilir ve bir daha hiç binmeyebilirdi.

Zack dişlerini gıcırdattı. Ağzını henüz açmadan Gaines ona doğru eğildi ve “İmzalayacaksın. Bırakamazsın,” dedi. Bakışlarını Zack’ten ayırmadan tekrar arkasına yaslandı. “Sen de şansını denemek istiyorsun. Tıpkı herkes gibi.”

Bu sözler Zack’in yüzüne tokat gibi indi. Onunla alay edildiği ya da hakaret anlamına geldiği için değil, doğru oldukları için. Eğer Twitter hesabı sansürlenir, kontrol edilir ise şovda kalmaya devam edip Tanrı’nın ışığını yayabilir miydi? Bir plak kontratı yapabilir ve çiftliğe katkısı olurdu. Ama kendisi için

her şey demek olan Tanrı'ya karşı dürüst davranmış olur muydu?

Gaines cevabım bekliyordu. Uzun bir süre camdan baktıktan sonra yarışmacı koordinatörüne döndü. "Teşekkür ederim. Beni bilgilendirdiğiniz için."

"Bu, söz mü? Bizim isteklerimize uyacak mısın?"

"Deneyeceğim. Hiçbir şey için söz vermiyorum. Söylediklerim ancak bana aittir." Zack saygısız davranmak istemiyordu. Ama gerçekten Twitter'da ne söyleyip ne söylemeyeceğine onlar karar veremezdi, öyle değil mi? "Faydası olacaktır. Yani ne beklediğinizi bilmenin. Kuralları bilmenin."

Gaines onu anlamaya çalıştı. "Takipte olacağım Zack. Önüne çıkan fırsata zarar verme." Gülümsedi ve hafifçe Zack'in dizine vurdu. "Bu yarışmanın galibi sen olabilirsin."

Bunu söyledikten sonra ayağa kalktı ve uçağın ön tarafındaki yerine döndü. Zack adamın gidişini seyretti. Söylediği elbette Zack'in Tanrı'yı öyküsünden tamamen çıkarması değildi. Abartmaması, insanları kutuplaştıracak söylemlerden kaçınması gerektiğini söylemek istemiş olmalıydı. Zira başından beri herkese Tanrı'ya olan inancından söz etmişti.

Eğer söylemlerini artık biraz hafifletirse bu ödün vermek olur muydu?

Tanrım, ben seni temsil etmek istiyorum. İnsanlar beni sahnede şarkı söylerken gördüklerinde seni görmeliler. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlamama yardım et.

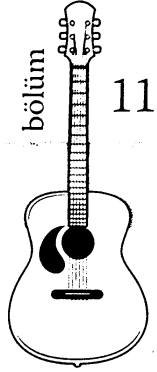
Oğlum, sağlam dur. Sözün tuzla terbiye edilmiş gibi her zaman lütufla dolu olsun. Böylece herkese nasıl karşılık vermek gerektiğini bileceksin.

Bu duyduklarını biraz önce Gaines'den duydukları kadar açık ve net duymuştu. Zack, etrafına bakındı ve içinin son

hafta olmadığı kadar huzurla dolduğunu hissetti. Daha önce Tanrı'nın kendisiyle böyle konuştuğunu duymamıştı ama olmuştu işte. Yani herhalde olmuştu. Bugün okuduğu ayetten bir bölümdü bu ve Tanrı'nın doğrudan ona verdiği bir mesaj gibi tekrar hatırlıyordu.

Eğer *On Beş Dakika*lık denemesinde Tanrı'nın ışığını yansıtacaksa her nefesinde, varlığının her zerresinde bağlı kalması gereken bir mesajdı bu. Bu akşamdan başlayacaktı. Hiç kimsenin AJ'in filmini çekmesine ya da röportaj yapmasına izin vermeyecekti. O buna maruz kalmayı hak etmiyordu. Ve kendisi de kilisede yaptığı müzikten utanmayacaktı. İnanıcı onun için her şeydi. Bunu başkalarından saklayamazdı. Ve Twitter'a gelince, kimse ona ne söyleyeceğini dikte edemezdi.

William Gaines bile.

Zack'in uçak iner inmez gönderdiği mesaj Reese'e ulaştı. Ekibin kamera çantalarının çıkmasını bekliyorlardı ve bir saat içinde anne ve babasının evine ulaşmış olacaklardı. *Seni göreceğim için çok heyecanlıyım. Yalnız başımıza kalamayacağımız için üzgünüm.* Reese bu sözleri okuyunca gülümsedi. Baş başa zaman geçirmeyi o da isterdi.

Zack'in tweet yolladığına ilişkin bir uyarı geldi. Twitter'ı açtı ve tweeti gördü.

Evimde, Kentucky'deyim! Ailemi göreceğim ve akşama kilise-
de ayine katılacağım. #sılahasreti #nihayet

Reese Zack'e gönderilen tweetleri kontrol etti ve tahmin ettiği gibi Zoey'nin hiç gecikmeksizin cevap verdiğini gördü.

@Zack Dylan'ı şimdiden özlediğimi söylesem? New York'a bir an önce geri dön. Takım sensiz aynı değil.

Reese'den söz edilmemişti. Buna üzülüp üzülmeydiğini anlamak için Reese kendini bir yokladı. Hayır, üzülmüyordu. Gerçek anlamda üzülmüyordu. Atlanta'ya gittiğinden beri tweetlerinde kendisinden söz etmemişi. Ama bunda garip olan bir şey yoktu. Zack, Twitter'ı kilisedeki çocuklarla dini görüşlerini paylaşmak üzere kullanırdı, ilişkilerini başkalarıyla paylaşmak için değil. Hele şimdi onu takip eden daha çok insan varken.

Derin bir nefes aldı. *Tanrım, bu duygudan kurtulmama yardımcı ol. Meraklanmak ya da kıskanmak istemiyorum. Zack bir saate kalmadan burada olacak.*

Zack'in kollarının onu sarması, içini rahatlatacaktı. Gözlerinin içine bakacak ve hiçbir şeyin birazcık bile değişmediğinden emin olacaktı. Ve Zack de onun *On Beş Dakika* yolculuğunda kendisini ne kadar desteklediğini anlayacaktı. Belki kısacık bir an yalnız kalabilirlerdi ve Zack'e iyi olup olmadığını sorabilirdi. Ama gerçekten iyi olup olmadığını.

Lowell Merkezi'ndeki ahırın kendisine ait bölümünü temizleyip kartını basıp işten çıktı. Bugün sıcağın otürü çok yorulmuştu ama ilgilendiği dört çocuktaki gelişmeler doğru yolda olduğunu göstermişti. Zack'e anlatmak için sabırsızlanıyordu. Reese, Zack'in ailesinin evine doğru yol aldı. Annesi mutfaktaydı.

"Geleceğini tahmin ettim." Dara Dylan peynir kesiyor, Zack ve ekip için atıştırmalık bir şeyler hazırlıyordu. Reese'i karşılayıp sarıldı. Sonra yukarı doğru baktı. "AJ uyanık. Odasında. Doktor ciğerlerinin iflas ettiğini söyledi. Yeni bir ilaca

başlattı." Üzgün bir gülümsemeyle dudaklarının uçları hafif kıvrıldı. "Seni görmek onu mutlu edecektir. Zack'in geldiğini bilmiyor."

Reese başını salladı. AJ'in başına gelenleri anlamakta güçlük çekiyordu. Peş peşe geri gidişler. Down Sendromu olması yetmiyor muydu? Merdivenleri çıkarken kendini iyimser olmaya zorladı. AJ odasındaydı. Zack gibi siyah ama düz ve özellikle hastalığından bu yana dağınık duran saçları vardı. "AJ... Benim." Odaya girdi.

AJ duvara dönük bir şekilde yan yatıyordu. Reese'in sesini duyunca döndü. "Merhaba." Doğruldu. Öksürdü ve Reese'e baktı. "Atlar ne yapıyor?"

Reese gülümsedi. "İyiler." Daha yakına gidip AJ ile yüze gelecek şekilde yatağın kenarına oturdu. "Atları bırak... *Sen* nasılsın?"

AJ "Biliyorsun işte," diyerek omuzlarını silkti. Çok ufak tefekti, Reese'e göre 45 kilo bile yoktu. Karakteri de çocuk gibiydi. Bu özelliği de onu yeni tanıyan herkesin kendisini sevmesini sağlıyordu. "Ben ileride at binmek istiyorum."

Reese başını bir yana eğerek, "Bunu ben de istiyorum," dedi. "Annen yeni bir ilaca başladığını söyledi."

"Başlamışımdır." Biraz şaşkın görünüyordu, sağlığıyla ilgili detayları bilmiyor gibiydi. Gözlerini kısarak Reese'e baktı. "Ağabeyimi gördün mü? Uzun zamandır ortalarda yok."

"Sana güzel haberlerim var." İtinayla AJ'in elini tuttu.

AJ gülümsedi. "Güzel haberlere bayılırım."

"Zack bugün eve geliyor! Yalnızca birkaç saatliğine ama seni göreceği için çok sevinçli."

Kız yatağın içinde doğruldu ve ağzı açık Reese'e bakakaldı. "Ağabeyim eve mi geliyor?"

“Yalnızca bugünlüğüne. Gelmek üzeredir.”

“Yaşasın!” AJ ellerini havaya kaldırdı. “Yaşasın, yaşasın!” Öksürebilmek için birkaç kez durdu ama hiçbir şey heyecanını azaltacak gibi görünmüyordu. Sonunda nefessiz kaldı ve kendini yastığına bıraktı. “Burada olmamasından nefret ediyorum.”

“Ben de.”

“Biraz dinlensem iyi olacak. Zack geldiğinde daha iyi olmalıyım.”

“Harika.” Reese AJ’in omzuna dokundu. “Geldiğinde buraya çıkmasını söylerim.”

Kız giderek yorgunluğa esir düşüyordu. Başını salladı ama gözleri kapanmıştı bile. Reese onu uyandırmamaya gayret ederek yavaşça odayı terk etti. Zack’in annesi hâlâ mutfaktaydı. “Uyuyor. Zack’i göreceği için çok sevindi.”

“Sürekli Zack’ten söz ediyor.” Kadın tezgâhın üzerinde duran bir sürahi buzlu çay, tabak ve peçetelerin yanına birkaç tabak daha ilave etti. Sonra ellerini pantolonuna sildi ve bir tabak limonu Reese’e doğru uzattı. “Zack’in çayını nasıl sevdiğini biliyorsun.”

“Evet.” Reese büyük bir sürahiye üç adet limonu sıktı ve mutfığın bir ucundan şeker kavanozunu getirdi. “Hep çok meşgulmüş.”

“Öyle diyor.”

“Böyle olacağını söylemiştim ona.” Reese gülümsedi ama yüreğinde bir hüznün vardı. “Başaracağını biliyordum. Bu sadece başlangıç.”

“Sanırım ben hiç... Yani, neredeyse yüz bin kişi katılıyor seçmelere.”

“Şimdi yalnızca seksen kişi kalmışlar.” Reese çayın içine

Zack'in sevdiği gibi biraz daha şeker ilave etti. "Birinci olabilir."

Zack'in annesi dilimleme işine devam ediyordu ama artık daha yavaş bir şekilde, sanki içine bir sıkıntı basmış gibi. "Bu seni üzüyor mu?"

"Bazen." Reese çayı karıştırdıktan sonra tezgâha dayandı. "Şöhret, tanınan biri olmak çok zaman ister. Ne olacağı bilinmez."

Büyükbaba Dan, bastonuna dayanarak içeri girdi. Reese'i görünce yüzü aydınlandı. "Genç bayan! Burada olduğunu bilmiyordum."

"Zack geliyor." Adama doğru ilerleyip sarıldı. "Yalnızca birkaç saatliğine ama yine de..."

"Ne kadar güzel." Yaşlı adamın yüzünü bir gülümseme kapladı. "O çocuğu özlüyorum." Bir kaşını kaldırdı. "Durum senin için daha da berbattır, değil mi?"

Reese güldü. "Bir ay geçmiş gibi geliyor."

"Burada olabildiğine sevindim." Büyükbaba başıyla verandayı göstererek, "Biraz zamanın var mı?" diye sordu.

"Elbette." Reese Zack'in annesine döndü. "Yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Gidin, konuşun." Kadın Reese'i verandaya doğru yönlendirdi. "Seni seviyor, biliyorsun bunu değil mi?"

Reese uzun zamandan beri Büyükbaba Dan ile konuşmamıştı. Yaşlı adamı takip etti ve verandadaki küçük masada karşılıklı oturdular. "Nasılsın?"

"Herkes benim nasıl olduğumu öğrenmek istiyor." Kıkırdadı ve bastonunu masaya dayadı. "Ben ise senin ve Zack'in nasıl olduğunuzu öğrenmek istiyorum."

"Biz iyiyiz. Onu özlüyorum." Güneş verandaya vuruyordu.

Reese yaşlı adama gülümsedi. "Ayrı olmak zor, özellikle yazın."

"Doğru. Temmuzdayız." Gözleri parladı. "Bu ne demek, biliyorsun."

"O öykü." Unutmamıştı.

"Evet. Her temmuz sana onu tekrar anlatacağım."

"Her yıl." Reese gülümsedi. "Baştan başla."

"Öyle yapacağım." Yavaşça sırtını sandalyenin arkasına dayadı. "Lucy ve ben lisede arkadaştık. Yakın arkadaş." Büyükbaba Dan, hiç acele etmiyordu. "Herkes bizim sevgili olduğumuzu sanıyordu ama değildik, hiç olmadık. Bana o gözle bakmıyordu." Bakışları uzaklaştı, geçmişe gitti. "Liseden sonra birbirimizle bağımız koptu. Ben orduya katıldım, o ise hemşire oldu."

Reese hikâyeyi iyi biliyordu. Herhangi bir bölümünü ezbere anlatabilirdi. Ama yaşlı adamın anlatışını dinlemek kadar güzel başka bir şey olamazdı. Bütün ayrıntıları o kadar canlı bir şekilde anlatıyordu ki Reese kendisi de oradaymış gibi hissediyordu. Büyükbaba devam etti. Savaştan döndüğünde arkadaşı Lucy'nin hayatının tamamen değiştiğini görmüştü. Genç bir askerle birbirlerine âşık olmuşlar ve evlenmişlerdi. Kızları dünyaya geldikten bir ay sonra da genç adam savaşta vurulup ölmüştü.

O dönemde Büyükbaba Dan de hayatının aşkı Jean ile tanışmış ve nişanlanmışlardı. "Lucy ve ben bir gün sohbet ettik. Ona çiçek götürmüş ve bebeğiyle tanışmıştım. Bir yaşında bile değildi." Büyükbaba Dan'ın gözlerinde pırıltılar belirmişti. "Çok güzel bir çocuktu."

O gün Dan ve Lucy'nin sohbeti birbirlerine karşı olan duygularından söz ettikleri ilk ve son sohbet olmuştu. "Lucy beni sevdiğini ve her zaman seveceğini söyledi. Ben tabii ki

bunu bilmiyordum.” Büyükbaba Dan’ın sesinden ne kadar duyulandığı anlaşıyordu. “Çok geçti. Hayatımız bizi başka yerlere götürmüştü ve ben Jean’e âşıktım.”

Bir süre her iki aile için de hayat daha kolay bir hâl almıştı. Lucy bir doktorla evlenmiş ve küçük kızı birlikte büyütmuşlerdi. Üç çocukları daha olmuştu ve çocuklar yirmili yaşlara gelmeden doktor, Californialı bir kadın uğruna evi terk etmişti. Lucy bir kez daha Dan ve Jean ile yakınlaşmıştı. Üçü birlikte iyi zaman geçiriyor, çocuklarını birlikte büyütüyor ve Dylanların çiftliğinde at biniyorlardı.

Lucy’nin ilk torunu doğduktan sonraki gün doktor kadına teşhisi koymuştu. “Kanserdi. Yapabilecekleri bir şey yoktu.”

Büyükbaba Dan Reese’e bakarak gülümsedi. “Lucy o torununu çok sevmişti. Küçük kızı bütün kalbiyle seviyordu.”

Reese kalbinin sıkıştığını hissetti. Hikâyenin en acıklı kısmı buydu. Çünkü Lucy dört ay sonra ölecekti. “Öldüğü gün Jean ve ben onunla birlikteydik.” Dan’ın gözleri yaşla dolmuştu. Ufka bakıyordu. “Lucy ona bir söz vermemizi istedi. Torununu çok sevmemizi ve o bebek için her gün dua etmemizi istedi. Ve bir gün büyüdüğünde ona büyükannesi Lucy’yi anlatmamızı istedi.”

Dan ve Jean sözlerine sadık kalmışlardı. Küçük kızın bildiği tek büyükanne ve büyükbaba onlar olmuştu. On yıl sonra Jean öldükten sonra bile Dan sözüne bağlı kalmıştı. Küçük kızın annesi, ailesini Kuzey Kentucky’ye taşıdı ama Dan yine de onu sevmeye, onun için dua etmeye ve her Noel’de hediyeler göndermeye devam etti. Ve her yıl telefon açıp ona bu hikâyeyi anlattı.

“Her zaman şunu bilmeni istiyorum.” Büyükbaba Dan Reese’e gülümsedi. “Anneannen Lucy seni çok seviyordu.”

Büyükbaba Dan'in her anlatışında olduğu gibi öykünün kapsamı ve içerdiği imkânsızlıklar Reese'i duygusal olarak altüst ediyordu. Öykünün devamında Dan'in, Reese ile üniversite birinci sınıfındaki torununun tanışmalarını istemesi, Zack'in onu eve, at çiftliğine ilk getirişinde Reese'in burayı küçüklüğünden hatırlaması ve Büyükbaba Dan'in daha ilk görüşmelerinde Zack'in kıza âşık olduğunu anlaması gibi birçok şey vardı.

"Doğduğunuz günden beri her ikiniz için de dua ettim. Ama Tanrı'nın sizin için planladıklarından haberim yoktu."

Bu öykü Reese'i aynı zamanda gülümsetirdi de ama bu defa kendini biraz kötü hissetmesine yol açtı. Ya, o ve Zack birlikteliklerine devam edemezlerse? Londra'daki kadın yine aramıştı. Reese bir şekilde kadına vereceği cevabı düşünmek istememişti. Ya Zack'in *On Beş Dakika* macerası onu kendinden uzaklaştırır ve kendisi de Avrupa'ya insanlara terapötik binicilik eğitimi vermeye giderse ne olurdu?

Zack ile kaderlerinin kesiştiği ve Lucy'nin sevgili torunu olarak Dan ve Jean'in torunuyla birbirlerine ait oldukları fikri Reese'i her zaman rahatlatmıştı. Ama şimdi bundan emin değildi.

"Ne düşünüyorsun?"

"Hımmm." Reese Dan'in etrafı kırıışmış gözlerini karşısında buldu. "Beni iyi tanırsın."

Dan gülümsedi. "Tanıyor olmam gerekir." Acelesi yoktu. "Bana anlatmak ister misin?"

"Zack'i düşünüyordum."

"Anlıyorum." Büyükbaba Dan, yavaşça eline uzandı. Yıpranmış parmakları Reese'in parmaklarını kavradığında hafifçe sıktı. "Üzülme Reese. Zack ile birlikte olup olmayacağınızı kimse bilemez. Bu Tanrı'nın ve ikinizin bileceği bir iştir."

Reese başını salladı. Gözlerinden yaşlar iniyordu. "Evet."

"Ama ne olursa olsun... Hayat seni nereye götürürse götürsün... Senin için hep dua edeceğim ve sana Lucy'nin hikâyesini anlatacağım. Yaşadığım sürece yapacağım bunu. Ona söz verdim."

Nasıl oluyordu da Dan, her zaman için ne söylenmesi gerektiğini biliyordu? Reese belli etmeden gözlerini sildi. "Teşekkür ederim. Bunun... Benim için anlamı büyük."

Eve girerlerken *On Beş Dakika* ekibinin kiraladıkları minibus ufukta gözüktü ve Dylan At Çiftliği'ne ulaştı. Reese tüm hafta boyunca hissettiğinden çok daha fazla huzurlu hissediyordu kendini. Zack ve kendisiyle ilgili olarak daha net cevaplara sahip olduğu için değil, anne ve babasının, Zack'in ve Büyükbaba Dan'in sevgisi ve dualarına sahip olduğu için böyle hissediyordu.

Ve tabii bir de Cennet'te bir yerlerdeki tatlı anneannesi-nin sevgisi için.

KAPIDAN İÇERİ ADIMINI attığı andan itibaren Zack'in ziyaretinin telaş içinde geçeceği belli olmuştu. Zack önce Reese'i gördü. Genç kız gözleri Zack'in farkında olmadığı kadar çok özlediği bir sevgiyle dolu mutfak kapısının önünde bekliyordu. "Reese." Aceleyle yanına gidip kocaman sarıldı. Savaştan dönen insanların sarıldığı gibi.

Zack'in peşinden tüm *On Beş Dakika* ekibi eve girdi. Reese'i ve onu geçip mutfağa doluştular. İkisini kaydetmek gibi bir telaşları olmadığı anlaşılıyordu ve bu Zack'i mutlu etti. Reese onun özeliydi. Paylaştıkları da öyle.

Zack Reese'in ellerini tuttu. Onun varlığım kollarında his-

setmek nefesini kesiyordu. Film ekibinin ailenin diğer üyeleriyle tanışmakta olduğunu duydular. Reese'le birlikte onlara katılmadan önce AJ hakkında bilgi almalıydı. "AJ nasıl?"

Reese, "Pek iyi değil. Çok öksürüyor," diye fısıldayarak yanıtladı. İçgüdüsel olarak film ekibinin Zack'in engelli kardeşinin varlığını ya da durumunu kendisinden duymamaları gerektiği sonucuna varmıştı. "Ona, senin yanına çıkacağını söyledim."

Zack iki elini Reese'in iki yanağına koyup onu hızlı ve güçlü bir şekilde öptü. "Teşekkür ederim." Söylemesi gereken tek şey buydu. Reese'le birlikte arka bir merdivenden AJ'in odasına çıktılar. İçeriye girdiklerinde kardeşi gözlerini açtı.

"Zack! Buradasın!" Yatağından Zack'e doğru fırladı. "Ağabeyim eve döndü!"

Zack AJ'i kucaklayıp havaya kaldırdı, döndürdü ve başından öpüp yere koydu. Daha zayıf ve solgun görünüyordu. Elleri hâlâ Zack'in ellerindeydi. "Daha iyi olman lazım."

"Gayret ediyorum." Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Sen döndün ya, şimdi daha iyi olurum."

Birkaç dakika sohbet ettiler. Zack ve Reese'in mutfaktakilere katılması gerekiyordu. Zack, William Gaines'in annesi, babası ya da büyükbabasına kendisi yanlarında değilken bir yığın soru yöneltmesini istemiyordu. Gaines'in kafasındaki plan zaten oldukça karanlıktı.

Aşağı inerlerken Reese fısıldadı: "Nasılsın? Ama gerçekten nasılsın?"

Zack sahanlıkta durdu. Loş ışık o an için mükemmel bir ortam oluşturunuyordu. Bu kez daha yavaş olarak Reese'i öptü. Cevabını geri çekilirken kulağına fısıldayarak verdi: "Şimdi harikayım."

“Hımmm, ben de.” Genç kadın kollarını Zack’in boynuna doladı. “Keşke daha fazla zamanımız olsaydı.”

“Belki bu gece olur.” Reese’i bir kez daha öptü. “Kiliseden sonra.” Elini tuttu, merdivenlerin geri kalanını indiler ve mutfağa geçtiler.

O andan sonra gecenin nasıl geçtiğini hiç anlamadılar. Gaines film çekimini denetlerken canlı yayın muhabiri de soru soruyordu. Okulu henüz bitirmiş genç bir adamdı ve cevap almakta da son derece başarılıydı.

Zack Reese’in yanında duruyor ve mutfağı belli bir mesafeden izliyordu. Muhabir Zack’in kardeşi Duke ile konuşuyordu. Anne ve babası da Duke’ün durumu idare edişinden son derece memnun, gururlu bir şekilde yan yana duruyorlardı.

Duke’ten sonra sorular aile büyüklerine yönlendirildi. Röportaj yapılmayan tek kişi Reese idi. Ekip malzemelerini toplayıp kiliseye gitmek üzere hazırlanırken Zack Gaines’i bir kenara çekti. “Reese’i unuttular mı? Benim çiftliğe olan tutkumu en iyi bilenlerden biridir o. Üstelik kendisi de atlarla uğraşıyor.”

“Evet, biliyorum. Atla terapi yapıyor.” Gaines Zack’in sırtını sıvazlayıp gülümsedi. “Muhtemelen ona sıra kilisede gelecektir. O da geliyor değil mi?”

Gaines’in hayatıyla ilgili bu kadar şey bilmesi çok garipti. Gerçi bunları bilmesi için dedektif tutmuş olmasına filan gerek yoktu. Facebook ve Twitter, parçaları bir araya getirmeye yetirdi. Yine de... Grup kiliseye doğru yol alırken Zack Gaines’in ne kadar şey bildiğini merak etti. Reese’i filme çekmekte acele etmemesinin tek bir nedeni olabilirdi. Reese, onun kız arkadaşıydı. Zack’in kimseyle bir ilişkisi olmaması şova daha fazla insanın ilgi göstermesi anlamına gelirdi. Chandra Olson bu konuda kendisini uyarmıştı.

Şovda bir şekilde yer alan herkesin içinde Chandra en nazik ve en gerçek olanıydı. Onun öyküsünü, trajedisini herkes biliyordu. Tanrı'ya inancı varsa da bundan söz etmiyordu ama Zack için endişelendiği belli oluyordu.

Bir gün önce Zack'in bir kız arkadaşı olduğunu öğrendiğinde, onu uyarmıştı. "Ondan söz etmeni istemeyecekler. Haberin olsun. Yapımcılar sana kimseyle bir ilişkin yokmuş gibi davranacaklardır." Chandra bir şey daha söylemişti: "Senden ve Zoey'den söz ediyorlar. Eğer bu şovda gelişen bir ilişki olur ise bu onlar için daha iyi bir hikâyledir. Zaten var olan bir kız arkadaşınla yarışmaya girmen reytingler üzerinde etkili olmaz. Tabii eğer hasta ya da ünlü biri değilse." Gülümsemişti. "Anlıyor musun?"

Zack anlamıştı. O gece boyunca iki kez Reese ile röportaj yapmak için uygun zaman olduğunu hatırlattığında durumun tam da Chandra'nın söylediği gibi olduğu kanıtlanmış oldu. Reese ile röportaj yapmanın zamanı bir türlü gelmemişti. Canlı yayın yeteneklisi muhabir, çocuklardan beşi ve rahip ile çekimi ayarlarken Reese hep arka planda kaldı. Zack kullanacaklarına şüpheyi baksa da ayın kısmını filme çektiler. Eğer inancıyla ilgili konuşmasını istemiyorlarsa bunu da öne çıkarmazlardı.

Neticede Zack, Atlanta'ya gittiğinden beri yapma özgürlüğüne sahip olmadığı bir şeyi yapma imkânına kavuşmuş oldu. İnancına uygun olarak biri Matt Redmond'un "Bin Neden"i, diğeri Chris Tomlin'in "Senin Lütfun Yeter"i olmak üzere iki şarkı söyledi. Bu, onun ruhunu besleyen bir şey oldu. Yüz tane çocuk da birçoğu ellerini havaya kaldırarak ona eşlik etti.

Şarkının enstrümantal kısmında Zack çocukların oluşturduğu deryanın üzerinden *On Beş Dakika* ekibine doğru baktı

ve daha önce böyle bir şey görüp görmediklerini merak etti. Sonra birden anladı. Elbette görmüşlerdi. *On Beş Dakika*'nın her finalinde bir ayın, bir tapınma töreni olurdu. Şovdaki pop ikonlarından biri için düzenlenen her konserde. Zack salona şöyle bir baktı. Evet, çok alışıldık bir sahneydi bu.

Zack ekibin farkı anlayıp anlamadığını merak etti. Burada ayini yönlendiren ünlü bir kişi değildi. Burada insanlar hassastı ve kimse kendisine tapılmasını istemezdi. Buradaki hayranlık yalnızca onu hak eden O'na yönelirdi. İnsanlarını, hatta ona inanmayanları bile hiç terk etmeyecek, hiç değişmeyecek, hiç yüzüstü bırakmayacak O'na. Dünyaya hayat bahşeden ve sonra onu kurtarması için oğlunu gönderen O'na. Zack bütün kalbiyle şarkıyı söylemeye devam etti.

Piyanodan yayılan melodi, gitarlardan çıkan notalar binayı doldurdu. Zack ellerini havaya kaldırdı: "Sen Tanrım... Sen teksin... Hep vardın, hep olacaksın."

Çocuklar da huşu içinde karşılık verdiler. Zack gülümse-di. Buna ihtiyacı vardı, bunu hatırlamaya da. Bu, gerçek bir ibadet idi. O kutsal varlığa, Evren'in yaratıcısı ve kurtarıcısına.

Üzüntü verici an, Gaines ve yapım ekibi on dakika erken toparlanmaya karar verince yaşandı. Zack ve Reese ekiple birlikte arka kapıdan çıktılar. Biraz baş başa kalabilmek için Zack Reese'i bir kenara çekti. "Gitmeye hazır değilim." Elleriyle kızın belini sardı ve gözlerine baktı. "Seni özlüyorum."

"Ben de." Reese'in gözlerinde varlığı inkâr edilemeyecek bir hüznün vardı ama aynı zamanda gülümsüyordu da. "İçindeki ışığı yansıtmaya devam et. Merak etme, her şey Tanrı'nın kontrolünde."

"Kolay olmayacak." Kızın omzunun üzerinden Gaines'e baktı. "Sonra anlatırım. Sen dua etmeye devam et."

“Edeceğim.” Reese’in gözlerinde yaşlar birikmişti. “Bekliyorlar.” Elini kaldırıp Zack’in saçlarına, yanağına dokundu. “Verdiğin sözü unutma.”

Zack Reese’in gözlerinin içine, ta derinine baktı. “Asla.”

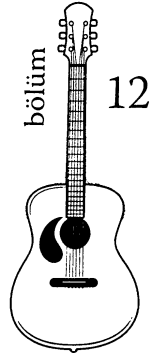
Bu kadardı, yalnızca bu kadar beraber olabilmişlerdi. Zack, kızın başını arkadan tuttu ve öpmek için eğildi. “Mesaj atacağım.”

Reese başını salladı ve gülümsedi. Gözlerinden süzülen yaşlar bir şey söylemesine engel olmuştu. Elini kaldırdı. Geri geri giden Zack de aynısını yaptı. Sonra arkasını döndü ve hızlı adımlarla ekibi yakalamaya çalıştı.

Minibüsle uzaklaşırlarken Zack, Reese’in orada durup kendisini seyrettiğini gördü. Aynı o hafta *On Beş Dakika* yayınlandığında seyredeceği gibi. Minibüs kilisenin park yerinden çıktı ve Zack artık Reese’i göremez oldu. Bakışlarını yola çevirdi ve kendisini New York’ta beklemekte olan maratonu, ekibini ve şova birlikte çıkacağı grubun dinamiklerini, yeteneklerini ve kişisel özelliklerini düşünmeye daldı.

Gözlerini kapadı ve uyku bastırdı. Uyandığında havaalanına gelmişlerdi. *On Beş Dakika*’nın özel jetine bindiler. Zack yorgunluktan tükenmişti ama kendisini yorgun hissedecek zamanı bile yoktu.

Sabah erkenden grup provaları başlayacaktı.

LaGuardia Havaalanı'nda özel uçaktan inen Kelly Morgan, Ağustos gecesinin bunaltıcı sıcağında kendisini beklemekte olan lüks arabaya doğru ilerledi. Los Angeles'tan dönüşte altı saat süren uçak yolculuğu boyunca Michael ile konuşabilmeyi iple çekmişti. Üç günden beri konuşmuyorlardı. Üzüntüsünden bitmiş tükenmiş değildi ama erkek arkadaşının turne programı, çılgın hayranları ve zamanını geçirdiği yabancı ülkelerle ilgili soruları vardı. Bu akşamki gösterisi örneğin, Güney Afrika sahilinde bir yerde idi.

Belki de endişeleri yorgunluğunun bir sonucuydu. *On Beş Dakika* bu hafta yayınlanmaya başlayacağından diğer jüri üyeleriyle birlikte üç günlük çok yoğun bir medya kampanyası yürütmüşlerdi. Her iki yakada da havanın çok sıcak olması yorgunluğunu daha da artırmıştı. Saat neredeyse akşamın onuydu ve sıcaklık nemle birlikte otuz beş derece civarınday-

di. Bu andan itibaren programı çok yoğun olacağından Kelly bu hıza ayak uydurabilmek için kendini ayarlamak zorunda olduğunu fark etti.

Bu nedenle erkek arkadaşıyla Skype'ta görüşmek istiyordu. Şimdi.

Arabada Lincoln Tüneli'nden Manhattan'a doğru yol alırken *On Beş Dakika* programını düşündü. New York'ta devam eden seçmelerin yanı sıra, sekiz şehirde yapılmış ve daha önce kaydedilmiş olan ilk tur seçmeleri yayınlanacaktı. Üç hafta içinde yayınlanacak bölümler son yirmi yarışmacının birincilik için yarışacağı, canlı yayınlanacak olan final turunu yakalayacaktı. Önce, Samuel Meier'e göre en güçlü şehirler olan Atlanta ve Chicago seçmeleri yayınlanacaktı. İlk üç haftadan sonra dokuz hafta boyunca seyirciler oy kullanacaktı ve ekim ayı sonunda *On Beş Dakika*'nın galibi belli olacaktı.

Bundan on iki hafta sonra.

Kelly arka koltukta sessizce oturdu. Şoförü, New York'a iki yıl önce gelmiş olan bir İrlandalı idi. Sır tutmasını biliyordu. Gözü, durmuş olan trafiğe takıldı ve endişesi iki katma çıktı. On iki hafta mı? Yani Michael'in turnede olacağı, Cal'in ona mesajlar bırakmaya ve babasının da e-postalar göndermeye devam edeceği üç ay mı? Bu sabah babasından bir e-posta daha almıştı. Cal ve babası. Bu akşam kaset dinleyerek uyması için iki neden. Pozitif bir iç ses. Buna ihtiyacı vardı. Kendisinin genç, aşkının yeni ve hayatındaki her şeyin yolunda olduğu günlere götürecek bir şeye. O hayat artık yoktu. Ancak kasetlerin yardımıyla kendisini o zamanlar olduğu gibi hissediyordu. Planı buydu.

Şoförü bavullarını Kelly'nin yatak odasının önüne bırakıp sessizce ayrıldı. Nihayet sessizlik. Tadına varmaya çalıştı. Ki-

raladığı bu ev üç yüz yetmiş metrekareydi ve yatılı çalışanlar için de ayrı bir girişi vardı. Kelly bugün onları görmeyecekti. Programını biliyorlardı. Bir seyahatten döndüğü zaman temiz bir ev, karalahana, pazı, böğürtlen ve badem sütü, taze Atlantik kızıl somonu, organik yavru ıspanak ve şişelenmiş organik yumurta akıyla dolu bir buzdolabı isterdi. Bir de soyadan yapılmış mumların yanmış olmasını. Ve sessizliği. Mükemmel sessizliği. Buzdolabını kontrol etti, istediği gibiydi. Mumlar da yanıyordu. Nefes aldı ve birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı. Michael'la bir sorun olmayacaktı. Yalnızca konuşmaları gerekiyordu.

Geniş koridordan mutfığa geçti. Klima çalışan yerlerin havası çok iyi geliyordu. Geçerken aynaya baktı. Kaşlarını çatmamaya çalıştı. Seyahat etmek onu yaşlandırıyordu. Bundan nefret ediyordu. Elmacık kemiklerine hafifçe bastırdı. Bir an önce biraz daha Botoks yaptırmalıydı. Biraz da yogaya ihtiyaç vardı. Kendini baştan aşağı süzdü. Seyahatte iken her gün iki seans yaptığı jimnastik sayesinde en azından vücudu iyi görünüyordu –yirmilerinde filan.

Görüntüsünü biraz daha seyretti. Her hafta piyasaya yeni, genç biri çıkıyordu. Yirmi yaşında Oscar ödülü sahibi ya da on beş yaşında *American Idol* yarışması kazanmış biri. Ülkeyi kökünden sarsan ve yirmisine varmadan bir oda dolusu Grammy ödülü kazanan sarışın bir besteci-şarkıcı da olabiliyordu.

Bu arada Kelly her gün yaşıyor, en güzel olduğu zamandan bir gün daha uzaklaşıyordu. Acımasız, insafsız yaş! Tepede kalma savaşındaki rakibi. Tekrar derin bir nefes aldı. Kehribar ve adaçayı kokusu. Manhattan'daki evi için bu mumları seçmişti. Huzurun kokusu. Eğer *On Beş Dakika*'da her şey yolunda giderse bir sonraki sezon tekrar çağrılabilirdi. O za-

man Michael'la birlikte bu evi satın alabilirlerdi. Bu konuyu konuşmuşlardı. Böylelikle bu koku da kalırdı.

Çılgın bir şehrin ortasında huzur kokusu.

Kendine bir bardak cabarnet cinsi üzümünden yapılmış şarap koydu ve mutfaktaki bilgisayarın başına geçti. Ekran, çoğu televizyonlar kadar büyüktü, Apple'ın en büyüğü ve en iyisi. Bilgisayarı açmadan önce yakınındaki duvarda bulunan bir düğmeye bastı. Michael'ın müziği saklı bulunan bir düzine hoparlörden mutfığa yayıldı. Derin bir nefes daha. Oldu. Şimdi daha iyiydi. New York'ta saat gece on bir iken Güney Afrika'da sabah beş demekti. Michael konserlerinden sonra parti yapar ve sabahın erken saatlerine kadar uyanık olurdu ama bu saatte o bile uykuda olmalıydı.

Bir an düşündü. Mesaj yollayacaktı. Şayet uyanıksa diye.

Evim güzel evim. Leno ile çekimler bu sabah bitti ve doğrudan New York'a döndüm. Seni özledim aşkım. Uyanık mısın?

Cevap beklemeksizin telefonunu bıraktı ve bilgisayarını açtı. Babasından bir e-posta daha gelmişti. İki tane de Rudy Smith'ten. Cal'in evrakları imzalamak istememesiyle ilgili olmalıydı. Birkaç tane de *On Beş Dakika*'nın yapım ekibinden gelmişti. Onları sonra okurdu. Önce medyanın Los Angeles'ta yürüttükleri kampanyayı ve özellikle kendisinin şovdaki rolünü nasıl yansıttıklarını görmek istiyordu. Parmakları klavyede dolaştı ve Yahoo.com sayfasını açtı. Beklendiği gibi *On Beş Dakika*'nın başlayacak olması en öne çıkan haberdı. Başlık da olumluydu. "Kelly Morgan ve Chandra Olson *On Beş Dakika*'ya Renk Katacaklar."

Kelly gülümsedi. Haberi tam açacaktı ki hemen onun yanında yer alan başka bir haber dikkatini çekti. Michael Manning'le ilgiliydi. Yüzündeki gülümseme kayboldu. En başta

okuduğu kelimeler bir anlam ifade etmedi, anlayamadı. Sonra o kelimeler Kelly'ye âdeta bağıldılar. Başı döndü, midesi bulandı, nefessiz kaldı. Saniyeler sonra kapıldığı paniği biraz kontrol altına alabildi ve haberin geri kalanını okuyabildi.

Kendi kendine *hayır*, dedi. *Hayır! Bu gerçek değil. Olamaz. Bana söylerdi...*

Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Nefes alabilmek için gayret göstermesi gerekti. *Haberi aç. Haberi açmalısın.* Tam sayfa açıldığında da başlık aynıydı. "Michael Manning Güney Afrikalı Yıldızla Aşk Yaşıyor." Hiçbir kuşkuyla yer bırakmamak üzere de sevgilisinin sarışın bomba bir kadınla görüldüğü iki farklı fotoğraf konmuştu. Birincisinde kalabalık bir caddede el ele tutuşmuş birbirlerine bakıp gülümseyerek yürüyorlardı. İkincisinde ise loş aydınlatılmış, gece kulübüne benzeyen bir yerde tutkulu bir öpüşme hâlindeydiler.

Kelly midesinin burulduğunu hissetti. Başı dönüyor, boğuluyor gibi oluyordu. Bu gerçek olamazdı. Birbirlerine söz vermişlerdi. Eğer hayatlarında başkasına ihtiyaç duyarlarsa bunu birbirlerine söyleyeceklerdi. Önce Kelly ile ayrılmadan başkasıyla bir ilişki yaşamayacaktı. Böyle söz vermişti.

Ayağa kalktı ve mutfağı bir baştan diğer başa arşınladı. Gözleri tekrar başlığa gitti ve bu defa daha önce fark etmediği alt başlığı gördü. "*On Beş Dakika*'mn Jüri Üyesi Kelly Morgan Daha Genç Bir Kadın Uğruna Terk Edildi." Bu defa damarlarında öfke dolaşmaya başladı, başına bir ağrı girdi. Bunu nasıl yapabilişti? Hem de *On Beş Dakika*'nm başlayacağı hafta. Michael, bu şovun ne kadar önemli olduğunu ve Kelly Morgan'la ilgili herhangi bir habere medyanın ne kadar çok ilgi göstereceğini gayet iyi biliyordu.

Yerine oturdu ve paniğine ve içinde giderek artan acıya

rağmen haberi okudu. Öğrendiği detaylar sarsıcıydı. Michael, Güney Afrika'da son aşkı Saphira Sanders ile fazladan birkaç gün daha geçirmeye karar vermişti. On dokuz yaşındaki Saphira, ülkesinin en beğenilen pop yıldızıydı. Manning de bir dizi konser vermek için aynı şehre gelmişti ve bu sürede ikisi birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı. Haber böyle devam ediyordu. Son paragraf ise Kelly'nin yüreğini dağladı.

"Manning'in adı daha önce de bir dizi ünlüyle birlikte anılmıştı. En sonuncusu da kendisinden on yaş büyük olan bu sezon *On Beş Dakika*'da jüri üyesi olarak yer alan Kelly Morgan idi. Kelly'nin şovda görev alması kendisi açısından çok isabet olmuş, yoksa gönül yarasını dinleyerek geçireceği fazlaca zamanı olacaktı. Aslında Kelly'nin fazla şaşırmaması lazım, ne de olsa Michael Manning'in geçmişi benzeri olaylarla dolu."

Şaşırmaması gerekir mi? Kelly kendini şimdi daha da kötü hissetti. Kalbi durdu duracak gibiydi. Banyoya koştu ve klozetin dibinde yere çöktü. Okuduklarının bir kelimesine bile inanmıyordu. Michael ona bunu yapmazdı, herkesin önünde kesinlikle yapmazdı. Akşam yediği yemek boğazında, ağzına yakın bir yerde tehlikeli bir şekilde beklemekteydi. Bir eliyle saçlarını tutuyordu. Michael onun ilham perisiydi, onun aşkı, onun hayatıydı. Geleceğini birlikte planladığı insandı. Ama haber yanlışlarla dolu olsa bile fotoğraflar gerçektir. Kanıt ayan beyan, tüm dünyanın gözünün önündeydi.

Michael Manning hayatına onsuz devam etmeye karar vermişti.

Yaşlar yanaklarından süzüldü. Bu nasıl olmuştu? Kelly ona yetmiyor muydu? Kendisinden neredeyse yirmi yaş küçük bir kız seçmişti. Kelly'nin artık rekabet edemeyeceği bir alanda bir prenses.

Yaş alanında.

Bu gerçek karşısında Kelly'nin vücudu kıvrandı ve midesi, kalbi, aklı ve ruhu Michael'ı ve Michael olan her şeyi dışarı attı. Kusması bittiğinde içinde hiçbir şey kalmamıştı. Ayağa kalkmaya çalıştı ve titreyen ellerle lavaboyu tuttu. Uzunca bir süre kendine baktı.

Bundan nefret ediyordu, kalp kırıklığından nefret ediyordu. Yalnız olmaktan da nefret ediyordu. Nefes aldı. Bir dakika daha, en azından bundan sonra ne yapacağını düşüneceği süre kadar yaşayabilmek için vücudunu ihtiyaç duyduğu güçle doldurdu. Belki artık Michael'a ihtiyacı yoktu. O, Kelly Morgan'dı, yirmi yıldan beri yıldız olan biri. Amerikan ikonu. Ama yarın ne olacaktı? Sevgilisinin ve onun yeni aşkının fotoğrafları ne olacaktı? Basın onun için katlanılmaz bir hâl alacaktı. İnsanlar ona biten ilişkisiyle ilgili sorular soracaklardı. Ya sonra? Kendini toparlayabilmek için gayret gösterirken kendisine aynada bir kez daha baktı.

Kafasında bir fikir şekillenmeye başladı. Basına kendi seçtiği gerçeği söyleyebilirdi. Aldatıldım demeyecekti, kesinlikle öyle söylemeyecekti. Bir dakika daha düşündü. Michael onun için bir çeşni idi, bir hobi, evet böyle söyleyebilirdi. Hiçbir zaman ciddi bir ilişkileri olmamıştı. Bu ihtimal giderek güçlendi. Basma ayrılığa birlikte karar verdiklerini söyleyecekti. Evet, öyle yapacaktı. Gözlerini kırpı, kendi seçtiği gerçeği hazmetmeye çalıştı. Birlikte karar vermişlerdi. Basını belki bu sustururdu.

Kalbinin acısını susturmasa bile.

Kelly ağzını çalkaladı ve gözündeki yaşları ve yüzündeki suyu kuruladı. Bunun üstesinden gelecekti. Kamuoyunun onu nasıl gördüğünü ya da hayatının nasıl tanımlandığını belir-

leyecek olan Michael Manning olmayacaktı. Onu bir kurban hâline getiremeyecekti. O güçlü bir kadındı. Hayatında daha önce yaşadığı zor anlar gibi bunu da atlatacaktı.

Ayakları yavaş hareket ediyordu. Mutfğa doğru ilerlerken yeni gerçeğı etrafında şekilleniyordu. Canı şarabı artık istemiyordu. Mutfak tezgâhından bilgisayar ekranına doğru baktı. Michael ve Saphira'nın görüntüsü oradan kendisine bağıırıyordu. Gerçeğı teyit ediyordu. Genç adamla yaşadığı her ne idiyse, artık geride kalmıştı.

Duygu bariyerine bir de öfke eklendi. Bilgisayarına doğru ilerledi, oturdu ve Safari'yi kapattı. Ekran koruyucusu, Rockefeller binasının üst katından çektiğı muhteşem bir New York fotoğrafıydı. Altmış dokuzuncu kattaki gözlemevinden çektiğı bir fotoğraftı. Michael'la olan randevusundayken. Manzara baktı ve o günkü hislerini hatırladı.

Birkaç küçük hareketle fotoğrafı değıştirdi. İki yıl önce bazı kız arkadaşlarıyla birlikte gittikleri bir plajda çektiğı başka bir fotoğrafı koydu. Mavi gökyüzü, yeşile çalan deniz ve beyaz bir kumsal. Olmuştu işte. Arkasına yaslanıp fotoğrafa baktı. Daha iyi olmuştu. Nefesini bıraktı. Terapistinin kasetleri ona ne diyordu? Dışarı verdiği her nefeste olumsuz bir düşünce vücudunu terk ederdi. Evet, yolu buydu. Olumsuz düşüncelerin kalbini, zihnini ve ruhunu terk ettiğini görebiliyordu.

Nefes, Kelly. Nefes ver. Kelly nefes verdi ve Michael Manning'in kendisini terk edişini gözünde canlandırdı. Dört nefesten sonra kalbi hâlâ acıyordu. Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Uyumalıydı. Sabaha çekimler başladığında kamera, dinlenmeden geçirdiğı her saati ustaca yakalardı. Ama uykusu yoktu. Kasetlerden söylenen hiçbir şey gerçeğı değıştirmiyordu.

Bunu da atlatacaktı ama bu gece kalbi acıyordu. Yalnızca Michael Manning'i kaybettiği için değil; tüm hayatı boyunca kaybettikleri için. Cal'le birlikte paylaştıkları hayalleri ve hayatlarının merkezini oluşturan umudu kaybettikleri için. Aşkta, bu geceden çok önce mağlup olmuştu.

Gözleri açıldı ve fazla düşünmeden e-postalarına tekrar baktı.

Babasından iki, menajerinden ise yeni bir sürü mektup daha vardı. Cal'den bir şey yoktu. Uzlaşma talebiyle ilgili olarak son zamanlarda yoğun olarak Rudy Smith ile görüşüyordu.

Bağış istekleri, hayır amaçlı organizasyonlarda görünmesi teklifleri ve destek talepleri vardı. Rudy'nin bürosundan geçmesi gereken yazışmalardı bunlar ama yine de insanlar ona gönderiyorlardı. Eğer menajeri atlatabilirlerse istediklerine ulaşmanın daha kolay olacağına inanıyorlardı. Kelly ise birini bile açmadan hepsini Rudy'ye yolluyordu.

Sonra, menajerinden gelen en eski tarihli, üç gün önce, Kelly ve diğer jüri üyelerinin Los Angeles'a gitmek için uçağa bindikleri, Kelly'nin hayatının mükemmel olduğunu düşündüğü gün gelenleri açtı. İlk ikisi taleplerdi. Rudy yalnızca ilgisini çekeceğini düşündüklerini yollardı. Bir yıl sonra Palm Springs'te ünlüler arasında yapılacak bir golf turnuvası vardı. Organizasyondan sorumlu kişi eğer bu turnuvanın sözcüsü olmayı kabul ederse yarım milyon dolar ödemeyi teklif ediyordu. Diğeri de Grammy ödül töreninde şarkı söylemesi için bir teklifti. Her ikisi de kolaylıkla kabul edilecek tekliflerdi ve Kelly çabucak cevabını yazdı.

Rudy'nin son e-postası daha uzundu. *Bunu seninle daha önce konuştuk, diye yazmıştı. Cal seninle konuşmak istiyor.*

Yıllar önce Tanrı'nın huzurunda bir söz verdiğini söylüyor. Evrakları imzalamayacakmış. Bu noktada bir araya gelip konuşmanızı tavsiye etmek zorundayım. Yoksa bir ilerleme kaydedemeyeceğiz.

Kelly mesajı kapatıp tezgâhı kavradı. Duvarlar üstüne mi geliyordu, yoksa ona mı öyle geliyordu? Michael hayatından çıkmış olabilirdi ama Cal'e geri gidecek değildi. Kendisiyle ve evlilikleriyle resmen dalga geçmişti. O da Cal'e aynısını yapmıştı. Geriye dönüş yoktu.

Sonunda babasından gelen mektupları açtı. Önce en eski tarihli olanını. Okumaya başlarken savunma mekanizması devreye girmişti bile.

Mektup *Sevgili Kızım Kelly*, diye başlıyordu. Kelly gözlemini kırıştırdı. Bu sözler onu kandıramazdı. Babası hep eleştiren ve yargılayan bir insandı. Hayatı zorlaştığında hiçbir zaman onun yanında yer almamıştı. Kelly okumaya devam etti:

Son zamanlarda iyi değilim. Bir sürü doktorla görüşüm. Ama böyleyken bile her nefesimde senin için dua ediyorum. Gerçek sen –içinde gerçekte olduğun kişi– şu anda kayıp. Ama Tanrı seni izliyor, Kelly. Seçtiğin dünya seni yüzüstü bıraksın diye dua ediyorum. Ve bu bir kez gerçekleştiğinde Tanrı'nın seni hiç yüzüstü bırakmadığını anlayacaksın.

Kelly'nin gözyaşları pantolonuna aktı. Ne oluyordu? Niye ağlıyordu? Daha net görebilmek için gözlerini kırıp altına hafifçe vurdu. Kendine *güçlü ol*, dedi. *Babam dar görüşlüdür. Anlamaz.* Fakat babasının sözlerine karşı kendini ne kadar sağlamlaştırırsa sağlamlaştırsın, sesi zihninde yankılanıyordu. Okumaya devam etti:

Kızım, şöhret hep senden alan bir sevgilidir. Ama şöhret bir hayaldir. Evine dön benim minik kızım. Ait olduğun yere. Ön odada senle yan yana oturur ve konuşuruz. Gerçek senle. Seni seviyorum. Cal de seni seviyor. Bu hafta çocukların bizdeydi. Senin yoğun olduğunu biliyorlar ama seni hiç ağızlarından düşürmüyorlar. Onlara senin için dua etmelerini söylüyorum. Sen geri dönene kadar hepimiz dua edeceğiz. Annen önümüzdeki birkaç gün içinde sana tekrar yazacaktır. Seni çok seviyorum.

Baban

Yanaklarında aşağı daha da fazla gözyaşı aktı. Bu defa silmekle uğraşmadı. Babası onun hayatını, onun durumunu anlamıyordu. Ama kendisini hâlâ sevdiğini inkâr edemezdi. Babasından gelen diğer mektuba geçti, ilkinden bir gün sonra gönderilmişti. Açar açmaz mektubun aslında babasından değil annesinden olduğunu anladı. Kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı.

Sevgili Kelly, çok uzun zaman oldu.

Kelly karanlık pencereden dışarı bakarak kendisini yaklaştırmakta olan suçluluk duygusuna hazırlamaya çalıştı. Cal ile ayrıldıklarından beri annesiyle konuşmamışlardı. Babası konuşmaya çalışmıştı ama annesi hiç denememişti. Annesi son aradığında kavga etmişlerdi ve bu son olmuştu. Babasıyla aynı görüşte olmayabilirdi ama şimdi sessizce bu kalp kırıklığıyla otururken en azından gayretini takdir etmesi gerektiğini biliyordu. Ayrılmalarından bu yana annesinin sessizliğinde, şimdi ise mektubun başlangıç kelimelerinde kendisini onaylamadığını hissetmişti. Nefesini yavaşça bıraktı. *Annemin beni*

reddedişi vücudumu terk ediyor. Bana zarar veremez. Acısı hâlâ oradaydı. Okumaya devam etti:

Babana bir yıl önce akciğer kanseri teşhisi konmuştu. Senin bilmeni istemedi. Eğer geri geleceksen o hasta olduğu için değil, kendi tercihin olarak gelmeni istiyordu. Babanı tanırsın. Ayrıca bu hastalıkla başa çıkacağını düşünmüştü ama doktor dün muayene etti ve gerçek şu ki artık fazla zamanı kalmamış. En çok altı ay. Sana söylememi istemedi ama ben ısrar ettim. Eve dönmelisin Kelly.

Çok geç olmadan. Söylemesem de seni seviyorum.

Annen

Kelly'nin elleri titremeye başladı. Bilgisayardan uzaklaştı. Kollarını önünde kavuşturdu, ağırlığını bağrına dayadığı yumruklarına verdi. Babası ölüyor muydu? Bu mümkün değildi. Onun babası dev gibiydi. Tanıdığı en güçlü adamdı. Ona kızgındı ama o başkaydı. Eski kafalıydı, İncil'in öğretisine takılıp kalmıştı ama hâlâ genç ve hayat doluydu. Onu her zaman da böyle görecekti. Şimdi ne olmuştu? Nasıl hastalanmıştı? Ve daha önemlisi altı ay içerisinde her şeyi nasıl düzeltebilirdi?

Bu gece olanlar bir girdap gibi onu içine alıyor, odadaki havayı tüketiyordu. Önce Michael, şimdi de bu. Kasetler bu gece bir işe yaramayacaktı. Gözleri yine yaşla doldu ve bu defa iki yanağından aşağı inen pınarlar gibi aktılar. Sabah nasıl görüneceği umurunda değildi. Babası ölüyordu.

Birden hayatının son yıllarındaki her şey sığ ve anlamsız göründü. Yirmi yedi yaşındaki bir zamparayla yatıp kalkmak da ne demek oluyordu? Neyin doğru, neyin yanlış olduğu konusundaki görüşleri bir yana, kendisini ve ailesini herkesin

gözü önünde aptal konumuna düşürmüştü.

Evliliği bitmişti, inancı geçmişte kalmıştı ve ünlülerin bir numaralı listesindeki yeri tükenmeye yalnızca bir fotoğraf kadar uzaktı. Ama hâlâ içinde yaşattığı o küçük kız, babasının kollarına ihtiyaç duyuyordu. İçinin derinliklerinde on altı yaşındaki, o kimsenin tanımadığı Cal'e âşık ve Tanrı'ya inanan kız olmak istiyordu.

Yarın berbat görünecekti ama bu artık umurunda değildi. Daha önemli olan bir şeyi yapmadan uykuya yatamazdı.

Babasının e-postasını açıp cevaplama tuşuna bastı. Birkaç saniye boş ekrana baktı. Sonra yavaşça parmakları hareket etmeye başladı.

Sevgili baba,

Senin ve annemin mektuplarını okudum ve durumunla ilgili haberler beni şoke etti. Sen nasıl o kadar hasta olabildin? Yapabileceğimiz bir şey, sana yardım edebilecek bir doktor olmalı.

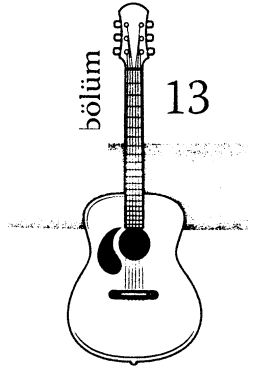
Programını düşündü. En erken hafta ortasında yanlarına gidebilirdi. Farklılıklarının şu anda bir önemi yoktu, gitmeliydi. Tekrar yazmaya koyuldu.

Önümüzdeki günlerde *On Beş Dakika*'nın çekimleri yapılacak ama ondan sonra seni görmeye geleceğim. Eve gelme sebebimin bu olmasından çok üzgünüm. Bir sürü konuda farklı düşünebiliriz ama ailemiz bu konulardan birisi değil. Çok uzun süre ayrı kaldım. Özür dilerim. Bu hafta sonu sizi ararım ve bir plan yaparız. Doğru doktoru buluruz. Seni seviyorum baba.

Kelly

Göremediği, dokunamadığı bir ağırlık çöktü omuzlarına. Ayağa kalktı ve yatak odasına güçlkle yürüdü. Bu gece kasetlerle oynamanın hiç gereği yoktu. Yahoo ve bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar e-posta söylenecek her şeyi söylemişti. Tanrı'ya olan inancının kırıntıları kaldıysa bile şu anda onlar da yok olmuştu. Michael gitmişti, babası ise ölüyordu. Babası, tanıdığı en iyi adam. Dünyanın daha fazla sayıda ihtiyaç duyduğu cinsten bir adam.

Eğer Tanrı gerçek olsaydı, buna izin vermezdi.

Zack keşke prova yapacak bir günümüz daha olsa, diye düşündü. Yapımcılar onlar için her zamankinden daha da yoğun bir program yapmışlardı. Pazartesi günü tüm gün bir cip reklamında oynamışlar, salı günü de haftaya başlayacak olan şova hazırlık anlamında birçok basın mensubunu ağırlamışlardı. Geriye kalan her saat provayla geçmişti ama yine de yeterli gelmiyordu.

Üstüne üstlük *Zack Reese*’le ve ailesi ile çok az yazışabilmişti. Yoğun bir stres içindeydi. Reese’in durumunu anladığı konusunda kendisini temin etmeye çalışmıştı. Ailesinin de öyle. Zack bir sonraki tura geçebilmek için elinden gelen bütün gayreti göstermeliydi. Ve bu, dâhil olduğu grubun gösterisine yoğunlaşması anlamına geliyordu.

Zack önden sekizinci sırada, her zaman olduğu gibi Zo-

ey'nin yanında oturuyordu. Bu kız yapışkan gibiydi. Reese'den ne kadar söz ederse etsin Zoey yine de bir şekilde yanında belirliyordu. Bu Zack'in yanılması da olabilirdi ama Zoey ne zaman konuşmak için ona doğru eğilse kameralardan biri onları kaydediyordu. Kip, bugün aralarında yeşermekte olan ilişkinin son durumunu sormuştu.

Zack sesinin öfkeli çıkmasına engel olmaya çalışarak "İlişki filan yok," demişti. Kip'le arasının kötü olması isteyeceği son şeydi ama yine de bu Zack ve Zoey muhabbetinden sıkılmıştı. "O benim yalnızca arkadaşım. Başka bir şey değil."

"Elbette." Kip ona bakarak göz kırpmıştı.

Zack şimdi baktığında Kip'in sahne kenarında yapım asistanlarından biriyle konuştuğunu gördü. Yanlarında da bir kameraman vardı ve kameranın lensi Zack ve Zoey'ye çevrilmişti. Sahneye baktı ve yapımcıların kendileriyle ilgili yaratıyor olduğu hikâye her ne ise onu kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

Grubun geri kalanı yanlarında oturuyordu.

"Üç grup sonra sıra bizim." Zoey eğilip kulağına fısıldadı. "Korkudan ödüm kopuyor."

"Şarkıyı biliyoruz." Zack, kıza gülümsedi. Aynı kardeşine gülümsediği gibi. "Gayet iyi olacak."

"Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Daha fazla zamana ihtiyacımız vardı. Sen kendin öyle söyledin."

"Herkesin daha fazla zamana ihtiyacı var. Biz iyiyiz." Kendisi ne düşünürse düşünsün Zoey'nin sakin olması gerekiyordu. "Gayet iyi bir iş çıkaracaksın."

"Ama Zack," -bir dizini göğsüne dayadı- "biraz da olsa korkmuyor musun? Yani ne de olsa burası meşhur Carnegie Tiyatro Salonu."

“Zoey.” Zack zoraki gülümsedi. “Konsantre olmalısın. Başka soru sorma.”

“Ne?” İstedliğini elde edemeyen bir çocuk gibiydi. “Ciddi misin?”

“Evet.” Kıza yandan bir bakış fırlattı. “Carnegie Salonu ya da değil, şarkı söyleyebiliyorsun ve bir sorun yaşamayacaksın.” Önüne baktı. “Biraz dur.” Derin bir nefes aldı. Neden *On Beş Dakika*’da yaşadığı her önemli tecrübenin bir parçası olmak zorundaydı bu kız? Başka gençler vardı. Sevgilileri olmayan bekâr gençler. Zoey için üzülüyordu. Kızın özgüven sorunu vardı ve bu nedenle de ona hoşgörülü davranıyordu. Hepsı buydu.

Kamerayı üzerlerinde hissediyor olsa dahi.

Zoey kollarını kavuşturdu. “Yalnızca söylüyorum. Yani burası Carnegie Salonu. Hâlâ inanamıyorum.” Arkasına yaslanıp süslü beyaz duvarları seyre koyuldu. “Daha önce burada performans çıkmış diğer bütün insanları bir düşünsene.”

Susacağı yoktu. Belliydi. Zack önüne bakmaya devam ederek kızın son söylediğini düşündü. Haklıydı. Şarkılarına hâkimdiler ama birçok anlamda bu seçme, sonuca giden yoldu. William Gaines bu sabah gruplarına bu aşamadan sonra evlerine yollanmaları için ya şarkılarının sözlerinin büyük bir bölümünü unutmaları ya da sahneden düşmeleri gerekeceğini söylemişti. Zack ve diğerleri son kırka kalmak üzereydiler. Aklına, kendini rahatsız eden bir şey geldi. Sabahtan bu yana birazdan çıkacakları performans için dua etmemiştir. Bu, çok yabancı olduğu bir durumdu. Dua edemeyecek kadar meşgul, anı hazmetmeyecek ve bu aşamaya kadar gelmesini sağladığı için Tanrı’ya teşekkür etmeyecek kadar dolu olamazdı. *Tanrım, benim ve grubumun senin ışığını yansıtmamız için yardım et. Burada olduğum için sana şükran borçluyum.*

Zoey koluna doğru eğildi. "Nasıl buldun bunları?" Başıyla sahneyi işaret ediyordu. Grup esas olarak folk müziği yapan şarkıcılardan oluşmaktaydı. Lady Antebellum'a benzemeye çalışmışlardı ama yeterli değillerdi. Ama Zack bunu söylemek istemedi. "Fena değiller."

"Bence biz daha iyiyiz."

Zack aralarında biraz mesafe kalması için hafifçe yana kaydı. "Bunun hiçbir garantisi yok. Elimizden gelenin fazlasını yapmamız lazım."

"Haklısın." Zoey tekrar eğildi. "Hazır olduğumuzu düşünüyorsun ama, öyle değil mi?"

Zack bir şey demedi. Kıza, sonra sahneye baktı. Susturmayı başaramıyordu. Gözlerini salonun ön taraflarında gezdirdi. Yapım asistanları her yerdeydi. Su ve yemek taşıyorlar, yarışmacıları kostüm görevlileriyle, ses ve dans koçlarıyla bir araya getiriyorlardı. Herkes konuşuyordu. Zack'in grubunun en güçlülerden biri olduğu konusunda herkes hemfikirdi. İlk turdaki kilise şarkıcısı da onlara göre ilk beşin içindeydi. Hepsi iyi şarkı söylüyordu.

Zack gruplarının en iyilerden biri olduğuna mutlak inanıyordu. Şu anda sahnede folk müziği yapan gruptan kesinlikle daha iyiydiler. Rekabet duygusuyla karışık çirkin bir gururlanma dalgası yaşadığını hissetti. Kendisine ilişkin tanıdık olmayan bir duyguydu bu. Bu duygu kendisine yakışmamıştı. Gözlerini kapattı. Nesi vardı? Eğer Tanrı izin verir de bir sonraki tura geçerse bu yalnızca Tanrı'ya hizmet edeceği için olacaktı. Rakibiyle boy ölçüşebildiği ve kendisinin daha iyi ya da daha güçlü bir şarkıcı olduğu için değil. Kendisini o kadar çok konuda hizaya sokması gerekiyordu ki.

Sahnedeki şarkıcılardan biri sözlerin bir kısmını unutunca Zack gözlerini açtı. Onun için üzölmüştü. Bir sonraki ya-

rışmacı da sözleri unuttu ve grupta en genç olan kız, şarkının ortasında ağlamaya başladı. Grup henüz performanslarını bitirmeden Cullen Caldwell eliyle işaret etti. "Durun!" Ayağa kalktı ve sahnedeki gruba sert bir ifadeyle baktı. "Şaka mı yapıyorsunuz?" Avustralyalı aksam her zamankinden daha güçlü duyuluyordu. "Bu performansla son kırka kalabileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Sözleri bile bilmiyorsunuz." Cullen her zamanki gibi beyazlar giymişti, bu defa başında fosfor yeşili örgü bir kasket vardı. Gruba sahneden inmelerini işaret etti. "Bir sonraki grup gelsin. Siz beşiniz, işiniz bitti. Evinize gidin!"

İşte, onların *On Beş Dakika*'lık tecrübesi böyle sona erdi. Elenen ilk gruptular. Şovun geleneklerine göre yarına, yani herkes performansını tamamlayana kadar resmi olarak hiçbir grup elenmezdi. Cullen'ın sert tarzından ürkmüş olarak Zack sırtını koltuğun arkasına bastırdı. Sahnedeki bütün yarışmacılar başlarını öne eğmişlerdi, biri hariç. Yirmili yaşların sonuna gelmiş bir kadın yarışmacı. "Lütfen." Sahnenin sonuna doğru yürüdü, gözleriyle jüri üyelerini süzüyordu. "Bu benim son şansım. Demek istiyorum ki evde iki çocuğum var ve benim hayalim bu. Tekrar deneyebilir miyiz? Şarkıyı bitirmedik bile."

"Hayır." Cullen hâlâ ayaktaydı. Kadına sahneden inmesini işaret etti. "Kedi miyavlaması gibi söylediniz." Oturdu ve notlarını karıştırmaya başladı. "Sıradaki grup!"

Zoey gözleri kocaman açılmış olarak Zack'e baktı. "Çok sert," diye mırıldandı. "İşte şimdi iyice korktum."

"Dua et."

"Nasıl dua edildiğini bilmiyorum."

Zack parmağını dudaklarına götürdü. Eğer konuşurken yakalanırlarsa bundan sonra ilk atılacaklar onlar olurdu. Özellikle ortam bu kadar gerginken.

Zoey ısrar etti: “Bunu sonra konuşalım, olur mu? Nasıl dua edildiğini öğrenmek istiyorum. İhtiyacım var. Sinirlerim öyle gerilmiş durumda ki.”

Zack başını salladı, daha çok Zoey konuşmayı kessin diye. Gerçekten nasıl dua edildiğini öğrenmek istiyor muydu? Konuşmak istediği konu bu muydu? Zack, ona inanmak istedi. Belki onunla Tanrı hakkında konuşursa Zoey kendisini, burada olma nedeninin inancı olduğunu, burada yarışma gücünü bu inancından ve ailesi ve Reese’den aldığını anlayabilirdi.

Sahneye altmışlardan kalan bir şarkı söyleyen, hipster şarkıcılardan oluşan bir sonraki grup çıktı. Zack, Cullen’in ne söyleyeceğini ya da bitirmelerine izin verip vermeyeceğini merak ederek izledi. Zoey’nin kendisiyle flört etmeye çalışması, Reese’i özlemiş olması ve bir akşam önce babasıyla yaptığı konuşma – bütün bunların ağırlığı Zack’in üzerine çökmüştü. Çiftliğin durumu hepsinin tahmininden daha berbattı. Sorun yalnızca alınmış olan kredi değildi. Vergi borçları da vardı. Zack’in ısrar etmesine rağmen babası bütün detayları onunla paylaşmamıştı. Ama babasının sesindeki umutsuzluğu duymuştu.

“Bizim için üzülme. Tanrı’nın elbet bir bildiği vardır,” demişti Zack’e. “Senin orada ne kadar kalmanı istiyorsa o kadar kalacaksın.”

Telefon görüşmesinin sonuna geldiklerinde Zack iyice duygusallaşmıştı. “Seni seviyorum, baba. Anneme de onu sevdiğimi söyle.” Yarışmada bu kadar ilerlemiş olmasa hemen bir taksiye atlayacak, LaGuardia’ya gidecek ve ilk uçakla evine dönecekti. Yapamadı, yapamazdı çünkü Tanrı onun bu aşamaya kadar gelmesine izin vermişti. Bir sonraki turun onu nereye götüreceğini görmesi lazımdı.

Sahnedeki grubun bitirmesine izin verildi ama Cullen'ın Kelly Morgan'a doğru mırıldanmasından anlaşıldığına göre bu grubun da fazla zamanı kalmamıştı. Ertesi gün elenecekleri ke-sindi. Zack, Zoey ve grupları sahnenin arkasına doluştular ve Zack el ele tutuşmalarını istedi. "Dua edelim mi?" Zoey'ye, kilise şarkıcısına ve diğer ikisine baktı. Hepsi bariz bir şekilde gergindi, başlarını salladılar. William Gaines ve Samuel Meier şovda bulunduıkları sürece dini inançlarını ortaya koyacak davranışlarda bulunmamalarını tembih etmişlerdi. Ancak Zack umursamadı. Eğer şimdi dua edemeyecekse evine dönse de olurdu. Üstelik şimdi bir odadaydılar ve ne sahneden ne de salondan duyulmaları mümkün değildi.

Önce Zoey elini tuttu, diğerleri de onu takip etti. Zack hiç tereddütsüz başladı. "Sevgili Tanrım, senin hedeflerinin bizimkilerden büyük olduğunu biliyoruz. Sahnede senin ışığını yansıtmamıza yardımcı ol. Bizim için ne tasarladığını anlamamızı sağla. İsa'nın adıyla, âmin."

Monitörlerden birinde sahnedeki pop şarkıcıları görünüyordu, o gün yarışanların en güçlülerindendi bu grup. Chandra Olson kendilerini ayağa kalkarak alkışladı, Cullen da buna sesli olarak güldü. "Yalnızca iyiydiler, Chandra. Harika değildiler. Ayağa kalkarak alkışlamayı mükemmel bir performansa sakla."

Bunun reytingle mi ilgisi vardı, yoksa Cullen kötü bir gününde miydi, Zack emin olamadı. Ama bu jüri üyesinin katı yaklaşımı kendi grubuna olan güvenini yeniden gözden geçirmesine neden oldu. Belki de kendi düşündüğü kadar hazır değillerdi. Öyle ya da böyle sıraları gelmişti. Zack sahneye doğru arkadaşlarına yol verdi ve salondaki çok katlı balkonlara bakmamaya çalıştı. Sahnede jüri için bir set yapılmıştı. Şovun

geri kalanı buradan yayınlanacaktı. *On Beş Dakika*'nın yayını ilk kez buradan, Carnegie Tiyatro Salonu'ndan yapılmıştı. Söylentilere göre bu defa reytingler her zamankinden yüksek olacaktı.

Yerlerini aldıktan sonra Zack Kelly'ye, sonra Chandra'ya ve sonunda Cullen'a bakarak gülümsedi ve başıyla selam verdi.

"Merhaba Zack. Çok mutlu görünüyorsun." Cullen Zack'e yapmacık bir şekilde gülümsedi. Başıyla Zoey'yi işaret etti. "Ve sen Zoey. Sen de çok neşeli görünüyorsun. Aranızda yaşanıp da seyircilerle paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?"

Zack bunun olmamasını dilemişti ama yine de hazırlıklıydı. Güldü, vücut dilini ve sesini sakın tutuyordu. Zoey'nin yanında kızardığını ve rahatsız bir şekilde kıpırdadığını hissedebiliyordu. "Biz çok yakın bir grubuz." Zack iki elini yana açtı ve bu bir işaretmiş gibi diğer dört yarışmacı etrafına doluştu. "Hepimiz mutluyuz, öyle değil mi?"

Hepsi başını salladı. Kesinlikle mutluydular.

"Zoey, sen herkesten daha mutlu görünüyorsun." Cullen bir kaşını kaldırmıştı. "Öyle görünmüyor mu Kelly? Chandra?"

Kelly kahkaha atıp başını salladı ama Chandra Cullen'in omzuna şaka yollu vurarak, "Çocukları rahat bırak," dedi.

"Yalnızca söylüyorum... Galiba bir çift aşk keleşimiz oldu." Yalandan masum bir ifade takınarak omzunu silkti.

"Zoey ve Zack." Kelly gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor. Şovda gördüğümüz en tatlı çift olduklarından hiç şüphem yok."

Chandra bakışlarını Zack'e çevirdi. "Senin bir kız arkadaşın var, öyle değil mi?"

"Evet, efendim, var. Adı Reese."

Chandra Cullen'i tekrar dürterek, "Gördün mü?" dedi. "Rahat bırak onları."

“Kartlarını doğru oyna, Zack.” Kelly ikisine de kurnaz bir gülümsemeyle baktı. “Bazen eskiyi geride bırakmanız ve yeni bir şeye başlamanız gerekir.”

Cullen “Yeni *birine*,” diyerek ekleme yaptı. Kelly ile birlikte tekrar güldüler.

Zack bu yorumun Kelly’nin sevgilisinin Güney Afrikalı bir şarkıcıyla çıkmasıyla ilgili olduğunu tahmin etti. Hikâye tüm medyada yer almıştı.

Ama yine de... Yapımcıların Zoey ile kendi arasında bir ilişki olduğunu varsaymamalarını isterdi.

Derin nefes al, Zack. Bunu yapabilirsin. Tanrım, kafamın içini boşalt... Lütfen.

“Tamam, yeter.” Cullen elini salladı ama yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı. “Bize bugün ne söyleyeceksiniz?” Dirseklerini masaya dayayıp grubu incelemeye koyuldu. O ana kadarki en rahatlamış hâlindeydi.

Zack mikrofona eğildi. “Yalnızca Hayal Edebilirim.’ Wynonna Judd versiyonu.”

“Folk tarzına devam, ha?” Cullen bir kaşını havaya kaldırdı. Yüzündeki ifade grubun kendini ispat etmek için çok gayret sarf etmesi gerektiğini söylüyordu.

“Evet, efendim.”

“Peki, hadi başlayın o zaman.” Cullen kollarını kavuşturarak dikkatini topladı. “İyi şanslar.”

Zack bir adım geri giderek grubuna baktı. Müzik için işaret verdi ve başladılar. Şarkı MercyMe adındaki dindar bir grubun hit şarkısıydı ve Cennet’teki ilk anlardan, İsa ile yüz yüze gelmekten söz ediyordu. Wynonna’nın versiyonu folk anlayışı ve keman katmıştı ama şarkının yükselişi aynıydı.

Baş vokal Zack’ti. Jüri masasının arkasındaki kameranın

üzerindeki kırmızı ışığın yanmaya başladığını görünce lense bakarak söylemeye başladı. Sanki annesini, babasını, büyük-babası Dan'i, AJ'i ve Duke'ü görebiliyordu. Sanki Reese karşısında oturuyor ve tempo tutuyordu.

“Yanında yürüdüğümde... Nasıl olacağını, yalnızca hayal edebilirim...”

Zoey öne çıktı. “Yalnızca hayal edebilirim...”

Hepsi bir bölüm söyledi ve koro kısmında öyle bir armoni içerisindeydiler ki Carnegie Salonu âdeta Cennet'e döndü. Şarkının ortasında Zack, Chandra'nın ellerini sanki tüyleri müziğin güzelliğinden ötürü ürpermiş gibi kollarında dolaştırdığını ve Cullen'a bir şey söylediğini gördü. Ya da en azından olmasını ümit ettiği şey buydu.

Şarkı bitince yarışmacılardan oluşan dinleyici kitlesi çılgınca alkışlayıp tezahürat yaptı. Kelly ve Chandra ayağa fırladılar ve Kelly Cullen'ı koltuğundan çekti. “Kalk ayağa! Mükemmel bir performans olduğunda ayağa kalkıp alkışlayabileceğimizi sen söyledin.” Kelly sesiyle haykıran yarışmacıları bastırarak şekilde *“İşte bu... Mükemmeldi!”* diye bağırırdı.

Cullen gönülsüz görünüyordu ama o bile ayağa kalktı. En başta yavaş sonra daha kuvvetli bir şekilde alkışladı. “Tamam, tamam,” diyerek kalabalığı susturdu. “Evet, bu etkileyiciydi Zack. Grubun sahnelerde olmaya hazır görünüyor. Belki bu yarışmadan sonra da bir grup olarak kalmalısınız.”

“Evet, öyle yapabiliriz.” Zack tekrar kollarını uzatarak bütün grubun omuz omuza tutuşmasını sağladı. “Biz bu grup haftasını çok sevdik.”

Chandra hâlâ bağırmakta olan kalabalığa eliyle işaret yaptı. “Şunu kolaylıkla söyleyebilirim ki bu şarkının duyduğum en güzel yorumuydu.” Hayran bir şekilde başını salladı. “Nasıl

yaptınız bunu, bu tonu nasıl yakaladınız?”

Zack tereddüt etmedi. Mikrofona eğildi. “Sanırım bunu ancak Tanrı yapmış olabilir. Biz ondan ışığını bizde yansıtmasını istedik.” Diğerlerine bakarak gülümsedi. “Sanırım bugün, O da bunu yaptı.”

“Galiba.” Kelly Morgan güldü ama yüzündeki ifade farklıydı. Arkadaşlarına baktı ve ellerini öne doğru uzatarak titretti. “Tanrı ile ilgili şarkı söylersen, böyle olur.” Etrafında döndü ve henüz performansla çıkmamış yarışmacılara işaret etti. “Henüz çok geç değil. Siz de Tanrı’yla ilgili bir şarkı söyleyebilirsiniz. Herkesin biraz ilahi yardıma ihtiyacı vardır, öyle değil mi?”

Durumu eğlenceli bir hâle getirmeye çalışıyordu ama Zack umursamadı. Şarkı, o an yaşananlar, her şey kameralar tarafından kaydedilmişti. Zoey ile kendi arasında uydurmaya çalıştıkları ilişki hikâyesi de umurunda değildi. Esas hikâyeye işte buydu. Ve şimdi bütün dünya bunu görecekti, anlayacaktı. Meier ve Gaines’in onu sınırlamaya çalışmalarına da aldırımıyordu. Jüri üyeleri sormuşlar, o da cevap vermişti. Bunda yanlış olan bir taraf yoktu.

Sahneden ayrılırken birbirlerini kucakladılar. Zoey biraz daha uzun sarıldı ve yüzüne yakın bir şekilde, “Daha sonra konuşalım derken ciddiydim. Tanrı hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum, tamam mı?” dedi.

Zack kendini geri çekti ve bakışları kesişti. “Tamam.” Söylediğinde samimi miydi, yoksa birlikte daha çok vakit geçirmek için bir taktik miydi, bilemiyordu. “Akşam yemeğinden sonra.”

Zoey’nin gözleri parladı. “Harika. İple çekiyorum.”

Diğer grupları seyretmek üzere yerlerine döndüler.

Odada yetmiş beş yarışmacı –seksen eksi Cullen’ın eve geri gönderdiği grup– kalmışlardı. Performanslar sergilendikçe Zack onlardan birinin –kendisinin değil– bu yıl kazanmaya daha uygun olabileceğini kabullenmeye çalışıyordu. *Sen nasıl istersen Tanrım, nasıl istersen...* Tüm öğleden sonra Zack dua etti, seyretti ve merak etti. Birkaç dakikada bir Zoey ya bir soru soruyor ya da koluna dokunuyordu. Nihayet üç saat sonra akşam yemeği için ara verildi.

Ama Zack açlık hissetmiyordu.

Tek düşünebildiği, yaklaşmakta olan yanındaki bu durak bilmeyen kızla yapacağı konuşma idi.

* * *

MICHAEL MANNING’İN KELLY’Yİ yüzüstü bırakması hikâyesinin internette her sitede olması tabii ki sürpriz değildi. Bu sabah Yukarı Batı tarafındaki bir kliniğe herkesin gözü üzerinde olarak daha ofis açılmadan gitmişti. Bildiği bir doktor gözlerine ve yanaklarına Botoks ve glikolik asit karışımı hafif bir uygulama yapmış, böylelikle döktüğü gözyaşlarının izini ortadan kaldırmaya çalışmışlardı.

O sabah bir araya geldikleri andan itibaren de jüri üyesi arkadaşları ona gayet anlayışlı davranmışlardı. Çekim başlamadan önce Cullen ona bir kenara çekmişti. “O herif dallamanın biri, Kelly. Sen zengin, güzel ve ünlüsün. Daha iyisini hak ediyorsun.” Meşhur mikrofonun üzerindeki *On Beş Dakika* logosunu işaret etmişti. “Senin yıldızın yükseliyor. O ise aptalın teki.” Boynuna sarılmış ve bir yanak almıştı. “Bunu fark ettiğinde sakın onu affetme, duyuyor musun beni?”

“Affetmeyeceğim.” Kelly Cullen’ın desteğini takdir etmişti.

Tüm gün boyunca gergin cildi ona gülümsemesi gerektiğini hatırlatmıştı. O bir kurban değildi. Değildi. Gruplar önlerinden gelip geçerken kendine akşama ailesini aramasını hatırlattı. Samuel Meier, Greenville, Güney Carolina'ya üç günlüğüne gidebileceğini söylemişti. Kelly bu ziyareti iki gün içinde tamamlayabileceğini düşünüyordu.

Akşam yemeği zamanı olduğundan değil ama Kelly salonu terk etmek üzereyken Chandra omzuna dokundu. Kelly şaşırarak geri döndü.

"Bir dakikan var mı?" Chandra mutlu görünmüyordu.

"Tabii." Kelly hiçbir zaman Chandra'nın davranışlarını tahmin edemiyordu. Genç ve güzel bir kadındı ama acılarla dolu bir geçmişi vardı ve son zamanlarda biraz mesafeli duruyordu. Kelly ne olacağını kestiremiyordu.

Yalnız kaldıklarında Chandra ellerini beline koydu. "Michael'la ilgili konuşmak istemiyorum." Gözlerinde derin, endişeli bir ifade vardı. "Los Angeles'ta öğle yemeğinde iken menajerinle telefonda konuştuğunu duydum. Kocan barışmak istiyor, değil mi? Boşanmak istemiyor."

"Vay!" Kelly dikleşti. "Bu seni ilgilendirmez."

"Biliyorum." Şarkıcının sesi sertti. "Ama beni dinleyeceksin."

Kimse Kelly Morgan'la bu şekilde konuşamazdı. Gözlerini kocaman açtı, dinlemekten başka bir şey yapamayacak kadar şaşkıındı.

"Sen ve Cal Hollywood'daki en güzel evliliklerden birine sahiptir." Chandra o bilindik diva tavrıyla konuşuyordu. "Söylediğim doğru. Yaşadıklarınızı takip etmiştim. Birkaç yıl öncesine kadar bir peri masalı yaşıyordunuz."

"Bilmiyorsun..."

"Dinle!" Chandra tavanı gösterdi. "Bitirmedim. Bugün sizin ayrılık gününüz olduğunu ve kalbinin acılar içinde olduğunu biliyorum ve bunu için çok üzgünüm. Ama sana bir şey söylememe izin ver, Kelly Morgan. O genç adamla birlikteyken tam bir aptaldın. Ve şimdi beni dinleyeceksin. Hayatımın bu noktasında benim kaybedecek bir şeyim yok."

Kelly tekrar, yalnızca nefesini tutup dinlemeye devam edebildi. Merakı öfkesinin önüne geçmişti.

"Peki." Chandra kırmızı ipek bluzunu düzeltip kendine bir çekidüzen verdi. "Benim gördüğüm kadarıyla değişen *sendin*, Cal değil. Sen." Parmağıyla sahneyi işaret etti. "Ünlü olma merakı senin o güzel kafana girdi ve buna inanmaya başladın. Sonra bir baktın ki yok bilmem ne koçundan, yok Botoksundan söz ediyorsun. Ve kocan artık sana göre biri olmaz oldu ve çocuklarıyla ilgilenemeyecek kadar da meşguldün. Ailen, evin, o ana kadar senin için önemli olan her şey şöhret aşkının gerisinde kaldı." Kelly'yi yukarıdan aşağı süzdü. "Neden? Çünkü sen öyle biri olduğuna karar verdin. Aslında öyle değilken." Sesini alçalttı. "Hiç kimse öyle değildir."

Kelly gözlerini kaçırdı. Karnı ağrımaya başlamıştı, tuvalete gitmesi gerekiyordu. Chandra'nın kendisine nutuk çekmesi, bugün beklediği en son şeydi. "Benim böyle bir konuşmaya ihtiyacım yok."

"Beni dinle." Chandra yaklaşıp parmağını Kelly'ye doğru salladı. "Şu kocanı ara ve meseleyi halledin." Biraz geri gitti. "Annemle babam bunun en güzel örneğidir. Birbirlerine âşıktılar ve birbirlerine sahip çıktılar. Eğer... Eğer imkânları olsaydı bugün burada beni destekliyor olurlardı."

Kelly'nin kalbi birden aydınlandı. Bu kendisi ve Cal ile değil, Chandra'nın annesi ve babasıyla ilgili bir meseleydi. Kolla-

rını kavuşturup kadının bitirmesini bekledi.

“Evlilik güzel bir şeydir. Şöhret ise çirkin. Sevgilin bu resimden çıktı, iyi.” Chandra’nın sözleri tutkuyla çıkıyordu. “Kocanı ara. Çok geç olmadan.” İki elini de havaya kaldırdı ve kafasını salladı. “Bu kadar. Bunları söylemeliydim.”

Chandra ayrılmak üzere harekete geçti, aralarında hâlâ güçlü bir gerginlik vardı. Kelly ardından seslendi: “Bekle.”

Şarkıcı durdu, gözlerinde duygu dolu parıltılar vardı. “Ne var?”

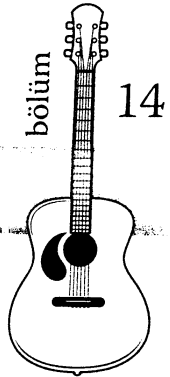
“Sen de benim kadar ünlüsün. Bana bunun önemli olmadığını söyleme.”

“Şöhret bir hapishanedir.” Chandra bir adım yaklaştı, sesi kabarmıştı. “Şu anda vazgeçerdim.” Sesini derin bir hüznün kapladı. “*On Beş Dakika* seçmelerinde katılmamın bir gün öncesinde evimde annemle ve babamla birlikte olmak için. Hepsinden vazgeçerdim.” “On Beş Dakika” kelimelerini söylerken sanki bir zehirden söz eder gibiydi. Chandra parmağını yine Kelly’ye doğrulttu. “Kaçarı yok. Bu sezon burada olmamın nedeni ünlü olmakla ilgili bu gerçeği birkaç kişiye fısıldayabilmek. Belki sana.” Ellerini tekrar havaya kaldırdı ve kapıya yöneldi. Geri dönüp Kelly’ye bir kez daha baktı. “Kocanı ara.”

Chandra odadan çıktı ve Kelly duvara yaslandı. Tükenmişti ve titriyordu. Neydi bütün bu konuşma? Bu acımasız eleştiri yanlış bir yerde yapılmıştı ve haksızdı. O söylediklerini söyleme hakkını nereden buluyordu? Kelly böyle bir şeye maruz kalmamalıydı. Eğer Samuel Meier gelecek sezon kendisini tekrar isterse Chandra’nın duygularının ne olduğunu anlatacaktı. O zaman pop müziğin bu zenci kraliçesi yarışmadan çıkarılırdı. Kelly’nin sorunu şöhret ya da Cal’i aramak istememesi ve hatta Michael Manning değildi. Onun sorunu Chandra Olson’du.

Gelecek yıl ikisinden biri gidiciydi.

Bu şovda yalnızca bir divaya yer vardı.

Günlerden pazartesiydi. *On Beş Dakika*'nın onuncu sezonunun ilk bölümünün başlama saati gelmek bilmiyordu.

Reese, Zack'in yeni dünyası, yeni hayatıyla ilgili daha yakından bir fikir sahibi olabilmek için şovu seyretmek üzere Zack'in ailesinin evine doğru nihayet yola çıkmıştı. Gün boyunca çok gergindi. Yarı yoldayken telefonu çaldı. Arabasını yolun kenarına çekti ve Kentucky'nin yıldızlı gökyüzüne baktı. Bu gece hiç bulut yoktu. Telefona cevap verdi. "Alo?"

"Reese. Ben, Londra'dan Maggie Coltrain. Müsait misin?"

"Elbette, tabii. Müsaitim." Reese kafasında çabucak bir hesap yaptı. Londra'da henüz gün doğmamış, çok erken bir saat olmalıydı.

"Çok iyi. İzin verirsen sana bu işi başlatma sürecinde bulunduğumuz noktayı bir anlatayım." Maggie ile şimdiye kadar birkaç kez konuşmuşlar lakin Reese kendini bağlayıcı bir şey

söylememeye özen göstermişti. Londra'daki kadın Reese'in ilk tercihi olduğunu ama değerlendirmekte olduğu birkaç terapistin daha bulunduğunu söylemişti. Gerçi şu anda kadının sesi oldukça ümitsiz geliyordu. "Komitemiz diğer seçenekleri de değerlendirdi. Reese, hiçbirinin senin kadar tecrübesi yok. Sen zamana ihtiyacın olduğunu söylemiştin ama biz sana bir ay sonra başlaman üzere bir yıllık bir teklifte bulunmak istiyoruz. Eğitim için buraya ne kadar önce gelebilirsen o kadar iyi olur. Bu teklifi kabul etmeni gerçekten çok istiyoruz."

Reese'in başı dönmeye başladı. Maggie, at çiftliğinde Reese'in yerleşebileceği küçük bir ev olduğunu ve tüm masraflarının karşılanacağını anlatırken o, direksiyonu sıkı sıkı kavramıştı. Bütün bunların üzerine bir de şu anda kazandığının iki katı ücret vereceklerdi.

"Senin yardımına ihtiyaç duyan o kadar çok çocuğumuz var ki." Maggie duraladı. "İlk tercihimiz sensin. Düşün ve bize cevabını bildir, olur mu?"

"Teşekkür ederim." Reese'in nefesi kesilmişti. "Şeref duydum Bayan Coltrain, gerçekten."

"Önümüzdeki birkaç gün düşünüp bize cevabını pazartesi bildirmeye ne dersin? Sence de uygun mu?"

Pazartesi günü. Reese gözlerini sıkı sıkı kapattı. Bugünden beş gün sonra. Bir yıllığına Kentucky'den ayrılmaya ve Zack'le birlikte ihtiyaç duyduklarının bu olup olmadığına ya da onları sonsuza kadar birbirlerinden uzaklaştıracak son adım olup olmadığına karar vereceği beş gün. "Evet, efendim. Pazartesi uygundur."

"Pekâlâ." Kadının gülümsediği sesinden belli oluyordu. "İçimde evet diyecekmişsin gibi bir his var. Bizim ihtiyaç duyduğumuz tam da sensin."

Telefon görüşmesi sona erdi. Reese ellerinin titrediğini fark etti. Zack ile konuşmaya, onun sesini duymaya, kalbini hissetmeye ihtiyacı vardı. O hâlâ *On Beş Dakika* sularında seyretmekteydi. Grubu son haftanın elemesine kalmıştı. Bu hafta sonu bir tur grup performansı daha sergileyecekler ve bu turda bazı yarışmacılar devam edecek, bazıları ise ayrılacaktı. Gruplar dağıtılacak ve on erkek ve on kıza ineceklerdi. Reese pazartesi itibarıyla Zack'in seçilip seçilmediğini öğrenmiş olacaktı.

Zack yarışmaya devam edecek bile olsa onun bir yıllığına uzaklaşmasını ister miydi? Atlanta'ya yola çıkmadan önce Reese'in oraya gitme düşüncesine katlanamadığını söylemişti. Gerçi şimdi o kadar çok şey değişmişti ki. Sürekli olarak şov ve sponsorları hakkında ve Tanrı'nın hayatında yaptığı değişikliklere ilişkin tweetler atıyordu ama konu Reese olduğunda bir mesaj atmaya bile vakti olmuyordu. Avrupa'da geçirilecek bir yıl için bundan daha iyi bir zamanlama olabilir miydi?

Birden, yabancı bir ülkede bulunmanın, eğitimleri eğitmenin, umutsuz çocukların hayatında kalıcı bir fark yaratmanın ve hatta iki kat para kazanmanın vereceği heyecanın göz ardı edilemeyecek kadar büyük bir şey olduğunu fark etti. Eğer Tanrı onun bu işi kabul etmesini istemeseydi, Maggie Coltrain onu arar mıydı? Belki de bu Tanrı'nın onu Kentucky'den, Zack Dylan'ın hayatından çıkarmasının bir yoluydu. En azından şimdilik.

Arabasını tekrar yola çıkardı ve birkaç dakika sonra Dylanların salonunda aileyle birlikteydi. *Duke AJ*'in yanında, odanın diğer tarafında ise Zack'in annesiyle babası birlikte oturuyorlardı. Büyükbaba Dan ise en sevdiği arkaya yatan koltukta oturmuştu. Reese AJ'in yanına ilişti.

“Çok heyecanlıyım.” Dara Dylan kocasına biraz daha yaklaştı.

Kocası koluyla kadının omzunu sardı. “Gayet iyi yarışacak. Biz bunu biliyoruz.”

Atlanta en sonuncu büyük şehir elemesiydi ama buna rağmen *On Beş Dakika*’nın yapımcıları onu önce yayınlamaya karar vermişlerdi. Zack bu durumu ender olarak yaptıkları telefon görüşmelerinden birinde açıklamıştı. “En iyi olaylara sahne olan, en dramatik seçmeyi seçiyorlar ki seyirciyi şova bağlayabilsinler.”

“Bugün kaç tane şehri verecekler?” Duke odada etrafa bakındı. O da gergin görünüyordu. Oturduğu yerde ellerini sıkıp duruyordu.

“Bugün iki, yarın da iki.” Reese yarışmanın formatına çalışmıştı. “Önümüzdeki hafta da dört tane daha. Ondan sonra da grup seçmelerini göstermeye başlayacaklar.”

“Sonra ne olacak?” Zack’in babası omuzlarını kaldırdı. “Hiçbirimiz tam bilmiyoruz.”

Reese elinden geldiğince açıklamaya çalıştı. Üçüncü haftadan itibaren *On Beş Dakika* haftada bir bölüm yayınlanacaktı. Altı hafta sonra yarışmacıların sayısı yirmiye kadar düşmüş olacak ve şov canlı yayınlanmaya başlayacaktı. Haftada iki kez. Biri yarışma, diğeri de iki şarkıcıdan birinin elenmesi için.

Zack eğer bu elemeleri geçerse programı daha da yoğunlaşacak ve her geçen hafta ona daha fazla talep olacaktı. Reese bu kısmı kendine sakladı. Şov başlamak üzereydi ve bütün gözler televizyona çevrilmişti.

Müzik başladı. Yapım akıcı ve profesyonelceydi. Reese ellerini kavuşturup rahatlamaya çalıştı. Gerilmeye gerek yoktu.

Hepsi bu bölümün nasıl sonlanacağını biliyordu. Zack şarkısını söyleyecek ve elemeyi geçecekti. Bu bölümde sürpriz yoktu. Ama bu ilk şovdu, yani tüm Amerika Zack Dylan'ı ilk kez görecekti. Ne kadar harika bir adam olduğunu göreceklerdi. Kimin? Reese'in âşık olduğu adamın.

Şov başladıktan on dakika sonra arka planda Kip Barker'in sesi duyulmaya başladı. Zack Dylan hakkında konuşuyordu. "Her yıl bu yarışmaya katılan sayısız yarışmacının içinde mutlaka belli bir sayıda kalp hırsız dediğimiz çekici erkek yer alır." Kamera yakın planda ponpon kız oldukları anlaşılan bir grubun yanında durmakta olan Zack'i gösteriyordu. "Ama kalp hırsız olacak kadar çekici bir erkeğin aynı zamanda şarkı söylemeyi becerebilmesi her yıl rastlanan bir durum değildir." Kamera şimdi daha uzak bir açıdan Zack'i kendisine yaltaklanan kızlar grubuna doğru solo yaparken gösteriyordu.

Bu da neydi böyle? Reese'in kalbi teklemeye, oda sallanmaya başladı. Diğerleri ona bakıyor, tepkisini anlamaya çalışıyordu. Odadaki herkes rahatsız olmuştu. Zack ona niye bundan söz etmemişti? Kanepede arkasına yaslanıp nabız atışlarını yavaşlatmaya çalıştı.

Kip hâlâ konuşuyordu: "Atlanta'daki yarışmacı kuyruğuna adımını attığı andan bu yana kızlar onun için deli olmaya başladı." Onun bu yorumları arka planda sürmeye devam ederken kendine hâkim olamayan güzel bir sarışın Zack'e yaklaştı. Kız, Zack şarkıyı bitirir bitirmez kollarını boynuna doladı. Görüntü hemen değişti, Zack şimdi sahneye doğru yürümekteydi.

"Ooo, selam yakışıklı ve seksi şey." Kelly Morgan bu sözleri fısıldayarak Chandra Olson'a söylemişti ama kamera her heceyi yakalamıştı.

Cullen Caldwell bu sözleri duyunca kıkırdadı. Kelly'ye

“Kendini kontrol etmeye çalış,” diye fısıldadı.

Kelly Cullen’in koluna hafifçe vurdu. “Çalışıyorum.”

“Gerçekten mi?” Cullen tekrar bir kahkaha attı. “Görüyor musunuz, nelerle uğraşıyorum?”

Reese’in oturduğu kanepenin diğer yanında oturan Duke odadaki gergin sessizliği bozdu: “Vay be!” Önce Reese’e, sonra diğerlerine baktı. “Bu insanlar deli.”

“Kesinlikle.” Zack’in babası boğazını temizledi. Kollarını dizlerine dayadı ve ekrana dikkatle baktı. “Bunu beklemiyordum.”

“Uygunsuz.” Büyükbaba Dan yalnız bu kadar söylemişti.

Reese sessiz kaldı. Midesine bir taş oturmuş gibiydi. Bu geceki bölümü heyecanla beklerken aklına hiç böyle bir şey gelmemişti. Zack bu sezonun kalp hırsızı mıydı? Ve Kelly Morgan bile ondan etkilenmiş miydi? Parmaklarını sıktı ve izlemeye devam etti.

Chandra Olson muhteşem görünüyordu. Profesyonelliğin canlı bir tablosuydu. Durumu kontrol altına alan o oldu. Zack’e adını sordu, Kelly de ardından yarışmaya nereden katıldığını.

Cullen Kelly’ye bir dirsek attı. “New York yakınlarında bir yerden değil.” Omzuna hafifçe vurdu. “Sakinleş ve delikanlıyı bir dinle.”

“Niye bırakmıyorlar şarkısını söylesin?” Büyükbaba Dan nadir sinirlenirdi ve bu da o nadir anlardan biriydi.

Bu saçmalığı tekrar Chandra durdurdu. Zack’ten kendinden söz etmesini istedi. Zack bir kilisede ayın yönettiğini söyledi ve at çiftliğini anlattı. Böylelikle Kentucky Derbisi şampiyonu da gündeme geldi ve bütün jüri üyeleri bundan çok etkilenmiş göründüler. Reese, Dylanların oturma odasın-

da toplu bir rahatlama olduğunu hissetti.

Cullen, Zack'ın Elvis'in gençliğini andırdığına işaret etti ve Kelly dayanamayıp Zack'ın Elvis'ten de daha yakışıklı olduğunu ekledi. Nihayet Zack, şarkısına başlayabildi. Reese şarkıyı biliyordu. Atlanta'ya gitmeden önceki son hafta Zack bu şarkıya çalışmıştı. Tyrone Wells'in "New York Gibi Hayal Et" şarkısını Zack her zaman söylediğinden daha iyi söyledi.

Jürinin üç üyesi de alkışlıyordu. Kelly Morgan ise ayağa fırlamıştı. "Bu delikanlıyı duydunuz mu?" Kendi etrafında dans edip elini kameraya doğru çevirdi. "Amerika, dinle beni! Zack Dylan ile tanışmış oldunuz! İleride kendisini ilk burada gördüğünüzü anlatırsınız!"

Reese yerinde kalabilmek için mücadele ediyordu. İçinden koşmak geliyordu. Koşmak ve geçen günleri yakalamak, kendini Zack'ın Atlanta'ya gittiği günün sabahında, o henüz *On Beş Dakika*'ya ait olmadan önce, güneş doğmak üzereyken evinin ön verandasında bulmak istiyordu.

Tahmin ettikleri gibi Zack New York'taki finale kalmıştı. Jüri kararını açıklayınca annesi ve kız kardeşi ellerini çırpıtlar. Kelly jüri masasından atlayarak diğer tarafa, sahneyi terk etmeden önce Zack'e sarılmak üzere koştu. Zack Dylan'ın ilk sarıldığı kişi olmakla ilgili bir şey söyledi. Reese'in zihninde her şey bulanıklaşmaya başlamıştı. Sevdiği insanın gözlerinin önünde kalp hırsızı konumuna getirileceği daha önce hiç aklına gelmeyen bir şeydi.

Sarılma olayından sonra Zack salondan ayrıldı. Jüri üyeleri bir kez daha ne kadar yakışıklı olduğuna ve ne kadar iyi şarkı söyleyebildiğine dair yorumlar yaptılar. Amerika'yı altüst edeceğini ve müziğin Zack gibi birine ihtiyacı olduğunu eklediler. Kamera kısaca Zack'ın Kip Barker'ın beklediği lobi-

ye girişini gösterdi. Zack'in elinde kırmızı, New York'a gidiş davetiyesi vardı ve zafer çığlıkları atarken elleri başının üzerinde havadaydı.

Sonra, Kip daha ağzını bile açmadan Zack Tebow'ın pozisyonunda yere çöktü – yani bir dizi yerde, dirseği diğerinin üzerinde ve başı ellerinin arasında.

Reese midesinin bulandığını hissetti. Ne oluyordu? Zack asla böyle bir şey yapmazdı.

“Şaşkınım.” Dara ayağa kalkıp televizyona doğru birkaç adım attı. “Niye böyle bir şey yapıyor ki?”

“Hiçbir fikrim yok.” Zack'in babası, gözlerini ekrandaki görüntüye dikmişti, endişeli görünüyordu.

“Bu bir komedi. Tamamen tasarlanmış bir şey.” Büyükbaba Dan hoşnutsuz bir şekilde elini televizyona doğru sallıyordu.

AJ ve Duke ise kanepede kıvranıyorlardı. “Bu Zack değil,” diye mırıldandı Duke.

Reese hiçbir şey demedi. Kip, Zack'in Tebow'ın hareketini yapan ilk yarışmacı olduğunu söylerken seyrediyor, bekliyordu. Zack ayağa fırladı ve gülümsedi. Müzik değişti ve Taylor Swift'in “Aşk Hikâyesi” şarkısı çalmaya başladı. Aynı anda kamera, Zack'in havada tuttuğu kırmızı davetiye ile diğer yarışmacıların olduğu odaya girişini gösteriyordu. Herkes bağrışarak, çığlıklar atarak ona doğru koştu. Kip, “Ve böylelikle Elvis'e benzeyen ve rüya gibi şarkı söyleyen kalp hırsızı finale kalmış oldu,” diyerek durumu teyit etmiş oldu. “Doğal olarak... Bazıları, diğerlerinden daha heyecanlıydı.”

Taylor Swift'in şarkısı çalmaya devam ederken kamera bir kez daha değişti. Şimdi ekranda Zack koridorda yürüyordu. Zack'i ve elindeki kırmızı davetiyeği görünce sarışın ponpon

kızın yüzü aydınlandı. Kız Zack'e doğru koşup kollarını boynuna atarken çekim yavaşladı. Kip, "Kim bilir?" diye devam etti. "Bu sezon belki bir *On Beş Dakika* aşk hikâyemiz olur. Sizi gelişmelerden haberdar edeceğiz."

Reklam arası oldu ve Zack'in babası televizyonun sesini kısıtı. İçini çekmesi odanın her yerinden duyuldu. "Reese... Çok üzgünüm. Hiçbirimiz böyle bir şey olacağını bilmiyorduk."

"Sorun değil." Reese, gözlerinde yaşlar birikmesine rağmen gülümsedi. "Muhtemelen Zack böyle sunacaklarını bilmiyordur." Elinden gelen çabayı sarf ediyor ama sesinin titremesine engel olamıyordu. Aslında oradan koşarak uzaklaşmak istiyordu. "Her şey reyting için. Zack öyle söyledi bana."

AJ'in dışında herkes sessizdi. "Ama bu Tebow meselesinden haberi vardı herhalde." Reese'e baktı. "Sana söyledi mi?"

Çok yerinde bir soruydu. Bundan, sırada beklerken ponpon kızlara şarkı söylemesinden ve Kelly Morgan'ın kendisine sarılmasından herhalde haberdardı. Sarışınla sarılmalarını göstereceklerini de biliyor olmalıydı. Öyleyse neden bir şey söylememiştii? Niye onu uyarmamıştı?

"Niye Tanrı'ya şükretmediğini bilmek isterim." Büyük-baba Dan başındaki beysbol şapkasını çıkartıp dizine vurdu. "Ben esas amacının bu olduğunu sanıyordum."

"Belki etmiştir." Zack'in babasının sesi yorgun çıkıyordu. Zack'i savunmaya fazlaca istekli gibi değildi ama hep birlikte ona karşı bir cephe kurmalı mıydılar, ondan da emin değildi. "Göstermek istediklerini göstereceklerdir."

Reese'in telefonu kot şortunun cebindeydi. Titrediğini duydu ve telaşla çıkardı. "Zack arıyor." Parmağını kaldırdı ve odadakiler sustu. "Alo?"

Arka planda sürmekte olan bir parti varmış gibi sesler geliyordu. Bir-iki saniye sonra Zack'in sesini duyabildi: "Reese? Seni çok zor duyuyorum."

"Selam." Reese'in kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki değil Zack'inkini, kendi sesini bile duymakta güçlük çekiyordu.

"Sana açıklamam lazım." Bağırıyordu ama yine de arkadan gelen gürültü sesinin anlaşılmasını âdeta imkânsız kılıyordu: "Onlar... her şeye... Tanrı."

"Ne?"

"Sesin gidiyor." Parmağıyla boşta kalan kulağını tıkadı. Ne söyleyeceğini, yayınlanan bölümle ilgili ne hissettiğini öğrenmek için ölüp bitiyordu.

"... üzgünüm. Birkaç saat sonra... çağım."

"Beni tekrar mı arayacaksın?"

Telefon kapandı.

Herkes Reese'e bakıyordu. "Şey... Bulunduğu yer çok gürültülüydü. Yayına başladıkları için parti verilmiş olmalı."

"Ne dedi?" Zack'in annesi kaygılı bakışlarla yerine oturdu.

"Olanları açıklamakla ilgili bir şeyler. Tanrı dedi, kız dedi. Ama çok gürültülüydü. Ne dediğini pek anlayamadım."

Reklam arası sona erdi. Sıra sarışın ponpon kızdaydı. Daha önce yapılan çekimlerden oluşan bir kolajı göstermeye başladılar. Zack'le birlikte sırada bekliyorlardı, sonra çadırda yapılan seçmelere katılmak üzere stadyumda. "On sekiz yaşındaki ponpon kız Zoey Davis *On Beş Dakika*'da şansını denemek üzere Atlanta'ya geldi." Kip'in sesi yorum yapmaya devam ediyordu. "Mükemmel erkeğini bulacağını düşünmemişti."

Zack ve Zoey'nin konuşurken, gülerken, çadırdaki seçmelere girerken, isimleri okunup içeri alındıklarında birbirlerine

sarılırken yapılan çekimleri kesitler hâlinde gösteriliyordu. Ve bir de Zoey ile yapılan bir röportajdan bir kesit. “Zack harika biri. O olmasa buraya kadar gelemezdim. Ne kadar iyi olduğunun farkında değil.”

“Şimdi,” diye devam etti Kip. “Soru şu: Zoey Davis ne kadar iyi?”

Kamera Zoey’nin jürinin olduğu salona geçişini gösterdi. Bu defa bir yarışmacının görünüşünden etkilenip aptalca davranma sırası Cullen’daydı. “Seni gidi güzel peri kızı seni.” Zoey’ye gülümsedi. “Genç Elvis’le aranızda bir şeyler olduğu geldi kulağıma. Doğru mu bu?” Cullen kıza gülümseyerek bir kaşını havaya kaldırdı. “Yoksa benim hâlâ bir şansım var mı?”

Zoey kıkır kıkır güldü. “Benim bir ilişkim yok.”

Kelly inanmaz gibi bir ifadeyle baktı ve konuyu çarçabuk tekrar yarışmaya getirdi. Birkaç saniye sonra Zoey “Kanatlarımda Ardındaki Rüzgâr” adlı parçayı okumaya başlamıştı. Şarkı güzeldi, kızın sesi de en popüler şarkıcılarinkinden aşağı kalmıyordu. O da turu geçti ve bir reklam arası daha verildi.

“Sorun yok.” Reese gözlerini kırıpıştırarak gözyaşlarını geri yollamaya çalıştı. Kendini bırakmasının yeri değildi. Ayrıca odadaki herkesin ona acıyan gözlerle bakıyor olmasından nefret ediyordu. Bunu açıkça söylemiyorlarsa da yüzlerindeki ifadeden belliydi. Ayağa kalktı, Büyükbaba Dan’e sarıldı. “Zack her şeyi açıklayacaktır. Telefonu çeker çekmez.”

Aslında gerçekte mücadele içindeydi. Zack bir partideydi ve arkadan gelen seslere bakılırsa gayet de iyi zaman geçiriyordu. Bağlantı kötüydü, evet. Ama sonuçta Manhattan’daydı öyle değil mi? Koridora ya da başka bir odaya geçemez miydi? Eğer gerçekten onunla konuşmak istiyorsa dışarıya çıkamaz mıydı?

Büyükbaba Dan yanlarından ayrılmak için izin istedi ama Reese ve diğerleri bölümü sonuna kadar izlediler. Tüm bu süre boyunca telefonu Reese'in elindeydi, arıyor mu diye bakıyor, aramasını bekliyordu. Şov bitmek üzereyken aklına bir şey geldi. Twitter'ı açıp Zack'in hesabını buldu. Gördüğü şey küçük bir çılgılık atmasına neden oldu.

"Ne oldu?" Dara Reese'i takip ediyordu. "Zack mi?"

"Yeni bir Twitter hesabı var. Dün söylemişti bana." Reese donmuş bir şekilde ekrana bakıyordu. "Şimdiden yüz binden fazla takipçisi var."

Babasının kafası karışmıştı. "Bu çok mu demek oluyor?"

"Evet." Dara gözlerini Reese'den ayırmıyordu. İkiisi odadaki diğerlerinden daha fazla olan bitenin farkındaydılar. "Şovdan önce yalnızca birkaç yüz takipçisi vardı."

Ve böylelikle Reese dünyasının ve hayatının değiştiğini hissetti. Ekrana birkaç kez dokunarak insanların Zack'e neler dediklerine baktı. Bir dakika sonra ekranını tekrar Zack'in profiline çevirmişti. Kızlar dur durak bilmiyorlar, mümkün olan her yolla kendilerini sunuyorlardı. Utanmasızca. Zack'in son tweetlerine baktı. Son tweeti şöyle diyordu: *#On Beş Dakika'nın 10. sezonunu nasıl buldunuz? Şu ana kadarki en iyi sezon, değil mi? Güzel @ponponkız harika söyledi! Bizi takip edin! Eğlence yeni başlıyor.*

"Güzel" mi? "Eğlence" mi? Bunlar Zack'in söyleyeceği şeyler değildi. Son tweet Reese için bardağı taşıran damla olmuştu. Twitter'ı kapattı, ayağa kalktı ve derin bir nefes aldı. "Ben gitmeliyim. Ahırları temizlemem lazım."

"Yardım ister misin?" Duke ayağa kalkmıştı. "Benim burada işim bitti."

"Gerek yok." Çocuğa gülümsedi. Duke giderek büyüyor ve

Zack'e çok benziyordu. Hayır, yanlış. Zack'in bir ay önceki hâline benziyordu. Seçmelere katılmadan önceki hâline.

Dara Reese'in yanına gelip ona sarıldı. "Yakında ne olduğunu anlarız. Eminim bir açıklaması vardır."

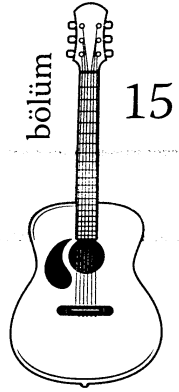
"Evet." Reese tekrar gülümsedi. Gözyaşlarını tutmak için her şeyi yapabiliirdi. "Eğer bir haber alırsam sizi ararım."

"Ben de öyle. Aramak için çok az bir zamanı olabilir."

Gülümsemesi hüznüydü. "Genellikle öyle oluyor."

Reese AJ'e ve ailenin diğer üyelerine sarılıp kendisini ağırladıkları için teşekkür etti. Arabasına doğru ilerlerken yarı yolda fark etti ki şov biteli on dakikadan fazla olmuştu ve Zack hâlâ aramamıştı. Direksiyona geçip arabayı yola sürerken baktı ki başka bir telefon görüşmesini Zack'inkinden daha çok düşünüyordu.

Bir yıllığına Londra'ya davet edildiği telefon görüşmesini.

Zack küplere binmişti. Twitter hesabını ele geçirmişlerdi. Son tweeti kimin gönderdiğini bilmiyordu ama kendisi göndermemişti. Telefonunu arka cebine koydu ve William Gaines'i sezon açılışı partisi için kiralanan parti salonundaki kokteyl kâsesinin yanında buldu.

"Bayım, beni dinleyin." Zack öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. "Birisi benim adıma bir tweet göndermiş. O ben değildim."

Willam duvara yaslanıp gülmeye başladı. "Ne söylemeye çalışıyorsun Zack? Ben mi gönderdim sanıyorsun. İşim olmaz." Başıyla etrafı başka kızla çevrilmiş olan odanın ortasındaki Zoey'yi işaret etti. "Ona sordun mu?"

"Zoey'ye mi?" Kafasını iki yana salladı. "Ama onda benim şifrem..."

İşte o an, anladı. Gaines haklı olabilirdi. Şov başlamadan beş dakika önce Zoey yanına sokulmuştu. Bulundukları oda kameralarla, deri kanepelerle, minderlerle, yastıklarla dolu samimi, rahat bir odaydı. Şov bitmek üzereyken Zack telefonunu kanepelerden birinde yastıkların arasında bulmuştu. Herkesle birlikte rahat bir şekilde otururken cebinden düştüğü sonucuna varmıştı. Ama belki de Zoey...

Gaines Zack'e güldü. "Kız kendini sana fena kaptırmış. Ondan her şey beklenir." Zoey'ye doğru bakarak bir kaşını havaya kaldırdı. "Sen sevsen de, sevmesen de o kararını vermiş."

Zack'in öfkesi iki katına çıktı. Dişlerini gıcırdatarak Zoey'nin yanına gitti. Zack'in yanına geldiğini gören Zoey ona doğru baktı. Zack müziği bastırabilmek için bağırdı. "Konuşabilir miyiz?"

"Tabii!" Kızlara, şanslı gününde olduğunu söyleyen bir bakış attı. Kızlar güldüler ve Zoey Zack'i takip etmeye hazır, hopladı. "Nereye gidiyoruz?"

"Koridora." Kameraları üstünde hissediyordu, onun için yüzünden gülümsemeyi eksik etmedi. Yaptıkları her şey ileri-deki şovlar için yatırımdı. "Acele et, olur mu?"

Zoey Zack'in peşinde kameraların görüş açısından çıktılar. Koridor karanlıktı ve nihayet ikisi yalnız kalmışlardı. Ancak o zaman Zack hayal kırıklığını gösteren ifadesini takındı. "Benim telefonumdan tweet attın mı?"

Zoey'nin oynaşmaya hazır ifadesi gücenmiş bir ifadeye dönüştü. "Birisinin atması gerekiyordu. Bu gece yüz bin takipçinin daha oldu." Sırıttı. "Bu arada, benim de öyle."

Zack, verdiği ilk cevaba takılıp kalmıştı. "Gerçekten yaptın mı bunu? Benmişim gibi tweet mi attın?" Zack kıza bağır-mak istedi. Parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı. "Buna inanamıyorum."

“Kızacağıını düşünmemiştim.” Çenesini öne eğdi, omzunu duvara yaslayarak yenilgiye uğramış gibi durdu. Gözleri buluştu. “Özür dilerim, tamam mı?”

“Zoey, bir daha bunu asla yapma.” Kendini kontrol etmeye çalışarak sesli bir şekilde nefesini bıraktı. “Bu, sana düşmez.”

“Özür dilerim dedim.” Aralarında bir sessizlik oldu. Zoey birkaç kez gözlerini kırptı ve ardından gözleri yaşla doldu. “Hiçbir şey planladığım gibi gitmiyor.”

Zack’in öfkesi çözüldü. “Ne demek istiyorsun?”

“Beni güzel bulmuyorsun, değil mi?”

“Tövbe.” Zack yüzünü kıza dönerek duvara yaslandı. Çok net bir şekilde bu sezonun en güzel kıızıydı. Saat onu geçmişti ve koridor karanlıktı. En uzak duvardaki pencerelerden içeri şehrin ışıkları vuruyordu. Zack savunmasının zayıfladığını hissetti. Zoey’ye şimdiye kadar onu hep küçük görerek, attığı adımlardan rahatsız olarak ve kızla ilgili kanısının doğru olduğunu düşünerek bakmıştı. Ama şimdi ağlaması ve kendi güzelliğini sorgulayan hâle gelmesi Zack’te ilk kez kıza karşılık verme hissini doğurmuştu. Yutkunduydu ve yoldan çıkmamak için dua etti. “Sen... Çok güzelsin Zoey. Bunu biliyorsun.”

“Ama sana güzel gelmiyorum.” Parmaklarıyla gözlerinin altını sildi. “Seni rahatsız ediyorum. Öyle değil mi? Öyle görünüyor.”

“Benim bir kız arkadaşım var.”

“En azından yeni şeylere açık olman gerekir. Yeni insanlara.” Burnunu çekti ve güzel yüzünü kaldırıp Zack’e doğru baktı. “Bana grup seçmelerinin olduğu gece konuşacağımızı söylemiştin. Ama konuşmadık.” Elini Zack’in omzuna koydu. “Neden?”

Kızın parfümünü ve nefesinden gelen hafif bir nane ko-

kusunu duyuyordu. İçeriye, diğerlerinin yanına dönmeleri lazımdı. Burada, bu karanlık koridorda onunla bu kadar yakın, bu kadar duygusal olmak, hele de kendisi birden belirsiz bir girdaba girmişken çok akıldışıydı. Gizlice yutkundu, iradesini toparlamaya çalıştı. “Ben... Hâlâ konuşmak istiyorum.”

“Hiç öyle görünmüyor.”

Zoey için üzüldü. İki haftadan beri hep Zack’in yanında, ona destek olmuştu ve Zack garip bir şekilde bu durumu ancak şimdi kabulleniyordu. Onun cesaretini ve enerjisini sevmişti. Gerçekten sevmişti. Belki de ona karşı kaygı duyması daha fazla bir şey hissetmemek için kendini korumaya almasının bir yoluydu.

Zack derin bir nefes alıp olanı biteni anlamaya çalıştı.

Zoey gözyaşlarına boğulmuştu, öncesinden de çok ağlıyordu. Derken aralarındaki mesafeyi kapattı ve yavaşça kollarını Zack’in boynuna doladı. Yüzünü Zack’in göğsünü dayarken bitmiş, tükenmiş görünüyordu. “Sarıl bana Zack. Lütfen. Yalnızca sarıl.”

Zack’in seçme şansı yoktu. Ona destek olmalıydı. Yapılacak doğru şey buydu. Ama Zoey’ye karşı şefkat gösterme şekli, onun ihtiyaç duyduğu bir ağabeyin yerini alması olarak başlayan şey Zack’in giderek inkâr etmekte zorlandığı bir şey hâlini aldı. Kızın vücudu kendi vücuduna yaslanmış dururken Zack kendini kızın sırtını okşarken buldu. “Tamam Zoey. Ben buradayım. Sıkıntı yok.”

“Sana ihtiyacım var.”

Aklı, *geri çekil... Aranıza mesafe koy*, diye bağıırıyordu. Ama yarışmanın oluşturduğu baskı, kendisini televizyonda görmenin yarattığı garip duygu, Twitter takipçilerinin ani hücumu, her şey bir arada çok fazla gelmişti. Birden kendisinin

neler yaşadığını yalnızca Zoey'nin anlayabileceğini düşündü, aynen onu da bir tek kendisinin anlayabileceği gibi. Kip Barker onları *On Beş Dakika* onuncu sezonun Romeo ve Jülyet'i olarak adlandırmıştı. Ve şu anda tam da öyle gibiydiler.

"Zack." Zoey Zack'in gözlerini görebilecek kadar geriye gitti. "Güzel olduğumu düşünüyor musun?"

"Evet." Ağzı kurumuştı. Ne yapıyordu? "Senin güzel olduğunu herkes biliyor. Benim de gözlerim var, Zoey."

"Ya eğer... Ya eğer biz birbirimiz için yaratılmışsak? Ama çok geç bir araya geldiysek?"

Bu, oluyor olamazdı. Zack'in havaya, Zoey Davis'ten uzak bir yerde nefes almaya ihtiyacı vardı. "Ya biz birbirimizle arkadaş olmak için yaratıldıysak?"

Zoey parmaklarını yavaşça Zack'in kollarından aşağı kaydırды ve vücudunu tekrar vücuduna bastırды. "Beni öpmek istiyorsun," diye fısıldadı. "Biliyorum, istiyorsun."

Zack kafasını iki yana salladı. Bunu istemiyordu. Zoey'den uzaklaşmak ve New York şehrinin göbeğinde kiralanmış bir parti salonunun bu karanlık koridorunda kendini kaybetmeden önce Reese'i aramak istiyordu. Kafasını salladı. "Benim istediğim..." Ancak bu kadar söyleyebildi.

Zoey'nin dudakları Zack'in dudaklarının üzerindeydi ve bu öpüş Zack'in sağduyusunu alıp götürdü. Zack'in kolları kızı sarmalamıştı ve karşılaştıklarından bu yana kaçınmaya çalıştığı bağ kuruluyordu. Ama birkaç saniye sonra Zack kendini toparladı. Kızı kendinden uzaklaştırdı ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Hayır! Yapamam bunu."

"Yaptın." Zoey'yi tanıdığından bu yana ilk kez öfkelenildiğini görüyordu. "Kendine yalan söyleme Zack. Sen de bir şeyler hissettin." Geriye bir adım attı ve bluzunu düzeltti. Zack

karanlıkta bile kızın kollarındaki tüylerin ürpermiş olduğunu görebiliyordu. “Geride bıraktığın kız arkadaşınla ilgili kendine yalan söylediğinde... Bu anı hatırla.”

Bunu söyledikten sonra Zack’i koridorda yalnız bırakarak arkasını dönüp gitti. Zack’in kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Sırtını duvara dayayıp yavaş yavaş yere çöktü. Ne yapmıştı?

Kendisine kızgın bir şekilde ellerini yumruk yapıp gözlerine bastırdı. Evet, kız güzeldi. Ama o, Reese’e âşıktı. Böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verebilmişti? Ve şimdi Reese’i nasıl arayacak ve ona bu geceden nasıl söz edecekti? *Tanrım onun yüzünü kara çıkardım. Senin yüzünü kara çıkardım. Ailemin ve benim başarımı isteyen herkesin yüzünü kara çıkardım. Bundan sonra nasıl ayakta durabilirim?* Ettiği dua garip bir şekilde kendine yabancı geldi ve başka bir şeyi daha fark etti. Bütün gece boyunca hiç Tanrı’yla konuşmamıştı. Şu ana kadar hiç. Bundan sonraki hareketinin ne olacağını düşündü. Belki de salona geri gitmeli, Willam Gaines’i bulmalı ve yarışmadan ayrılmalıydı. Ona şovun resmi olarak bir yarışmacısını daha kaybettiğini söylemeliydi. Kendini kaybetmeye değmezdi.

Tanrım bana yardım et... Ne yapacağımı bilmiyorum.

Damarlarında korku dolaşıyordu. Yarışmanın galibinin belli olmasına daha iki aydan fazla bir zaman vardı. İki haftada başına bunlar geliyorsa sezon bittiğinde kim bilir nasıl birine dönüşmüş olurdu? On dakika boyunca Zack, başı yumruklarına dayalı bir şekilde, yarışmayı bırakacak cesareti kendinde arayarak orada kaldı.

Yavaş yavaş kalbinde bir cevap belirdi.

Yüzüne gözüne bulaştırmıştı, doğru. Ama herkes bir gün gelir, böyle şeyler yapardı. Kendisine o kadar acımasız davranmamalıydı. Zoey’yi öpmüştü ama yalnızca birkaç saniyeligi-

ne. Bir daha olmayacaktı. Bir daha yalnız kaldıklarında ondan özür dileyecek ve sonra da baştan beri yapması gereken şeyi yapacaktı. Ona söz verdiği o konuşmayı yapacaktı. Tanrı'ya ilgili olanı.

Ve bundan sonra Reese ile yüz yüze konuştuğu ilk seferde ne olduğunu anlatacaktı. Bunu bilmeye hakkı vardı. Özür dileyecek ve kendini nasıl anın akışına bıraktığını, arasına nasıl mesafe koymadığını ve bundan da nasıl ders çıkardığını anlatacaktı. Evet, bunu yapacaktı. Böylelikle şovda kalmaya devam edebilirdi. Duygularıyla ilgili daha dikkatli olması gerekecekti. Reese'e ve Büyükbaba Dan'e verdiği söz hâlâ geçerliydi.

Hiçbir sıkıntı olmayacaktı.

CHANDRA OLSON İNSANLARI izleme ve inceleme özelliği ile gurur duyardı. Şöhretin tuzağına düşmüş olsa da hayatın ve aşkın bir öğrencisi olarak kalmıştı hep. Başka insanların kaçırdığı şeyleri görürdü. Onun için de sezonun ilk yayını sona erdiğinde Zack ve Zoey'nin koridora çıktıklarını görmüştü.

Onları görmüştü de Zoey ve Zack'in görmediği başka bir şeyi daha görmüştü. Uzaktan onları takip eden kameramanı.

Zoey yalnız ve öfkeli olarak geri dönünce Chandra aralarında ne geçmiş olabileceğine dair bir fikir sahibi oldu. Kendisi dışarıya çıkmadan önce kameramanın parti salonuna geri gelmesini bekledi. Herkes kendini partinin havasına kaptırmış bir hâldeydi.

Müzik bangır bangır çalıyor, büyük televizyon ekranının önünde dans pistine dönüşmüş alanı neon ışıkları aydınlatıyordu. Herkesin kafası iyiydi. Salon karanlıktı ve hiç de az olmayan sayıdaki yarışmacılar kendilerine flört edinmeye baş-

lamışlardı. Chandra hiçbirisini Zack ve Zoey'yi umursadığı kadar umursamıyordu.

Yapımcılar jüriye bildirmişlerdi bile. Kararlarını vermişlerdi. Romeo ve Jülyet hikâyesini çok tutmuşlardı ve bu yarışmacılar onların istedikleri doğrultuda davranırlarsa sona kalan iki yarışmacı Zack ve Zoey olacaktı. İnkâr edilen aşk hikâyesini ispatlamaya ve Zack'in kasabasında bırakıp unuttuğu kız arkadaşının kalp kırıklığına ilişkin birçok çekim yapmayı planlamışlardı. Geçen hafta bir toplantıda Samuel Meier çok açık bir şekilde ifade etmişti: "Amerika Zack ve Zoey'ye tutulacak. Şimdiye kadarki en iyi final olacak bu."

Herkes kendi âlemindeyken ve kameraman barda bir içki alırken Chandra belli etmeden koridora çıktı. Tahmin ettiği gibi Zack hâlâ oradaydı, sırtına duvara dayanmış, bir dizini kendine çekmiş yerde oturuyordu. Başını ellerinin arasına almıştı. Olan her ne ise Zack'i perişan etmişti.

Chandra sessizce ilerledi ve yanına varınca yüzü Zack'e dönük yere oturup bağdaş kurdu. Zack geldiğini ancak o zaman fark etti. En başta telaşlandı ama sonra yine eski ruh hâline döndü, yumruklarını gözlerine dayadı. Her ne yaşadı ise, hâlâ onunla mücadele etmekteydi.

Sezon başlamadan önce, Zack çadır turunu geçtiğinde karavanında yaşadığı o anı hatırladı. O zaman da burada bulunma nedeninin Zack olup olmadığını merak etmişti. Belki bu adama yakınlık gösterir, durumunu kavramaya çalışırsa ebeveynlerinin ölümünden bu yana hayatında yakalayamadığı anlamı bulabilirdi.

"Selam." Bu durumun Zack'e belki de garip geldiğini düşündü. Jürinin şöhretli üyelerinden biri karanlık bir koridorda karşısında yerde oturuyordu. Hem de şovun henüz başlarında

ve yarışmacılar jüriyle aralarında uçurumlar olduğunu düşünürken. Ama bu, Zack'in yardıma ihtiyacı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Chandra sesini mümkün olduğunca yumuşatmaya çalıştı: "Konuşmak ister misin?"

"Bir şeyim yok." Ellerin yüzünden aşağı indirdi ve koridorun sonundaki kapıya baktı. "Düşünmeye ihtiyacım var."

Chandra gözlerini Zack'in yüzünde gezdirdi, omuzlarındaki kasları gördü. Bu yarışmaya şimdiye kadar katılan yarışmacıların en yakışıklılarından biriydi. Ama ona karşı acıkmaktan başka bir duygu beslemiyordu.

"Pekâlâ." Yavaşça nefes aldı. "Sen konuşmak istemiyorsan da ben istiyorum." Dirseklerini dizlerine dayadı, aralarında yalnızca birkaç santim mesafe kalmıştı. Uzaktaki parti salonundan gürültü ve müzik daha öncekinden daha da fazla geliyordu. "Ne oldu?"

Zack rahatsız bir şekilde başını salladı. "Öpüştük. Ben ve Zoey." Mağlup olmuş bir ifadeyle yüzünü Chandra'dan yere çevirdi. "Çok mu belli ettik?"

"Hayır. İçime doğdu." Sesinde yargılayan bir ifade yoktu.

"Aptalca bir hataydı. Ben... Önüne geçemedim oluverdi."

"Anlıyorum." Chandra arkasına kayıp duvara yaslandı, gözlerini Zack'inkilere dikmişti. "Burada bir arada yaşamak, hiç doğal bir şey değil. Olur böyle şeyler."

Chandra kısa bir an için kendi sırlarını hatırladı. Kendisinin de yarışmacıyken nasıl aynı şeyi yaptığını. O zaman nişanlıydı. Yaşadığı o ilişki, hikâyesinin başka bir kısmıydı, üzerinde artık pek düşünmediği bir kısmı. O sezon yapımcılar onu hep Demetri Johnson adında bir Broadway şarkıcısıyla eşleştiriyorlardı. İpek gibi tenor bir sese sahip esmer tenli ve karizması olan bir dansçıydı aynı zamanda. Haftalar boyunca

paylaştıkları evde işi bir hayli ileri götürmüşlerdi.

Anılarını uzaklaştırdı. “Bana kız arkadaşından söz et.”

“Kız arkadaşım...” Kafasını salladı. “O harika biridir. O...” Sesi alçaldı. “İkimiz bir araya gelip konuşmalıyız.”

“Zack.” Chandra elini kaldırdı. “Bana yalnızca onu anlat.”

“Peki.” Gözleri dolmuştu. “O... O mükemmeldir. Aile yüklerimiz uzun yıllar önce arkadaşmış. Sanki kaderde bizim bir arada olmamız varmış.”

“Hımmmm.” Chandra başını salladı. “Okuyor mu?”

“Hayır. Mezun olduk biz. Atlı terapi eğitimi veriyor.” Parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı, gecenin stresiyle gözleri süzölmüştü. “Onun işi... Yaşamları değiştirmektir.”

“Konuştun mu onunla? Şov yayınlandıktan sonra?”

“Denedim. Ama telefon çekmiyordu.”

“Evet... Bu da işine gelmiş.” Arkasına yaslandı ve uzun bir süre Zack’i inceledi. “Zack, sana bir şey söyleyebilir miyim?”

“Evet efendim.”

“Bana efendim deyip durma. Ben senin yaşındayım. Bana bakıp şöhret olan Chandra Olson’u görme, olur mu? Yapabilir misin bunu?”

Zack biraz şaşırmış görünüyordu. Daha dik oturdu ve başını salladı. “Deneyebilirim.”

“*On Beş Dakika*’dan önce ben başka bir kızdım. Üniversitede okuyordum ve lise aşkımla nişanlıydım. Annem ve babamla gayet yakındım ve tüm hayatım gerçek, hareketli ve mükemmeldi.” Kaşlarını kaldırıp dikkatle Zack’e baktı. “Anlıyor musun bunu?”

Soru Zack’te tam hedefini bulmuştu. Yavaşça başını salladı, nefesini bıraktı. “Sanıyorum.”

“Peki.” Chandra çenesini kaldırdı. Değişiklikleri kendisi-

nin gördüğü berraklıkta Zack'in de görmesini istiyordu. “*On Beş Dakika* seçmelerine katıldığım zaman ne istiyordum? Ne yapmaya çalışıyordum?”

Zack omzunu silkti. “Şarkıcı olmaya.”

“Evet. İnsanların benim iyi şarkı söyleyebildiğimi bilmesini istiyordum.” Gülümsedi ama içi gülümsemedi. “Ama onun yerine ne oldu, biliyor musun? Hızla giden bir trene bindim ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bir gecede, Zack. Bir gecede insanlar benim ismimi öğrendi. Alışverişe gidemez, bir kahve içmek için Starbucks’a uğrayamaz oldum. Twitter hesabım patladı, Facebook hesabım da öyle. Kim arkadaşım, kim beni takipte ayırt edemez oldum.”

Zack'in gözleri açıldı.

“Beni anlıyor musun?”

“Sanıyorum.”

“Bu gece Twitter’da sen ne kadar takipçi kazandın?”

“Yüz bin.” Yanında duran telefonunu alıp cebine koydu. “Tam olarak bakmadım.”

“Ya,” –parmağını Zack’e doğrulttu– “ama onlar bakıyorlar, öyle değil mi? Ve gelecek hafta iki katına çıkacak. Bütün o kızlar senden, senin sesinden ve vücudundan bir parça istiyorlar. Buna hazır mısın Zack Dylan?”

Zack tekrar yere baktı. “Sanırım... Düşünmedim bunu.”

“Sen dinine bağlı birisin değil mi? Tanrına *On Beş Dakika* platformunda nasıl hizmet edeceksin?” Ses tonundan Zack’le alay ettiği sonucu çıkmıyordu ama bayağı yakındı. “Benim kazandığım yıl, aynı senin gibi biri vardı. Her yıl aynı şey oluyor. Ama biliyor musun?” Tekrar yaklaştı, gölgeler içindeki yüzünü görebilsin diye kucagını aşarak eğildi. “Senin Tanrı’nın ışığı bu atmosferde yansımaz. Kime hizmet edeceğini seçmek

durumundasın. Tanrı mı, şöhret mi?" Arkasına çekilip Zack'e baktı. "Zack, gerçekten. Durum tam da böyle."

"Benim gördüğüm bazı insanlar..." Zack'in sesi ikna edici çıkmıyordu. "Böyle şovlarda dikkati Tanrı'ya çekebiliyorlardı."

"Hayır." Cevabı kısa ve netti. "Sen kameraların gösterdiğini görüyorsun. Kameraların arkasında her zaman için bir pazarlık vardır. Her zaman."

"Peki ya..."

"Geçen sene kazananı mı diyorsun? Tamam, peki. Yarışmayı tek parça bitirdi. Ama bitirince ne yaptı? Kendini dini müziğe adadı, değil mi? Folk müzik? Pop rock? Bunlar onu yok ederdi. Bunu yapmayacak kadar iyi biliyordu. Nasıl ayrıldığını hatırlıyorsun değil mi?"

"Hatırlıyorum." Zack gözlerini kıstı.

"Dizlerinin üzerinde. Dizlerinin üzerinde ayrıldı Zack. İlahi söyleyerek. Çünkü bir seçim yapması gerekiyordu. İnancıyla şöhret arasında." Giderek heyecanlandığını hissetti. İsteddiği son şey *On Beş Dakika*'dan birisinin onu arıyor olmasıydı. Bu sohbet onun akıl sağlığı ve maksadı için gerekliydi, onların değil. Kendini daha sessiz olmaya zorladı. "Aileme olanı biliyor musun?"

Zack başını salladı. "Öldürülmüşlerdi. Ama daha fazlasını bilmiyorum."

"Benim şöhretim öldürdü onları." Elini göremediği şeytanlara doğru salladı. "Deli bir tacizci onları izledi ve bir öğleden sonra eve döndüklerinde onları çekip vurdu."

Zack yere baktı. "Üzüldüm."

"Şimdi daha iyi anlıyor musun, Zack?" Sesi yumuşamıştı. "Bu şov, bunun gibi şovlar, insanların kanını emip geri kalanını posa gibi tükürüp atıyor. Onları yaratıyor ve ünlü yapıyorlar."

Yalnızca *kendi* amaçları için.” Tekrar eğildi ve yakınlaştı. “Dinle beni Zack. Bir gecede meşhur olan normal insanlar bir daha geri dönemiyorlar. Hiçbir miktardaki para bunu sağlamıyor.”

Zack’in şimdi dinlediğine dair hiç kuşkusu yoktu. Bakışları daha yoğunlaşmış, daha derin bir hâl almıştı. “Seçmelere katılmadan dönemiyorsun yani. Demek istediğin bu mu?”

“Hem de tam olarak.” Chandra arkasına yaslandı, tükenmişti. “Sana verecek zerre kadar tavsiyem olsa, senin yerine kararları ben verebilsem sana ne derdim, biliyor musun?” Soruyu cevap almak için sormamıştı. Beklemedi de. Koridorun sonundaki kapıyı gösterdi. “Kaç, Zack. Hayatını, ailenin çiftliğini ve o kadar çok sevdiğin kız arkadaşını al ve yaşamana koşmana bağlıymış gibi, tüm hızınla kaç.” Aceleyle nefes aldı ve sesini tekrar alçalttı. “Niye biliyor musun?”

“Niye?”

“Çünkü yaşamın buna bağlı, Zack.” Başparmağınla parti-nin yapıldığı yandaki odayı işaret etti. “Zoey Davis mi? Kamera-ya rol yapan onun gibi kızlar mı? Hayat onlar değil, hayat bu değil. Ve burada kaldığın her gün sahip olduğun her şeyi kaybetmeye bir gün daha yaklaşacaksın. Şöhret bir hapishanedir. Ünlü olmak müebbet hapis cezasıdır. Bunu bilmen lazım.” Ayağa kalktı ve kendisini daha yumuşak olmaya zorladı. “Hepsi bu kadar.”

“Teşekkürler.” Zack de ayağa kalkıp kotunu silkeledi. Uzun bir süre Chandra’ya baktı. Yalnızca baktı. Uyarı çok güçlü ve özel idi. Yalnızca bu akşam olanların ışığında bile Chandra kadar ünlü olmayı hayal edebilmek güçtü. Ama ya haklıysa? Bugün yaptıkları, çelişkiler, sevdiği insanlarla arasına giren mesafe, ya bunların hepsi yalnızca başlangıçsa?

“Senin içeri dönmen lazım. Ben burada kalacağım. Biraz

hava almak için dışarı çıkacağım.” Bir kaşını kaldırdı. “Korumalarım tabii ki. İkisi sokağın girişinde beni bekliyor. Görüyor musun Zack? Geri dönüş yok.”

“Bunları... duyduğum iyi oldu.”

“Peki.” Koridorda yalnız başına oturduğunu gördüğü andan bu yana ilk kez gülümsedi. Zack’in ellerine uzanıp onları kendi ellerinin içine aldı. “Öpüşmeye gelince, kendini yıpratma. Er ya da geç eve dönecek olursan bu hataya değmiş demektir. Hatta hayatım bile kurtarabilir.”

“Hımmm. Belki de.” Zack Chandra’nın ellerini sıktı. “Söylediklerin... benim için çok anlamlıydı.”

“Umarım.” Chandra Zack’in ellerini bıraktı ve kafasıyla partiyi işaret etti. “Dikkatli ol, izliyorlar. Tüm Amerika’nın sana ve Zoey’ye âşık olmasını istiyorlar.”

Zack, anladığından emin olmayarak gözlerini kıstı. “Hakkımızda *konuşmalarını* istiyorlar gibi bir şey mi demek istiyorsun?”

Chandra güldü. Acı bir gülüştü bu. “Tamamıyla. Git şimdi. Seni benimle burada bulmasınlar.”

Zack kendini tekrar kötü hissetti. Ellerini ceplerine sokup başını salladı. Arkasını döndü, koridordan yürüyüp partinin olduğu salona girdi. Chandra o gidene kadar bekledi, sonra da yapacağını söylediği şeyi yaptı. Telefonunda bir düğmeye bastı ve bekledi. Bir adam cevap verdi: “Bayan Olson?”

“Aşağı geliyorum.”

“Peki efendim. Sizi birisi merdivenlerin başında karşılayacak.” Sesi sertti. Chandra Olson’un hayatını korumak ciddi bir işti.

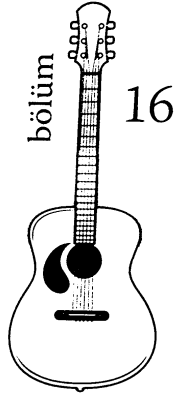
Kendisini gözyaşı dökme evresini geçmiş bir insan olarak tanımlamak Chandra’nın hoşuna gidiyordu. Önemli olan

hemen her şeyi kaybetmişti. Kalbini artık neyle meşgul edecekti? Ama merdivenlere doğru yürürken kendisi dışarı çıkabilsin ve birkaç dakika temiz hava alabilsin diye onu korumak üzere gelen korumasını seyrederken Zack'i düşündü. Zack'i ve Kentucky'de bir yerdeki at çiftliğini ve onu seven bir aileyi. Anne baba, bir erkek, bir de kız kardeş. Onu bekleyen sevdiği kızı düşündü ve bir şeyi fark etti.

Ağlıyordu.

Zack'in tüm kaybedebileceklerine ağlıyordu. *On Beş Dakika* seçmelerinden bir gün önceki kız için ağlıyordu.

Tekrar asla kendisi olamayacak o kız için.

Takip eden haftanın akıllara durgunluk veren temposu ancak, çoğunlukla Escalade ya da Hummer tipi limuzinlerdeyken yakalanan birkaç dakikalık sessiz ana izin veriyordu. Bu anlarda Zack'in düşünebildiği tek şey Chandra Olson'un sözleriydi. Onun hikâyesi ve uyarısı.

Şöhretin hapishane olduğu yolundaki ısrarı.

Zoey ondan biraz uzak duruyordu ama bunun tek nedeni kırılmış olmasıydı. Zack bu kadarını anlıyordu ama yapımcılar için aynı şey söylenemezdi. Her aktivitede, kırmızı halılar üzerinde yapılan her tanıtım ya da fotoğraf çekiminde, her provada ikisini mutlaka aynı gruba koyuyorlardı. Perşembe günü Radio City Konser Salonu'nda bir Disney filmi prömiyerine sıra geldiğinde yapım asistanlarının kırmızı halıda beraber yürümelerini söylemeleri hiçbirini şaşırtmadı. Asistanlardan

biri Zoey'ye "Koluna gir," dedi. "Güzel görünsün."

Zoey talimatlara uydu ama yolda bir yandan gülümserken bir yandan da, "Üzgünüm. Bu benim fikrim değildi," dedi.

"Üzülme. Senin suçun değil." Kameralar binlerce fotoğraf çekerken, dudaklarını hiç kıpırdatmadan konuşuyordu. İstememesine rağmen yakınlığını hissetmek ve tekrar konuşuyor olmak Zack'in hoşuna gitmişti.

Zoey'ye tam anlamıyla iyi davranmış sayılmazdı. Ona kızması için de bir neden yoktu. Düşündüğünde koridorda gerçekleşen o öpüşmenin tek suçlusunun genç kız olmadığı sonucuna vardı. Film gösterisinin yapılacağı yere doğru ilerlerken Zack'in içini suçluluk duygusu kapladı. Zoey'nin her hareketinden ve yorumundan haberdardı ve başka bir şeyi daha fark etti. Geçen bu bir haftada kızı açıklayamadığı bir şekilde özlemişti. Beraber oturdular, film başladı. Filmin yarısında, karanlıktan yararlanarak Zoey'nin elini tuttu. "Sana kızgın değilim," diye fısıldadı. "Üzerimizde o kadar çok baskı var ve her şey o kadar çılginca ki."

Zoey parmaklarını erkeğin parmaklarının arasına yerleştirdi ve birkaç saniye başını omzuna dayadı. "Teşekkür ederim." Sesi ancak Zack'in duyabileceği kadar alçaktı. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Ben... Ben seni öpmeyi planlamamıştım."

"Ben de." Kızın elini hafifçe sıktı ve bıraktı. Arkadaşlıkları gerçektir. Neler yaşıyor olduklarını başka hiç kimse anlayamazdı.

Zack arkasına yaslandı ve o haftayla ilgili hatırlayabildiklerini bir gözden geçirdi. Şovun ilk bölümünün yayınlanmasından bu yana Reese ile konuşmaya çalıştığı her sefer bir gerginlik, bir stres yaşamıştı. Ne söyleyeceğini, arada oluşan boşluğu

nasıl kapatacağını bilmiyordu. Seçme öncesinde kendisiyle yapılan röportajdan Tanrı'yla ilgili sözlerinin nasıl çıkarıldığını ve kendisini Tebow'ın hareketini yapması için nasıl zorladıklarını anlatmıştı. Ve Zoey ile yalnızca arkadaş olduklarını.

Reese'e söylemediği ise bu hafta Zoey'nin uzak durmasının onu nasıl rahatsız ettiği idi. Kızın kolunun koluna değdiğini hissediyordu ve bu sefer kolunu çekmedi. Arkadaşlar yakın olabilirler ve sınırları aşmayabilirlerdi. Bu, öyle durumlardan biriydi.

Gözlerini kırıştırdı ve filme konsantre olmaya çalıştı. Ama hayatı dikkatini dağıtıp duruyordu. Reese Zoey ile ilgili olarak Zack'e inanmıştı ve bu, durumu daha da kötü yapıyordu. Zack kendisini söylediğinin doğru olduğuna ikna etmeye çalıştı. Zoey ile aralarında duygusal bir şey, dolayısıyla Reese'in de üzülmesi gereken bir durum da yoktu. Bu çılgınlık bittiğinde Zack hâlâ Reese'in olacaktı. Onun aşkı yalnızca Reese'in olacaktı. Ama öyleyse, şimdi salonun bu karanlığında Zoey'ye karşı hissettiği neydi?

Derin bir merhametti herhalde. Kesinlikle arkadaşça duygulardı.

Durumla ilgili olarak Reese'e söyledikleri –ve söylemedikleri–dilinde acı bir tat bırakmış, kalbinde ve ruhunda asit etkisi yaratmıştı. Hâlâ, eve döndüğünde her şeyi, hatta öpüşmeyi bile Reese'e açıklayabileceğini düşünüyordu. Ama o konuşmanın yüz yüze yapılması lazımdı. Gözlerinin içine bakmak ve anlaması için yalvarmak istiyordu. Zoey ile arasında bu olanın ne olduğunu ise kendine bile açıklayamıyordu.

Tüm bildiği, hayatın birden hepsi için akıldışı bir hâl almış olmasıydı. Ama özellikle kendisi ve Zoey için. Her ikisinin de seçmelerin ikinci turuna ve ondan sonrasına da geçecekleri

yolunda bir his vardı. Chandra'nın dediği gibi Twitter hesapları tavana vurmuştu. Pazartesi günkü şovdan sonra birisi #ZackveZoey başlığını açmıştı ve birkaç saat içerisinde ilk yirmiye girmişlerdi.

Hayatın ne kadar farklı, ne kadar gerçekdışı bir hâle geldiğini Zoey'den başka kim anlayabilirdi? Yanında sıcaklığını hissetti. Güzeldi ama ona karşı hissettiği tipik bir çekim değildi. O, anlıyordu. Belki de mesele buydu. Reese'in ya da evdeki diğerlerinin anlamaya başlamasının bile mümkün olmadığı bir zamanda, Zoey anlıyordu. Bir bakışta uygulanan baskıyı, programlarındaki değişiklikleri ve mahremiyetlerinin kaybolduğunu anlayabiliyordu. Ve en fazla da kapılarını çalmakta olan şöhret denen devi anlıyordu.

Chandra haklıydı. Zack hâlâ Tanrı'dan söz edebileceği bir yol buluyordu ama Gaines her defasında engel oluyordu. İnsanların görmek istediği başarı ve yıldız kalitesiydi, vaaz dinlemek değil. Zack hem Tanrı yolunda bir şeyler yapmak hem de takımın bir üyesi olmak istiyordu. Bu nedenle birkaç günlüğüne ne inancından ne de ailesinden söz etmişti. Bu kararını da haklı gösterebiliyordu. Hakkında konuşabileceği daha bir sürü konu vardı. Hem Gaines biraz abarttığı konusunda haklı da olabilirdi. Artık daha az değindiği için kimse onun inancını sorgulamıyordu. Takipçi sayısı her zaman olduğundan daha hızlı bir şekilde artıyordu, bu da iyi bir şeydi. Çünkü bir gün artık şovda olmadığına, çok daha fazla insana ulaşıp onlara Tanrı'dan söz edebilirdi.

Film oynamaya devam ediyordu ama Zack bir kelimesini bile takip etmiş değildi. Araba yolculukları dışında ilk kez oturma fırsatı bulmuşlardı. Birkaç dakikadan daha uzun bir süre oturmak ve neler olduğunu düşünmek fırsatı. Bu ka-

ranlıkta kimse suratına mikrofon uzatmıyor ya da fotoğrafını çekmiyordu. Hiçbir yapım asistanı kameralara en güzel gülüşünü, cevabını ya da açısını vermesi için telkinde bulunmuyordu. Zack derin bir nefes alıp verdi ve kendisini rahatlamış hissetti. Aklına tekrar Chandra Olson geldi. Tavsiyesi basitti.

Kaç.

Şovu terk et, evine git ve asla arkana bakma. Zack o gece karanlık koridordayken kadının yüzündeki tutkuyu gözünde canlandırabilmişti. Chandra şöhretten nefret ediyordu, bunun kuşku götürür bir tarafı yoktu. Hayret verici olan ise nasıl hissettiğini kimsenin bilmiyor olmasıydı. Chandra şöhret olma kısmını onurlu ve bir denge içinde yürütüyordu. Kameralara gülümsüyor ve sorulan soruları hassasiyetle cevaplıyordu. İmza veriyor ve gittiği her yere güven içinde korumalarının arasında gidiyordu. Filmlerde misafir sanatçı olarak görünmüş, bir kozmetik firmasının reklam filminde yer almıştı ve onun adının verildiği bir parfüm vardı. Söylediği her şarkı listede başı oluyordu.

Chandra şov dünyasının en iyileri arasındaydı ve buna rağmen şöhretten hem de her bir anından nefret ediyordu.

Zack, Chandra'nın stratejisini anladığını düşündü. Şöhretle başa çıkmak, onun efendisi olmak daha iyiydi. Titredi. Kendi istediği de bu muydu? Chandra'nın kendisiyle yaptığı konuşmadan sonra mümkün olan her an bu soruyu düşünmüştü. Bu hızla giderse şöhrete ulaşması fazla zaman almayacaktı ve durum Chandra'nın anlattığı kadar da kötü görünmüyordu. Çok delice bir şey olduğu kesindi ama çoğu zaman eğleniyordu ve buraya kadar geldikten sonra ayrılamazdı. Bırakıp gitmeyi düşünemezdi. Bir yığın nedeni vardı ve atılana kadar, hastalanmadığı ya da ailesiyle ilgili olarak acil bir durum olmadığı sürece

ayrılmayacağına dair bir kontrat imzalamıştı.

Koltuğunda kıpırdandı. Ailesi. Evet, o da nedenlerden biriydi. Çiftliği kurtarmak, AJ için daha iyi doktorlar bulmak ve Reese'i geçindirmek gibi nedenleri de vardı. Onları yarı yolda bırakamazdı.

Fakat her şey o kadar çabuk oluyordu ki olanların etkisini değerlendirmek, yolun sonuna geldiğinde, şöhret onun için de bir hapisane hâline geldiğinde bugünleri ve çekip gitme şansını arayıp aramayacağını kestirmek mümkün olmuyordu. Chandra'ya da inanıyordu. Bundan söz eden yalnızca o değildi. Bir gece önce yemek yerken Gaines sırtına vurmuş ve "Rakibin olan diğer genç kalp hırsızları her şeyi yüzlerine gözlerine bulaştırıyorlar. Seni gidi şanslı seni!" demişti.

"Ne?" Zack yarışmacı koordinatörüne bakmak için dönmüştü. "Kim?"

"Büyük isimler. Şöhretleri *Titanic* gibi batıyor." Gaines Zack'e bir kez daha vurmuştu. "Senin sıran, evlat. Bekle ve gör. Bu şovun yarattığı en büyük yıldızlardan biri olacaksın."

Zack diğer yarışmacıların Gaines'i duymadığına memnundu. Hemen karşısında oturan Zoey'nin dışındaki diğer yarışmacıların. Gözleri buluştu ve Zoey'nin şu sözleri aklına kazındı: "Hayatlarımızın planlanmış olduğu hissine kapılıyor musun hiç? Beğensek de, beğenmesek de."

Büyük ekranda bir takip sahnesi gösteriliyordu şu anda ve Zoey yaklaştı. "Chandra geçen gece seninle konuştu. Ne konuştuğunuzu sormak istiyordum sana ama bir türlü yalnız kalamadık."

"Evet, konuştu." Uzaklaşmaya çalışmadı. "Şöhretin bir hapisane olduğunu söyledi bana. Bu haftadan sonra ne demek istediğini anlayacağım sanırım."

"Hımmm." Zoey duyduğunu sindirmeye çalıştı ve yavaşça başını salladı. "Seni anlıyorum. Sanki... Sanki bu yarışmadan önce hiç hayatımız olmamış gibi."

Bu düşünce Zack'i ürkütse de Zoey haklıydı. Yaşamlarının normal akışı yok olmuş, aile ve arkadaşlarıyla iletişimleri kopmuştu.

Uzunca bir süre Reese'i düşündü. Konuşabildikleri birkaç dakika içinde nasıl olduğunu sormaktan daha fazlasını yapmamıştı. Cevabı hep aynıydı. "Gayet iyiyim, Zack. Her şey yolunda."

İletişim kuramamaları yine yalnızca Zoey'nin anlayabileceği bir mesafe yaratmıştı. Filmdeki sahne bir hayli gürültülüydü. Zoey'nin yanağına yaklaşarak konuştu: "Ne kadar hoş değil mi?"

"Sessizlik mi? Bayıldım."

Zack ilk iki hafta Zoey'nin nasıl kendisinin peşine takıldığını ve şimdi de nasıl geri durduğunu düşündü. Zack'in Reese konusunda ciddi olduğunu anlamıştı. "Yani, eğlenceli oldu. Ama bu çılgınlık bir yerde durmalı."

"Kesinlikle." Zack'e bir bakış attı. Gözlerindeki pırıltı yerine gelmişti. "Bana hâlâ nasıl dua edileceğini öğreteceksin."

"Kolay. Tanrı ile sanki burada, yanındaymış gibi konuş." Kıza bakarak gülümsedi. "Çünkü yanında."

"Daha fazlası olmalı." Zack'in bakışlarını yakaladı. "Bir ara yalnız kalmalıyız. Kalmalıyız ki sen bana neye inandığını, neden inandığını anlataşın. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Zack suçluluk duygusuna kapıldı. Nasıl olmuştu da şimdiye kadar ona inancından söz etmemişti? Kız kaç kez sormuştu oysa. Tamam, meşgullerdi ama Zoey gibi bir kıza Tanrı'dan söz etmekten daha önemli ne olabilirdi?

Bunu şimdi, film salonunda yapamazdı. Gaines onu o kadar yakından takip ederken. Hem zaten bu işi sessizce yapmalıydı. Anlaşmayı imzalamıştı. Ama mutlaka bir zaman olurdu, değil mi? “Belki bu hafta sonuna doğru.”

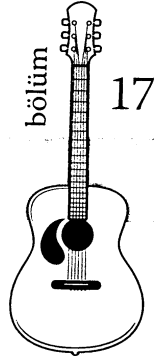
Birden kimse fotoğraflarını çekmiyorken konuşabilmelerinin ne kadar hoşuna gittiğini fark etti. Geceleri prova yapıyorlardı ve ondan sonra da katı bir şekilde sokağa çıkma yasağı uygulanıyordu. *On Beş Dakika*’nın bir katındaki tüm odaları kiraladığı Benjamin Oteli Times Meydan’ndan uzak değildi. Ama yapım asistanları yarışmacıların odalarından çıkmamasını sağlamakta bir hayli başarılıydılar.

“Biliyor musun?” Zoey tekrar Zack’in elini tuttu ama bu defa yalnızca birkaç saniyeliğine. “Tüm hafta boyunca kendimi hiç bu kadar kendim gibi hissetmemiştim.”

“Ben de.” Zack kıza bakıp gülümsedi. “Arkadaşım olduğun için çok mutluyum. Başka kimse beni anlamazdı.”

Bu gerçeğin Zack’i korkutması gerekirdi. Hatta koşarak Gaines’e gitmesi ve ayrılmak için izin istemesi. Ailesiyle ilgili acil bir durum olsun ya da olmasın. Chandra onu uyarmıştı, değil mi? Eski hayatına dönmesi mümkün olmayacaktı. Oysa Zack, bu filmin bir saat daha sürmesini istiyordu. Reese, yaşadıklarının nasıl akıldışı olduğunu bilmiyordu. Onun, sürekli olarak fotoğrafını çekenler ya da hakkında hikâyeler uyduranlarla uğraşması diye bir sorunu yoktu. Bunu yalnızca Zoey anlıyordu. Onun için burada geçirecekleri daha fazla zamanları olsun isterdi. Çünkü burada Zoey’nin yanında, güvende ve acelesi olmadan, rahat bir şekilde otururken geride bıraktıkları bir duyguyu yaşıyordu.

Normal olmanın duygusunu.

Kelly Morgan Greenville'e *On Beş Dakika*'nın özel uçağıyla gitti. Uçakta düşünmek için zamanı olmuştu – hem şov hem de Michael ve Cal hakkında. Babasının o kadar hasta olması hakkında. Ve hepsi tüm ağırlıklarıyla yüreğini ezmişti.

Deri koltuğa yerleşip candan dışarıyı seyre koyuldu. Havaaanına giderken yolda Michael aramış ve bir yığın özür ve mazeret sıralamıştı. Daha önce aramak istemiş ama saat farkı nedeniyle arayamamış. Güney Afrikalı şarkıcıyla geçirdiği birkaç gün kendisi için bir anlam ifade etmiyormuş, medya gerçekleri abartmış ve o kızı bir daha görmeyecekmiş.

Kelly Michael'in sözleri tükenene kadar beklemişti. "Hepsi bu kadar mı?"

"Bebeğim, hadiii. Böyle davranma. Benim tek sevdiğim sensin."

Sözleri birer ok gibiydi ama Kelly'nin kalbi bu okların delemeyeceği kadar sertleşmişti. "Uçağa biniyorum, Michael. Bitti. O kızı ara, belki onun canı konuşmak istiyordur."

"Ciddi misin? Ben seni kıskanç bir insan olarak tanımadım hiç." Sesi ümitsizdi.

"Kıskanç değilim." Çok doğal bir tonda gülmüştü. "Bir süre için bana iyi geldin Michael. Ama bitti, sensiz devam ediyorum."

"Bir hafta bile geçmedi üstünden."

"Hoşça kal." Telefonu kapatırken söylediğinin doğru olduğunu biliyordu. Onların ilişkisi bitmişti. Gözlerine dolan yaşları geri yolladı ve Michael Manning'i aklından çıkarttı. O artık geçmişinin bir parçasıydı –ve orada kalacaktı.

Konuşma kaydını telefonun hafızasından sildi ve gözlerini kapadı. Kapatır kapatmaz da aklına hafta başı yapılan bir sohbet geldi. Cullen ve Chandra ile şöhret enerjisi hakkında yaptıkları bir sohbet. Hangi yarışmacının böyle bir enerjisi vardı, hangilerinin hiçbir zaman olmayacaktı? Bunu konuşmuşlardı. Hepsi Zack Dylan ve Zoey Davis'in böyle bir enerjisi olduğu konusunda hemfikir. Ama sonrasında Chandra, hem Kelly'yi hem de Cullen'ı şaşırtan bir şey söylemişti: "Bu çocuk bütün bu olaydan uzaklaşmalı. Kendisi için neyin iyi olduğunu görebiliyorsa doğru evine, Kentucky'ye gider ve dönüp hiç arkasına bakmaz."

Cullen Chandra'ya büyük bir şaşkınlık içerisinde bakmıştı. "Zack tüm dünyanın kalbini kazanmak üzere. Sen nasıl onun at çiftliğine geri dönmesini dileyebilirsin?"

Kameralar kayıta olmadığı zaman Chandra'nın dili gayet sivri olabiliyordu. Kelly ile Cal hakkında konuştuğu zaman olduğu gibi. Ancak bu defa Chandra'nın tepkisi çok daha yumu-

şak olmuştu. “Sahi mi Cullen? Sen meşhur olmaktan hoşnut musun?”

Adam kendini beğenmiş bir ifadeyle cevap vermişti: “Tabii ki.”

“Hayır, değilsin.” Gözlerini adama dikmişti. “Fotoğrafını çeken insanlar olmadan kapından dışarı adım atamıyorsun.”

“Hadi, lütfen.” Cullen elini başının arkasına koyarak sandalyesinin arkasına yaslanmıştı. “Herkes bizim yerimizde olmak istiyor. Kendi hayatına bak, Chandra.”

Kelly biraz ürkmüştü. Chandra’nın annesi ve babasının başına gelenler düşünülecek olursa Cullen’in bu cevabı pek hassas bir cevap olmamıştı.

Chandra’nın sesi buz gibiydi: “Niye bizim yerimizde olmak istiyorlar, biliyor musun? Çünkü onlar biz *değiller*. Sen ve sen.” Eliyle Kelly’ye işaret etmişti. “Bütün bunlara bağımlı olmuşsunuz ve kendinize mutlu olduğunuzu söylüyorsunuz.” Maşa çekilmiş uzun saçlarını toplamış, “Ama hâlimize bakın. Özel hayatlarımız altüst olmuş durumda. İstedığımızı yapamıyoruz, istediğimizi giyemiyoruz ya da istediğimiz yere gidemiyoruz,” demişti. Sesini tekrar alçaltıp eklemişti: “Evet, dileğim, o çocuğun kendisine Danville’e geri götürecektir bir bilek alması.”

Kelly gözlerini açıp yirmi bin fit aşağıda uzanan yeşil tepelere baktı. Bu pop şarkıcısı haklı mıydı? Şöhret onlara pahalıya mal olmuştu. Chandra’nın ailesinin katledilmesi ve biten bir nişanlılık. Kendisinin Cal ile olan evliliği başarısız olmuş, Cullen’in ise son iki yılda basına yansıdığı kadarıyla en azından dört gönül ilişkisi sonlanmıştı. Adam dramatik bir şekilde tümüyle beyaz kıyafetlere takılıp kalmıştı. O zaman, ünlü olmak Cullen için bir bağımlılık hâline gelmiş sayılmaz mıydı? Ya kendisi için?

Uçak yere indi ve bir araba Kelly'yi karşılamaya geldi. Şimdi şehir dışında yaşayan ailesinin evine yalnızca on dakikalık uzaklıktaydı. Bu gece orada kalacak ve ertesi gün öğleden sonra ayrılacaktı. Bu süre içinde babasıyla uzlaşabileceği bir zemin bulmayı umut ediyordu. Ölüyor olmasını sindirebilmiş değildi. Kanser ona ne yaparsa yapsın, o babasını her zaman dev gibi bir adam olarak hatırlayacaktı.

Şoför babasının yaklaşık kırk yıldır rahiplik yaptığı kilisenin önünden geçti. *Tanrı meselesini açma, baba. Yapma bunu. En azından bu sefer.* Bakışlarını kilisenin aksi yönüne çevirdi. Orada çok fazla geçmiş vardı. Kelly ve Cal. Çarşamba akşamları. Cal'in kamyonetiyle göl kıyısına gitmeler. Dosdoğru önüne baktı. Chandra Olson'un söyledikleri zihnine yapışıp kalmıştı ama Cal'le ilgili tavsiyesine uymaya hiç niyeti yoktu. Şarkıcının geçen hafta kendisine yaptığı sözlü saldırı tamamen sınırları aşmıştı. Bir kere daha Chandra kendisini köşeye sıkıştırıp ilişkiler konusunda bir yığın tavsiyede bulunacak olursa o tavsiyeleri alıp neresine koyacağını söyleyecekti ona. Geçen defa hazırlıksız yakalanmıştı, o kadar.

Bir daha olmayacaktı.

Daha ileriye görmek için gözlerini kısarak baktı. Yol hiç değişmemişti. Kenarlarına solmakta olan sarı çizgiler çizilmiş açık gri bir asfalt. Bir buçuk kilometre aralıklarla iki trafik ışığı sonrasında da dönemeç. Sağa, Bentonville'e döndükten sonra ikiden çok tek şeritli gibi duran beş kilometrelik bir yol daha. Birkaç dakika sonra sola Sandy Creek'e dönüş ve işte orada. Büyüdüğü ev. Çantasından aynasını çıkartıp nasıl göründüğüne baktı.

Bütün bu yolculuk cildi için hiç iyi değildi ama dayanıyordu. Michael ile ayrılması, babasıyla ilgili aldığı haber, Cal'le

buluşması için Rudy'nin sürekli olarak ona baskı yapması. Bütün bunlar yüzünde iz bırakıyordu. Elmacık kemiklerini hafifçe bastırdı. Dışarıdan iyi görüldüğü sürece içini idare edebilirdi. Kasetlerini kafasında çalıp dinledi. Hayat güzeldi. O genç ve başarılıydı. Her şey yoluna girecekti.

Rujunu tazeledi ve aynasını çantasına geri koydu. Son kilometre bitmek bilmedi ama sonunda anne ve babasının evinin çakıl taşlı yolundan geçip ön kapıya vardılar. Kelly diğer jüri üyesi arkadaşlarıyla yaptıkları konuşmayı kafasından atmaya çalışırken şoför de çantalarını ön verandaya taşıdı. Daha kapıya ulaşmadan çocuklarının seslerini duydu.

Kelly birden çöktü. Neydi bu şimdi? Kimse onun çocuklarının burada olacağını söylememişti. Onları iki haftadır, daddıları Cal'in New Jersey'deki evinden birkaç günlüğüne kendi evine getirdiğinden bu yana görmemişti. *On Beş Dakika* sezonu bitene kadar çocukların esas olarak Cal'in yanında kalmasına karar vermişlerdi.

Şimdi kapıyı açıp çocukların kendisine koştuğunu görünce onları ne kadar özlediğini anladı. Nasıl olmuş da iki hafta geçmiş ve onlar bir araya gelememişlerdi?

"Anne! Buradasın!" Kai altı yaşında sarı saçlı, çok güzel mavi gözlü Cal'in minyatürü olan bir çocuktü.

"Buradayım." Kelly çömelip kollarını öne uzattı. Kai tüm gücüyle annesine koştu, güneşten yanmış kollarını annesinin boynuna doladı ve eğer bırakırsa annesi yok olacakmış gibi sarılmaya devam etti.

Kinley dört yaşındaydı. Ağabeyinin ardından, "Anne, anne! Sen ne zamandır yoktun!" diyerek kendisine yol açıp o da sarıldı. Üçü birbirlerine sarılmış olarak uzunca bir süre kaldılar.

Kelly kızının uzun sarı saçlarına “Özür dilerim!” diye fısıldadı. “Anneniz çok meşguldü.”

Kinley geri çekilip eliyle annesinin başını okşadı. “Anneannem diyor ki anneler çocukları için hiçbir zaman çok meşgul olmamalıymış.”

Kelly dudağını ısırды. Annesine daha sonra teşekkür edecekti. “Anneannen haklı. Belki dadınız sizi önümüzdeki hafta bir gün bana getirebilir.”

“Ve gece sizinle kalabiliriz.” Kai elini yanağına koydu, yüzündeki ifade çok derin ve dürüsttü. “Tamam mı, anne? Geceyi sizinle geçirebilir miyiz?”

Kai’in kullandığı kelimelerdeki bir şey ya da onları söyleyiş şekli kalbinde gizli kalmış bir hevesi, bulaşıcı bir memnuniyeti ortaya çıkardı. Eliyle oğlunun sırtını okşadı. “Bu çok iyi olur Kai. Çok sevinirim.”

“Ben de!” Kinley gözlerini kocaman açarak zıpladı. “Parmak boyası yapabiliriz, değil mi anne? Parmak boyası yapabilir miyiz?”

“Yapabiliriz.” Gözleri batmaya başlamıştı ve ne diyeceğini, ne düşüneceğini, ne hissedeceğini bilemiyordu. Üzüntüsü sel suları gibi içini kaplıyordu. Kinley bir yaşına gelene kadar uyanık olduğu her anı birlikte geçirdiği yüzler bunlardı. Cal ve çocuklardan çok aynadaki görüntüsüne ve menajerine cevap vermeye başladığı yıla kadar. Kai ve Kinley şu an hissettiği hiçbir şeyi anlayamazlardı, onun için orada dizlerinin üzerinde onlara sarılmaya devam etti, söyleyebileceği tek şeyi alçak sesle söyleyerek: “Her ikinizi de seviyorum. Seviyorum.”

Gözünün ucuna bir şey ilişti ve yukarı doğru baktığında annesinin koridorda durarak onları seyrettiğini gördü. Önce Kai’yi sonra da Kinley’yi yanaklarından öptü. “İki gün burada-

yım. Büyükbabanız için kurabiye pişiririz, olur mu?”

“Evet!” Koro hâlinde çıkan sesleri evin içinde yankılandı. Bu ses Kelly’nin hatırladığından da daha güzeldi.

Ayağa kalkınca Kai beline sarıldı. Gözlerini annesininkilere doğru kaldırdı. “Biz dışarıdayız, tamam mı? Kale yapıyoruz.”

“Harika. Birazdan ben de gelir bakarım.” Eliyle başını okşadı ve gülümsedi. “Her gördüğümde daha da yakışıklı oluyorsun.”

Çocuk gülümsedi. Sonra Kinley’nin elini tuttu ve ikisi birlikte arka bahçeye koştular. Yeteri kadar uzaklaştıklarında Kelly annesine baktı. “Anneler hiçbir zaman çok meşgul olmaları mıymış?”

Annesi hafifçe omzunu silkti, yüzünde affedici olmayan bir ifade vardı. “Olmamalılar.”

“Teşekkür ederim.” Kelly çantalarını içeriye alırken annesine baktı. “Seni de görmek güzel.”

“Kelly.” Annesinin yüzü değişti. Gözlerindeki öfke ve umursamazlığın yerini ümitsiz bir acı doldurdu. “Ben böyle olmasını istemiyorum. Sen... Sen o kadar değiştin ki.” Omzunun üzerinden bahçeye bir göz attıktan sonra tekrar Kelly’ye baktı. “Bazen bizleri hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum. Beni, babanı... Ve Cal’i.” Sesi alçaldı. “Hatta çocuklarını bile.”

Kelly’nin böğrüne âdeta bir bıçak saplandı. “Peki. İsteddiğini düşünebilirsin.” Annesinin yanından geçip mutfağa giderken içini çekti. Kendine bir bardak su doldurdu. Pencereden birkaç büyük ağacın arasında birbirlerini kovalayan Kai ve Kinley’yi görebiliyordu. Sudan birkaç büyük yudum aldıktan sonra annesine döndü. “Çok yoğun bir hayatım var. Elimden başka bir şey gelmiyor.”

Annesi makyajının, saçının, marka elbiselerinin altındaki eski Kelly'yi sanki görebilirmiş gibi gözlerini dikmiş bakıyordu. En azından o duyguyu uyandırıyordu. Aralarındaki mesafeyi kapatıp annesine sarılmayı düşündü ama zamanlama doğru değildi. "Babam nerede?"

"Odasında. O... çok zayıfladı." Annesinin gözleri yaşardı. "Çok. Geldiğine sevinecek."

"En azından bir kişi sevinmiş olacak demek ki." Kelly elindeki bardağı tezgâhın üzerine koydu ve koridordan babasının odasına doğru ilerledi. Kalp atışları garip bir ritimle atıyordu ve korkmaya başlamıştı. Babasını hep güçlü, hayat dolu ve kocaman görmeye alışmıştı. Ona karşı gelen ne ya da kim olursa olsun baş edebilirdi. Başka türlüşünü bilmiyordu. Kapıyı açtı ve anında bir şeyi bariz bir şekilde gördü.

O günler geride kalmıştı.

"Baba?" Yatağın babasının yattığı sol tarafına doğru sessizce yürüdü. Bu adamın babası olduğunu bilmesine onu tanımayabilirdi. Hiç yoksa bedeninin yarısı kadar zayıflamıştı. Genel yapısı da daha ufak duruyordu. Sanki kanserle savaş o muhteşem boyunun da kılmasına neden olmuştu.

Yatağın kenarına oturup elini babasının kemikli omzuna koydu. "Baba... Benim, Kelly."

"Hım." Adamın gözkapaklarındaki kaslar kıpırdadı ve birkaç saniye sonra –büyük bir mücadeleye– gözlerini kısık bir şekilde açarak baktı. "Kelly! Buradasın!"

Niye herkes bu kadar şaşırıyordu? Ailesi onu gerçekten böyle mi görüyordu? Onları ziyaret edemeyecek ya da telefon açamayacak ya da onlarla ilgilenemeyecek kadar meşgul mü? Bu ihtimalle şimdi savaşmak istemiyordu. Henüz değil. Gülümsemeye çalıştı. "Eğer bana söyleseydin daha önce gelir-

dim." Parmaklarıyla yanağına dokundu. "Hâlâ o kadar inatçı-sın ki baba."

"Önce bu hastalığı yeneyim istedim." Ağzının kenarları yukarı doğru biraz hareket etti. "Sen beni böyle... böyle görmeyesin diye."

"Aman baba." Eğildi ve yanağından öptü. Teni sıcak ve kuydu. Gözlerini açık tutmak için gayret edişini seyretti. Elini tekrar omzuna koydu. "Baba, acı veriyor mu?"

"Pek değil." Kanserin vücudunda yol açtığı tahribata rağmen gözlerindeki pırıltı aynı kalmıştı. "Seni özlemek kadar değil."

İşte, buyurun. Onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığını hatırlatan bir ifade daha. "Baba, lütfen..."

"Biliyorum... geçmişle ilgili... konuşmak istemiyorsun." Gücünü toparlamaya çalıştı, enerjisinin kalmadığı belli oluyordu. "Ama mesele şu ki... çok zamanımız kalmadı kızım. Sana gerçeği söylemeliyim."

"Gerçeği mi?" Kafası karışmıştı. Kelly'nin hayatından mı söz ediyordu, yoksa kendi hastalığından mı? Durum düşündüğünden daha mı kötüydü?

"Bir zamanlar... senin için önemli olan... her şeyden... herkesten uzaklaştın." Sesi şefkat doluydu. Tükenen vücuduna rağmen birden hâlâ hatırladığı babası gibi göründü. Onu dizine oturtmaya hazır, her zamanki gibi kibar, her zamanki gibi merhametli.

"Benim hayatım... benim seçimim, baba. Bunu sana daha önce söyledim." Onunla şimdi kavgaya girişecek değildi ama tutumunu da değiştirmeyecekti. "Eskiden inandığım şeylere artık inanmıyorum."

"Anlıyorum." Kolunu yataktan çıkarabilmek için mücade-

le etti ve yavaşça Kelly'nin boшта kalan elini tuttu. "Ama Tanrı... sana hâlâ inanıyor, Kelly. O... seni seviyor."

Bunu bekliyordu. *Sabırlı ol. Uzun süre beraber olmaya-*
caksınız, diye kendine hatırlattı. "Çocuklarla, seninle ve an-
nemle daha fazla zaman geçirmeliyim, bunu biliyorum."

"Güzel." Gülümsedi. Yeni ulaştığı bu huzur sanki gözle-
rinin etrafındaki çizgileri azalttı. Kelly'nin elini sıkı. "Bu bir
başlangıç." Gözlerini kısarak kızının ruhunu, kızının eski hâli-
nin hâlâ yaşadığına inandığı yeri görerek baktı. "Cal'le konu-
şun mu?"

"Baba..." Derin ve güçlü bir nefes verdi. Konuşabilecekleri
başka bir şey yok muydu? "Cal başka biriyle birlikte."

"Hayır." Babasının ses tonu ciddileşti. "Bu doğru değil.
Birkaç... hafta önce... uzun uzun konuştuk. O... hâlâ... seni
seviyor Kelly. Ne gerekiyorsa... yapmaya hazır."

Kelly'nin hava almaya, bu andan kaçmaya, ölmek üzere
olan babasından ve onun Cal'le tekrar birlikte olması için ısrar
etmesinden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

"Ben hâlâ ikinizi... her çarşamba akşamı... o gençlik gru-
buyla birlikte... yan yana otururken görüyorum." Başparmağı-
nı kızının elinin üzerinde dolaştırdı. "Sizi... Tanrı bir araya ge-
tirdi. O adamla bir aile kurdun sen." Kafasını salladı. Bu çaba
onu çok yormuştu. "Lütfen... lütfen her şeyi silip atma."

Bu konuşma Kelly'nin içini düğüm düğüm yaptı. Evliliğe
eskiden inandığı gibi inanmıyordu, Tanrı'ya eskiden inandığı
gibi inanmıyordu. Bu inanç temeli olmaksızın da Cal'le bir-
likte olmak, onu aramak için bir neden göremiyordu. Ayrıca
inancı, evlilikle ilgili duyguları, Hollywood'daki mücadelenin
içinde kalma kararı, bunlardan hiçbirisi burada, babasının ölüm
döşğinde çözümlenebilecek şeyler değildi.

“Babacığım.” Babasına gülümsedi ve yanaklarını okşadı. “Başka şeyden konuşalım. Hastalığınla ilgili başka bir doktorun daha görüşünü almak istiyorum. Belki bir yerlerde birileri, buna bir çare bulmuştur.” Başını babasına doğru eğdi ve ikisinin böyle konuştukları binlerce anı hatırladı. Her konuşmaları tartışmaya dönüşmeden önceki anları. “Ben seni burada istiyorum. Canlı ve iyi olarak.”

Gözlerindeki hüzne rağmen adam gülümsedi. “Hiç daha canlı olmamıştım. Havari Pavlus ‘Yaşamak Tanrı’dır, ölmekse kazanmak,’ demiş. Yani her durumda ben yaşayacağım.”

Kelly hayranlıkla başını salladı. “Evet.” İnancı hâlâ tamdı. Hem de onu öldürmesi muhtemel kansere rağmen. Hayatı boyunca bu evde yaşamış, kilisede hizmet etmiş ve Kelly’nin annesiyle evli kalmış ve bir an için bile Tanrı’dan şüphe etmemişti.

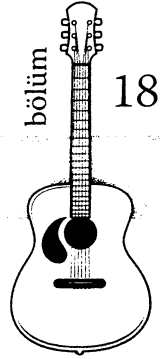
Babasının üzerine tekrar yorgunluk çökmüştü. Gözleri birkaç dakika kapalı kaldı, sonra açıldı. “Teşekkür ederim... geldiğin için.”

“Seni iyileştireceğiz baba. İyileştireceğiz.” Gözleri yine batmaya başlamıştı. Konuşmalarının odaklanmasını istediği nokta buydu. İyileşme umudu. “Sen şimdi biraz uyu.”

Yanağına bir öpücük daha kondurduktan sonra yavaşça odadan çıktı. Annesinin mutfaktan sesi geliyordu. O nedenle başka bir yoldan bahçeye çıktı. Kapıyı açıp bahçeye çıkar çıkmaz Kai ve Kinley’nin kahkahalarıyla karşılaştı. Derin bir nefes aldı ve kendini biraz rahatlamış hissetti. İhtiyaç duyduğu yer burasıydı. Dışarısı. Havanın temiz olduğu, çocuklar gibi gülebileceği ve kendi çocuklarıyla oynayabileceği yer. İnancı, şöhreti ve ailesiyle ilgili soruların karabasan gibi üzerine çökmediği yer. Ama yine de Kai ve Kinley’ye doğru koşarken gerçeği tamamen uzaklaştıramamıştı.

Eve girdiğinde tekrar o sorularla karşılaşacaktı. Ve önündeki günlerden birinde kendisini çok açık bir şekilde ifade etmesi gerekecekti. Tekrar inanç sahibi bir insan olmayacaktı ve kesinlikle de Cal ile barışmayacaktı.

Bunlar babasının son arzusu olsa bile.

Chandra Olson sezonu tamamlayabileceğinden emin değildi.

Baktığı her yerde dağılan, baskılara teslim olan ve oldukları insanlardan farklı insanlar hâline gelen yarışmacıları görüyordu. Zack Dylan bile. Bazen jüri masasındaki mikrofonu almak ve hepsine birden haykırmak istiyordu. Ne olduğunu göremiyorlar mıydı? Yapımcılar tarafından kullanıldıklarını ve onların yarattığı, nihai amacın reyting ve kâr olduğu bir şovun ürünü hâline geldiklerini?

Cumartesi öğle saatleriydi, grup seçmelerinin ikinci turundaydılar ve yarışmacıların yarısı performanslarını sergilemişti. Ertesi gün, şarkıcıların yarısı evlerine gönderileceklerdi. Chandra onlar için seviniyordu.

“Ne o, gemilerin mi battı?” Makyöz parlayan alnına pudra

sürerken Cullen Chandra'ya eleştirel bir ifadeyle baktı. "Bütün gün kameraya iki laf etmedin."

"Gemim filan batmadı." Chandra, yarışacak olan yarışmacıların masadaki listesine bakıyordu. Zack ve Zoey de listedeydiler. Sahne arkasına açılan kapıdan içeri bir göz attı. Kelly dışarıda bir yerde, önemli olduğu anlaşılan bir telefon görüşmesi yapıyordu. Dolayısıyla masada şimdilik yalnızca Chandra ve Cullen oturuyordu.

"Bak Chandra. Sen burada mutlu değilsin. Hepimiz bunu görebiliyoruz."

"Ben iyiyim." Çenesini yukarı doğru kaldırdı. Ne hisse derse hissetsin sürdürmek durumunda olduğu bir ünü vardı. Madem ünlüydü, ününü onurla sürdürmeliydi. Yapımcılara ve paparazzilere adını lekelemeleri için fırsat vermemeliydi.

"Geçen haftadan beri pek konuşmadın. Hani Zack Dylan'ı evine, atlarına göndermek istemiştin ya."

Bakışlarını Cullen'a dikti. "Zack'in ait olduğu yer, orası."

"Yanılıyorsun." Makyajı yapan daha kolay yapabilsin diye Cullen yüzünün açısını değiştirdi. Yüzünü sahneye çevirdi. "Zack Dylan'ın ait olduğu yer sahne. Hem de tüm hayatı boyunca."

"Bundan daha kötü bir şey düşünemiyorum." Chandra koltuğunu çevirip salonu gözden geçirdi. Zack ve Zoey arka tarafta yan yana oturmuşlar, kafalarını birbirlerine doğru eğmiş ve bir şeye kahkahayla gülüyorlardı. *Dikkatli ol Zack... Kaybedecek o kadar çok şeyin var ki.* Dün gece yapımcıların hazırladığı kısa bir Zack ve Zoey filmi seyretmişlerdi. Şovun canlı olarak yayınlanmaya başladığı hafta gösterilecekti.

William Gaines, jüri üyelerine "Eğer o bölüme kadar ikisi de kalırsa yayınlayacağız," demişti.

Chandra bu ifadeyi hatırlayınca yine sıkıntıyla gözlerini yukarı dikti. Sanki *On Beş Dakika*'nın Barbie'siyle Ken'ini elemeye kimse cesaret edebilirmiş gibi. Bölümün adı "Romeo ve Jülyet" idi. İlgi çekici bir hikâye olmuştu, yapım kusursuzdu. Herkesin dediğine bakılırsa *On Beş Dakika*lık şöhret macerasında aşkı bulmuşa benziyorlardı. Bölümün en dramatik anı o gece kordordaki öpüşmeleri olmuştu. Yapımcılar bu sahneyi, tam Zack'in ciddi bir ilişkisi olduğunu açıklamasının arkasına koymuşlardı.

"Ne kadar negatifsin Chandra." Cullen'in makyözü gitmişti. Gelip Chandra'nın yanındaki koltuğa oturdu ve koltuğu, verilen arada yarışmacıların birbirleriyle ne yaptığını kendisi de görebilsin diye çevirdi. "Seni sen yapan, bu şov." Kaşlarını kaldırdı. "Biraz daha kadirşinas olabilirsiniz." Gözleriyle odayı taradı. "Bir tanesi yarışmanın galibi olacak. Ve o an geldiğinde sen de kutlamaların bir parçası olacaksın."

Chandra kendi tavrını şöyle bir gözden geçirdi. Cullen'in haklı olduğu bir nokta vardı. *On Beş Dakika* gibi bir şovla birlikte yarışmacıların aniden kazandıkları şöhret konusundaki görüşlerini hiçbir şey değiştiremezdi. Ama bu görevi kabul etmesinin nedenini unutmamalıydı. Şöhretin yararlarına inanması değildi neden, hayır. Bir zamanlar nasıl birisi olduğunu hatırlayabilsin ve bu arada birkaç yarışmacıyı uyurabilsin diye buradaydı. Hatta bu kadar da değil. Onları yalnızca, şov yayınlanıp da kamuoyunun bildikleri insanlar hâline geldiklerinde kendilerini bekleyen tehlike ve gizli tuzaklara karşı değil, öncelikle böyle bir hayatı arzu ettikleri için uyurabilsin diye buradaydı.

Zack'e tekrar bir baktı. Keşke kendisine inanmasını sağlayabilseydi. Onun farklı olduğunu düşünmüş, kendi hikâyesini anlayacağını ve yaklaşmakta olan şöhretin basamaklarında daha dikkatli olacağını ummuştu. Ama belki yanılıyordu. Bel-

ki de diğeri yarışmacılardan bir farkı yoktu.

Kendisinden de.

Chandra içine çekti ve yavaşça sandalyesini masaya döndürdü. Bir sonraki grup iki dakikaya kadar sahneye çıkacaktı. Kelly yerine geçti ve bir dakika sonra Cullen da geldi. Chandra Kelly'ye bir anlığına baktı ve sanki yüzünde bir pişmanlık ifadesi gördü. Kelly'ye çok sert davranmıştı. Haklıydı ama sert davranmıştı. Chandra Kelly'ye doğru eğilerek sordu: "Her şey yolunda mı?"

Kelly'nin kaşları hafifçe yukarı kalktı. "Ne oluyor? Yoksa senin bir kalbin mi var?"

"Evet, var." Chandra jüri üyesi arkadaşıyla yüz yüze geldi. "Özür dilerim. O gün için." Bakışlarını indirip ojeli tırnaklarına, parlak kot pantolonuna ve yüksek topuklu ayakkabılarına baktı. Sonra tekrar Kelly'nin gözlerine. Belki korunma duvarlarını biraz alçaltmanın zamanıydı. "Bazen... ben paniğe kapılıyorum."

Kelly şaşkınlıkla sordu: "Panik mi?"

"Evet." Chandra duraladı. "Chandra Olson olmak bana o kadar çok şeye mal oldu ki. Şimdi seni görüyorum ve Kelly, bebeğim, eğer evliliğini kurtarabileceksen kurtar onu, demek istiyorum. Bütün bunların," —elleriyle masayı, yarışmacıları ve Carnegie Tiyatro Salonu'nun büyük ve süslü duvarlarını işaret ederek— "senden bir şey bile alıp götürmesine izin verme demek istedim."

Kelly uzun bir süre Chandra'nın yüzüne baktı. Sanki samimi davrandığından emin olmak istiyordu. Sonunda başını salladı. "Teşekkür ederim. Ama insan bazı şeylerden isteyerek vazgeçer." Gülümsedi, yapma bir gülümseme gibiydi. "Kimse evliliğimi benden almıyor. O, zaten çok önce bitmişti."

Chandra yavaşça başını salladı. Kelly hâlâ anlamıyordu. Belki sezon bitmeden anlardı. "Peki. Şey... o günle ilgili *gerçekten* üzgünüm."

"Hepimiz çok baskı altındayız." Bu defa Kelly'nin gülümsemesi gerçek gibiydi. "Hele bir de senin geçmişin ve tüm olanlar göz önüne alındığında."

Bir ses "Altmış saniye!" diye bağırdı. "Herkes yerlerine."

Bir asistan koşup Chandra'nın saçlarını düzeltti. Chandra *işte başlıyoruz*, diye düşündü.

Sıra Zack'in grubundaydı.

ZACK HARİKA BİR performans sergiliyordu.

Chandra Zack Dylan'ı bekleyen değişimleri, kaçınılması mümkün olmayan gönül kırıklıklarını ve vereceği ödünleri bilmesine rağmen performansını keyifle izlemekten kendini alamadı. O kadar iyiydi. Zoey de öyle. Geri kalan yarışmacıların en iyileriydiler.

Şarkı boyunca Zack ve Zoey sahneye o kadar hâkimlerdi ki başkalarını seyretmek mümkün olmuyordu. Bir Lady Antebellum baladı söylüyorlardı ve Zack ve Zoey'nin yeteneği ile grubun diğerlerinin yeteneği arasındaki fark ortaya çıkıyordu. Şarkı bitince bu defa Cullen ayağa fırladı. Diğer yarışmacıların alkış seslerini bastırabilmek için olanca gücüyle bağırdı: "Zack Dylan! Bravo sana, delikanlı! Muhteşem söylüyorsun!"

"Teşekkür ederim!" Zack, nefessiz kalmıştı. Kolunu gevşek bir şekilde Zoey'nin omuzlarına koymuştu. Grubun diğerleri de yakında duruyordu. Hepsinin gözleri parlıyordu.

Cullen hâlâ ayakta, Zack'e hayranlığını coşkuyla dile getirip duruyordu. "Hey Amerika, şu Zack Dylan'a bir bakın, olmaz mı?" Kollarını seyirci bölümünde oturan diğer yarış-

macılara doğru uzattı ve bir dalga alkış ve ıslık daha geldi. Dindiğinde Cullen Zack'e döndü. "Hiç içinden bu an için yaratılmış olduğuna dair bir his geçiyor mu?"

Zack güldü, alçak gönüllülüğü albenisini artıran faktörlerden biriydi. "Bu söylediğinizi bilmiyorum." Zoey ve diğerlerine bakıp gülümsedi ve tekrar Cullen'a döndü. "Şarkı söyleyebilmek... bahsedilen bir yetenektir. Bunun için övülmesi gereken ben değilim."

Chandra'nın kalbi âdeta durdu. Normalde Zack'in Tanrı'ya şükredeceği yer burasıydı. Bu noktada dua etmekten, Tanrı'dan ve inançtan söz ederdi. Ama bugün yapmamıştı. Başka kimse fark etmediyse de Chandra bu değişimi fark etmişti.

Cullen'ın coşkusu devam ediyordu. "Bugün Zack nedeniyle bütün grup daha iyiyiydi. Zack ve Zoey'den ötürü." Zoey'ye döndü. "Şarkı söylemeyi çok seviyorsun, değil mi?"

"Evet, çok seviyorum." Bir gün önce Central Park'ta katıldıkları bir gösteri nedeniyle yanakları güneşten yanmıştı. "Tüm hayatım boyunca yapmak istediğim buydu."

Cullen Kelly'ye baktı. "Şarkı söylemenin sevdiği tek şey olduğuna inanmıyorum."

Konuşma Zack ve Zoey'ye dönmeden Chandra araya girdi: "Cullen'a katılıyorum." Gözlerini Cullen'a dikerek baktı. Onu hizaya sokmak ister gibi bir hâli vardı. "Buradaki konu şarkı söylemeleriydi, birbirlerine karşı ne hissettikleri değil." Chandra ellerini Zack'e doğru uzatarak alkışladı. "Bu sezon gördüğümüz en iyi performanslardan biri olduğu su götürmez bir gerçek."

"Belki de *en iyisi*." Kelly de alkışladı. Zack'e gülümsedi. "Hâlâ sana fena hâlde vurulmuş durumdayım ama ondan da

önemlisi ne biliyor musun? Cullen haklı. Muhteşem şarkı söylüyorsun.” Kelly Chandra’ya, sonra da Cullen’a baktı. “Şimdi bir tahminde bulunacağım. Eğer birisi ani bir çıkış yapmazsa şu anda *On Beş Dakika*’nın galibine bakıyorsunuz.”

Cullen kıkırdadı. “Kendini topla, Kelly. Oradaki Jülyet’i unutuyorsun.” Zoey’ye göz kırptı. “Güzellik, eğer bu şovda Zack’i zorlayabilecek bir kişi varsa o da sensin.”

“Teşekkür ederim.” Zoey gruptaki diğerlerine gülümsedi. “Bu şarkıyı hepimiz sevdik.”

“Bu arada, romantik ilişkiniz nasıl gidiyor?” Cullen önündeki bir tomar kâğıdı düzenlerken Zack’e bakarak bir kaşını kaldırdı. “Duyduğuma göre Twitter’da başlık olmuşsunuz.”

Chandra rahatsızlığı artarak izliyordu. Cullen niye bu çocuğu rahat bırakmıyordu ki? *Sıkı dur, Zack... Teslim olma.*

“Durumumuzda bir değişiklik yok.” Zack uzanıp Zoey’nin elini tuttu. “Biz iyi arkadaşız.”

“Evet, yalnızca arkadaş.” Zoey önce Zack’e, sonra da jüri üyelerine gülümsedi. “Nasıl görünürse görünsün.”

Cullen’ın gülüşü müstehzi bir ifade aldı. “Romeo ile Jülyet de insanlara böyle demişlerdi.” Kelly’ye baktı. “Peki ya Zoey Davis?”

“Çok çekici bir kız tabii ki.” Kelly dikkatini Zoey’ye yönlendirdi. “Zaman zaman sesin notanın altında kaldı ama yine de bence ilk ondasın.”

“Teşekkür ederim.” Muhtemelen sinir ve utanmanın karmaşasıyla Zoey’nin yüzü kızardı.

“Göreceğiz bakalım.” Cullen önündeki yarışmacı listelerini eline aldı ve düzelitti. “Amerika ikinize bayılacak.”

Zack mikrofona eğildi. “Hissettiğimiz şu,” Zoey’ye baktı. “Burada olmaktan yalnızca mutluyuz. Bütün grup böyle hissediyoruz.”

Chandra inanmadığını ifade etmek istedi. Yarışmacılar bu lafı ne kadar tekrar ederlerse etsinler, kimse burada olmaktan ötürü yalnızca mutlu değildi. Arkasına yaslandı, yüzündeki gülümseme kayboldu. Zack ve Zoey doğrudan tuzağa düşüyorlardı. İsteseler de istemeseler de sezon sonunda bir “çift” olacaklardı. Ünlü insanlar için gerçek, gerçek değildi. Gerçek yapımcıların yayınlamaya karar verdiği bölümler, magazinlerde yer alan hikâyeler ve fotoğraflardı. Gerçek insanların inanmayı seçtiği şeylerdi.

Jüri üyeleri diğer yarışmacılarla ilgili standart yorumlarını yaptılar. Zack ve Zoey ile karşılaştırılacak durumda olmadıklarını, eğer *On Beş Dakika*’nın sonuna kadar yarışmak istiyorlarsa diksiyonları, stilleri ve görünümleri üzerinde çalışmalarını gerektiğini söylediler. Cesareti en çok kırılan grup sahneyi terk etti. Yürürlerken Zack’in kolu hâlâ Zoey’nin omzundaydı ve kamera her adımlarını takip ediyordu.

Daha sonra Zack’in grubu hiç sürpriz olmayan bir şekilde sahneye geri çağrıldı ve grubun üç üyesi evlerine gönderildi. Yalnızca Zack ve Zoey kaldılar. Ayrılan yarışmacılara sarılıp vedalaştılar ve yalnızca ikisi kaldığında Zack kollarını Zoey’ye açtı ve kızı kollarında döndürdü. Çok güzel bir kutlama görüntüsü vermişlerdi.

Chandra onu hiç uyarmamış gibi.

REESE GÖZLERİNİ TWITTER’DAN ayıramıyordu.

Kendisiyle konuşmadan önce Zack’in turu geçtiğini böylelikle öğrendi. Zack’in ve de Zoey’nin. Zack tweeti sonucu öğrendikten birkaç dakika sonra göndermiş olmalıydı.

On Beş Dakika, *American Idol* ya da diğer şarkı yarışmaları gibi değildi. O yarışmalarda kimin tur geçtiği bir sır gibi saklanırdı. Bunda ise kitlelerin sosyal medyaya akın edip son

yirmiye kimin kaldığım daha yarışma televizyonda yayınlanmadan önce öğrenmesine yapımcıların bir itirazı yoktu. Nâsılsa şovu Twitter ya da Facebook'ta izlemeyen ve televizyonda yayınlanmasını heyecanla bekleyen milyonlar oluyordu.

Yarışmacılar şovun yayınlanmasına haftalar bile olsa sonuçlar hakkında konuşmakta özgürdü. Zack kendi grubunun zaferiyle ilgili olarak tweet atmıştı.

Şu ana kadar rastladığım en iyi şarkıcılardan olan bazılarına veda etmek çok üzücü. Bizim grubumuzun eşi benzeri yok! @ponponkıza tebrikler! Yarışa devam #TopYirmi #OnBeşDakika

Ve tabii Zoey buna cevap vermişti.

Nefesim hâlâ kesik. @ZackDylan'la birlikte turu geçtiğimize inanamıyorum!! Çok eğlenceli olacak! #TopYirmi #OnBeşDakika

Reese o pazar öğleden sonra Twitter'dan çıkmadan önce bu tweetleri üç kez okudu. Demek böyleydi, öyle mi? Zack her zamankinden daha da yoğundu ve her gün Yahoo'da bir fotoğrafı çıkıyordu! Kameralar onu çok seviyordu, muhabirlerin söylediği buydu. Herkes onun son iki yarışmacıdan biri olacağına inanmıştı. Elvis gibi yakışıklı olan genç. Onlardan Zoey'nin eşi Zack ya da Zack'in eşi Zoey diye söz ediliyordu – sanki çiftlermiş gibi.

Onun Zack'i, inancı bütün bir şekilde at yetiştirerek, ailesine yardım ederek yaşamak ve bir gün onunla evlenmek isteyen genç. Zack bunlardan artık hiç söz etmiyordu. Bir gün

önce Zack'in annesine uğramıştı. Zack'te Reese'in de gördüğü değişiklikleri kendisi de gördüğü için kadın çok üzgündü.

"Bazen artık onu tanıımıyormuşum gibi geliyor." Evlerinin ön verandasındaki masada Reese ile karşılıklı oturmuşlardı. "Bilmiyorum, belki bu yarışma aklını başından aldı."

"Hayır, sanmıyorum." Reese Zack'i tanıdığı için onu savunma ihtiyacı hissetmişti. Son yaşananlara rağmen evet, onu tanıyor, biliyordu. "Şu anda hem eğleniyor hem de bir kasırganın içinde gibi. Bir programdan diğerine koşuyorlar. Bırakın telefon etmeyi, Kentucky'de geride bıraktığı insanları düşünmeye bile vakti olmuyordur. Hepsi bu."

Reese şimdi kendi ailesine ait ahırda, saman yığınlarının tepesinde oturuyordu. Ailesinin meraklı gözlerinden kurtulabileceği en uzak nokta burasıydı. Herkes bugünün o gün olduğunu biliyordu. Zack finale kaldığına göre, artık onun da kararını vermesi gerekiyordu.

Hayatındaki en büyük kararı.

Tam Bayan Coltrain'i aramak üzereydi ki ekranına bir mesaj düştü. Son zamanlarda hep olduğu gibi Zack, onu aramadan önce üç yüz bin takipçisine tweet atmıştı. Bu sorun değildi. Yapımcılar ondan bunu bekliyordu. Reese anlamak zorundaydı. Onu destekleyeceğine söz vermişti. O bunun farkında olsa da olmasa da.

Telefonunun ekranına birkaç dokunuştan sonra mesajın metni açıldı. *Sevgilim, başardım! Son yirmideyim! Buna inanabiliyor musun?*

Telefonu iki eliyle birden tutarak başparmaklarıyla hızla yazmaya başladı. *Tweetini gördüm! Tebrikler, Zack. Başaracağım biliyordum. Seninle gurur duyuyorum! Sen ve grubundan Zoey. Başka kim? Londra ya da kendi duyguları hakkında*

konuşmasının zamanı değildi şimdi. O kararı Zack'in başarısından bağımsız olarak vermeliydi. Bunun şimdi farkına varıyordu.

Bir dakika geçti, sonra iki. Reese *On Beş Dakika*'nın Facebook sayfasına baktı. Tahmin ettiği gibi Zack bu haberi sayfada yayınlamış ve şimdiden de yüzlerce kız onaylarını veren yorumlar yapmıştı. Telefonun saatine baktı. On dakika. Her nerede ise ya da yanında her ne oluyor ise artık mesaj atmak için müsait değildi.

Bunu da anlamalıydı. Başka seçeneği var mıydı ki? Zack'in dilediği, istediği şey buydu. Bu şov kendisini yiyip bitiren bir tutku hâline gelmişti. Bunu konuşma tarzında, kendisiyle yapılan röportajlarda, gözlerinde görebiliyordu. *Tanrım bana akıl ve irfan ihsan eyle. Beni Londra'ya yönlendiriyorsun, benim olmamı istediğin yer, bir fark yaratabileceğim yer orası gibi geliyor bana.*

Dua ederken Tanrı'nın da onu onadığını, yeşil ışık yaktığını hissetti. İçini bir heyecan fırtınası kaplamaya başladı. Bir yıllığına Londra'ya gitmek Zack ile ilişkilerinin sonu anlamına gelmiyordu. Sonuçta Zack de turne ve albüm yapmak gibi işlerle meşgul olacaktı. Bir yıl bir şey değildi. Belki Reese geri döndüğünde Zack'in oturup konuşmak için zamanı olurdu. Belki aralarında hâlâ süren bir şey olurdu.

Saatine baktı. Londra'da saat akşam dokuz olmalıydı. Makul bir zaman yani. Bayan Coltrain'in numarasını aradı ve telefonun açılmasını bekledi.

"Alo?" Bağlantı bir öncekinden daha iyiydi. "Reese?" Kadının sesi heyecanlı geliyordu. Bu, iyiye işaretti.

"Evet, benim." Reese gülümsediğini fark etti. Uzun zamandan beri ilk kez içinden geldiği için gülümsüyordu. "Tek-

lifinizle ilgili olarak kararımı verdim. Londra'ya taşınmayı ve eğitimcilerinizle çalışmayı istiyorum.”

Hattın öbür ucunda Bayan Coltrain çığlık attı. “Gerçekten mi? Bunun bizim için ne demek olduğunu bilemezsin!”

Reese’in göğsü kabardı. Yaptığı işte iyiydi. Londra'ya gidecek, bir fark yaratacak ve çalışırken Zack'i, onun *On Beş Dakika* macerasını ve her hareketini izleyen yüz binlerce kız takipçisini düşünemeyecek, Zoey'nin Twitter'da söylediklerine üzülemeyecek kadar meşgul olacaktı. Bu ara ona çok iyi gelecekti.

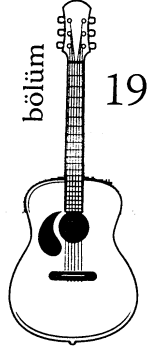
Bayan Coltrain bazı tarihlerin nasıl değiştiğini anlatıyordu. “Gelmen için en uygun tarih eylül olacak. Eylülün birinci ya da ikinci haftası diyelim.”

Bu, ona var olan öğrencileriyle olan derslerini toparlamasına da zaman verecekti. “Mükemmel olur.”

Bir-iki detay üzerinde daha konuştular ve çok kısa bir zaman içinde her şeyi planlamışlardı. Reese telefonu kapattı ve saman yığınlarından aşağı kaydı. Gözyaşları görmesini engelliyordu. Gözlerini kırpı, geri gittiler. Bu yılın böyle geçeceğini hiç hayal etmemişti. Zack'le birlikte yaptıkları planlar şu anda yaşananlardan çok farklıydı.

Telefonuna baktı. Hiçbir şey gelmemişti. Cevap yoktu. Telefonunu kapattı. *Ağlamak yok*, dedi kendine. Ne kendisi ne Zack'e olan özlemi ne de aralarındaki her şey bu kadar belirsiz olduğu için ağlamak yok. Gözyaşı dökmeye vakti yoktu. Önünde Londra'da geçireceği bir yıl vardı. Ailesine bu haberi vermek için sabırsızlanıyordu. Zack'in şu anda ne yaptığını ya da ona zaman ayıramayacak kadar meşgul olmasını umursamıyordu. Birdenbire geleceği macera ve heyecanla dolmuştu.

Londra'ya taşınyordu!

Kelly Morgan'ın içinde bir şeyler değişiyordu. Bunu ta derinliklerinde hissediyordu.

Kalbinin tam orta yerinde, hoşuna gitse de gitmese de bir yumuşama oluyordu. Bunu son yirminin grup performansı koreografisi için yaptıkları provaları izlerken ya da diğer jüri üyeleriyle birlikte canlı yayınlanacak bölümler için müzik seçimi yaparken geçen sessiz zamanlarda fark etmişti.

Genellikle bir anı ile başlıyordu.

Kendisini yedi yaşında arka bahçede babasıyla top oynarken hatırlıyordu. Diğer kızlar bebekleriyle oynarken Kelly futbol oynardı. O zamanlar bir gün Yankees takımında oynayacağını hayal ederdi. Babası da onun suyuna gider, kafasına koyduğu her şeyi yapabileceğini söylerdi. Sonra bu anı değişiyordu. Bu sefer on iki yaşındaki, atkuyruklu saç ve diş telli hâlini hatırlıyordu. Babasının kilisede yönettiği ayini en ön

sıradan izleyişini. Kendi kendine, *babam dünyadaki en üstün adam*, derdi. Ayin bittikten sonra babası elini tutar, birlikte çikolatalı süt içmek için Della's Diner'a giderlerdi. Babası, tezgâhın arkasındaki adama "Fazladan çikolata taneciği serpin," derdi. "Benim kızım için ekstra çikolata taneciği serpin."

Bazen de daha büyük yaşlardaki bir anısı canlanıyordu. On yedi yaşında ve ilk kez arabanın direksiyonuna geçmişken, babası yanında. "Yapabilirsin kızım. Greenville'deki en iyi şoför sen olacaksın."

O yıl kapının girişindeki ayaklı posta kutusuna çarpıp yerinden söktüğünde babası birkaç kez göz kırpmış ve gülümseyerek, "Zaten yenisine ihtiyacımız vardı," demişti. Anı ait olduğu yere geri döndüğünde gözlerini birkaç saniyeliğine kapıyor ve diğer jüri üyeleri ne düşündüğünü sormasınlar diye yorgun taklidi yapıyordu. Karanlıkta bazen başka bir görüntü canlanıyordu. Cal ile el ele tutuşup Steven Curtis Chapman, Amy Grant ve Michael W. Smith'den Tanrı'ya hitaben şarkı söyleyişleri. Eğer izin verse hâlâ zihninde çalabilecek şarkıları.

Kelly, anılarından uzak kalabilmek için kendisini sürekli meşgul tutmaya çalışıyordu.

Yarışmacılarla daha çok konuşuyordu. Şimdiden hayatları altüst olmuştu. Birkaçının evliliği sallanmaya başlamış, bazıları da baskılara dayanamaz hâle gelmişlerdi. Artık daha sık ağlıyorlardı. Yemek yemeyi unutuyorlardı. Kelly onlara yardım etmek istediğini fark ediyordu. Fakat en sık konuştuğu yarışmacı Zack Dylan idi. Zack hep yakınlarda oluyordu ve gözleri ne zaman karşılaşa Kelly etkileniyordu. Evet, yakışıklıydı, gerçi daha önce ona vurulduğunu ilan etmesi daha çok bir şaka, jüri üyesi olarak oynadığı bir oyundu. Ama şimdi Zack'i tanımıştı. Ailesi, at çiftliği, hasta kardeşi ve Kentucky'yi ne ka-

dar özlediği hakkında konuşmuşlardı. Tanrı'ya ve kız arkadaşına olan aşkı hakkında da. Artık bu aşamada Kelly onu Zack Dylan'a çekenin ne olduğu hakkında kendisine yalan söyleyemezdi.

Onu çeken, Zack'in sağlam, sarsılmaz inancıydı. Giderek daha az sözünü ettiği inancı. Daha az sözünü etse bile Kelly görebiliyordu. Çünkü büyüyene kadar tüm hayatı boyunca görmüştü bu tür inancı.

Babasının inancını.

On Beş Dakika'nın tüm yönetim kadrosu ve katılanları sakın bir dönemin ortasındaydılar. Grup olarak yapacakları performanslara çalışıyorlar ve canlı yayına hazırlanıyorlardı. Yaz kampı gibi bir hava vardı. Cal ve o, her yaz kilise gruplarıyla birlikte kampa giderlerdi. O kampta olduğu gibi buradaki bu sakın dönem de arkadaşlıkların ilerlemesine, birlikte keyif alınmasına imkân tanıyordu. Herkes eşit durumdaydı ve her şey mümkündü. Son yirminin canlı yayına hazırlanmadığı günlerde New York şehrinde çeşitli yerleri ziyaret ediyorlardı. Today şovu iki grup performanslarını yayınlamıştı ve Letterman ve Leno'ya da çıkmışlardı. Tanıtım faaliyetleri en yüksek seviyedeydi ve Kelly zihnini böyle dağıtabildiği için mutluydu.

Ama ne zaman ki Carnegie Salonu'nun karşısında kiradıkları stüdyoya dönüyorlar ve oturup hayatı, babası ve ne kadar az zamanları kaldığıyla ilgili düşünüyordu, işte o zaman anılar tekrar canlanıyordu. Kelly onları durduramıyordu. Ve yavaş yavaş bu anılar Kelly'yi değiştiriyordu.

Pazartesi gecesi geç bir saatti ve provalar en yoğun hâlini alalı sekiz gün olmuştu. Yarışmacıların yirmisi de geçici olarak kullandıkları deponun sahnesindeydiler. Carnegie Salonu yalnızca grup seçmeleri ve canlı yayın için kullanılıyordu. Provalar

ise burada yapıyordu. Koreograf dünyanın en iyilerinden biriydi, Beyoncé'nin son Super Bowl'unu ve Katy Perry'nin dünya turnesini o hazırlamıştı. Kelly oturmuş Chandra ve Cullen'i seyreliyordu.

Koreograf Demetrius Davidson aceleyle ellerini çırpı. "Evet, haydi. Herkes sırasına girsin. Hey millet, iki sıra olacaksınız." Demetrius ellerini beline koydu. "Ve..." Ses düzeninin başında oturan üç delikanlıya baktı. "Müzik!" Müziğin sesinin üzerinden koreograf tekrar bağırdı: "Beş, altı, yedi, sekiz." Ellerini ritmik olarak çırparak yirmi yarışmacının hareketlerine başlamasını sağladı.

Cullen, Kelly ve Chandra'ya doğru eğildi. Duyabilmeleri için yüksek sesle konuşuyordu: "İki haftaya daha ihtiyacımız var."

"Becerecekler." Chandra sahneye bakarak başını salladı. "Ben orada gayet iyi dansçılar görüyorum."

"Belki de." Cullen deri kanepesine yerleşirken çenesini kaşıdı. Yapımcılar jüri üyeleri için rahat mobilyalar ve yarışmacıların aralarda dinlenebilecekleri yeterli sayıda kanepeler kiralamışlardı. Depo kaliteli bir kulüp lokaline dönmüştü.

"Kes... Kesin!" Eğitimci el işaretiyle müziği susturdu ve sahnedeki iki kıza doğru ilerledi. Kızlar korkmuş görünüyordu. "Siz hiç tek ayak üzerinde dönme görmediniz mi?"

Kızlardan biri cesur bir şekilde cevap verdi: "Bu geceye kadar hayır."

"Gerçekten mi?" Demetrius kıza baktı, sonra da üç jüri üyesine. Sesini yükseltti: "Gerçekten mi?"

Cullen yüksek sesle güldü. "Sihirbaz olan sensin. Yaptırt bakalım."

Dansı anlayanların dansı anlamayanlara yardım ettiği

süre boyunca müzik kapalı kaldı. Kelly gözlerini Zack'e dikti. Arka sırada, Iowa'da bir çiftlikten gelen, iriyarı ve kalın sesli bir yarışmacıya yardım ediyordu. *Bol şans*. Kelly ağzını kapadı ve gülmesini saklamaya çalıştı. Bu çiftlik delikanlısı pek dansçı olabilecekmiş gibi durmuyordu. Ama haklarını teslim etmeliydi, çocuklar çalışıyorlardı.

Özellikle Zack. Kelly hâlâ onu seyrediyordu. Bu sezonun sonunda ne kadar değişmiş olacaktı acaba? Ya bir de kazanırsa? Belki de Chandra haklıydı, meşhur olmak onu değiştirecekti. Kelly oturduğu köşenin rahatı içinde bunları düşünürken baş yapım asistanı hızla Zack'in yanına geldi. Her ne dediyse parmağını Zack'e doğrulttu ve sonra onu Zoey'ye yönlendirdi.

Odaya bir sessizlik çöktü ve kameramanlar bir mola aldı. Jüri üyeleri konuşulanları duyacak kadar yakın oturmuyorlardı ama konuşulan her ne idiye Zack şaşkın görünüyordu. Karşılık olarak bir şey söyledi ve çiftçi çocuğa başını salladı. Bu defa asistan bir adım daha yaklaştı, canının sıkkın olduğu belli oluyordu. "Dinle Zack, bizim dediğimiz gibi yapmalısın, yoksa bu olayın dışında kalırsın."

Chandra ve Cullen da dikkatlerini sahnede yaşanan olaya vermişlerdi. Asistan hızla sahnenin kenarındaki yerine döndü ve kameralara işaret verdi. Müzik kaldığı yerden başladığında Zack Zoey'nin yanında dans etmekteydi. Çiftçi çocuğun yanına da bir başkası verilmişti.

Kelly birkaç kez gözlerini kırptı. "Bu gerçekten oldu mu?"

"Sanırım oldu." Cullen bir bacağına diğer dizinin üzerine attı ve güldü. "Benden çok daha iyi huylu biri olduğu kesin. Basit bir asistanın ona işini söylemesine izin verdi."

"Vay be! Bu Romeo ve Jülyet işinde bu kadar ciddi olduk-

larmı ben bilmiyordum.” Kelly ayağa kalkıp ağır ağır sahnenin kenarına doğru yürüdü. Yarışmacılar onu görmesinler diye gölgede kalarak Zack ve Zoey’nin birlikte dans ettikleri yere mümkün olduğunca yaklaştı.

Müzik durdu ve Zoey, Zack’e baktı. Sessizce “Üzgünüm,” dedi. Yüzünde çaresizliğini gösteren bir ifade vardı. Cevap olarak Zack kolunu kızın omzuna koyarak hafifçe sarıldı.

Kelly Zack’in ne söylediğini duymadı ama duymasına da gerek yoktu. Birden sinirlendi. Sahnenin kenarına, yönetim asistanlarının grup hâlinde durduğu yere ilerlerdi. Baş asistan, yaklaşan Kelly’ye döndü. “Kelly, ne oldu?”

Eliyle Zack ve Zoey’yi gösterdi. “Onlar.” Devam etti. “Reyting için bu kadar mı çaresiziz?”

“Benim kararım değil.” Adam ağzı sıkı birine benziyordu. “Patron onların bir çift olduğunu söylüyor. Amerika onlara bayılacak. *Idol*’deki Justin ve Kelly’den sonra bu kadar hayranlık uyandıran birileri olmamıştı.”

“Bu çok saçma. Onlar çift değiller.”

“Öpüşmeleri öyle demiyor ama.” Adam omzunu silkti. “Bu yarışmacıların söylediği ya da yaptığı her şey gösteride olacak.”

“Bu alçakça bir şey.” Kelly dikkatini sahneye çevirdi. Grup gösterilerini tekrar yapıyordu. Zack ve Zoey hâlâ birlikteydiler. Yönetim asistanına öfkeyle parlayan gözlerle baktı. “Böyle bir şovda bu tür şeyler olur. Bunların hepsi bir fantezidir, bunu biliyorsun.”

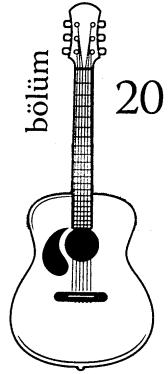
“Kesinlikle.” Adam kıkırdadı, umurunda olmadığı belliydi. “Ve bu defaki fantezi de Zack ve Zoey.”

Kelly ne söyleyeceğinden emin olmadan adama baktı. Samuel Meier’in içi insanlarla böyle oynarken nasıl rahat

olabiliyordu? Şöhret bu mu demek oluyordu? *On Beş Dakika* reyting için olmayan durumlar ve ilişkiler mi yaratıyordu? Yapımcılar istedikleri tabloyu sunacaklar ve halk da bunu yiyecekti. Şov, reyting ve kar için insanları yıldız hâline getiriyordu. Bu cidden çirkin bir şeydi.

“Samuel ile konuşacağım.” Kollarını kavuşturup gözlerini yönetim asistanından dans pistine çevirdi, sonra adamın yüzüne dikkatle baktı. Sonra bir adım daha yaklaştı. “Bu *gerçek* değil.”

“Fakat Bayan Morgan,” –o da bir adım yaklaştı, Kelly’den çekinmediği aşikârdı– “kameralar gerçek olduğunu söylüyor. *On Beş Dakika* gibi bir şov için de önemli olan kameralardır.”

Dans provası tekrar başlayana kadar on dakikaları vardı ve Zack bu zamanı yalnızca tek bir şekilde kullanmak istiyordu. Eğer en kısa zamanda Reese'i arayamazsa çok üzülecekti. Özellikle internette Zoey ile hakkında yazılanlardan sonra. Diğer yarışmacıların attığı tweetler ve şovun web sitesinde verilen ipuçlarının hepsi ikisinin arasında romantik bir ilişkinin başladığına işaret ediyordu. Reese ile bu gece konuşmalıydı. Hemen şimdi. Ana giriş kapısından gecenin karanlığına süzüldü. Niyeti sokağın karşısındaki kahve salonuna gitmekti.

Ama yolunun üzerinde sekiz engel vardı. Korumalar.

"Selam beyler." Tedirgindi.

"Zack. Nasıl gidiyor?" Adamlar başlarını sallayarak selam verdiler.

Karşıdaki Starbucks'ı işaret etti. "Kahve isteyen var mı?"

"Dur orada." Grubun en irisi endişeli bir ifadeyle bir adım yaklaştı. "Bir yere gitmiyorsun. Halk uyandı. Sizin burada prova yaptığınızı biliyorlar."

"Ya." Zack bunu düşünmemiştir. "Peki o zaman. Oyalanmadan hemen dönerim." Bir bakışını kaldırarak onay bekledi. "Olmaz mı?"

"Kesinlikle olmaz." İlk koruma kaşlarını indirdi. "Bir tek hayran burada olduğunu görürse iş biter. Kızılca kıyamet kopar. Böyle bir durumla karşılaşmak istemeyiz."

Diğer korumalar da mırıldanarak aynı fikirde olduklarını beyan ettiler.

"Mutlaka gitmen gerekiyorsa bizden biri de seninle gelir." Bu konuşan yine o en iri olandı. "Ya öyle olur ya da sen burada durursun, birimiz sana gidip kahve alır."

"Ben alırım." Korumaların en kisası ellerini ceplerine soktu ve sokağa doğru bir adım attı. "Ne istiyorsun?"

"Eee..." Zack'in başı dönüyordu. *Ne mi istiyorum? Yalnız başıma biraz zaman. Zoey Davis'ten uzakta biraz zaman. Düşünmek için bir fırsat. Reese Weatherly.* Düşüncelerini dillendirmedi. Koruma bekliyordu. Zack boğazını temizledi: "Eee.. Kremalı büyük boy bir çay desem? Olur mu?"

"Tabii. Alırım hemen." Adam hızlı adımlarla sokağın başındaki trafik ışıklarına yürüdü ve yeşil ışıkta karşıya geçti.

Gerçek, yüzüne çarpan deli bir rüzgâr gibi nefesini kesiti. Bundan sonra New York'ta bir fincan sıcak çay içmek için karşıdan karşıya geçemeyecekti. İnsanlar onu görebilirler, tanıyabilirlerdi. Hatta etrafını sarabilirlerdi. Bu durumu algılamaya çalışırken bir grup insan onların bulunduğu yere doğru ilerlemeye başladı. İri koruma kapının üstü kapalı ön tarafını

gösterdi. “Orada dur. Biz seni saklarız.”

Zack kendisine söyleneni yaptı. Kapının önüne gidip kapı duvarına doğru eğilirken korumalar da girişin etrafına duvar yaptılar. Şüphesiz ürkütücü bir görüntüleri vardı. New York Jets takımının hücum oyuncuları gibiydiler. Dört tanesi sürekli olarak Chandra’yı koruyor, diğer dördü de Kelly, Cullen ve yarışmacıları paylaşıyorlardı. Hep birlikteyken kimsenin geçmeyi düşünmeyi bile göze alamadığı bir güç oluşturuyorlardı. Gerçek profesyonellerdi. Duruşlarını sıradanmış gibi gösterip kendi aralarında sohbet ediyorlardı ki dikkatler Zack’e çevrilmesin.

Kalabalık yaklaştı – gömleklerinin üzerine mavi etiket yapıştırılmış bir çeşit turist grubuydu. İyice yakına geldiklerinde birçoğu binaya gözünü dikip korumaların arkasında ne olduğunu anlamaya çalıştı. Fakat kapı kaldırımdan yeteri kadar uzaktı ve böylelikle Zack gölgede gizlenmiş olarak kaldı. Gözleri kocaman açılmış seyrediyordu. Bu çok çılgıncaydı. Yabancıardan korunmaya ihtiyaç mı duymuştu gerçekten? Bu, bir şekilde başardığı anlamına mı geliyordu?

Korksun mu, heyecanlansın mı bilememişti.

“Hey! *On Beş Dakika* provalarını galiba burada yapıyor. Twitter’da görmüştüm!” On beş, on altı yaşlarındaki bir kızın tiz sesi diğerlerinininkini bastırdı ve grup yavaşladı. Kız zıplayıp duruyor ve korumaları işaret ediyordu. “Soralım bakalım, bizi içeriye bırakırlar mı?”

Yaşlıca bir kadın –belki kızın annesi– kalabalığın arasından kendine yol açarak öne çıktı. Gelip korumalardan birisinin omzuna vurdu. O ona kadar kalabalıktan habersizmiş gibi davranan korumalar omza dokunuştan sonra yüzlerini kalabalığa çevirdiler.

"Merhaba." Kadın gülümsedi. "Burası *On Beş Dakika*'nın provalarının yapıldığı yer mi? Kızım burayla ilgili bir şey görmüş."

"Burası özel bir iş alanıdır, bayan." Gülümseliyordu. "Korkarım sorularınıza cevap veremem."

Kız bir çığlık atıp ağzını kapattı. "Evet burası! Öyle olmalı!" İki elini de havaya kaldırarak kısa bir çığlık daha attı. "Zack Dylan'ı görmek istiyorum, lütfen! Sadece bir dakika içeriye giremez miyiz? Ben ona âşığım. Lütfeeeeen!"

"Çok kalmayız." Anne bir adım daha yaklaştı, iki koruma arasından içeriye bakmaya çalışıyordu. "Arkada durur ve yalnızca bir dakika seyredersiniz. Daha fazla değil."

"Bayan." Korumanın ses tonu kaya gibiydi. Göğsünü şişirip kollarını kavuşturdu. "İzni olmayan hiç kimse binadan içeri giremez."

"Ama bir yolu olmalı." Kız kolay kolay ikna olmuyordu. Çantasından cep telefonunu çıkartıp korumaların fotoğraflarını çekmeye başladı.

Kapının boşluğundan olanları seyreden Zack kendini biraz daha sakladı. Kalp atışları hızlanmıştı. Korumalar kızın binanın içine girme hayallerini tamamıyla boşa çıkartırken sessizce durdu. Sonunda grup isteksiz bir şekilde yollarına devam etti. "Geri gelecekler." Korumaların en uzununu başını iki yana salladı. "İnsanlar kafayı yemiştir."

"En çok da kızlar." Korumalardan bir diğeri kahkahayla güldü. "Beni her zaman hayrete düşürmüşlerdir."

Korumalardan biri dönüp eliyle Zack'e işaret etti. "Gördün mü? Sen binaya yakın dur. Kendi başına kahve almak yok, tamam mı?"

"Tamam, efendim." Zack adrenalinin damarlarında yürü-

düğünü hissediyordu. Nefes verdi ve tuğla duvara doğru kendini bıraktı. Molanın yarısı gitmişti bile. Reese'i şimdi ararsa konuşmaya, ikisinin ihtiyaç duyduğu gibi bir konuşmaya vakit kalmayacaktı. Derin bir nefes alıp bir karara vardı. Telaşla evinin numarasını çevirdi.

"Alo?" Büyükbaba Dan cevap vermişti.

"Selam! Ben Zack." Boğazının düğümlendiğini hissetti. New York'ta pis bir kapı boşluğunda bir grup korumanın arkasında ne işi vardı? Neden Kentucky'de sevdiği insanlarla birlikte değildi? Yutkundu, sesini toparlamaya çalıştı. "Büyükbaba... nasılsın?"

"Endişeliyim." Durdu. "Evlat, nedir bu başka kız hikâyesi?"

"Hiçbir şey." Zack acaba çok mu çabuk cevap verdim diye kaygılandı. "O da benimle birlikte bu yarışmaya katıldı. Arkadaşız. Hepsi bu."

Biraz daha duralama. "Oğlum... Reese'in neler hissedeceğini hiç düşündün mü?"

"Evet." O noktada durdu. Yenik düşmüştü. Kendini savunmadı. Şov tüm zamanını almış ve bu delilik onu hep Zoey ile aynı yana savurmuştu. Kızın ona ihtiyacı vardı. Doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Hep çok meşgulüz. Lütfen... Reese'e üzgün olduğumu söyle... Bu olay bittiğinde her şeyi yoluna koyacağım."

"Dikkatli ol." Büyükbaba Dan'in sesi üzgün geliyordu. Ağlayacakmış gibi. "Bu şovun seni olduğundan farklı bir insan hâline getirmesine, inancını değiştirmesine..." sesi çatlamaya başlamıştı, "izin verme."

Zack gözlerini sıkı sıkı kapattı ve kafasını salladı. "İzin vermeyeceğim. Gayret ediyorum büyükbaba. Lütfen benim için dua et, olur mu?" Büyükbabasının dua ettiğini bilmesine ihti-

yacı vardı. Kendisinin şimdilerde dua ederek geçirdiği zaman eskiden geçirdiği zamanın ancak ufak bir yüzdesi kadardı. Son grup performansından sonra inancından söz edecek fırsatı bulamamış ve son zamanlarda gün bittikten sonra ancak başını yastığa koyduğunda dua etmek aklına gelir olmuştu.

“Edeceğim, Zack. Edeceğim.” Büyükbabasının sesinde ufak bir umut kıvılcımı belirmişti.

Zack sırtını sokağa çevirdi. *On Beş Dakika*’nın orada prova yaptığını bağırان ve korumalarla konuşan daha fazla sayıda insan geçiyordu. Zack kendi sesini bile güçlükle duyabiliyordu: “Bazı günler... Her şey o kadar anlamsız bir hâl alıyor ki.”

Şehrin gürültüsüyle mücadele ederek birkaç dakika daha konuştular. Zack içeri girebilirdi ama orada telefon hiç çekmiyordu. Hem de diğer yarışmacılardan uzakta geçireceği bir ana ihtiyacı vardı. Büyükbabası AJ’in hâlâ hasta olduğunu ve zamanının çoğunu odasında geçirdiğini söyledi. “Böbreklerinde bir sorun varmış. Teşhis koymaya çalışıyorlar.”

Zack içine derin bir nefes çekip yavaş yavaş bıraktı. “Eve geleyim mi?”

“Eee...” Büyükbabası bir süre sessiz kaldı. “AJ’in durumu acil değil.” Tereddüt etti. “Tanrı sana ne diyorsa... yalnızca onu yap, evlat.”

Zack’in ruhundaki gerginlik iyice artıyordu. “Gayret ediyorum. Beni bir sonraki tura geçirip duruyor.”

“Bazen dünyanın gürültüsü içinde Tanrı’nın sesini duy-mak zorlaşır.”

“Doğru.” Şehir şimdi daha da gürültülüydü. Zack sesi-ni duyurabilmek için bağır-mak zorunda kalıyordu. Gürültü büyükbabasının sözlerini doğruluyordu. “Teşekkür ederim. Bana hatırlattığın için.”

Görüşmeleri bitti ve koruma Zack'in sıcak çayı ile geri döndü. Zack ona ve diğerlerine teşekkür etti. Sonra telefonunu cebine koyup aceleyle içeriye girdi. Bir sonraki dans provası başlamak üzereydi.

Büyükbaba Dan'in sözleri içine işlemişti: *Bazen dünyanın gürültüsü içinde Tanrı'nın sesini duymak zorlaşır* Bu uyarıyı kafasında tekrarlardı. Prova alanına vardığında Zoey onu herkesten önce gördü. Gözlerini gözlerinden ayırmadan yanına yaklaştı.

Kapının girişinde durup beklerken Zack duygularını tarttı. Ona âşık olmuyordu, değil mi? Ona ihtiyacı vardı, hepsi bu kadar. Ya da belki ikisinin de birbirlerine ihtiyacı vardı. Bu çılgınca yarışı anlayan hâlâ bir tek oydu. Zoey yanına yaklaşıncı Zack ellerini ceplerine soktu. "Evi aradım."

"Hımmm... Ben de. Tuvalette telefon çekiyor." Bir adım daha yaklaştı. "Ailen nasılmış?"

"Beni özlemişler." Gözlerine bakarak gülümsedi. Bu kızda ne vardı? İlk karşılaştıkları andan itibaren bir şekilde daha farklıydı. Daha cesur? Bu düşünceleri kafasından attı. "Kız kardeşim hâlâ hastaymış. Duaya ihtiyacı var."

"Üzgünüm." Eliyle Zack'in kolunu okşadı. "Dua etmeyi gerçekten öğrenmem lazım."

"Söyledim sana." Sesi giderek yumuşadı. Provadan önce William Gaines'den bir parti tembih daha dinlemek istemiyordu. Ama Zoey'nin de anlamasını istiyordu. "Onunla konuş, hepsi bu."

"Bana gösterir misin?" Kafasını yana yatırdı. "Daha sonra. Lütfen. Zack?"

"Burada işimiz ne zaman biter bilmiyorum." Sahneye baktı. Diğer yarışmacılar yerlerini almışlardı bile. "Haydi." Kızı sahneye doğru çekmeye başladı.

“Zack.” Kız duraladı.

Zack geri dönüp ona baktı. “Zoey, gitmemiz lazım.”

“Onu aradın mı? Reese’i?”

Uzunca bir an Zack bir şey demedi. Yenik düşmek duygusu tekrar içini kaplarken omuzlarının çöktüğünü hissetti. “Zaman yoktu.”

Kızın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Yalnızca merak etmiştim.” Hemen yanında yerini aldı ve birlikte sahneye ilerlediler. “Anlayacaktır, eminim. O kadar doluyuz ki.”

Yürürlerken Zack, hâlâ kızın elini tutuyor olduğunu fark etti. Hem yalnızca onu da değil, salonun köşesindeki kameranın kendi üstlerine çevrili olduğunu da. Telaşla Zoey’nin elini bırakıp ellerini ceplerine soktu. Zoey duraladı. “Her şey yolunda mı?”

“Yolunda.” Son birkaç adımını hızlandırıp Demetrius’a seslendi: “Geldim. Özür dilerim.”

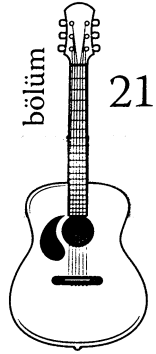
Adam Zack’i görmezlikten geldi. Önce saatine, sonra gruba baktı. “Yerlerinizi alın.”

Ve böylelikle Zack takip eden saat boyunca yapmaya ihtiyaç duyduğu tek şeyi yapmaya başladı. Zoey ile dans etmeye. Reese onu anlayacaktı. Ama eğer bu gece daha sonra onunla konuşma fırsatını bulabilir ve eğlenmediğini söylerse yalan söylemiş olacaktı. Tanrı onun yarışmada kalmasına izin veriyordu, o zaman demek ki bir nedeni vardı. Bu süreçten zevk almanın bir zararı yoktu, değil mi?

Zoey çok iyi bir dansçıydı. Kollarında ve yanındayken Zack’in fark etmeden, hissetmeden duramadığı bir şey vardı. Cildi cildine değdiği zaman duyduğu elektrik ve parfümünün kokusu. Gülüşü. Bir saat, iki saat oldu ve tüm gece, sürekli dans ettikleri, bazen ara verdikleri, talimatları dinledikleri bir

geceye dönuştü ve bıraktıklarında saat gece yarısını geçmişti. Takım olarak hem onun hem de Zoey'nin en iyi gecelerinden birisi olmuştu. Sonunda tükenmiş bir hâlde yatağına uzandığında dansı, müziğı ve yanında olan kızı düşünmeden edemedi. Reese'i aramak için çok geçti. Böyle olması da iyi olmuştu. Uykuya dalmadan önce düşündüğü Tanrı, ailesi ve hatta Reese değildi. Yerine onu tüketen bir şey vardı.

Zoey Davis kollarındayken neler hissettiğı.

Gece yarısından sonra, prova nihayet bittiğinde Kelly eşyalarını topladı ve ön kapıya yöneldi. İlk çıkan oydu ve kapıyı açtığına gördüğü manzara karşısında donakaldı. Bulunmuşlardı. Her iki kaldırımında da kalabalıklar toplanmış, kapı yolunu kapatmışlar ve sokağa taşmışlardı. Korumalar payandalar koyup ip çekmişlerdi ve kapıdan bekleyen arabalara olan yolu başıboş hayranlar kapatmasınlar diye bedenleriyle de sınır çizmişlerdi. Kelly durdu ve derin bir nefes aldı. İki koruma hemen yanında belirdi.

“Kelly! Bakın, Kelly Morgan bu!” diye kadınlardan biri bağırdı ve kalabalığın içindeki diğerleri de aynı şeyi yaptı. Her noktadan cep telefonları çıktı ve fotoğraf çekmeye ve ona doğru bir sürü flaş patlatmaya başladılar. Kısa bir süreliğine bu manzara ona iyi geldi. Michael Manning artık hayatında değildi ve o yine de bu kadar ilgi görüyordu.

Korumaları ona arabaya gidene kadar eşlik ederken zihninde eskiye ait bir görüntü canlandı. Bisiklete binmeyi öğrenirken yanında koşan babasının görüntüsü. "Yapabilirsin, yavrum. Bak, ben yanıdayım." Güneşten yanmış yüzü hayat doluydu. Gözleri kıızıyla duyduğu gururla parlıyordu. "Her zaman yanında olacağım."

Ama her zaman yanında olmayacaktı. Artık değil.

Korumaları onu cipine doğru götürürken kalabalık daha da yüksek sesle bağııyordu. Gözlerini iki kez kırptı ve babasının hayali kayboldu. Anne ve babasından haber alalı iki gün olmuştu. Sabah, provadan önce onları aramalıydı.

Korumalar evine kadar onu takip ettiler ve evinde güven içinde olduğundan emin olana kadar da ayrılmadılar. Sabaha kadarki güvenlik görevini evdeki personel devralıyordu. Sabah tekrar korumalar geliyor ve arabasına binene kadar ona eşlik ediyorlardı. William Gaines arayıp altı korumanın daha işe alındığını bildirdi.

Eve varınca dizüstü bilgisayarını alıp koltuğa kuruldu. Bu sessizlik cennet gibiydi. Uzun bir süre karanlık ekrana baktı durdu. E-postalarına ya da Yahoo'ya bakmaya hazır değildi. Oturup düşünmenin dışında bir şey yapmak istemiyordu. Bu Romeo ve Jülyet mizansenini onu sarsmıştı. Samuel'in bu çocuklara yaptığı hiç doğru değildi.

Ama o gece ayrılmadan önce Chandra ile konuştuğunda ikisinin de paylaştığı bir şüphe çıkmıştı ortaya. Ya Zoey de bu entrikanın içindeyse? Kelly Zack'in dürüstlüğünü ve artık pek söz etmediği o inancıyla parlayan gözlerini düşündü. Bir kez *On Beş Dakika* geride kaldığında hayranlarının nasıl fanatik bir hâle bürüneceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yapım asistanı Zoey ile dans etmesi için onu zorladığın-

da Zack'in gözlerinde beliren ifadeyi düşündü. Elektrik, evet. Aralarında bir çekim vardı. Fakat yarışmacıların bilmediği, bu akıldışı tecrübeden sonra kendilerini nelerin beklediği idi. Artık hayatları altüst olmuştu ve gözler önündeydiler. Hiçbir şey seçmelere katılmadan önce olduğu gibi değildi artık.

Zack ve Zoey ile ilgili bu mizansen yayınlandıktan sonra artık muhtemelen, şehrinde onu bekleyen bir kız arkadaş ve zararın telafisi olmayacaktı. Bu iki *On Beş Dakika* şarkıcısı, yayınlanan öykü gerçek olsa da olmasa da hayat boyu birlikte anılacaktı. Yaklaşan fırtına onları muhtemelen birbirlerinin kollarına itecek, böylelikle de yapımcılar istediklerini elde etmiş olacaktı.

Kalbi şöminenin üzerindeki antika saatle birlikte atmaktaydı. Şöhreti hiç sorgulamamış, bir rüyanın gerçekleşmesinden başka bir şey olduğunu hiç düşünmemişti. Herkesin istediği ve yalnızca az sayıdaki insanın ulaşabildiği bir şeydi.

Şimdi ise sorgulamaya başlamıştı.

Chandra akli dengesi yerinde olmayan bir hayranının katlettiği anne ve babasını kaybetmekle en yüksek bedeli ödemişti. Bu akşam söylediği bir şey Kelly'nin aklına takılmıştı. Yarışmacılardaki değişikliklerden ve bir zamanlar yaşadıkları hayata hiç geri dönemeyeceklerinden söz ediyorlardı. Kelly, insanlar Chandra Olson'un gerçekte ünlü olmakla ilgili neler hissettiğini öğrenecek olsa neler olacağıyla ilgili bir yorum yaptı. "Nereye gidersek gidelim o kadar kendine hâkim, o kadar sakinsin ki. Her röportajda. Anormal kontrollüsün."

"Benim de sırrım bu. Hapishane hücremi böylelikle daha büyük tutabiliyorum." Yüzünü hafif, üzgün bir gülümseme kapladı. "Bana bir bak, Kelly. Tek sevdiğim erkek yıllar önce benden ayrılarak ayrı bir yaşam kurdu. Hiç gerçek arkadaşım yok. Sü-

rekli olarak turnedeyim. Eğer dengemi kaybeder ve içmeye, ot kullanmaya... medyadan saklanmaya ve paparazzilere bir şeyler fırlatmaya başlarsam o zaman hücrem daha da küçülür. Duvarlar üstüme üstüme gelir. Mantıklı olan tek şekilde yaşamaya çalışıyorum.” Gülümsemesi kaybolmuştu. “Ama eğer servetim *On Beş Dakika* seçmelerinden bir gün önceye gitmemi sağlayabilseydi hemen gözden çıkarırdım. Hemen şimdi.”

Kelly bilgisayarını açtı. Ne kadar üzücüydü. Şöhretten nefret etmek ve her saat şöhretle yaşamak zorunda kalmak. Düşünmeden *On Beş Dakika*’yı daha önce kazanan yarışmacıların isimlerini yazmaya başladı. Yakışıklı olduğu için oldukça ilgi çeken birkaç yıl önce yarışmış bir folk şarkıcısı. Şova katıldığında evli ve iki yaşında bir çocuk babasıydı. Son turlardan birinde o kadar iyi şarkı söylemişti ki insanlar hâlâ onun bu performansından söz ediyorlardı. Performansından sonra alkışlar, ışıklar kesildiğinde Cullen, her zamanki Cullen gülüşüyle gülmüş ve mikrofona “Evli olman ne kötü,” diye mırıldanmıştı. “Bekâr olsaydın ne kadar büyük bir yıldız olacağını düşünemiyorum bile.”

Kelly şarkıcının cevabını hatırlıyordu. Cullen’la birlikte gülmüş ama yüzüğünü havaya kaldırmış, “Ben karımla evli olmaktan gurur duyuyorum,” demişti. Bu yorumu için de seyircilerden bir kez daha ayakta alkış almıştı.

Haklı olsa bile Cullen’in bu duyarsız yorumu insanları şoke etmişti. Bu durum o zaman da Kelly’yi rahatsız etmişti. Cullen Caldwell’in katkısı olmaksızın da evlilik zaten yeteri kadar zordu.

Evinin sessizliğinde Kelly Google’ın arama çubuğuna o şarkıcının adını yazdı. Şarkıları radyolarda çalıyor ve önemli gruplarla turneye çıkıyordu. Ama ya ailesi?

Aramasının sonucunda şarkıcının Wikipedia'daki sayfası çıktı. Tahmin edileceği gibi albümleri çok satıyordu ve birkaç single albümle de altın plak ödülü almıştı. Özel hayatıyla ilgili bölüm için aşağı doğru indi. Okudukları neredeyse kalbini durduracaktı. Bir yıl önce boşanma davası sonuçlanmıştı. Folk müziğinin yıldızı, yeni parlayan kadın şarkıcılarından biriyle çıkıyordu.

Başka birisini daha hatırladı. Kelly'nin şovu bittikten sonra yayma giren bir şovun yıldızı olan zenci, güzel bir oyuncu ve şarkıcıyı. Kız çok yetenekli ve saftı. Şovun yayınlandığı beş yıl içinde herkes kızın hayatındaki değişiklikleri yakından izlemişti. Giysileri açık saçık, makyajı ise abartılı bir hâl almıştı. Tanınmış birçok adamın kollarında, önde gelen gece kulüplerinde dans ederken fotoğrafları yayınlanmıştı. Televizyondaki programı sona ermiş, kız sinemada isim kazanmaya çalışmıştı. Ama kimse onu ciddiye almıyordu. Kelly aslında kızın ne olduğuna bakmak istemedi ama baktı.

Midesi hafif hafif bulanmaya başladı. Sponsoru kızla olan anlaşmasını bozmuş ve stüdyo işine de son verilmişti. Bugün ise bir rehabilitasyon merkezinde tekrardan hayata dönmeye çalışıyordu. Haberler kızın ağır kesici ve eroine bağımlı olduğunu söylüyordu.

Peki ya bugün pop müziğin tepesinde olanlar ünlüler? Genç pop yıldızlarından biri ilk parladığı günlerde saflık ve inançtan söz ederken birkaç yıl içinde dünyayı şoke eden, on sekiz yaş altı gençlerin kültürünü bir gecede değiştiren şarkılar söyler hâle gelmişti. Son Grammy Ödülleri töreninde de sunucu Ryan Seacrest'in yüzünün kızarmasına neden olan bir elbise giymişti. Hatta Kelly'nin çevresindeki insanlar bu genç sanatçının bir neslin ahlaki değerlerinin yozlaşmasından tek başına sorumlu olabileceği konusunda şakalar yapıyorlardı.

Ama bu komik miydi? Gerçekten?

Tamam, Kelly artık babası gibi inanç sahibi değildi. Ama birçok şarkıcının hayranlarına oluşturduğu örnekten de rahatsızdı.

Ya genç erkeklerden oluşan gruplara ya da onlu yaşlarda kızların sevgilisi hâline gelen şarkıcılara ne demeli? Bunların çoğu saf ve ayakları yere basan insanlar olarak başlıyordu, hem de çocuk denebilecek yaşlarda. Birçoğuyla ilgili müziğe olan aşklarının ve ani gelen şöhretin onları nasıl değiştirdiğinin anlatıldığı belgeseller yapılmıştı.

Belgesellerden birinde böyle bir grubun üyelerinden bazılarının ekipleriyle birlikte dua ettiği, hayranlarına karşı son derece anlayışlı ve onları kapanına almak üzere olan şöhrete karşı son derece kayıtsız oldukları görölüyordu. Her biri şaşkın ve masumdu. Sonra her biri için bir şeyler değişmeye başlıyordu, en azından öyle görünüyordu. Paparazziler onlara karşı acımasız, tehlikeli boyuta varan bir tavır içine giriyordu. Hatta bir fotoğrafçı bu şarkıcılardan birinin fotoğrafını çekmeye çalışırken trafiği yoğun olan bir caddede bir taraftan diğerine koşmaya kalkışmış ama bunu hiç başaramamıştı. Fotoğrafı çekebileceği yakınlığa geldiğinde bir araba çarpmış ve adam olay yerinde ölmüştü.

Hepsi bir fotoğraf çekebilmek için yaşanmıştı.

Kelly oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Birkaç tıklamadan sonra bilgisayarının ekranı birkaç genç şarkıcıyla ilgili hikâyelerle doldu. Kimileri uyuşturucu bağımlısı olmuş, kimileri halkın arasında sarhoş olarak yakalanmıştı. Aralarında hasar görmemiş kimse yoktu.

Şarkıcıların bazılarına ait görüntü aradı ve gördükleri kalbini acıttı. Bir kere hepsi öfkeli görünüyordu, gerçi Kelly

bunun için onları suçlayamazdı. Gittikleri her yerde birileri onlardan bir parça istiyordu. Sahneye çıktıklarında çocuktu- lar ve bir yıl sonra liste başı olmuşlardı. Bir tanesi kendi adının verildiği turneye çıkmış ve dünyada Google'da en çok aranan ünlü olmuştu.

Kelly içini çekti. Onlu yaşlardaki şarkıcılar için şöhret hücresi gerçekten çok dardı. Böyle bir baskıyla nasıl başa çıkabili- rilirdi ki? Zaman onları yorduğunda daha ancak on dokuz yaşına varmış oluyorlardı.

Başkaları da vardı. Elvis, Michael ve Whitney. Kelly en te- pede olmanın yarattığı çılgınlığa rağmen değişmeyen, sevdik- leri insanları, hatta kendi hayatlarını kaybetmeyen bir ünlü dü- şünmeye çalıştı. Şöhretin parlak örnekleri neredeydi? Kelly'nin aklına tek bir isim bile gelmese de böyle yıldızlar bir yerlerde olmalıydı.

En başarılı ünlüler bile ya evliliklerini ya çocuklarını ya da akıl sağlıklarını bir derecede yitirmişlerdi.

Kelly yavaşça bilgisayarını kapattı ve yanına koydu. Sanki fırtınadan sonra mavi bir gökyüzü görüyormuşçasına gözle- rinin önünde yeni bir gerçek şekillenmeye başladı. Ya kendi hayatı? Bir aşamada anne ve babasına yakın ve Cal'e âşık ve Güney Carolina'da yaşıyor olmaktan mutluydu. Ama iyi şarkı söylüyordu. Herkes böyle diyordu ve Kelly doğru söyledikleri- ni içinden biliyordu. Bu nedenle Cal'i Los Angeles'a taşınmaya ikna etmişti. Birkaç parça olan eşyalarını toparlayıp şöhret ve servet uğruna bir maceraya atılmışlardı.

Ah tabii ki o zamanlar olayı bu şekilde tanımlamıyorlar- dı. Şöhreti her yönüyle bilmediklerinden hakkında konuşabi- lecekleri tek bir şey vardı. Onu bulmak. Ama şimdi? Bütün bunların anlamı neydi? Niye yüz bin tane tanınmayan şarkıcı

On Beş Dakika gibi bir programın seçmelerine katılmak istiyordu? Her şey büyük bir popülerlik yarışması mıydı? İdol olarak benimsenmeyi ve peşinden koşulmak istemek miydi? Herkesin dikkatini çekmek ve çılgınca bir hayata özenmek miydi? Mesele para kazanmak mıydı?

Hayatında ilk kez olarak gerçekten bu konu üzerinde düşündü. Gençler için düzenlenen yarışmaya başvurduğundan bu yana ünlü olmanın tek bir yanını düşünüyordu. Onu tutmayı. Kaybetmemeyi. Genç, zayıf ve popüler kalmayı. En tepede olmayı. Fakat salonunun sessizliğinde otururken her şeyi farklı bir açıdan görmeye başlamıştı.

Lise günlerinden bir şey hatırladı.

Cal karakalemle bir merdiven çizmişti. Her basamağın bir sahanlığı vardı. İlk bakışta merdiven tepeden aşağı doğru çizilmiş gibi görünüyordu. Ama yeteri kadar bakarsan tüm görüntü değişiyordu. Bu defa sanki merdiven aşağıdan yukarı doğru çizilmiş gibi görünüyordu.

“Ne garip.” Görüntünün böyle birden değişmesinden etkilenerек geriye doğru sıçramıştı.

“Bu bir göz yanılsaması.” Cal onun tepkisine gülmüştü. “Futbol takımındaki çocuklar gösterdi bana. Resmi birden fazla şekilde görmek mümkün.”

Bir göz yanılsaması. Şöhret macerası gibi. Kelly’nin tüm hayatı gibi.

Birden kendisine su götürmez bir şekilde acıyan insanların varlığını algıladı. Popüler televizyon şovundaki saf, masum kızıdan boşanmanın eşliğinde olan bir Hollywood divasına dönüşmesini izlemişlerdi.

Erkenden ulaştığı şöhreti destansı boyutlara varınca bir gün annesini aramış ve ona can alıcı bir soru sormuştu: “İyi

şarkı söylediğimi biliyordun. Beni niye daha önce Hollywood'a götürmedin?"

Annesinin cevabı aklında o günkü gibi canlıydı: "Niye yapacaktım ki öyle bir şeyi?"

"Niye mi?" Kelly sinirlenmişti. "Bütün bunlara daha önce kavuşayım diye."

"Kelly... dinle beni. İyi şarkı söylediğini biliyordum. Yapımcıların seni çok beğeneceklerini de." Sesi hiç olmadığı kadar duyguluydu. "Ama çocukluğu yalnızca bir kez yaşayabilirsin. Ben bunu, sen ünlü olasın diye gözden çıkaramazdım."

Bunu hatırlayınca Kelly'nin tüyleri ürperdi. Ya ailesi onu daha önce götürseydi Los Angeles'a? Rehabilitasyona girip çıkan küçük yıldızlar istatistiğinde başka bir isim mi olurdu? Ya da çoktan ölmüş mü?

Sorular etrafını sarmaya başladı. Şöhrete bu yeni bakma şekli zihninde giderek daha berrak bir hâl alıyordu. Bununla ilgili ne yapabilirdi? Kendisine gösterilen ilgiyi ya da ününü yok edemezdi. Chandra haklıydı. Kelly'nin muhafaza edebilmek ve mükemmel bir şekilde yapabilmek için gece gündüz uğraştığı şeyin fiyatı çok yüksekti. Bütün süreç boyunca bu tür şeylerin onu daha mutlu edeceğini düşünmüştü. Daha gergin bir cilt onu daha mutlu edecekti. Daha fazla Twitter takipçisi onu daha popüler yapacaktı. Aldığı her iş için daha fazla para onu daha başarılı kılacaktı. Ama gösterdiği çaba onu tüketmişti ve karşılığında neye sahip olmuştu? Bu şeyleri yakalamak için gösterdiği onu tüketen gayreti Cal ile ayrı düşmelerine neden olmuş, babasıyla ilişkisindeki aksamaya da yol açmıştı.

Çocukları iki saatlik mesafede banyolarını yapmış olarak babalarından yatmadan önceki hikâyelerini dinlerken kendi-

sinin New York'taki bilmem kaç milyon dolarlık evinde yalnız başına oturmasının nedeni de buydu. Ne hâle gelmişlerdi? Çocukluk konusunda annesi haklıydı. Çocukluk sonsuz bir zaman değildi. Çok yakında kendi çocukları da onlu yaşlara geleceklerdi. O zaman ne olacaktı? Paparazziler onları diğer ünlülerin çocuklarıyla birlikte barlara girerken, pek de tanımadıkları, muhtemelen yaşça onlardan çok büyük insanlarla yatarken yakalayacaktı. Anneleri gibi bir yıldız olmanın peşinde hayatlarını harcayacaklardı.

Çocuklarını bekleyen gelecek bu muydu?

Kelly bu akşam yemek yememişti ve şimdi midesi bulanıyordu. Kai ve Kinley, yavruları. Lise çağıma geldiklerinde muhtemelen *People* dergisine röportaj verecekler ve annelerinden nasıl nefret ettiklerini, onun nasıl kendileriyle oynamak yerine şöhreti tercih ettiğini anlatacaklardı.

Kelly'nin yanaklarından yaşlar aktı ve hıçkırmaya başladı. Buradan bakınca kendini hiç de Amerika'nın en şanslı kızı gibi hissetmiyordu. Antrenörüyle bir saat daha geçirmek ya da Botoks uygulatabilmek için erken kalkmak istemiyordu. Şöhreti ne zaman biter bilemiyordu. Ama bu gece daha önce hissetmediği bir şeyi hissediyordu.

Hapishane duvarlarını.

Gözlerinden aşağı daha fazla yaş yuvarlandı ve onları durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Chandra gerçek arkadaşı olmadığını söylemişti. Bu, kendisi için de geçerli değil miydi? Bu gece Kai ve Kinley'ye kitap okuyor ve yatmaları için onları hazırlıyor, kocasıyla birbirlerinden nasıl bu kadar ayrı düştüklerini konuşuyor olması gerekirdi.

Kelly, hıçkırıkları yüzünden güçlükle nefes alabiliyordu. Gözlerini silerken hatırlayabildiği zamandan bu yana ilk kez,

gözlerinin sabah şiş olup olmayacağını kafasına takmadığını fark etti.

Yalnız, kırgın ve endişeliydi. Çocukları için, geleceği için, hayatı için endişeliydi.

Kırk sekiz saatten beri ailesiyle konuşmamış olması ne kötüydü. Babasının durumu sabit değildi. Annesi ya da babası, babasının durumuyla ilgili son durumu ona bildirmek için e-posta yollamışlar mı diye bakmak üzere bilgisayarını açarken telefonu çaldı.

Telefonun sesi Kelly'yi yerinden sıçrattı. Cevap vermek üzere telefona uzanırken ekranda kimin aradığına baktı. Annesiydi. "Anne!" Sesi çok kötü çıkıyordu, burnu doluydu. "Ben de sizleri düşünüyordum. Babam nasıl?"

"Hayatım..." Annesinin de ağlamış olduğu sesinden belli oluyordu. "Kötüleşti. Enfeksiyon kapmış." Durdu. "Ateşi çok yüksek."

Kelly panikledi. Ayağa kalkmış, odanın içinde dolaşüyor, parmaklarını saçlarının arasında dolaştırıyordu. "Ne... ne oldu?"

"Bilmiyoruz. Ambulans geldi." Sesi kesiliyordu. "Onu kaybedemem. Lütfen... gelebilir misin? Durumu... durumu çok kötü."

"Sevgili Tanrım, hayır." Yaşlar gözlerine dolarken bu sözleri fısıldıyordu. Buna hazır değildi, babasına veda etmeye hazır değildi. Henüz değildi.

"Kelly?"

"Özür dilerim." Üzüntüsüyle mücadele halindeydi. "Evet. Gelebilirim. Elbette. Bir yolunu bulacağım. Şovun özel uçağı beni oraya gün doğmadan getirebilir mi ona bakacağım."

Annesi, hangi hastane, hangi oda gibi detayları verdi.

“Cal geldi bile. Çocuklar onunla.”

“Tamam.” Çocuklar! Kelly sersemlemişti. Telefonu kapattı ve koltuğun kenarında dizlerinin üzerine çöktü. Kelly, Kai ve Kinley’nin Cal’le birlikte bu hafta sonu Greenville’e gideceklerini tamamen unutmuştu. Cal bu ziyareti Kelly’nin menajeri aracılığıyla ayarlamıştı. Rudy, Cal’in çocukların büyükanne ve babalarıyla mümkün olduğu kadar fazla zaman geçirmelerini istediğini Kelly’ye yolladığı bir e-postada anlatmıştı. Kelly kendini korkunç hissetti. Annesi arayana kadar çocuklarının nerede olduğunu tamamen unutmuştu. O nasıl bir anneydi?

Gözyaşları daha hızlı akmaya başladı ve koltuğun kenarına yığıldı. Çok uzun yıllar sonra ilk kez bir şeyi her şeyden çok umursuyordu.

“Sevgili Tanrım...” Yüksek sesle dua etti. Tanrı’nın adını yüksek sesle söyledi. Kelimeler yabancı gelse de ruhunu huzur kaplamaya başladı. “Eve gitmem lazım. Ailemle... ailemle birlikte olmalıyım. Lütfen... babama yardım et. Benim oraya zamanında gitmeme yardım et.” Karışık duyguların etkisiyle titriyordu. Hiç tatmadığı gibi bir huzur ve onu yiyip bitirecek kadar büyük bir korku.

“Tanrım, benim için artık çok mu geç?” Hıçkırıkları sürüyordu. “Ben sırtımı sana döndüm.” Gözlerini sıkı sıkı kapatıp yumruk yaptığı ellerini yüzüne dayadı. “İnatçı gurur.” Sesi öfkeden boğuk çıkıyordu. Nasıl birine dönüşmüştü öyle? Şöhret tuzaktan başka bir şey değildi. Bir vücut, Botoks ve okulunu yeni bitirmiş bir sevgilinin peşinden koşar olmuştu. Ne sanıyordu ki? “Aptalın tekiyim. Hepsi bu Tanrım.” Hüzün ve endişe dalgalar hâlinde geliyordu. Yıllar süren bencilliğine kızıyordu.

Artık dökecek gözyaşı kalmamıştı.

Babasının durumunun aciliyeti onu ayağa kaldırdı. Telefonunu bulup Samuel Meier'i aradı. "Acil bir durum söz konusu."

Bundan sonrası problemsiz gelişti. Kelly, bir saat sonra LaGuardia Havaalanı'ndan *On Beş Dakika*'nın özel uçağı ile havalandı. Üç saat sonra da hastanenin ön kapısından telaşla girip asansörle yedinci kattaki yoğun bakım ünitesine ulaştı. Bekleme odasına gitti, oradaydılar.

Kai, Kinley ve Cal.

Çocuklar üzgün ve yorgun ama daha çok kafaları karışık görünüyordu. Annelerini gördüklerinde ona koştular, gözlerinde bir rahatlama belirmişti. Anneleri oradaydı. Dünyalarında her şey yerindeydi. Kelly eğilip ikisini de kucakladı. Onlarla geçirebileceğı zamanı kaçıırken ne düşünmüştü? Kendine verecek cevabı yoktu. Boş ve tükenmiş olarak ayağa kalktığında Cal yanına geldi. Gözleri buluştu ve bir kalp atışı kadar geçen sürede ne bitmiş bir ilişki ne yasak ilişkiler ne kaba sözler ne de yabancılaşıma kaldı.

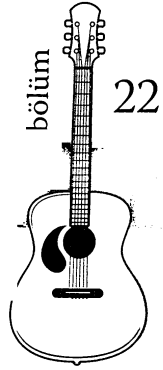
"Kelly... Özür dilerim." Gözleri kızarmış ve yanaklarında gözyaşı izleri vardı. Kelly'nin babasını en az onun kadar se-verdi.

"Dileme. Benim kabahatim." Kendisiyle mücadele ederek yere baktı. Başını kaldırdığında Cal'in gözlerinden unuttuğı bir sevgiyi gördü. Kelly bir adım yaklaştı. "Ben özür dilerim, Cal."

Yalnızca bir karı-kocanın paylaşabileceğı, vücut, kalp, zihin ve ruh birlikteliğini barındıran yakın bir kucaklaşmayla bir araya geldiler. Geçmişte nelerin olduğu ya da bundan sonra nereye varacakları umurunda değildi. Kelly'nin her şeye bir cevabı yoktu ve neye karar verirlerse versinler kolay olma-

yacaktı. Ama şu anda, burada çocukları diplerinde otururken bu kucaklaşma dünyadaki en doğru şeydi. Uzunca bir süre, konuşmadan öyle kaldılar.

Çünkü uzun bir zamandır ilk kez hiçbir sözcüğe gerek yoktu.

Garip bir tedirginlik, Reese'in varlığının bir parçası hâline gelmişti. Bu duygu onu her sabah uyandırıyor, duş yapar ve saçlarını kurularken ona korku saçıyordu. Her sabah anne ve babasıyla birlikte geçirdiği mutlu anlarda bile bu duygudan kurtulamıyordu. Tedirginlik garip bir şekilde işine giderken arabasında yanında oturan, Lowell Terapatik Binicilik Merkezi'nde Toby ve AJ'e yardım ederken onunla eyerini paylaşan biri gibiydi. AJ kendini daha iyi hissediyordu, onu ciddi olarak rahatsız eden semptomlar şimdilik ortadan kalkmıştı.

Ama bu bile Reese'in kendisini daha iyi hissetmesini sağlayamamıştı.

Özellikle bugün, *On Beş Dakika*'nın ilk canlı bölümünün yayınlanmasına bir saat kadar süre varken. Zacklerin evinin önünde arabasını park etti ve merdivenleri atlayarak çıktı. Beyaz bir şort ve açık mavi bir tişört giymişti. Yüzü ve kolları

ata binmekten yanmış ve havadaki nem ensesinin terlemesine neden olmuştu. Yakıcı sığağa rağmen damarlarında kan yerine buz dolaşıyordu sanki. Kapıyı çalmak üzereyken durdu ve alnını Dylanların kapısına dayadı. Kalbi hızla atmaktaydı.

Tanrım, lütfen... Böyle hissetmek istemiyorum. Eğer Zack'e bir şeyler oluyorsa, eğer beni uyarmaya çalışıyorsan bunu lütfen daha belirgin yap. Öyle değilse de lütfen bana huzur ver.

Kapıyı çalınca Büyükbaba Dan açtı. "Merhaba, hoş geldin." Bastonuna dayanmış kibarca gülümsüyordu. "Büyük gece."

"Evet." İçeriye girdi ve yaşlı adama sarıldı. "Heyecanlı mısın?" Büyükbaba Dan de Reese kadar sıkıntılı görünüyordu. "Emin değilim." Elini kızın omzuna koydu. "Senden ne haber?"

"Gerginim." Gülümsemeye çalıştı. "Ne hissettiğimi tam kestiremiyorum. Benim... İçim pek rahat değil."

Yaşlı adam serbest olan kolunu kıza doladı ve birlikte ailenin bulunduğu salona yürüdüler. Şimdilik televizyon kapalıydı. Zack'in annesi bilgisayarın başındaydı ama geldiklerini görünce ayağa kalktı ve Reese'e yaklaştı. "Bu akşamdan itibaren olay ciddileşiyor."

"Hıı. Hem de çok ciddileşiyor." Reese gülümsemesi gerektiğini kendisine tekrar hatırlattı. "Web sitesine mi bakıyordun?"

"Bakmak üzereydim. Birkaç gündür bakmamıştım." Zack'in annesinde de aynı endişeli ifade vardı. "Medyanın gösterdiği bu ilgi karşısında sapıtabilirdim."

Reese acı acı güldü. "Baş döndürücü." *Twitter*, *Yahoo* ve diğer dedikodu sitelerinde birileri her birkaç saatte bir *On Beş Dakika*'nın son yirmi yarışmacısıyla ilgili farklı bir hikâye, bir fotoğraf ya da başka bir olay postalıyordu.

Akşam yemeğini hazırlamak için mutfığa girdiklerin-

de Reese yalnız kaldı. *On Beş Dakika*'nın web adresini yazdı. Reese'in şimdiye kadar gördüklerinin en gösterişlisi olan site hemen açıldı. Ana sayfa değişmişti. Zack ve Zoey'nin resimleriyle donanmış sayfada şöyle bir başlık vardı: "Gerçek bir Romeo-Jülyet hikâyesi izleyin. Bütün sezonlardakinden çok daha fazla duygu dolu bir hikâye bu." Zack'in tüm kalbiyle şarkı söylediği ve sonra da jüri üyelerinin ona bekâr olup olmadığını sordukları kısa bir bölüm koymuşlardı. Zack "Hayır," diye cevap veriyordu. "Geldiğim şehirde bir kız arkadaşım var." Bu görüntü çok çabuk değişiyor ve bu defa Zack'i grup performansını tamamladıktan sonra kolu Zoey'yi sarmış olarak sahnede gösteriyordu. Kip fonda duyulan sesiyle "Her sezonda bazı kalp kırıklıkları yaşanır," diyordu. "Ama bu sezonunkiler başka." Zack ve Zoey'nin birlikte görüldüğü yarım düzine fotoğraf gösteriliyordu. "Çok stresli bir ortamda," diyordu Kip, "şartlar hiç umulmadık bir şekilde iki kişiyi bir araya getirirse ne olur?" Görüntü loş bir hâle geliyor ve karanlık bir koridorda oturmuş ciddi olduğu izlenimini veren bir konuşmaya dalmış Zack ve Zoey'yi gösteriyordu.

Reese bilgisayarı kapatmak ya da başka tarafa bakmak, zamanın durması için haykırmak istedi ama çok geçti. Bir sonraki görüntüde Zack aynı koridorda Zoey ile yüz yüze ve ellerini kızın iki yanağına dayamış kendine çekerken görünüyordu. Bu, kesinlikle bir öpüşme gibi duruyordu.

Kamera prova yapmakta olan yarışmacıların önünde duran Kip'e çevriliyordu. "Bu gerçek Romeo-Jülyet hikâyesinde neler olduğunu öğrenmek için," Kip'in sesi bir hayli dramatikti, "bu gece... *On Beş Dakika*'nın... canlı yayınını izleyin."

Reese ekrana bakakaldı ve saniyeler süresince nefes alamadı, ağlayamadı, bağıramadı. Kızı gerçekten öpmüş müydü?

Zack? Bu kadar yıldan beri sevdiği adam. Seçmelere katılacağı sabah alacakaranlıkta yanında oturması gözünün önünde canlanıyordu. *Hiçbir şey değişmeyecek, söz veriyorum...*

Hatırladığı bu sözler bir bıçak gibi böğrüne saplandı. Bütün işaretler ortadayken bunun olacağını nasıl görememişti? Buna vereceği cevap Zack'e duyduğu güvendi. Katıksız güven. Tam güven. Başka insanlar başarının kendilerini değiştirmesine izin verebilirlerdi ama Zack asla. Onun âşık olduğu adam, asla.

Reese ayağa kalktı ve gözlerinde siyah noktalar uçuşmaya başladı. *Baydacağım. Lütfen Tanrım, bayılmama izin verme.* Gitmesi gerekiyordu, bir şey fırlatmadan ya da bir daha kalkmamacasına yere yığılmadan önce Zack'in evinden çıkması gerekiyordu. Dünyanın öbür ucuna, bu *On Beş Dakika* çılgınlığından mümkün olduğunca uzağa, birkaç saat içinde Zack ve Zoey ile ilgili herkesin yazdıklarını göremeyeceği bir yere koşmak istiyordu. Teksas'tan Tacoma'ya, Tacoma'dan Tampa'ya kadar onu tanımayan insanlar Zack'in geride bıraktığı kıza acıyacaktı.

Bir anlığına gözlerini kapattı. Bu oluyor olamazdı. Anahtarlarını alıp kapıya yöneldi ama sonra durdu. Bunların hiçbirisi Zack'in ailesinin kabahati değildi. Bayan Dylan ve Büyükbaba Dan'e ayrılış mazeretini bildirmek için tam geri dönecekken Zack'in babası ve erkek kardeşi de eve girdiler. Sıcaktan bunalmış bir hâlleri vardı ama onun yüzünde öyle bir şey görmüş olmalı ki donup kaldılar.

"Reese?" Zack'in babası bir adım yaklaştı. "İyi misin?"

Kafasını iki yana salladı. "Hayır, efendim." Kibar ve saygılı bir tonda konuşuyordu. Zorda kalan iyi bir Güneyli kızın baş vurduğu ses tonuyla. "Eve gitmem gerekiyor."

“Ne oldu?” Duke yaklaşp koluna dokundu. “Ailene bir şey mi oldu?”

“Şov.” Eliyle bilgisayarı işaret etti. Ağzından başka bir kelime çıkmıyordu. Yaşadığı şok çok büyüktü. “Bu gece bir şey göstereceklermiş... Zack ve o kızla ilgili.”

Büyükbaba Dan ve Zack’in annesi de odaya geldiler ve kötü bir şey olduğunu hemen hissettiler. Büyükbaba Dan yanına yaklaştı, alm kırışmıştı. “Hayatım, ne var? Ne oldu?”

Zack’in babası kontrolü ele aldı. “Reese, bu gece şovda Zack ve bir kızla ilgili bir şey olacağını söyledi.” Reese’e baktı. “Şovdan bir kızla mı?”

“Evet.” Reese gitmek istiyordu. Bu kısmı çabuk bitirmeliydi. “Adı Zoey. Zoey Davis galiba.”

Diğer dördü başlarını salladı, ağzından çıkan her kelimeyi tam duymak istiyorlardı. Büyükbaba Dan hâlâ yanında duruyordu. “Devam et.”

“Bilgisayarda... programdan kısa bir bölüm seyrettim. Zack ve Zoey’ye bu sezonun Romeo ve Jülyet’i diyorlar.”

Büyükbaba Dan içini çekip camdan dışarı baktı. “Bu doğru değil.”

“Öyle olduklarına dair,” Dara, endişeli gözleri Reese’in üzerinde kocasının yanma geçti, “kanıt var mı?”

“Var gibi.” Reese kısmi bir nefes aldı. Eğer bir an önce oradan ayrılmazsa ağlamaya başlayacaktı. “Sadece bir kesit gösteriyorlar. Ama birbirlerine çok... çok yakındılar.” Bununla ilgili konuşmak istemiyordu. Konuşamıyordu. “Özür dilerim. Devamını seyretmek istemiyorum.” Doğru tavır herkesle tek tek öpüşüp sarılıp vedalaşmak olabilirdi ama buna zamanı yoktu. “Gitmeliyim.”

“Peki.” Dara sarıldı. Bütün aile birlikte Reese’i kapıya ka-

dar geçirdiler. “Eve mi gidiyorsun?”

“Emin değilim.” Reese gözlerinin tekrar dolduğunu hissediyordu. Üzüntüsü giderek artıyordu. “Özür dilerim. Sizinle en kısa zamanda tekrar görüşürüz.” Büyükbaba Dan’e ve omzunun üzerinden Zack’in babasına ve kardeşine baktı. “Hepinizle.”

Reese çıkarken Büyükbaba Dan kızı yandan sarıldı. “Şovu seyredeceğiz. Ve sonra Zack’i arayacağım.” Reese’in bakışını yakaladı. “Bu neyin nesiye eminim bir nedeni vardı. O çocuk seni seviyor.”

Reese konuşmadı. Başını salladı, gülümsedi ve aceleyle basamakları inip arabasına doğru ilerledi. Kendini karanlık bir deliğe düşmüş gibi, bir kâbusta gibi hissediyordu. Şov daha başlamadan gerçekten buradan ayrılıyor muydu? Gördüğü o video kaydını gerçekten görmüş müydü? Ve Zack o kızı gerçekten öpmüş müydü?

Arabasına yaklaşırken kendi kendine yüksek sesle “Hayır,” diye cevap verdi. “O, bunu yapmaz. Yapmaz.”

Gözyaşları tekrar yanaklarında aşağı inmeye başladı. *Nasıl yapabildin, Zack?* Bu soru zihnine kazınmıştı. Onu o kadar özlemişti ki. Onunla birlikte yürümeyi, birlikte at binmeyi, gece geç vakitlere kadar oturup birlikte gülmeyi. Gerçek Zack’i, dünyanın hiç tanımadığı Zack’i. O Zack kalbini ve aklını almıştı. Ama aynısı Zack için geçerli değildi. Bu artık o kadar açıktı ki. *On Beş Dakika* setinin kapalı kapıları ardında ne oluyor olursa olsun, bir şey çok aşikârdı: Zack ve Zoey özel bir şey paylaşıyorlardı.

Zacklerin evinin yolundan çıktıktan sonra sola döndü. Nereye gitmek istediğini bilmiyordu, yalnızca gitmek istiyordu. Zack’in evinden, Büyükbaba Dan’dan ve kendisininmiş

gibi hissettiği ailesinden uzağa. Herhangi bir televizyondan uzağa. Planlamamıştı ama Lowell Terapatik Binicilik Merkezi'ne yöneldi. Zifiri karanlık parktan geçerek arabasını ahırlara en yakın olan noktaya sürdü. Hizmetliler onun daha önce de bu saatte geldiğini görmüşlerdi onun için hiç kimse onu rahatsız etmezdi.

Reese arabayı stop edip dışarı çıktı. Hava burada daha yumuşaktı. Derin bir nefes aldı. Çitler onu çağırıyordu. Yaklaşık çitin üstüne oturdu. Burası onun yeri, öğrenci beklerken oturduğu, yalnızca atları seyretmek istediği zaman ve acı çeken çocukların hayatında bir fark yaratabilmek düşleri kurmak istediğinde oturduğu yer.

Güneşli günlerde, öğleden sonraları çitlerin bu noktasından gözüken manzara bir tablo gibi olurdu ve zamanla ona kendi geleceğini temsil ediyormuş gibi gelmeye başlamıştı. Atların, at çiftliklerinin ve uzayıp giden güzel yeşil alanların etrafında kuracağı geleceği. Zack'le birlikte hayal ettiği geleceği. Şimdi ise, bu bunaltıcı yaz gecesinde karanlıktan başka bir şey görmüyordu.

"Neden Zack? Ne sebeple?" Kırgın sesi gecenin karanlığını deldi. Ellerinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Parmaklarıyla gözlerini kapattı ve yaşlarını akmaları için serbest bıraktı. İkisinin arasındaki tweetleri, fotoğraf çekimlerindeki pozlarını ve sahnedeki hallerini gördüğünde böyle bir şeyin olacağını anlamalıydı.

Ama o Zack Dylan'dı. Gözleri son zamanlarda olanlarla ilgili ona ne söylediyse de o, kalbini, geçmişlerini ve sevdiği adam hakkında bildiğini zannettiği her şeyi dinlemeyi tercih etmişti. Zack, Zoey'ye kapılmakta olduğuna ilişkin hiçbir işaret vermemişti. Reese belki aklını yitirmiş, belki kendi adan-

mışlığıyla gözleri kör olmuştu. Sebep ne olursa olsun, bunun olacağını görememişti.

Çitlerin direğine yaslanıp siyah gökyüzünü seyretti. Burada yıldızlar canlıydı ve her nefes alışında, kalbinin her atışında gerçeği kavramaya başlıyordu. Gözyaşları yavaşladı ve sonra durdu. *Tanrım... Benimlesin. Burada olduğunu hissediyorum.*

Kızım, ben her zaman seninleyim. Yalnız bırakmayacak kadar çok seviyorum seni.

Bu fısıltıyı her yanından duyuyordu, bu ancak ilahi bir şey olabilirdi. Reese tekrar derin bir nefes aldı. Durumu değiştiremezdi. Gördüğü video ona durumu anlatmıştı. Zack, Zoey Davis ile bir çeşit ilişkiye girmişti. Hikâyeleri ne olursa olsun, aralarında kesin bir bağ vardı.

Bundan sonraki hareket ondan gelecekti.

Bu gerçek ruhunun her köşesine yerleşirken Reese dünyasının tekrar düzeldiğini hissetti. Vücudu seyrettiği video nedeniyle acılar içindeydi ama bunu da atlatacaktı. Bir şekilde atlatacaktı. Bunu biliyordu ve bundan sonra atacağı adımla ilgili kafasında hiçbir soru işareti yoktu. Şortunun cebinden telefonunu çıkarttı ve Zack'i aradı. Ekranda Zack'in mayısta, yaz başında çekilmiş bir fotoğrafı belirdi. Üzerlerinde şort ve mayo, Reese ile Zack Cumberland Gölü'ndeki bir iskelenin kenarına oturmuşlardı. Kilisedeki liseli çocuklarla bota binmek ve şambrellerle gölün üzerinde dolaşmak için bir gün göle gitmişler ve öğle yemeği sırasında konuşabilecekleri sessiz bir yer bulmuşlardı.

"Seninle evleneceğim, Reese Weatherly." Gözlerinden geçerek kalbine bakmıştı. "Ailem çiftlikle ilgili sorunları yoluna koyar koymaz sıra sana ve bana gelecek. Sonsuza kadar birlikte olacak sana ve bana."

Reese gülmüş ve büyük bir düğün mü yapsınlar yoksa

yalnızca aile ve birkaç arkadaşın katıldığı küçük bir tören mi olsun diye konuşmuşlardı. Kilisenin kokteyl salonu mu, yoksa bir balo salonunda yemek hizmeti satın alacakları danslı bir düğün mü. Fakat bu konuştukları, şu anda, bu ağustos gecesi-nin gökyüzünün altında bir milyon yıl geride kalmıştı. Sanki hiç olmamış gibi. Zack artık onun tanımadığı biri hâline gel-mişti. *On Beş Dakika* macerasının başında sorun yalnızca ile-tişim kuramamaları iken başka hiçbir duyguya izin vermeyip onun adına mutluluk duymuştu. Bir şekilde her şeyin yolu-na gireceğine inanmıştı. Zoey'den gelen tweetler onu elbette rahatsız etmişti ama hiçbir zaman o kızın Zack ile paylaştık-larının arasına bir engel olarak girebileceğini düşünmemişti. Büyükannesiyle Büyükbaba Dan'ın ilişkisi, ortak inançları, at sevgisi ve birbirlerinin kollarında olmanın büyüü... Paylaş-tıkları o kadar çok şey vardı ki.

Yeter. Tahta ellerini acıtıncaya kadar çiti sıkı. Bu telefonu etmek zorundaydı. Bir dakika daha bekleyemezdi. Telefonu-nun ekranına baktı ve Zack'in numarasını aradı. Sonra gök-yüzüne bakıp bekledi. Gittiğinden bu yana onu bir elin par-maklarını geçmeyecek sayıda aramış ve Zack hiçbirine cevap vermemişti. Yapımcılar telefonlarını kapattırıyordu –Zack böyle demişti. Çok meşgullerdi. Her dakikaları doluydu.

Kırık kalbinin atışlarıyla uyumlu olarak telefon bir kez, iki kez, üç kez çaldı. Sesli mesaj bırakmak istemiyordu ama baş-ka seçeneği yoktu. "Zack... Benim." Ses tonunu doğal tutmaya çalışıyordu. "Beni arayabilir misin? Konuşmamız lazım."

Telefonundaki sonlandırma tuşuna bastığında hiç nefes almamış olduğunu fark etti. Çabucak nefes aldı ve telefonunu cebine geri koydu. Tamamdı işte, yapmıştı. *On Beş Dakika*'da oynanan oyun, gerçek ya da değil, Reese artık onun bir parçası

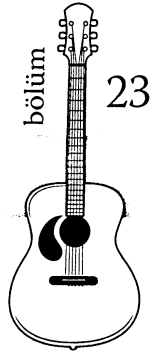
olmayacaktı.

Yapmak istediği son şey eve gitmek ve *On Beş Dakika*'yı seyretmekti, ama kendine engel olamadı. Annesi ve babası dışarıdaydılar. Dolayısıyla boş olan eve gitti ve televizyonu açtı. Ekranın aydınlığı evin karanlığını delmişti.

Şovu kaydetmişti. Zack'in performansını geçip şovun sonuna, Zoey ile birlikte oldukları kısma kadar ileri sardı. Kayıp yere oturdu ve güneşten yanmış bacaklarını çenesine kadar çekti. Tüm Amerika'nın gözleri önünde oynayan hayatının gerçeğini seyrederken uzun siyah saçları dizlerinin üzerine sarkmıştı.

Bölüm web sitesinde duyurulduğu gibi bitmişti. İkisinin öpüşmesiyle. Zack kızı gerçekten öpmüştü. Reese uzaktan kumandayı kaldırdı ve televizyonu kapattı. Ekran karanlığa gömüldü, onu oda takip etti. Ne yanaklarında ne de gözlerinde yaş vardı. Yalnızca soğuk ve tüketen bir şok. Her şeyin hayalini kurmuştu, Zack'le geçirdiği hayatın ve paylaştıkları mutlu anların ışığında geleceğinden emin olduğu mutlu anların... nişanlanmalarının, geleceklerinin, birlikte geçirecekleri hayatın. Hayalini kurmadığı tek bir şey vardı.

Her şeyin böyle biteceğinin hayalini hiç kurmamıştı.

Zirve acayip bir uyuşturucu gibiydi, Zack'in hayatında denediği hiçbir şeye benzemiyordu. İlk canlı gösteriden sonra diğer on dokuz yarışmacıyla birlikte sahneden inerken tek düşünebildiği buydu. Carnegie Salonu çığlıklar atan hayranlarla tıklım tıklım doluydu. Zack, tüm hafta boyunca çalıştığı Dierks Bentley şarkısını seslendirince bütün seyirciler ayağa fırlamış ve şarkı bitene kadar ayakta kalıp tezahürat yapmışlardı. Haftalar boyu süren hazırlıktan sonra şov nihayet meyvesini vermişti.

Zack Reese ile konuşmak ve performansını nasıl bulduğunu ve ne yaptığını sormak için sabırsızlanıyordu. Günlerden beri bilgisayarın başına geçememişti ve en azından o kadar bir zamandır da Reese ile konuşamamıştı. Yalnızca birkaç SMS gidip gelmişti. Aralarındaki mesafe Zack'i üzmeye başlamıştı ve bu gece sesinin duymaya çok ihtiyacı vardı.

Şov bitince yarışmacılar sahnenin arkasındaki bir odaya geçtiler. Zack nefesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Damarlarında adrenalin dolaşüyor, kalbinin hızla atmasına ve sahnedeki duygusunu sürdürmesine neden oluyordu. Sahne arkasında Zack'in grubundaki şarkıcılar birbirlerine sarıldılar ve hep birlikte konuşup güleştüler. Yarışmacılar birbirlerini tebrik ediyorlardı. Jüriden en iyi grup oldukları yolunda coşkulu yorumlar gelmişti.

Zack Reese'in planladığı gibi şovu ailesiyle birlikte seyredip seyretmediğini merak ediyordu. Carnegie Salonu'nda cep telefonları çekmiyordu ve onu arayabilme şansını elde etmesi için saatler geçmesi gerekebilirdi. Her zaman olduğu gibi dinlenmeye bile vakit yoktu. Birkaç dakika içinde William Gaines yanlarına gelecek ve kendilerine son durumu bildirecekti.

"Olağanüstüydü." Zoey, Zack gibi nefessiz kalmış olarak yanına gelmeye çalışıyordu. Geldi ve hiç duraksamaksızın kollarını genç adamın boynuna dolayıp öyle kaldı. Ancak çoktandır görüşmemiş sevgililerin yapacağı gibi kolları boynunda bir sağa bir sola sallanıyordu. "Harikaydın, Zack," diye fısıldadı. Hayranlığı gözlerinden okunuyordu. Geri çekildi, Zack'e bakarken yüzü aydınlık ve hayat doluydu. "Yemin ederim bu yarışmayı kazanan sen olacaksın."

"Ben değil... Sen." Ellerini gelişigüzel kızın omuzlarına koydu. Şovda tüm yaşadıklarından sonra Zoey onun için çok şey ifade ediyordu. Ama öpüştüikleri geceden bu yana ne gizli kapaklı başka bir koridor maceraları ne de baştan çıkartma girişimleri olmuştu. Bu macera bittiğinde kalbi yine Reese'e ait olacaktı.

"Yüksek tonlarda sesimin titrediğini hissettim."

"Hiç de değil. Jüri üyelerini gördün mü?" Zack kıza güleerek bakıyordu. "O Kelly Clarkson şarkısını söylemeye başladın

ya, daha nakarat bölümüne gelmeden ayağa kalkmışlardı bile.”

Evli adamlardan biri –o da finalistlerden biriydi– konuşmalarına kulak misafiri olmuştu. Yanlarına geldi. “Sona ikiniz kalacaksınız. Başka kimsenin şansı yok.” Başıyla grubun geri kalanlarını işaret etti. “Hepimiz bunu biliyoruz.”

Zack emin değildi ama adamın sözleri baş dönmesine katkıda bulundu. “Teşekkürler, ahbab. Gerçekten.”

“Doğruyu söylüyorum.” Adam elini yumruk yapıp hafifçe Zack’in göğsüne vurdu. “Bir gün çocuklarıma seninle aynı sahnede şarkı söylediğimi anlatacağım.”

Kazanma ihtimali vardı, Zack bunu artık görebiliyordu. Ama daha çok Zoey’nin kazanma ihtimalinin daha güçlü olduğunu düşünüyordu. Bu gece ilk kez Zoey’nin kazanabileceğini görmüştü. Sesi Carrie Underwood’unki kadar berrak, Chandra Olson’unki kadar güçlüydü. Ve bütün bu özellikler mavi gözlü sarışın bir ponpon kız takımı kaptanında birleşmişti. Amerikalı mükemmel bir kız. Seyirciler ona bayılacaktı.

Yanında iki yapım asistanıyla William Gaines odaya geldi ve telaşlı bir şekilde odanın ön tarafındaki yerini aldı. Yarışmacılar sessizliğe büründü. “Aferin, çocuklar. On yıl önce bu gösteriye başladığımızdan bu yana gördüğümüz en iyi canlı gösterilerden biriydi.” Gaines herkesle göz teması kuruyor, etrafına ışık saçıyordu. “Şimdi.” Birkaç kez ellerini çırpı. Acelesi olduğu belliydi. “Zamanımız çok kısıtlı.”

Yapacaklarının listesi göz korkutucuydu. Kostüm bölümündekiler kıyafet provası için herkesin gitmesini istiyordu. Yarınki can alıcı bölümde hepsi üçer ayrı kıyafet giyecekti ve kimse karar verilene kadar oradan ayrılamayacaktı. Yapım ekibi Zack için birkaç çift pahalı kot pantolon getirmişti. Zack onları giymek için sabırsızlanıyordu.

“Bütün bunlar olurken,” diye devam etti Gaines, “her biriniz teker teker bu odaya gelecek ve veda konuşmanızı yapacaksınız. Unutmayın, yarın aranızdan on kişi evine gidecek.”

Zack’i garip bir duygu kapladı. Kesinlikle eve gitmek istemiyordu. Yalnızca birkaç ay önce elenecek olsa rahatlıkla kamyonetine biner ve Kentucky’ye geri dönerdi. Hem de hiç pişmanlık duymadan. Ama şimdi... Bu noktaya kadar geldikten sonra kazanmaya devam etmek, salonun her yerinden üzerine çevrilmiş kameraların arasında seyircilerin önünde şarkı söylemeye devam etmek istiyordu.

Sonraki iki saat yapım asistanlarının onları herkesin kaydı bitene kadar kostüm bölümündekilerin röportaj odasına iteklemeleriyle hiç anlamadan geçti. Zack ancak ondan sonra telefonunu açtı ve Reese’den gelen cevapsız bir çağrı gördü. Havalara uçtu. Bir an önce onunla konuşmak, performansı hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyordu. *On Beş Dakika*’nın web sitesindeki kısa tanıtım filmlerinin dışında Reese, bu geceye kadar yarıştığını görmemişti.

Zack yarınki bölümde giyeceği en uygun üç giysiyi aldı ve veda röportajını tamamladı. Duyguları çok samimiydi, daha şimdiden bir günde ne kadar çok şey olmuştu. Şovdan ayrılmaktan ve bu macerayı geride bırakmaktan söz ederken gözleri nemlendi. Yutkunup kafasını iki yana salladı. “Hiç kimse bu yolculuğun sona ermesini istemez.”

Röportaj bittiğinde midesinin bulandığını hissetti. Giysi odasına geri koştu ve onu elemeyeceklerine kendisini inandırmaya çalıştı. En azından bu turda değil. Kendisini şimdiden gelecek hafta tekrar şarkı söylerken, alkış tufanı içinde Tanrı’nın ışığını yansıtırken görebiliyordu. Çünkü bütün olay buydu. Bu turu geçerdi değil mi? Tanrı, çiftliği kurtarması ve kız kardeşi-

ne yardım edebilmesi için şovda kalması gerektiğini biliyordu. Gözlerini telefonuna dikti. Reese'le de konuşmaya ihtiyaç duyuyordu. Giysi odasına gelince durakladı ve koridorun sonundaki erkekler tuvaletine gitti. En son kabine girip kapıyı kilitledi. Üzerine eğilerek çabucak telefonunu açtı. Ekran yavaş açılıyordu. *Haydi... Çalış!* Bir an önce çalışır hâle gelmesini isteyerek telefonunun karanlık ekranına baktı. Açılır açılmaz Reese'i aradı. Bugün her zamankinden daha çok Reese'le ve ailesiyle, geride bıraktığı hayatına ait her şeyle temas kurmak istiyordu. İki aydan beri bir ayın yönetmemiş ya da kiliseye gitmemişti.

Dördüncü çalışta, sesli mesaj devreye girdi: "Selam, benim." Fısıldamasındaki telaşı kendisi duyabiliyordu.

Uzaktan William Gaines'in megafon olması gereken aletten yayılan sesi duyuluyordu: "Otobüsler geldi. Herkes yaptığı işi bitirsin. Üç dakika içinde hareket ediyoruz."

Zack inledi. "Bebeğim, üzgünüm. Konuşamayacağım. Söz veriyorum bir ara verir vermez seni arayacağım." Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kelimeleri katı ve yapay gibi gelmişti kulağına. Ona mesaj bile bırakmak artık daha farklıydı. Gaines'in sesini tekrar duydu. "Özür dilerim... Kapatmalıyım. Seni seviyorum."

Cep telefonlarını molaların dışında kullanmak kurallara aykırıydı. Zack telefonunu kapattı ve Gaines'in yarışmacıları çıkışa doğru yönlendirdiği giysi odasına gitti. "Eğer yarın giyeceğiniz giysileri almadıysanız sabah bunun için zaman yaratmak zorundasınız." Zack'i gördü. "Senin işin bitti mi burada?"

"Evet efendim, hemen hemen. Röportajı yaptık. Ayakkabılarına yarın karar verilecek."

"İyi." Gaines'den iyi bir talim çavuşu olurdu. "Otobüse bin. Herkesin yeri belli."

Zack'in yerinin Zoey'nin yanında, pencere kenarında olması onu hiç şaşırtmadı. Yapımcıların, ikisi arasında olduğuna inandıkları şeye hayran oldukları belliydi. Reese gerçeği bildiği sürece önemli değildi.

"Bu gece bir müzik videosu çekeceklermiş, reklam mı, yardım mı ne." Zoey eğilerek yaklaştı. "Hangi şeyden nefret ettim biliyor musun?"

"Bilmiyorum." Dizlerinin bacaklarına dayandığının farkındaydı. Koltuklar arasında bacakları uzatacak kadar yer yoktu.

Omzunu ön koltuğun arkasına dayayarak yüzünü Zack'e çevirdi. "Veda videosunun çekilmesinden." Gözlerini bir süre Zack'in gözlerinden ayırmadı. "Bunun sona ermesini istemiyorum."

Zack gülümsedi, kendini rahatlamış hissediyordu. "Bende." Zoey'nin yanında kendisi olabiliyordu, onun için gözlerini kapadı ve bir süre öyle kaldı. Şovun başlamasından birkaç saat öncesinden beri hep hareket hâlindeydi.

Yola çıktıklarında Gaines otobüsün ön tarafına geçti ve yarışmacılara bu geceki programı bildirdi. Otobüsle Manhattan'ın yukarı batı bölümünde bir kulüpte bir medya partisine, Cullen Cladwell'in evinde bir kutlamaya ve son olarak Hard Rock Cafe'de fotoğraf çekimine gideceklerdi. Elbette hepsi de videoya kaydedilecekti.

On Beş Dakika'nın yapımcılarının durdukları her yerde korumaları ve kordonlarla ayrılmış yolları vardı. İnsanlar bir şekilde programlarını öğrenmişlerdi. Gittikleri her yerde bir hayran kitlesi tarafından karşılanıyorlardı. Bu durumun Zack için yine baş döndürücü bir etkisi vardı. Sanki başka biri hâline gelmiş gibiydi. Ya da çılgın bir rüyada gibiydi. Hard Rock

Cafe'nin önünde bir grup kız onu görünce öyle coşmuştu ki titremeye, ağlamaya, adını haykırmaya başlamışlardı. Gaines Zack'in yanına geldi. "Seni seviyorlar, evlat. Bu artık tamamen yeni bir hayat."

Zack gideceği her yerde böyle karşılanacağını artık görebiliyordu. Belki yıllarca. Reese de zamanla orada olacaktı. Şov bittiğinde, artık kimse ona ne yapacağını söylemediğinde inancından söz etmeye başlayacaktı. Gaines'e gülümsedi. "Buna alışılabirim. Kesinlikle." Kalabalık başka bir şeyin söylenmesine izin vermeyecek kadar gürültülüydü.

Otele döndüklerinde saat gece yarısını geçmişti. Yarışmacıların halkın gözü önünde olmadan rahatlayabilecekleri özel bir lobiye geçtiler. Zoey elinden tutup onu sessiz bir köşeye götürmeye çalıştı. "Konuşalım." Gözlerinde Zack sanki onu oldum olası tanıyormuş gibi yakın bir ifade vardı. "Haydi. Bugün o kadar çok şey oldu ki."

"Şimdi konuşamam." Zack elini kurtardı. Kıza gülümse-di ama yalnızca Reese'i düşünüyordu, ona söyleyecek o kadar çok şeyi vardı ki. "Onu aramam lazım."

Zoey üzgün gözlerle başını salladı "Reese'i mi?"

"Evet." Kıza bu tavrını anlamayan bakışlarla baktı. Bu niye Zoey'yi şaşırtıyordu ki? "Bir haftadır doğru dürüst konuşamadık."

"Hımm. Peki." Gözlerini Zack'in gözlerinden ayırmadan, duraksadı. "Eğer ona ulaşamazsan, beni bul. Yorgun değilim."

"Zoey..." Bir anlık bir arzu fırtınası genç adamı galebe çaldı. Geçmesini bekledi. "Geç oldu. Yarın görüşürüz."

"Peki." Omzunu küçük bir kız gibi silkti. Zack uzaklaşırken el sallıyordu ve Zack kızın bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Reese'i ne kadar çok seviyor olursa olsun, dikkatli olmalıydı. Bir yanı kalıp Zoey ile vakit geçirmek istiyordu. Bütün geceyi birlikte geçirmişlerdi ama gerçek anlamda konuşacak zamanları hiç olmamıştı. Yürümeye devam etmek için kendini zorladı. Bu gece Zoey ile vakit geçirmekten ona hayır gelmezdi. Sahneye çıktığı andan itibaren çok çekici gözüküyordu ve bu çılgınlığın ortasında Zack'i güldürmeyi de başarmıştı. Hayır, onunla vakit geçiremezdi. Hem onun hem de kendi performansından ötürü kendini hâlâ sarhoş gibi hissederken bu olmazdı. Evet, Zoey bugünkü hayatının bir parçasıydı. Ama Reese onun geleceği idi. Onunla konuşmaya ihtiyaç duyuyordu, onun sesini duymalıydı ki, tekrar yer çekimine kavuşabilsin.

Oğlum, herkesin karşılaştığı yoldan çıkartma denemelerinden başka denemelerle karşılaşmadın... Sana her zaman çıkış yolunu da sağlayacağım.

Neydi bu? Ayet mi gelmişti şimdi? Zack odasına doğru yürümeye devam etti. Onun çıkış yoluna ihtiyacı yoktu çünkü yanlış bir şey yapmıyordu. Her zamankinden daha iyi şarkı söylüyordu. Bu yolculuktan keyif almakta, süreci yaşarken biraz eğlenmekte bir sakınca yoktu. Tanrı onun buraya kadar gelmesine izin vermişti. Zack'in sıra özlemiyle bir kenarda oturup durmasını istemezdi. Bu duyguya geceleri ışıkları kapattığı zaman kapılıyordu. Ama gündüzler *On Beş Dakika*'ya aitti ve evet, çok eğleniyordu. Hayat çok çılgındı ama hep böyle devam etmeyecekti. Ne istediğini ve ne istemediğini biliyordu. Asansördeyken cep telefonunu açtı ve odasına girip kapıyı kapatır kapatmaz Reese'i aradı. "Uyanık ol... Hadi Reese."

Telefon çalarken saatine baktı. Morali bozuldu. Saat iki kırk idi. Gece yarısını çoktan geçmiş ve düşündüğünden çok

daha geç olmuştu. Reese'in telefonu tekrar sesli mesaja geçti. Elbette geçecekti. Bu saatte niye uyanık olsundu ki? Reese'i gözlerinin önünde canlandırdı. Muhtemelen arayacağı umduyla telefonunu hep yanı başında tutmuştu, belki zamanını kendi anne ve babasıyla ve Büyükbaba Dan ile geçirmişti. Ama saatler birbirini kovalayıp beklediği telefon gelmeyince başka ne yapabilirdi?

Zack içini çekti ve dizlerinin üzerine çöktü. Reese'i aramak konusunda daha kararlı davranmalı, programlarına rağmen onu arayacak zamanı yaratmalıydı. Yoksa içindeki bu tuhaf duygu onu rahatsız etmeye devam edecekti. Şimdiden aralarında çok fazla sessizlik yaşanmıştı.

Odasını boydan boya arşınladı. Tüm vücudu gecenin temposuyla enerji dolmuştu. Zoey gibi, o da yorgun değildi. Yarın kahvaltı saat ondaydı. Sonra da pijamalarını giyip kanepe ve rahat koltuklarla dolu bir odada ilk kez olarak dün gecenin canlı yayınını izleyeceklerdi.

Zack'in yeni oda arkadaşı Hank adında evli, genç bir adamdı. Ama o bile diğer yarışmacılarla özel lobide kalmıştı. Yirmisinin de konuşacağı ve yalnızca yarışmadaki diğerlerinin anlayacağı o kadar çok şeyi vardı ki. Varlığıyla birkaç ay öncesine kadar önemli olan her şeyi ve herkesi geri iten bir aile, bir takım hâline gelmişlerdi. Zack yarışma başladığından bu yana birkaç evliliğin sallandığını, Hank'inki değil ama ve ciddi ilişki yaşayan iki çiftin de ayrıldığını biliyordu.

Reese ve Zack başarı hikâyesi olacaklardı, onlarınki devam edecekti.

Konuşmak için zaman bulmakta zorlandıklarının farkındaydı. Ama bu olay bittiğinde tekrar her şey yoluna girecekti. Zoey resimden çıktığında. Odada dolaşmayı bırakıp yatağın

Reese'i ne kadar çok seviyor olursa olsun, dikkatli olmaydı. Bir yanı kalıp Zoey ile vakit geçirmek istiyordu. Bütün geceyi birlikte geçirmişlerdi ama gerçek anlamda konuşacak zamanları hiç olmamıştı. Yürümeye devam etmek için kendini zorladı. Bu gece Zoey ile vakit geçirmekten ona hayır gelmezdi. Sahneye çıktığı andan itibaren çok çekici gözüküyordu ve bu çılgınlığın ortasında Zack'i güldürmeyi de başarmıştı. Hayır, onunla vakit geçiremezdi. Hem onun hem de kendi performansından ötürü kendini hâlâ sarhoş gibi hissederken bu olmazdı. Evet, Zoey bugünkü hayatının bir parçasıydı. Ama Reese onun geleceği idi. Onunla konuşmaya ihtiyaç duyuyordu, onun sesini duymalıydı ki, tekrar yer çekimine kavuşabilsin.

Oğlum, herkesin karşılaştığı yoldan çıkartma denemelerinden başka denemelerle karşılaşmadın... Sana her zaman çıkış yolunu da sağlayacağım.

Neydi bu? Ayet mi gelmişti şimdi? Zack odasına doğru yürümeye devam etti. Onun çıkış yoluna ihtiyacı yoktu çünkü yanlış bir şey yapmıyordu. Her zamankinden daha iyi şarkı söylüyordu. Bu yolculuktan keyif almakta, süreci yaşarken biraz eğlenmekte bir sakınca yoktu. Tanrı onun buraya kadar gelmesine izin vermişti. Zack'in sıra özlemiyle bir kenarda oturup durmasını istemezdi. Bu duyguya geceleri ışıkları kapattığı zaman kapılıyordu. Ama gündüzler *On Beş Dakika*'ya aitti ve evet, çok eğleniyordu. Hayat çok çılgındı ama hep böyle devam etmeyecekti. Ne istediğini ve ne istemediğini biliyordu. Asansördeyken cep telefonunu açtı ve odasına girip kapıyı kapatır kapatmaz Reese'i aradı. "Uyanık ol... Hadi Reese."

Telefon çalarken saatine baktı. Morali bozuldu. Saat iki kırk idi. Gece yarısını çoktan geçmiş ve düşündüğünden çok

daha geç olmuştu. Reese'in telefonu tekrar sesli mesaja geçti. Elbette geçecekti. Bu saatte niye uyanık olsundu ki? Reese'i gözlerinin önünde canlandırdı. Muhtemelen arayacağı umuduyla telefonunu hep yanı başında tutmuştu, belki zamanını kendi anne ve babasıyla ve Büyükbaba Dan ile geçirmişti. Ama saatler birbirini kovalayıp beklediği telefon gelmeyince başka ne yapabilirdi?

Zack içini çekti ve dizlerinin üzerine çöktü. Reese'i aramak konusunda daha kararlı davranmalı, programlarına rağmen onu arayacak zamanı yaratmalıydı. Yoksa içindeki bu tuhaf duygu onu rahatsız etmeye devam edecekti. Şimdiden aralarında çok fazla sessizlik yaşanmıştı.

Odasını boydan boya arşınladı. Tüm vücudu gecenin temposuyla enerji dolmuştu. Zoey gibi, o da yorgun değildi. Yarın kahvaltı saat ondaydı. Sonra da pijamalarını giyip kanepe ve rahat koltuklarla dolu bir odada ilk kez olarak dün gecenin canlı yayınını izleyeceklerdi.

Zack'in yeni oda arkadaşı Hank adında evli, genç bir adamdı. Ama o bile diğer yarışmacılarla özel lobide kalmıştı. Yirmisinin de konuşacağı ve yalnızca yarışmadaki diğerlerinin anlayacağı o kadar çok şeyi vardı ki. Varlığıyla birkaç ay önce-sine kadar önemli olan her şeyi ve herkesi geri iten bir aile, bir takım hâline gelmişlerdi. Zack yarışma başladığından bu yana birkaç evliliğin sallandığını, Hank'inki değil ama ve ciddi ilişki yaşayan iki çiftin de ayrıldığını biliyordu.

Reese ve Zack başarı hikâyesi olacaktı, onlarınki devam edecekti.

Konuşmak için zaman bulmakta zorlandıklarının farkındaydı. Ama bu olay bittiğinde tekrar her şey yoluna girecekti. Zoey resimden çıktığında. Odada dolaşmayı bırakıp yatağın

kenarına oturdu. Ve etrafında onu sürekli kontrol eden insanlar olmadığında ve bu kadar meşgul olmadığında bütün bunları Tanrı için kullanacaktı. Kesinlikle öyle yapacaktı.

Aklı karışmıştı. Bu gece hiç dua etmiş miydi? Son performansından bu yana? *Tanrım, bunu senin yardımın olmadan yapamazdım. Teşekkür ederim... Gerçekten.* Ama bu dua ona hiç huzur getirmedi.

Ayağa kalkıp odada tekrar dolaşmaya başladı. Acaba öteki yarışmacılar ne yapıyordu? Ve o, niye onlarla değildi? Eğer Reese burada olsaydı ona eğlenmesini söylerdi kesinlikle. Bu aşamaya kadar gelmişti, niye odasında saklanacaktı? Bu macera sonsuza kadar sürmeyecekti, o yüzden şimdi aşağıda, özel lobide olmalıydı. *On Beş Dakika* ailesiyle birlikte.

Üzerine beyaz bir tişört geçirip lobiye geri döndü. Zoey gitmişti ama bir düzine başka yarışmacı hâlâ oradaydı. Onlara katıldı. Kilise şarkıcısı ona gülümsedi. “Zoey ile aranızda neler oluyor? Herkes merak ediyor.”

“Hiçbir şey.” Kafasını sallarken kıkırdadı. “Gerçekten. Bunların hepsi düzmece. Biliyorsunuz. Televizyon gerçekmiş gibi gösterebiliyor.”

“Pek düzmece gibi görünmüyor.” Daha büyük olan kızlardan biri sırtıttı. “İkinizin arasında bir elektrik var.”

“İyi de ben kız arkadaşıma âşığım.”

“O zaman... Kız arkadaşın canlı yayınlardan birine katılacak mı?” Oda arkadaşı iğnelemekte bir sakınca görmedi. Artık hepsi çok yakındı. Her türlü sohbet de meşruydu. Tek kaşını kaldırdı ve “Bak işte o zaman çok ilginç olurdu,” dedi.

Reese’in gelip canlı bir şova katılması mı? Zack böyle bir şeyi düşünmemişti bile. “Sanırım bu benim burada ne kadar kaldığıma bağlı.”

“Peki.” Yaşı ufak olan şarkıcılardan biri güldü. “Şarkı söylediğinde kendini duyabiliyor musun?”

“Evet ya.” Zack’in oda arkadaşı güldü ve diğerleri de ona katıldı ve gruplarından mutlu sesler yükselmeye başladı. “Kendini duyabilseydin kız arkadaşına final için kendine hemen bir uçak rezervasyonu yaptırmasını söyledin.”

“Yapmayın.” Zack kendisiyle ilgili konuşmak istemiyordu. “Dürüst olalım. Buradaki herkes kazanabilir.” Tam detaylara girecekti ki odanın arka tarafında bir şey dikkatini çekti. Döndü ve Zoey’yi gördü. Kendi dünyasında gibiydi, karanlık pencereden dışarı bakıyordu, yüzündeki ifadeden uzaklarda olduğu anlaşıyordu.

Hank Zack’in bakışını takip etti. Şaka yapmak yerine yüzünde ciddi bir ifadeyle, “Hey, adamım. Bence onunla konuşman gerekiyor,” dedi.

“Belki de.” Zack dönüp Zoey’ye tekrar baktı. Eğer birisiyle konuşmaya ihtiyacı varsa tabii ki giderdi. Ayağa kalktı ve odanın diğer tarafına geçti.

Gözleri karşılaştı ve sonra Zoey Zack’in gerisinden kendilerini seyretmekte olan diğer yarışmacılara baktı. “Selam.” Parmaklarını uzun sarı saçları arasında dolaştırdı.

“Selam.” Zack kıza sarılırdı ama grubun gözlerinin üzerlerinde olduğunu hissediyordu.

Zoey rahatsız gözüküyordu. Diğer yarışmacılara baktı. “Yukarı çıkabilir miyiz?” Yakındaki bir merdivenden bir kat yukarıdaki daha küçük özel bir lobiye çıkılıyordu.

“Tabii.” Olacaklara kendini hazırladı. Bu anın daha önce olanın bir tekrarı hâline gelmesine izin veremezdi. Şehirden yansıyan ışıklardan başka ışığı olmayan odaya kıızı takip ederek çıktı. Uzak köşede cam tuğladan yapılmış duvara bakan

deri bir kanepenin iki ucuna oturdular.

“Sen odana gittikten sonra... kendimi o kadar yalnız hissetim ki.”

“Yalnız değildin.” Zack mücadele ediyordu. Bu duygu her ne ise o gece koridorda hissettiği çekimden daha güçlüydü. “Grupla... grupla birlikte oturabilirdin.”

“Aynı şey değil. Ben seninle konuşmak istedim.” Eliyle bir kolunu sıvazladı ve Zack’e doğru baktı. “Ama sanırım anlıyorum.”

“Neyi anlıyorsun?”

“Kalmama nedenin...” Gözlerine yaşlar dolmuştu. Öne doğru eğildi, anlamak için bir yol arar gibiydi. “Kalmadın... çünkü beni çekici bulmuyorsun.”

“Zoey...” Ne kadar saçma konuştuğunu anlaması gerekiyordu. Amerika’daki erkeklerin yarısı şu anda onun yerinde olabilmek için kuyruğa girerdi. “Ben kız arkadaşımı seviyorum. Bunu biliyorsun.”

“Dürüst olmak gerekirse...” Pencereden şehre baktı. “Bazen bana âşık olduğunu düşünüyorum.” Gözleri tekrar Zack’inki-lerle buluştu. “Bana bakışın, benimle konuşuşun. Aynı şeylere kahkahalarla gülmemiz.”

Zack’in içinde bir arzu kaynıyor ve bu onu korkutuyordu. Kız haklıydı. Bazen kendisi de Zoey’ye âşık olduğunu hissettiği gibi oluyordu. Ama bu, *On Beş Dakika*’ya özgü bir şeydi. Bütün olayın akıl dışılığı ve hep yakın olmalarıydı sebep. Zack ve Zoey sürekli olarak birlikteydiler. Bazı zamanlar ona karşı bir şeyler hissetmesi kaçınılmazdı. Ama bu, gerçek bir duygu değildi. Reese’e karşı olan duyguları gibi gerçek değildi.

Ayağa kalktı ve daha uzağa, kanepenin koluna gitti. Mesafe. İhtiyacı olan şey buydu. Orada oturdu, ayağı minderde,

kıza karşı. “Özür dilerim... Eğer öyle görünmesine sebep ol-duysam.”

“Özür dileme.” Gözlerinde hayranlık vardı. “Bu her ne ise... Belki ne olduğunu anlamak için zamana ihtiyacımız vardır.”

Zack, tekrar açıklama yapmak istedi ama doğru kelimeleri bulamadı. Kanepede oturduğu taraftan Zack’i seyrederken o kadar güzel görünüyordu ki.

Geçmek bilmeyen bir dakika sonra tekrar yüzüne baktı. “Bu arada teşekkür ederim.” Yavaşça yürüyüp arkasına geçti. “Buraya geldiğin için.”

Nasıl bir şeyin peşindeydi, bilmiyordu ama Zack’in daha akıllı davranması gerekiyordu. Ondan bir adım önde olmalıydı. Ama yerinden hareket etmek için henüz vakit bulamadan kızın parmaklarını ensesinde hissetti. Çok becerikli bir şekilde başparmaklarını kaslarına bastırıyor ve daireler çizerek kasların gerginliğini yok ediyordu. Zack’in vücudu bu baskı altında rahatlamıştı. “Hımmm... Bu ne kadar iyi geliyor.” Kendini tutamayıp ağzından bu kelimeleri kaçırdı.

“Hepimiz o kadar gerginiz ki.” Ellerini birkaç santim daha aşağı indirdi ve başparmaklarını sırtındaki kaslara ve boynunun yanında düğümlenmiş noktalara bastırıyordu. “Bazen merak ediyorum... Acaba biz sizinle Reese’den önce tanışsaydık her şey farklı mı olurdu diye.”

Zack hâlâ kanepenin kolunda oturuyordu ve Zoey masaja devam ettikçe kızın vücudu omuzlarına dokunuyordu. Önce arada sırada öylesine, sonra sanki kasti yapıyormuş gibi. Zeki bir şekilde vücudunu kendisinininkine bastırıyordu.

Bu duygu Zack’in aklını başından alıyordu. Gergin boynundaki fiziksel rahatlamayla birlikte iradesinden daha güçlü olan bir arzu sağduyusunun yerini alıyordu. “Zoey...”

Zoey daha da yaklaştı ve ensesine doğru fısıldadı: “Gevşe.” Cevap veremedi. Sırtının böyle ovulmasının ritmi bütün vücudunu ve ruhunu sarmıştı.

“Bu şovda olduğumuz için,” –doğrulmuştu ama hâlâ fısıldayarak konuşuyordu– “hissettiklerimizin gerçek olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Ben...” Zack’in kontrolü tamamen kayboluyordu.

“Şu an bir şey hissediyorsun, Zack. Hissettiğini biliyorum.” Fısıldama sesi, vücuduna dayanan vücudu, parmaklarını sırtında dolaştırması, her şey Zack’in arzusunu daha da yüksek bir seviyeye çıkarıyordu. Kendini geriye dönüp kızı kollarına alır ve öpmek istediği gibi öperken görüyordu. Dişlerini gıcırdattı. Hayır... yapamazdı. Bunu Reese’e yapmayacaktı.

Zoey kademeli bir şekilde sırtını ovalamaya son verdi ve yumuşak ellerini Zack’in çıplak kollarında dolaştırmaya başladı. Tüy gibi hafif dokunuşlarla parmak uçlarını kol kaslarından dirseklerine indirdi. Bu duygu Zack’i iyice sınıra taşıyordu. *Kaç*, dedi kendine. *Bunu yapamazsın*. Ama kaçmadı, kaldı. Kaldı ve Zoey’nin dokunuşlarının içinde yarattığı duygunun her anının keyfini çıkardı. Zoey yüzünü yüzüne doğru eğdi, vücutları şimdi tamamen birbirine değiyordu. “İkimiz de hissediyoruz... ve bu gerçek bir şey.”

İşte olmuştu. Fiziksel çekim bir saldırı hâlini almıştı, karşı koyamayacağı tam teşekküllü bir hücum. Vücudundaki her hücre onunla savaşmak yerine, kendini dalgaya kaptırmak istiyordu. Gözlerini sıkı sıkı kapadı. “Lütfen... Zoey.”

“Hadiii.” Dudakları boynunda dolaşıyor, parmakları kollarından aşağı iniyordu. “Dön bana ve beni istemediğini söyle.”

Zack’in kafası arkaya, Zoey’ye doğru kaydı. Savaşı kaybediyor, sınıfta kalıyordu. Sonra Reese’in seçmelerden önce ken-

disine söylediği bir şeyi hatırladı. Ayrı geçirecekleri zamanla ilgili bir şey. Bu süre içinde kendilerinin gerçekten kim olduklarını anlayabileceklerini söylemişti. Zoey ellerini yine kollarında aşağı doğru dolaştırıyordu. Zack çenesini sıkı, güçlükle nefes alıyordu. Belki de Reese haklıydı. Belki emin olabilmesi için buna ihtiyacı vardı.

“Zack...” Zoey Zack’in önüne geçti ve ellerini tutup genç adamı nazikçe çevirdi. Zack’in ayakları artık yerde, yüzü de kıza dönüktü.

Kanepenin kolunun ucuna doğru kaydı.

Oluyordu... Arzusuna bir saniye daha karşı koyamayacaktı. Bacaklarını araladı ve Zoey de hemen aralarına girdi. Böylelikle tamamen yüz yüzediler ve kızın elleri Zack’in boynundaydı. “Sarıl bana.” Dudaklarını boynuna değdirdi. “Lütfen, Zack.”

Zack, kızın istediğini yaptı. Onu kendine çekti, kollarını vücuduna, beline doladı. Sarılma faslı uzun sürmeden kızı öpmeye başladı. Yukarı çıktıkları andan beri istediği şekilde öpüyordu. Arzusu katlanıyor, arzusu katlandıkça da öpüşü daha yoğun, daha tutkulu bir hâl alıyordu.

“Durma.” Boynuna doğru yumuşak bir sesli konuşuyor, dudaklarına dönmeden önce boynunu birçok kez öpüyordu.

Ellerini kızın sırtında dolaştırdı ve pek aydınlık olmayan bu odada ve bu kanepede onunla yatmanın ne kadar kolay olacağını düşündü ve...

Birden geri çekildi. Ne yapıyordu? Bu nasıl olmuştu? Aralarına hemen mesafe koydu. Kendisine ait olmayan bir güçle bacaklarını kanepenin kolundan diğer tarafa aşırı ve kızdan üç adım uzaklaştı. “Vay!” Parmaklarım boynunun arkasında kenetleyip kafasını arkaya sarkıttı. Uzun bir süre dikkatini ne-

fesine verdi, çaresiz bir şekilde kontrolünü toplamaya ihtiyacı vardı. *Burada dur, Zack. Tekrar başlama.* Olaylar nasıl böyle kontrolden çıkabilmişti? İçindeki yangın biraz yavaşlayana kadar öyle bekledi. Sonra gözlerini kaldırıp Zoey'nin gözlerine baktı.

"Ben... Bunu yapamam." Kafasını iki yana salladı. Nefes alış normalde dönmemişti.

Zoey de nefessiz kalmıştı ve yarı karanlık odada bile utançtan yüzünün kızardığı görölüyordu. "Yaptın bile." Kırılmış, kaşlarını çatmıştı. "Bizi düşün Zack ve kendine yalan söylemekten vazgeç."

Öpüşmelerini düşünmek Zack'i tekrar yakıp bitiriyordu. Vücudu onu istiyordu ama bu kez vücudunun isteklerine kulak asmadı. Biraz daha dik durdu. "Biz diye bir şey yok."

Zoey birkaç saniye gözlerini Zack'e dikip baktı. Sonra yavaşça başını salladı. "Pekâlâ." Kollarını kavuşturdu. "Arkadaş mıyız? Bu olanlar arkadaşlık mı?"

"Durumu kolaylaştırmıyorsun." Nefesini bıraktı, daha çok kendisinden ürkmüştü. "Dinle. Özür dilerim." Aralarındaki mesafeyi korumaya çalışıyor, tekrar tuzağa düşmek istemiyordu. "Sen benim için önemlisin."

"Önemli miyim? Beni umursuyorsun, öyle mi? Bir dakika önceki duyguların bunlar mıydı?"

"Ne hissetmemi bekliyorsun ki?" Kendini yenilmiş, yerlerde sürünüyor gibi hissediyordu. "Hiçbir şey normal değil. Şov... Her şey." Hâlâ Zoey'ye karşı bir çekim hissediyordu ama kontrolünü elden bırakmamaya çalışıyordu. "Zoey, sen çok güzelsin. Birisine ihtiyacın var. Sırtımı ovman..." Birkaç saniye nefesini tuttu, sonra güçlü bir şekilde bıraktı. "Sınırlar bulanıklaştı."

“Ya.” Saçlarını bir yanma atarak gurur dolu gözlerini genç adama dikti. “İkimiz için de öyle oldu.”

“Peki.” Yapmış olduğu şeyin farkına varmak Zack’e yumruk gibi iniyordu. Kendini çok kötü hissetti. Yalnızca Reese’den ötürü değil. Yaptıkları bariz bir şekilde her şeyi birbirine karıştırmıştı. Bir an daha geçmeden kendini çok açık bir şekilde ifade etmeliydi. “Dinle beni, seni önemsiyorum. Ama bu şovdan önce de, sonra da ben hep aynı kızı seveceğim.”

Bir kez daha kızın gözlerinde yaşlar parladı. “Tamam.” Yüzüne üzgün bir tebessüm yayıldı. Her zamanki soğukkanlılığını bir ölçüde geri kazandı. “Ben yatmaya gidiyorum.”

O anda Zack bir gerçekle daha irkildi. Bu an Tanrı’dan söz etmek için çok uygun bir an olacaktı. Ama zayıflığı yüzünden bu konuşma pek açıktı ki bekleyecekti. “İyi geceler.”

Zoey durakladı. Yüzündeki ifade her şeyi söylüyordu. Madem Zack kız arkadaşına bağlı kalmak istiyordu, o zaman Zoey artık çaba göstermeyecekti. Ve iyi geceler dilerken her zamanki gibi ona sarılmayacaktı. Asansörlere giden koridora doğru birkaç adım attı. “İyi geceler.”

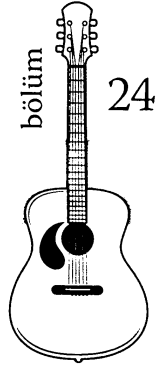
Zack, kızın gidişini seyretti. Görüş alanından çıkar çıkmaz Zack’in aklına kameralar geldi. Odada etrafa bakındı ama göremedi. Bu, kimsenin onları görmediği anlamına gelmezdi. Kızı öpmeye başlamadan önce bunu niye düşünmemişti? Pencereye doğru gitti ve orada durdu. Orada durdu ve neler olduğunu düşünmeye çalıştı.

Zoey’ye doğruyu söylemişti. O, Reese’i seviyordu. Peki ya tek istediğinin Zoey Davis olduğu o dakikalar? Bu nasıl mümkünü? Ve bu onun nasıl birisi olduğunu gösterirdi? Pencerenin çerçevesine dayandı ve bütün bunlardan bir anlam çıkarmaya çalıştı. Ama çıkaramadı.

Tükenmişti. Olayların bu kadar çılgın bir hâl almasına nasıl izin verebilmişti? Gözlerini kapattı, kendisinden iğreniyordu. Burada olanlar bir daha olmayacaktı. Daha dikkatli olması gerekiyordu. *Tanrım, üzgünüm... Bu gece doğru davranamadım.* Bir titreme geldi. Pencereden, New York üzerindeki karanlık gökyüzünün binalar arasından görünen kısmına bakakaldı. Kayıyordu. Bunu hissedebiliyordu. *Bunu yapabileceğimi sanıyordum Tanrım... Benim neyim var? Lütfen beni daha güçlü kıl.* Bütün gün yaşadığı iniş çıkışlara rağmen içinde bir gücün ipucunu hissetmeye başladı, kendisine ait olmayan bir gücün. Yaşananlar o kadar sıra dışı, tempo o kadar çılgıncaydı ki. Kızı öptüğünü inkâr edecek değildi. Ama bir sonraki sefer daha akıllı davranacaktı. Herhangi bir yere onunla yalnız gitmekten kaçınacak ve gece geç vakitte de yalnızca grupla birlikte olacaktı.

Chandra Olson'un uyarısını hatırladı. *On Beş Dakika* süresinde nişanlısını nasıl kaybettiğini. Tanrı elbette onu ve Zoey'yi de affedecekti. Ama geriye kalan soru, onu uyutmayan ve ışıkları söndürdükten sonra da kalbini acıtmaya devam eden soru şuydu:

Ya Reese?

Zack'ten ertesi gün erken saatlere kadar telefon gelmemişti. Reese, yemekten önce ders sırasında telefonunun titreştiğini hissetti. Ekranına baktı, mesaj onandı. Kalbinin çevreleyen duvarlar hemen yükselmeye başladı. Bekleyebirdi. Toby ile dersteydi ve Zack sonunda lütfedip aradı diye dersini kısa kesecek değildi.

Gelen mesajı yarım saat sonra okudu. *Bebeğim, konuşmamız lazım. Biz yarışmacılar dün akşam yayınlanan şovu ancak bu sabah erken saatlerde seyredebildik. Sonra da Washington Meydanı'nda bir programımız vardı. Şu ana kadar telefonumu kullanamadım. Her neyse... Romeo hikâyesini gördüm ve hasta oldum. Sevgilim, her şey çarpıtılmış. Sana açıklamam lazım. Çok üzgünüm, Reese. Lütfen... Ara beni.*

Reese hiçbir şey hissetmedi. Zack değişmişti – videodan anlamıştı bunu. İlk mesajdan sonra üç tane daha geldi: *Reese, orada mısın? Birkaç dakika sonra: Bebeğim, lütfen ara beni.*

Ondan iki dakika sonra: *Üzgün olduğumu biliyorum. Özür dilerim. Konuşmak zorundayız.*

Gideli o kadar uzun zaman mı olmuştu ki Reese'in hafta içinde çalıştığını unutmuştu?

Toby ile dersi bitti. Bir sonraki öğrencisine daha bir saati vardı. Yeni başlayan, beyin tümörü nedeniyle fiziksel engelleri olan küçük bir kız gelecekti. Sahanın kenarına gidip eski korkuluğa dayandı. Parmakları telefonun üzerinde uçarak yazmaya başladı. *İsteyim. Ama bir saatim var. Mesajlaşmak istemiyorum. Bazı şeylerin yüz yüze söylenmesi gerekir. Skype'tan arayabilir misin?*

Telefonunu indirdi ve tepelere doğru baktı. Zack'le yollarını ne kadar erken ayırırsa o kadar iyi olacaktı. Zack'in seçmelere gitmesi ve bu aşamaya kadar gelmesi bazı açılardan iyi olmuştu. Dün akşam eve geldiğinde o bölümü seyredince babası ona böyle demişti. "Zor durumlar insanların gerçek rengini ortaya çıkartır." Sesinden üzgün olduğu belli oluyordu. Annesi de, babası da Zack'i severlerdi. "Üzgünüm hayatım. Böyle bir şeyin olabileceğini tahmin edemedim."

Hepsi Zack'in farklı olduğunu, kendini Tanrı'ya adanmış, ender bulunan centilmen bir delikanlı olduğunu düşünmüşlerdi. En çok da Reese. Uçsuz bucaksız Kentucky tepelerinde yan yana at sürerken birlikte gülmüşler, bir misyon seyahati sırasında Kosta Rika'da evsiz insanlara yemek servis ederken birlikte çalışmışlardı. Bütün gece Tanrı'ya olan aşklarından, Tanrı'nın onlar için güzel planları olduğuna dair inançlarından söz etmişlerdi. Zack'in Büyükbaba Dan'in yürüyebilmesi için kolundan tutup yardım ettiğini ya da saatlerce oturup AJ'e kitap okuduğunu görmüştü. Evet, Reese Zack Dylan'ı hep en iyi yönleriyle tanımıştı. Fakat dün akşam televizyonda seyret-

tiği adam Reese'in hiç tanımadığı birisiydi.

Zack'in mesajı birkaç dakika sonra geldi: *İşte olduğunu biliyordum. Özür dilerim... Ve evet, Skype'tan arayabilirim. Ama sistemi kurmak on dakika alabilir. Uygun mu?*

Bir yanı, Zack ona mesaj attığı için, sevdiği ve özlediği Zack Carnegie Salonu'nda bir yerde oturup ona ulaşmaya çalıştığı için her zaman olduğu gibi sevinmek istiyordu. Ama artık onu eskisi gibi de göremiyordu. Bir şekilde değişmişti. Mesajını bir kez daha okudu. Dünden beri bu konuşmadan ürkmekteydi, hem de tüm hayatı boyunca ürktüğü her şeyden daha çok. Tabii ki on dakika bekleyebilirdi. *Sorun yok. Parmakları telefonun üzerinde hareket etmeye devam etti. Dediğim gibi yalnızca bir saatim var.*

Cevabı hemen geldi: *Süratli davranacağım.*

Tekrar tarlalara baktı. Artık burada geleceğini göremiyordu. Birkaç haftaya kadar Londra'ya gidecek ve kendisini orada nelerin beklediğini görecekti. Ama önce Zack'le olan ilişkisine bir son vermeliydi. Kendini şova kaptırdığı ya da öpüştüğü ya da yapımcıların bir Romeo ve Jülyet hikâyesi çıkartacak malzeme bulmalarına yol açtığı için değil. Ama hiç yapmayacağına dair söz verdiği bir şeyi yaptığı için son verecekti.

Değiştigi için.

ZACK ÇARESİZ, ÖFKELİ ve korkmuş bir hâldeydi.

O sabah şovu seyretmek için pijamalarıyla yeni oturma odalarında toplandıklarında Romeo ve Jülyet bölümünü ilk kez görmüştü. O zamana kadar yirmi yarışmacı da gayet neşeliydi. Yüksek sesle konuşuyorlar, şunun ya da bunun gerçekten ne kadar yetenekli olduğu konusunda yorumlar yapıyorlar ve bu ak-

şamki bölümden sonra da hepsinin kalabilmesinin ne güzel bir şey olduğunu söylüyorlardı. Ama Zoey ve Zack'le ilgili bölüm gösterilince bütün gruba tedirgin bir sessizlik çöktü.

Gösterim boyunca Zack kendini düşüyormuş gibi hissetti. Karanlık ve derin kör bir kuyuya düşüyormuş gibi. Zihnindeki görüntü, televizyonda gösterilenden çıkıp dün akşam yaşadıkları bazı anların, neredeyse tamamen kontrolü kaybedip öpüşmenin gerçekleştiği anın görüntüsüne dönüşmüştü. Bu çekim kurgulanmıştı, bunda hiç şüphe yoktu. Şovdaki herkes onun kız arkadaşıyla ilgili, her ne kadar onu hayal kırıklığına uğratmış olsa da ne hissettiğini biliyordu. Ama fotoğraflar yalan değildi. Zoey ile o anları kuşku götürmez bir şekilde yaşamışlardı, yoksa herhangi bir kamera onları yakalayamazdı.

Jüri üyeleri de kaydı odada, onlarla birlikte seyrediyorlardı. Yarısına gelince Zack onlara bir göz attı. Kelly ve Chandra suratları asık bir şekilde önlerine bakıyorlardı. Yalnızca Cullen yüzünde bir gülümseme, gördüklerinden keyif alıyor gibiydi. Zack içinde öfkesinin birikmekte olduğunu hissetti. Bu olayı kim teşvik etmişti? Jüri üyelerinden biri miydi, yoksa William Gaines mi? Ya da belki Samuel Meier? Zack herkes tarafından aldatıldığını düşünüyordu, hatta bir şekilde Zoey tarafından bile.

Kız, dizlerine yaslanmış bir şekilde yanında oturuyordu. O da kendisi kadar şaşırılmış görünüyordu. Bittiğinde Zack'e baktı, sanki kendisi bir tepki vermeden Zack'in tepkisini görmek istiyormuş gibi. Zack onunla konuşmadı. Öpüşmelerini bütün Amerika seyrettikten sonra konuşacak değildi. Bir an daha beklemeden ayağa kalktı ve odanın arkasına, William Gaines'in durduğu yere gitti. "Kimin fikriydi bu?" Zack'in sesi tıslayarak çıkmıştı. Odadaki ruh hâli tamamen değişmişti ama şov geri kalan yarışmacılar için hâlâ gösterilmekteydi.

Gaines kollarını kavuşturup kapıya doğru baktı. "Bay Meier dışarıda. Onunla konuş."

Zack fırtına gibi koridora çıktı ve etrafı bir grup asistanla çevrilmiş bulunan yapımcıyı buldu. Zack adamın etrafındaki insanları umursamadı. Yapımcı ne olduğunu anlayamamış bir ifadeyle ona bakana kadar bekledi. "Siz ve ben, konuşmalıyız."

Samuel Meier hiç telaş etmeden ona baktı. "Zack." Başıyla diğerlerinin uzaklaşmasını işaret ettikten sonra ağır ağır Zack'e yaklaştı. "Bir sorun mu var, evlat?"

"Bunu neden yaptınız? Romeo videosunu?" Zack hızla nefes alıyor, alnından boncuk boncuk ter boşanıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Meier rahatladı ve hafif bir kahkaha attı. "Görüntülerdeki sensin, öyle değil mi?"

"Ama sizin gösterme şekliniz... gerçek o değil." Zack öfkelerini artık kontrol edemiyordu.

"Sen onunla birlikte yürümedin mi? Onunla konuşmadın mı? Ve ona sarılmadın mı?"

Zack çenesini sıktı, tuzağa düşmüştü. "Siz benim ne demek istediğimi biliyorsunuz."

"Onu öpen sen miydin, değil miydin?" Meier'in sesi nahoş bir ton almaya başlamıştı. Cevap vermesine süre tanımadan devam etti: "Cidden Zack. Bana zamanını ne yaparak geçirdiğini söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim. Sen güya inancı güçlü bir Hristiyanısm, öyle değil mi?"

"Öyleyim." Bir gece önceyi ve yaptıklarından ötürü ruhunun nasıl yaralandığını düşündü. "Benim için inancım önemlidir. Bu yüzden gösterilen bu video beni bu kadar..."

"Orada dur." Yapımcı sesini yükseltti. Bir adım daha yaklaştı ve işaretparmağını Zack'e doğrulttu. "İnancın senin için o kadar önemliydi de neden kameramanlar seni hiç İncil'i

okurken yakalamadı?" Arkaya doğru kaykılıp Zack'i inceledi. "Bu arada, önümüzdeki hafta Zoey ile bir düet yapacaksınız." Gözleri acımasız omzunu silkti. "Romeo kesiti için de şikâyet etme, Zack. Malzemeyi bize sen verdin."

Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ve kendinden emin bir şekilde koridorda asistanların gittiği yere doğru yürümeye başladı. Bir kez bile dönüp arkasına bakmadı.

Bir taraftan otel odasına koşup eşyalarını toplamak ve ait olduğu yere, evine, Kentucky'ye gitmekten çok istediği bir şey yoktu ama diğer taraftan, garip ve katı bir gerçek onu olduğu yere mıhlamıştı. Aslında eve dönmek istemiyordu. Henüz değil. Romeo ve Jülyet videosuna ve yapımcıların Zoey ile geçirdiği zamanı manipüle etmesine rağmen. Dün gece olanlardan sonra bile çekip gidemeyecek kadar çok ilerlemişti.

Bu macera sona erdiğinde Reese ile konuşup işleri yoluna koymaya çalışacaktı.

Sabahın geri kalanında ve hatta öğleden sonra grup olarak bir cip reklamı çekerlerken ve Washington Meydanı'nda bir fotoğraf çekimine katıldıkları sürece kimseyle konuşmadı. Zoey bir kez onunla konuşmaya çalıştı ama Zack kafasını salladı. "Şimdi değil. Lütfen."

Zoey bunun üzerine Zack'i yalnız bıraktı ve gruba katıldı. Zack, geçen her saat boyunca Reese'e ne söyleyeceğini, Zoey'yle birlikte göründükleri bu kesiti, birlikte geçirdikleri zamanı, öpüşmelerini nasıl açıklayacağını düşündü. Yalnızca gösterilen öpüşmeyi değil, dün akşamkini de. Özellikle de onu. Provaların yapıldığı salona geri dönerlerken otobüste telefonlarını kullanabilecekleri söylendi. Zack hemen Reese'e mesaj çekti.

Şimdi Reese cevap da verdiğine göre onu Skype'tan ara-

manın bir yolunu bulmalıydı. Böylelikle gözlerinin içine bakabilir ve olanların en azından bir bölümünü açıklayabilirdi. Grup performanslarının provası için binaya girdiler. Çalışma odasında Zack Gaines'i buldu. "Yarım saate ihtiyacım var. Acil bir durum."

Gaines gözlerini kısarak baktı. "Yarım saatimiz yok. İki saat içinde kayda başlıyoruz."

"Özür dilerim, efendim. Ama telefon etmek zorundayım."

Dolu dolu geçen bir on saniyeden sonra Gaines yavaşça megafonunu kaldırdı. "Hey millet, yirmi dakikanız var. Yirmi dakika sonra burada toplanıyoruz."

Bu, günün ilk gerçek molasıydı. Zack, adama teşekkür eder etmez kapıya doğru fırladı. Yolda dizüstü bilgisayarını aldı ve dışarıya çıkarken kapıda korumalar tarafından durduruldu. "Dur bakalım." Korumalardan birisi yolunu kesti. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Caddenin karşısına." Starbucks'ı işaret etti. "Birini aramam lazım."

"Bay Gaines'den izin aldın mı?" Adam Zack'in gerisinden binanın içine doğru dikkatle baktı.

"Evet, aldım. Lütfen." Telefonunun saatine baktı. "Fazla zamanım yok."

"Peki o zaman." Meslektaşlarından birine başıyla işaret etti. "Haydi gidiyoruz."

Zack caddenin karşısına geçip Starbucks'ta bir görüşme yapmak için iki tane korumaya ihtiyacı olduğuna inanamadı. Ama tartışacak zamanı yoktu. En yakın köşeye gidip ışıklarda karşıdan karşıya geçerken güneş Zack'in omuzlarını yakıyordu. Karşı tarafa henüz varmamışlardı ki gençlerle dolu bir minibus keskin bir frenle durdu ve kapısı açıldı.

"Zack Dylan!" Kızlardan birisi minibüsten inerek Zack'e doğru koşmaya başladı ve az kalsın bir taksi kendisine çarpıyordu. Kız ellerini havada sallayarak çığlık atıyordu: "Zack Dylan burada!"

"Zack! Bekle bizi!"

Zack ve korumalar kaldırıma adım atar atmaz kızlar etraflarını çevirdi. Yaklaşıp Zack'e dokunmayı, tişörtünü çekmeyi ve ellerini kollarına, omuzlarına koymayı başardılar. Yarışmanın başlamasından bu yana bu an, kontrolü en çok kaybettikleri an olmuştu. Zack elleriyle onları uzaklaştırmaya çalıştı. "Hey, gitmek zorundayım! Özür dilerim!"

"Yalnızca bir poz, lütfen, Zack?" Zack ve korumalar Starbucks'a doğru ilerlerken grubun yarısı çığlık atıyor, kızlar yanlarından ayrılmıyordu. Zack gidişatı görebiliyordu. Kızlar onunla dükkândan içeri girecekler ve hiçbir zaman Skype görüşmesini yapma şansı olmayacaktı.

"Kalabalık seninle geliyor." Korumalardan iri olanı ona döndü. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Bence birkaç fotoğraf çektir ve kurtul onlardan." Diğer koruma omzunu silkti. "Buraya gelmek isteyen sendin."

Adam haklıydı. Zack durdu ve kızlara döndü. O bunu yaparken korumalar Zack'in iki yanında yerlerini aldılar. "Tamam, gelin." Son haftalarda üzerinde çalıştığı bir gülümsemeyi takındı. "Fotoğraf çektirelim mi?"

Kızlar tekrar çığlık atmaya başladılar, ama fotoğraf çekilmeye başlanınca sessizleştiler. Kızlardan her biri birer adet tek fotoğraf, sonra da grup olarak bir sürü çektirmek istiyorlardı. Kızların elleri Zack'in her yerinde dolaşıyordu. Hatta bir tanesi yanağından öpmek için eğildi, o anda korumalardan en yakında olanı elini yukarı kaldırdı. "Bu kadar yeter. Gitmek zorundayız."

Zack uzaklaşırken kızlar el sallıyor ve hâlâ çığlık atıyorlardı. Bir tanesi “Benimle evlen, Zack!” diye bağırdı. Starbucks’tan içeri girerken kızların sesini hâlâ duyabiliyordu. Korumalardan biri dışarıda kaldı. Herkesin içeri girmesine tam olarak engel olamazdı ama en azından deneyebilirdi.

Zack telefonuna baktı. En aşağı on dakika kaybetmişti bile. Arka köşede bir masaya oturdu, bilgisayarını açtı ve hummalı bir şekilde Skype’a bağlandı. “Çabuk,” diye fısıldadı. Dışarıdaki karmaşadan ötürü hâlâ hızlı nefes alıyordu. “Orada ol, Reese. Lütfen.”

İlk çalışta Reese açtı ve böylelikle Zack kendini sevgilisinin gözlerinin içine bakarken buldu. “Selam... Özür dilerim, geciktim.”

“Sorun değil.” Öfkeli görünmüyordu. Ama yüzündeki ifade o kadar hüznüldü ki Zack yüzüne bakamıyordu.

Dışarıda kalabalığın birikmekte olduğunu hissediyordu. Kızlar gitmemiş, orada kalmışlar ve başkaları da onlara katılmaya başlamıştı. O ana kadar koruma, onları uzak tutmayı başarabilmişti ama içeride de dükkânın sahipleriyle bir karmaşa yaşanmaktaydı. Zack kendisini her şeye kapatıp dikkatini toplamaya çalıştı. “Reese, özür dilerim.” Reese uygulamayı cep telefonu üzerinden kullanıyordu. Bağlantı mükemmel değildi ama yine de son zamanlardakinin en iyisiydi. Zack acele etmek zorundaydı. “O video. Gerçek öyle değil.”

Reese duraladı. Önce uzun bir süre yere baktı, sonra direkt onun yüzüne. “Onu öptün.”

“Çok çılgın bir geceydi. Beni zorladı. Ben... ben istemedim.” Sesini alçalttı. Tezgâhın arkasındakiler onu seyrediyordu. “Reese, bütün olay yalnızca birkaç saniye sürdü.” Kelimeler birbiri ardından ağzından dökülürken Zack ne yaptığını

fark etti. Mazeretler onu bir yere götürmeyecekti. Özellikle de bir noktada bir gece öncesinden söz etmek zorunda kalacağından. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi ve nefesini bıraktı. “Özür dilerim. Benim kabahatimdi. Yanlış yaptım. Ben...” Tekrar içini çekti. “Üzgünüm.”

Reese’in gözünde yaşlar göründü ama kendini bırakmadı. “Teşekkür ederim. Bunu söylediğin için.” Söylenmemiş bir sürü detay daha vardı ama belli ki Reese bunlarla ilgilenmiyordu. “Zack, sana bir şey söylemem lazım.”

Kalbi göğsünden dışarı çıkacakmış gibi oldu. Dışarıda kızların adını bağırdığını duyabiliyordu ve içeride çalışanlar yarım daire oluşturmuş aralarında fısıldanıyorlar ve ona bakıyorlardı. Zack sırtını duvara vererek oturmuş olduğuna memnun oldu. Bilgisayarın ekranım başka kimse göremiyordu. “Anlamaya çalış, lütfen. Eğer istersen yarın hemen geri dönerim.”

“Hayır.” Kafasını iki yana salladı. “Öyle bir şey istemiyorum.”

“Peki, ne?” Zaman tükeniyordu. Eğer kızlar korumaları geçerlerse bu görüşme sona ererdi.

“Zack... Ben Londra’ya taşınıyorum. Üç hafta sonra gidiyorum.”

“Ne?” Oda dönmeye başladı. Zack düşmemek için masanın kenarına tutunmak zorunda kaldı. “Reese, yapma bunu. Ben eve gelene ve biz konuşana kadar yapma.”

“Ben kararımı verdim. Söz de verdim.” Bu noktaya kadar gayet güçlü görünmüştü. Ama şimdi gözleri doldu. “Bitti.” Sesi çatladı, gözleri dumanlandı. Zack, bunu ona ben yaptım, onu böyle ben incittim, diye düşündü. Şu anda ekranın diğer tarafına geçip onu kollarına alabilmek için her şeyini verirdi.

“Reese, hayır! Bitmedi.” Sesini alçalttı. Herkes onu dinlemekteydi. Artık özeli kalmamıştı ama umurunda değildi. “Seni seviyorum.”

Reese, elinin tersiyle gözlerini sildi ve tekrar Zack’e, onun ta derinlerine baktı. “Seni her zaman seveceğim. Ama *bitti*. Bunu senin yüzüne söylemek istedim.”

Ekran da çizgiler belirmeye ve ses çatlamaya başladı. Bilgisayarın yerini değiştirdi. “Hayır, Reese... bunu yapamazsın. Lütfen...”

“Yaptım bile.” Gözyaşları yanaklarında aşağı yuvarlandı ama kendine hâkim görünüyordu. Bağlantı kopuyordu. “Bitti. Bana artık mesaj atma. Böylesi... böylesi daha kolay olur. Ben...”

Ekran karardı. Aynı anda da içeride bekleyen koruma yaklaştı. “Gitmemiz lazım. Şimdi Gaines aradı. Prova beş dakikaya kadar başlıyormuş.”

“Henüz değil.” Parmakları yıldırım hızıyla klavyenin üzerinde dolaşüyor, ümitsiz bir şekilde Skype bağlantısını tekrar kurmaya çalışıyordu. Ama çok geçti. Sinyal kaybolmuştu. Zack nefesini tuttu. Bilgisayarını camdan dışarı fırlatabilirdi ama gülümsemek zorundaydı. Dağılmış, şokta ve olanlara inanamaz bir hâlde bilgisayarını topladı ve korumaların peşinde dışarı, kaldırıma çıktı.

Rolünü oynayan bir aktör gibi kendisi içerideyken iki katma çıkan kalabalığın önünden geçerken gülümsedi, elini salladı ve zaman zaman fotoğraf makinelerine poz vermek için durdu. Caddeden karşıya geçer ve prova salonuna geri dönerken yüzündeki tebessüm hiç kaybolmadı. Takip eden bir saatte grupta dans etti ve yayınlanacak olan şov için heyecanlanıyormuş gibi yaptı. Ama kırık kalbi Kentucky’deydi.

Yalnızca Zoey bir şeyin yolunda olmadığını anlamış gibiydi. Dans partneri hâlâ oydu ve dün gecedен bu yana aralarının iyi olmamasına rağmen kız endişelenmiş görünüyordu. Beş dakikalık su molasında yanına geldi. “Ne oldu? Anlat bana.” Duraladı. “Kızgınsın.”

“Değilim.” Suyunu kafasına dikti ve Zoey’ye baktı. “Reese beni terk etti.”

Zoey’nin yüzü onun adına gerçekten üzölmüş gibi asıldı. “Fikrini... değıştirebilir misin? Değıştirmeye çalışacak mısınız?”

“Evet.” Bakışlarına bakışıyla karşılık verdi, öfkesini kontrol altında tutuyordu. “Nefes aldığım sürece.” Dönüp dans pistine gitti. Zoey’ye kızmaya hakkı yoktu. Bunlardan hiçbirisi onun kabahati değildi. Dün akşam kıza karşı hissettiğı çekim bir yana, Zoey ile arkadaş olacaklarını bile görememişti. Ve yapımcıların bu durumu nasıl manipöle ettiklerini anladığında artık geç olmuştu. Video çekimi ve öpüşme için yalnızca kendini suçlayabilirdi. Her iki öpüşme için de.

Hepsi için.

Şovun akşamki eleme bölümü nasıl geçti anlayamadı, sanki bir rüya görmüş gibiydi. Performanslarını sergilemişler ve on yarışmacının elendiğı birkaç saat süresince sancılı bir şekilde oturmuşlardı. Bütün bu süre boyunca Zack ayağa kalkıp elenmek için gönüllü olmak istemişti. Eve geri dönmesi, hayatını tekrar toparlamaya başlaması anlamına gelecekti. Herkesin beklediğı gibi o, elenmemişti. Bütün elenenler açıklandıktan sonra geri kalan on yarışmacı birbirlerine sarılıp tebrik ettiler. Zoey kollarını boynuna doladı ama Zack hemen arkasını dönüp başkasına sarıldı. Yapımcılara yeteri kadar malzeme vermişti.

Şov sona erince birkaç set doküman daha imzaladılar.

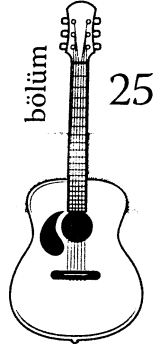
Gelecek üç yıl içinde kazançlarının bir bölümünü şova vereceklerini taahhüt ettikleri bazı dokümanlar. Sonra onları bekleyen bir limuzinle Americas Caddesi'ndeki Del Frisco'ya özel bir yemeğe götürüldüler. Ondan sonra on korumayla birlikte kırmızı halıdan ve çığlık atan kalabalıkların arasından geçerek *Annie*'yi en ön koltuktan seyrettiler.

Bütün bunlar boyunca Zack kendini felçli gibi hissetmişti. Onu Zoey'nin yanına oturtmuşlardı ama ıssız bir adada da oturtmuş olsalar farkı fark etmeyecekti. Vücudu yalnızca yapması gereken hareketleri yapıyordu. Gülümsemeye devam ediyordu. Gülmeye devam ediyordu. Ama etrafında konuşulanları takip edemiyordu. Dua edemiyordu.

Sanki Tanrı da sevdiği herkesin yanına, Kentucky'ye dönmüştü.

Tüm düşünebildiği, gözlerinin önünde tek canlanan şey, Reese'in kırılmış güzel gözleri ve kararlılığıydı. Londra'ya taşınıyordu, evet. Bundan da *öte*, artık hayatına onsuz devam ediyordu. Skype'ın zayıf sinyaline rağmen o kadarını görebilmişti. Bir açıklama istememişti ya da aralarının düzelmesi için bir yol bulmayı ya da onun ilk uçağa atlayıp yanına gitmesini.

Zack Dylan'dan mümkün olduğunca uzağa gitmek istemişti.

Zack'teki değişikliği herkes fark etmişti ama galiba yalnızca Chandra, onun da ötesini görebiliyordu. Zack gözlerinin önünde değişmekteydi. Herkes gibi o da uyarılarına rağmen kendini ilgi görmenin rüzgârına kaptırmış gidiyordu. Şov, inancını maskara etmiş, Zoey ile arkadaşlığını kendi çıkarları doğrultusunda kullanmıştı. Ve Zack şimdi yeni hayatında yolunu bulmaya çalışıyordu.

Kız arkadaşının artık dâhil olmadığı yeni hayatında.

Olayın üzerinden üç hafta geçmişti ve artık ayrıldıklarını bilmeyen kalmamıştı. Chandra, acaba yarışma isteğini kaybedecek ve hepsinin beklediğinden çok daha önce yarışma dışı kalacak mı diye Zack'i uzaktan izlemişti. Ama Zack kazanmak için gayretini iki katına çıkartmış ve Zoey ile olan arkadaşlığı daha da güçlenmişti. İkisi de şovun yapımcılarının kurbanlar hâline gelmiş gibiydiler.

İki âşık değillerse de, iki talihsiz arkadaş bir taraftaydılar ve karşılarında tüm dünya vardı.

Zack'in bugün artık farklı bir insan olduğunu gösteren şey yalnızca ilişkisinin bitmiş olması değildi. İlişkiler her zaman bitebilirdi. Ama başka göstergeler vardı. İnancından söz etmeyi bırakmış olması, örneğin. Meier bir süre önce ona dini inancından söz etmekten kaçınmasını söylediğinde Zack, kendi bildiğini okumakta kararlı görünmüştü. Ama artık öyle değildi. En son yolladığı bir düzine tweeti hayranlarına hitaben verdikleri oylar için minnettarlığını, şovun sponsorlarına teşekkürlerini bildiren tweetlerdi. Hizmet ettiği Tanrı ile ilgili hiçbir şey yoktu.

Yarısmada yalnızca altı şarkıcı kalmıştı ve bu gece her biri iki şarkı ve bir düet söyleyecekti. Yarışma birkaç saat içinde başlayacaktı ve Chandra kaygılıydı. Zack'i giysi odasında ve prova yaparken izlemişti. Tarzı da yavaş yavaş değişmiş, giysileri ve saçı öncesine göre daha iddialı bir hâl almıştı. Bu akşam söyleyeceği şarkılardan biri kumsalda sarhoş olmaktan söz ediyordu ve düeti de ateşli bir aşk şarkısıydı. Bu şarkıyı Zoey ile birlikte provada nasıl söyledikleri gözünün önüne geldi. Eğer tüm ülke onların bir çift olduğuna daha önce inanmadıysa da yakında inanacaktı. Ve davranışlarına bakılırsa belki de gerçekten çifttiler.

Zack Chandra ile eskisi gibi konuşmuyordu.

Chandra öğle yemeğini bitirdi ve prova odasına ilerledi. Bir haftayı aşkın bir süredir Zack'le konuşmak için fırsat kolluyordu ve artık bekleyemezdi. Yarışmacıların molasının bitmesine daha on dakika vardı. Zack'i Zoey'nin yanında otururken buldu, ikisi de düşünceli görünüyordular. Yanlarına yaklaşıp önce havadan sudan konuştu. Sonra Zack'e baktı. "Bir dakikan var mı?"

Zack bunu bekliyor gibiydi. Ayağa kalktı. “Elbette.” Eşyalarını Zoey’ye bırakıp Chandra’yı prova odasının arka tarafındaki koridordan geçerek özel suite’ne kadar takip etti. İçeriye girdiler, Chandra kapıyı kapattı ve Zack’e kanepeye oturmasını işaret etti. Kendisi ise sandalyeye oturdu. Uzunca süre Zack’in yüzüne baktı, doğru kelimeleri bulmak istiyordu. “Hafızan pek iyi değil Zack, öyle değil mi?”

“Anlayamadım efendim.”

Hem kaşlarını hem de işaretparmağını kaldırdı. “Chandra.” Sesinde endişe vardı. “Sana bana böyle hitap etmeni söylemiştim.”

Zack durdu. “Özür dilerim.” Biraz daha dik oturdu.

Bütün dikkatine genç kadına vermişti. “Konuşmamız lazım.”

“Peki.” Kafası karışmış görünüyordu, Chandra’nın bu öfkesine bir anlam veremiyordu.

Chandra oturduğu yerde arkasına dayandı ve bakışlarını Zack’e dikti. “Beni ilk konuştuğumuzda anlamadın. Öyle mi? Onun için mi şöhretin seni yutmasına izin veriyorsun?”

“Ben... Ben sizi anladığımdan pek emin değilim.”

“Seni uyardım.” Kollarını kavuşturdu, sesi şimdi daha da yüksek çıkıyordu. “*Elbette* senden ve Zoey Davis’ten bir aşk hikâyesi yaratacaklardı.” Ellerini havaya kaldırdı. “Kendinize bir bak. Bir film setinden fırlamış gibisiniz.”

Zack gözlerini kırpı. Gözlerinde isyan dalgalanmaya başlamıştı. “Bu benim kabahatim miydi?”

“Geride bıraktığın kız arkadaşının senin için önemi var mı?” Dizlerine doğru eğildi, kendisini durduramayacak kadar kaptırmıştı. “Söyle bana, var mı?”

“Olduğunu biliyorsunuz.” Zack rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdandı.

“Ve eskiden pek söz ettiğin Tanrı da senin için önemli mi?”

“*Eskiden* pek söz ettiğin derken?”

“Zack Dylan!” Chandra kafasını eğip en sert bakışıyla baktı. “Bana saf numarası yapma. Ne dediğimi pekâlâ biliyorsun. Attığın tweetlere bak. En son ne zaman Tanrı’dan, dua etmekten ya da inancından söz ettin?” Elini yüzüne yaklaştırarak iki yana salladı. “Buna cevap verme. Sonra gittiğinde bakarsın. İşimiz bittiğinde.”

“Beni buraya Twitter’dan söz etmek için mi çağırdınız?” Zack kollarını dizlerine koydu, dikkatle bakıyordu. “Mesele bu mu?”

“Mesele sensin.” Her kelimeye basa basa konuşuyordu. Sesinde hayal kırıklığı vardı. “Sen aynı Zack değilsin. Gözlerimizin tam önünde değişiyorsun.”

Zack bakışlarını kadına dikti ve yüzündeki öfke ifadesi giderek arttı. Ayağa kalktı ve karşı duvarla yüz yüze kalana kadar yürüdü, sonra yumruğuyla duvara vurdu. Vurabildiğince sert. Alnını tuğla duvara dayadı ve öyle kaldı. Biraz sonra yüzünü döndü ve Chandra’ya baktı. “Nasıl oluyor da bu olan *benim* kabahatim oluyor?” diye bağırdı. “Bunu bana söyleyebilir misin Chandra?” Yumruğunu sıktı ve duvara tekrar vurmak için bir hareket yaptı ama son saniyede fikrini değiştirdi ve kendini kontrol etmeyi başardı. “Nasıl benim kabahatim oluyor?”

“Çünkü.” Chandra ayağa kalktı ve eliyle Zack’in göğsüne doğru işaret ederek, “Sen bu olayı sevdin, Zack. Kameralar, imza vermeler, uzak tutulmaya çalışılan kalabalıklar. Poz vermeler, canlı şov. Hepsini çok sevdin,” dedi. Nefes aldı. “Ve ne düşünüyorum biliyor musun?” diye devam etti.

Zack cevap vermedi. Duvara eliyle vurmuş olmaktan ötürü göğsü hâlâ inip çıkıyordu.

Chandra ellerini iki yanına sarkıttı. “Bence sen bu olayı...” birden sakinleşmiş olması her kelimesini daha anlaşılır söylemesini sağlıyordu, “her şeyden ve Kentucky’de seni bekleyen herkesten daha çok sevdin.”

“Böyle deme.” Zack sanki hışımla odadan çıkmakla odada kalıp ağlamaya başlamak arasında gidip geliyor gibiydi. “Ben kimseyi sevmekten vazgeçmedim.”

“Ama...” Chandra parmağını Zack’e karşı tutmuştu, sesi fısıltı hâlinde çıkıyordu: “Burayı daha çok sevdin. Yoksa bir uçağa atlayıp o kızın ardından çoktan gitmiştin.” Birkaç saniye boyunca gözlerini Zack’inkilerden ayırmadı. “Bak şuna.” Yakındaki bir masadan dizüstü bilgisayarını aldı ve Zack’e yanına oturmasını işaret etti. “Otur.”

Zack, söyleneni yaptı. Chandra bilgisayarını açtı, iPhoto kütüphanesine gitti ve ilk fotoğrafı açtı. Ortaokul mezuniyet törenine benzeyen bir yerde annesi ve babasıyla çekilmiş bir fotoğraftı. “Bunlar benim annemle babam. İyi bak, Zack.” Zack’i bakışlarıyla hapsetmişti. “Onları görüyor musun? Ne kadar mutlu olduğumuzu görüyor musun?”

“Evet.” Zack içini çekti. “Dinle Chandra... gitmem lazım.”

“Hayır!” Chandra sesini tekrar yükseltmişti. “Bakacaksın. Bu, aynen senin hayatın gibi. Seçmelere katılmadan önceki hayatın gibi.”

Bir sürü başka fotoğraf takip etti. Chandra ailesiyle birlikte deniz kenarında bir yerde tatilde, üçü parkta köpekleriyle oynarken. Başka fotoğraflar da vardı. Chandra’nın nişanlısıyla olan fotoğrafları, yeni yetme hâllerindeyken, birbirlerine ilk âşık oldukları zaman, büyüdükleri ve ilişkilerinin daha ciddileştiği zamanlar. Dosyanın sonuna doğru anne ve babasının ve nişanlısının hep birlikte oldukları bir fotoğraf vardı, hepsi bir

arada, bir arabanın etrafında durmuşlardı.

“Bu fotoğraftan bir kopyayı hep yanımda taşıyım. Arabamda, çantamda. Telefonumda. Her zaman yanımdadır.” İyice hüzünlenmişti. “Bu fotoğrafta nereye gidiyordum, biliyor musun?”

Zack kadına baktı ama yine bir şey söylemedi.

“Evet, doğru.” Zack’e baktı. “*On Beş Dakika*’nın seçmelerine gidiyordum.” Resme bakakaldı, kalbi acıyordu. Bu fotoğrafa baktığı her sefer olduğu gibi. “Bazen...” Sesinden ağladığı belli oluyordu. “Dünya bazen ekseninden çıktığında... Bu fotoğrafı çıkartır, ona sığınır, onun içine girerim. Birkaç dakika *orada* yaşarım. Ne kadar uzun yaşayabilirsem. Niye biliyor musun?”

Zack’in yüzünde öfke vardı ama gözleri yaşlarla doluydu. Çenesini sıkıp başını salladı.

“Tekrar o ana dönebilmek için,” parmağına ekranda gözüken fotoğrafa vurdu, “her şeyi, ama her şeyi yapardım.”

Chandra bitirmek üzereydi. Bir sonraki fotoğrafta bir kütuda nişan yüzüğü görünüyordu. “Bu benim nişan yüzüğüm. Bu yüzüğü nişanlığa geri verdiğimde, böyle görünüyordu. Onu sevdiğim kadar hiç kimseyi sevmedim. Ama bu...” eliyle bulundukları çevreyi ve kapıyı gösterdi, “bütün bunlar ondan üstün geldi. O zaman olanın bu olduğunu düşünmüyordum ama öyleydi. Şovdan sonra hiçbir şey aynı olmadı.”

Bir tık sonra oradaydılar. Anne ve babasının mezar taşlarının başında.

“Bir bak, Zack.” Daha iyi görebilsin diye bilgisayarı çevirdi. “İyice bir bak. Mezar taşındaki isimlerini gör. Tarihleri gör.” Yüzünden aşağı inen yaşlara aldırmadan burnundan derin bir nefes aldı. “Bu kadar büyük bir kayıptan sonra geriye gidiş yoktur. Yoktur.”

Zack başını önüne eğdi. Chandra Zack'in solmuş kot pantolonunun üzerine düşen gözyaşlarını seyretti. Genç adam ensesini kaşıdıktan sonra kadına baktı, öncekinden de daha öfkeli olarak. "Bana bunları niye gösteriyorsun? Ben sen değilim."

"Şuraya bak." Dosyanın adını işaret ediyordu. "Bu fotoğraf albümüne ne ad verdiğime bak."

Gözlerini kıstı ve ne kadar uymak istemese de Chandra'nın talimatlarına uyarak dosyanın adına baktı.

"Ne yazdığını görüyor musun? 'Bedel' yazıyor. Bu dosya... Bu otuz altı fotoğraf... Benim başarımlarım *bedelidir*. *Şöhretimin* fiyatı." Bilgisayarı kapattı ve masaya koydu. Sonra Zack'in karşısındaki sandalyeye geçti. "Senin de böyle bir dosyan var, Zack. Sen henüz onu bilgisayarında açmamış olsan bile." Sesi yumuşaktı, hüzün her türlü başka duyguya galip gelmişti. Chandra'nın görüntüsünün altında her daim var olan bir hüznün. "Senin dosyanda ne var, Zack? Hangi resimler var?"

Zack çene kaslarını oynatmaya başladı. "Hiçbir şey yok. Geri alamayacağım hiçbir şey kaybetmedim daha."

"Doğru mu bu?" Başını salladı, saldırgan tavrına geri dönüyordu. "Peki o zaman, o dosyada şimdiden ne var, ben sana söyleyeyim ki öğren." Ayağa kalktı ve ellerini havada oynattı. "Bir daha hiç geri gidemeyeceğin uzanıp giden Kentucky at çiftliğinin fotoğrafı var. Orada olması gereken bir fotoğraf bu. Senin ve ailenin her zaman yaptığınız gibi ön verandada oturmuş güneşin batışını seyrederken bir fotoğrafınız var. Ha, tabii bir de senin ve kız arkadaşının birlikte çektiğiniz en sevdiğiniz fotoğrafınız var. İstersen ondan başlayalım." Ellerini iki yanına indirdi. "Dosyada yer bırak Zack. Çünkü bedelin dosyası kabarmaya devam edecek. Her yıl büyüyecek."

“Gitmem lazım.” Zack ayağa kalktı ve kapıya gitti.

“Henüz değil!” diye bağırdı Chandra. “Yüzünü dön ve bana bak.” Eli kapının kolundaydı ama denileni yaptı. “Bu odadan çıktığında dur ve bir dakika sana ne dediğimi düşün. Nasıl değiştiğini düşün. Danville Kentucky’den gelen masum bakışlı çocuğun her performansla birlikte nasıl kaybolduğunu düşün.” Zack’e yaklaştı ve son bir defa parmağını ona doğru tuttu. “Bunu, o kumsalda içki içme şarkını söylerken ve Zoey ile aşk düetini yaparken düşün.” Duraladı, coşkusuna yenik düşüyordu. “Değiştin. Bu şovdaki herhangi biri kadar çabuk şöhrete mağlup oluyorsun. Ama bu sözlerimi bir yere yaz, bunun bir bedeli olacak.”

Zack tereddüt etti, bakışları birbirine kilitlendi. “Teşekkür ederim. Bunu... aklımda tutacağım.”

“İyi olur.” Kollarını kavuşturdu. “Ve bu gece başını yastığa koyduğunda başka bir şeyi daha düşünmeni istiyorum. Ben bu işi iki nedenle kabul ettim.” Biraz durdu, bu kısmı duyduğundan emin olmak istiyordu. “Bu işte bir anlam bulabilmek için. Bir anlam. Çünkü ben kazanmakla... her şeyi kaybetmiş oldum.” Biraz sustu. “Diğer nedeni bilmek ister misin?”

“Nedir?” Zack’in sesi kaba olmanın sınırındaydı.

“Senin gibi birini uyarabilmek için.” Zack’in yanına yaklaştı, bir kez daha kontrol ondaydı. Nazik bir şekilde ellerini avuçlarına aldı. “Zack Dylan, sana burada bir söz veriyorum. Annemle babam öldüğünden beri dua etmedim. Ama bu gece... bu gece sen bütün Amerika’nın gözleri önünde performansını sergilerken *senin* için dua ediyor olacağım. Bütün bu çılgınlığa rağmen kazanmanın bir yolunu bulasın diye dua edeceğim.” Ellerini bıraktı. “Şimdi git.”

Zack, gözlerine biraz daha baktı, sonra koridorda kaybol-

du. Chandra kapıyı kapattı, bilgisayarını aldı ve oturdu. O fotoğrafı, annesi, babası, nişanlısı ve kendisinin olduğu, seçmelere katılmak için yanlarından ayrılmadan önceki dakikalarda çekilen fotoğrafı açtı.

Takip eden on dakika boyunca başka hiçbir yerde yaşamak istemedi.

ZACK PROVA ODASINA geri dönemedi. Artık yarışabileceğinden bile emin değildi. Sersem bir şekilde koridorun sonuna, acil çıkışına doğru yürüdü. İhtiyaç duyduğu şey buydu, değil mi? Acil çıkışı. Böylelikle bu çılgınlığa bir son verebilir, hayatı hakkında, Chandra'nın ona söyledikleri hakkında düşünebilirdi.

Chandra'nın yaklaşım tarzından, ona bağırmasından ve onu suçlamasından nefret etmişti. Ama içinden, derinlerde bir yerden kadının haklı, söylediği her bir kelimenin doğru olduğu ve tamamıyla gerçeği söylediği yolunda bir endişeye kapılıyordu.

Yüzü duvara dönük, alnını serin tuğlaya dayadı ve Chandra'nın söylediklerini düşündü. Twitter konusunda haklıydı. Açıp bakmasına gerek yoktu. Gaines onu o kadar çok uyarmıştı ki o da kendisini inancının bekleyebileceğine inandırmıştı. Yarışma sürecinde sanki Tanrı'yı beklemeye alabilirmiş ve sonra... kazandıktan sonra... dünyaya tekrar O'ndan söz edebilirmiş gibi gelmişti.

Bu planından şimdi nefret ediyor ve kendini kapıdan dışarı atarak koşabildiği kadar uzağa, koşabildiği kadar hızlı koşmak istiyordu. Kadının kendisini şimdiki hayatını eski hayatından daha çok sevmekle suçlamasını düşündü. Bu doğru olamazdı, değil mi? Ama doğru değilse o zaman yaptığı bazı

değişiklikleri nasıl izah edecekti? Reese'i ya da evde onu bekleyen ailesini nasıl etkileyeceğini düşünmeden, yapımcıları ve seyircileri mutlu etmek için yaptığı değişiklikleri. Chandra'nın işaret ettiği noktaları teker teker düşündü ve ne kadar acı verse de kabul etmek zorunda kaldı.

Chandra haklıydı.

Bunun farkına varmak Zack'i şoke etti. Bunun olmasına nasıl izin vermişti? Bunu bir yabancı bile görebiliyorsa, ya ailesi? Annesi, babası, kardeşleri? Büyükbaba Dan?

Ya Reese?

Londra'ya taşınmasına şaşmamak gerekirdi. Ayrıldıklarından bu yana birkaç günde bir kıza mesaj atmıştı ama Reese hiç cevap vermemişti. Görmezlikten geline her girişimi, onu Reese'den soğutmuştu. Zoey onu anlıyordu. O buradaydı ve arkadaşıydı. Artık baş başa anlar ya da oynaşma fasılları yoktu. İlk canlı yayından sonra bir anlaşmaya varmışlardı ve şimdi çok daha dikkatliydiler.

Ama artık önemi de kalmamıştı. Kameramanlar istediklerini almışlardı. Yaklaşık her iki haftada bir şov, ikisiyle ilgili bir çeşit son durum bildiriyordu. Ya nasıl kavga ettiklerini ya da başkalarından nasıl saklandıklarını ya da birbirlerine daha fazla âşık olduklarını gösteriyorlardı.

Giderek eve daha az telefon açar oldu. Her geçen gün Kentucky'deki hayatı giderek daha silik bir hâl alırken Zoey ile oynanan oyun daha gerçek bir hâl almaya başlamıştı. Tüyleri ürperdi. Drama ne kadar çok olursa halkın ilgisi de o kadar artıyordu.

O gece söyleyeceği şarkının sözlerini düşündü. Bir gece önceki kızı ve hatta bir gece önceki kavgayı hatırlayamayacak kadar sarhoş olmayı anlatıyordu. Yıldızları göremeyecek ka-

dar içmeyi ve güneşte uyanmayı. William Gaines'in önerdiği bir şarkıydı. Şarkıları seçerlerken "İnsanlar asi kovboyu görmek istiyorlar," demişti Zack'e. "Sen güçlü bir adamsın. Aynı Kutsal Kitap'taki Davut gibi. Hadi biraz da kaslarını göster."

Zack kendini Gaines'le fikir birliği içinde başını sallarken bulmuştu. Kim Kral Davut gibi olup *On Beş Dakika*'da önüne çıkan devleri kılıçtan geçirmek istemezdi? Ama sarhoş bir kovboy insanların dikkatini İncil'e çekemezdi ki. Bir anlığına bile böyle bir şeyi nasıl düşünebilmişti?

Sonra bir de giysi meselesi vardı. Bu gece yırtık bir tişört ve dar kot pantolon giyecekti – kostüm asistanları bir Abercrombie reklamından esinlendiklerini söylemişti. Her iki karar da zamanında doğru gelmişti. Herkes yakışıklı, iyi giyinmiş güçlü bir adam, şovdaki en erkeksi ses olmak isterdi. Ekranları başındaki izleyiciler hem şarkıya hem de görünüşüne bayılacaktı. Bunlar Gaines'in sözleriydi. "Herkesin toplamda aldığından daha fazla oy alarak bir sonraki tura geçeceksin."

Zack'in başı dönmeye, midesi bulanmaya başladı. Bunlardan bir tanesine bile nasıl katılabilmmişti? Performansı için dua etmek ve Tanrı'nın isteğinin ne olduğunu sormak nerede kalmıştı? Zack doğruldu ve acil çıkışa baktı. Şimdi bırakamazdı. Haber ekipleri ve polisler bütün akşam onu arardı. Ailesini ve şovu zor duruma sokmuş olur ve hatta kendisine dava bile açılırdı.

Hayır. Devam etmek zorundaydı. Kararını uzun zaman önce vermişti.

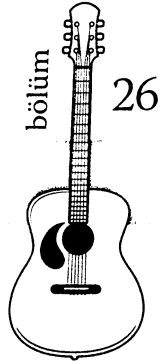
Daha fazla bekleyemez hâle gelince prova odasına geri döndü. Diğer yarışmacılar en ön sıraya oturmuşlardı ve Gaines megafonunu kullanmak üzereydi. Zack'i görünce elini havaya kaldırdı. "Hepimizin ödünü koparttın." Sesi ambar gibi büyük

olan odanın her noktasından duyuldu. "Gel buraya şimdi."

Ve böylelikle Zack inmenin mümkün olmadığı trene tekrar bindi. Zoey'nin yanında yerini aldı ve Carnegie Salonu'na geçmeden önceki son dakikalarda düetlerini tekrar ettiler. Yarışma Zack'i bir aktör hâline getiriyordu. Zoey ile bir aşk şarkısı söylediğinde bu aşkın gerçek olduğuna salondaki herkesi inandırabiliyordu.

Caddenin karşısındaki Carnegie Salonu'na gitmek için dışarı fırladıklarında Zack bir şeyin farkına vardı. Artık bir olay yaşarken o an dua etmeyi doğal bulmaz olmuştu. Etrafındaki gürültü çok fazlaydı, haykıran hayranlar ve sürekli bir şeyler talep eden yapım asistanları, provalar, ses kontrolleri ve kostüm işleri. Hepsi bir arada o kadar yoğun bir hâl almıştı ki dua etmek bir yana düşünemiyordu bile. Listeye eklenmesi gereken bir bedel daha.

Bu geceden sonra daha da uzun olacağı kuşku götürmeyen listeye.

O geceki şov tarihe geçecekti. En azından Cullen'ın bireysel performansları bitip düetlere geçtiklerinde, söylediği buydu. Zack'in içki içmekle ilgili şarkısı gök gürültüsü gibi güçlü alkış almıştı. Zack gülümsemiş, hatta gülmüştü ama tüm hayatı boyunca hiç bu kadar boş hissetmemişti. Şimdi yırtık tişörtünü ve dar kotunu giymiş sahnenin arkasında Zoey ile beklerken ne hissedeceğini, nasıl hissedeceğini kestirmeye çalışıyordu.

Gaines onu bulduğunda bu durumdaydı.

"Sana Meier'den bir mesaj var." Gaines elinde bloknot, işten başka bir şey bilmeyen bir adamdı. Kâğıttan bir şey okuyor gibiydi. Başını kaldırdı, ciddiye. "Şınav. Yere yat ve yirmi şınav çek."

Zack etrafındaki diğer yarışmacılara baktı. "Ne?" Bu bir şaka mıydı? Kıkırdadı ve bir geri adım attı. "Ne demek istiyorsun?"

“Duydun beni.” Gaines’in sesi aksileşti. “Çok zamanımız yok. Yere yat ve yirmi şmav çek. Düet sırasında daha güçlü görünmeni istiyorlar.” Zack’in adalelerine şöyle bir baktı. “Bana sorarsan iyi görünüyorlar, ama yapım bu performans için kaslarının daha belirgin görünmesini istiyor.”

Zack, gülsün mü, yoksa adama bloknotunu uygun bir yere sokmasını mı söylesin bilememişti. Samuel Meier’i etrafındaki görevlilerle odanın uzak köşesinden kendisini seyrederken yakaladı. Bakışından hiç kimsenin şaka yapmadığını anladı. Böylelikle Zoey yanında dururken ve diğer dört yarışmacı da seyrederken Zack kendisine söyleneni yaptı. Yere yatı ve yirmi şmav çekti. Yirmi derken kırk, kırk derken altmış oldu. *Şınavlar* kendisine, bu şova ve verdiği ödüllere duyduğu öfkeden kurtulmasının garantili bir yolu hâlini aldı.

Sonunda Gaines geri geldi. “Bu kadar yeter. Şarkı söylemeyeceksin.”

Zack çabuk çabuk beş tane de fazladan yaptı ve sonra zıplayıp ayağa kalktı. Nefessiz kalmıştı ama Chandra ile konuştuğundan bu yana da hiç bu kadar canlı hissetmemişti kendisini. Birden odadaki diğer her sesle birlikte yarışmacı koordinatörünün sesi de giderek yok oldu. *Tanrım... ben... Ben burada ne yapıyorum? Bana ne oldu?* Dua kesik kesik geliyordu ama hatırlayamadığı kadar uzun bir zamandır dua etmiyordu. Gaines’in dudakları kıpırdıyordu ama Zack onu duyamıyordu. Hızla atan kalbinden ve Kutsal Ruh’un fısıldamasından başka bir şey duymuyordu.

Seni uzun zamandır bekliyordum, evlat... Bana dön. Senin için yaptığım planları biliyorum.

“Zack!” Zoey’nin sesiydi. “İyi misin?”

Etrafına bakında ve kızın önünde durmuş gözlerine bak-

maya çalıştığını gördü. “Evet, iyiyim...” Zoey’nin sarı saçları her zamankinden daha dolgun görünüyordu. Kısa, dar siyah bir elbise ve çizme giymişti. Kızı yukarıdan aşağı bir süzdü. Muhteşem görünüyordu. Eğer şimdi yalnız olsalar, ne yapardı...

Ne düşünüyordu? Gözlerini kırptı ve yere baktı. Paniğe kapıldı. Chandra onu uyarmıştı ama yine de akışın önüne geçemiyordu. Birden aklına gelen bir düşünce kalbine bıçak gibi saplandı. Reese bu gece –her nerede ise– şovu seyrederse doğru şeyi yapmış olduğundan emin olacaktı.

“Zack, ne düşünüyorsun?” Zoey yanına yaklaştı, sesi fısıltı hâlinde çıkıyordu. Sanki başkalarının bir şeylerin yolunda olmadığına dair bir fikre kapılmasını istemez gibiydi. “Hastamısın?”

“Hayır.” Kendine geldi. “İyiyim.”

Odanın diğer ucundaki Gaines onları çağırıyordu. “Otuz saniye sonra çıkıyorsunuz.”

Zack, Zoey’nin elini tutup sahne kapısına doğru yönlendirdi. Sevse de sevmese de girişi böyle yapmaları gerekiyordu. Bu geceki şov için taahhütte bulunmuştu, şimdi de ona uymak zorundaydı. Arkalarından geri sayımı duyuyorlardı ve sahneye adım attıkları anda ayağa kalkan insanların coşkulu alkışlarıyla karşılandılar. Zack Meier’in bir gün önce yaptığı yorumu hatırladı. *Halk On Beş Dakika’daki başka hiçbir çifti ikinizden daha çok sevmemi.*

Işıklar daha romantik bir hâl aldı ve Zack dün önünde prova yaptıkları dekoru fark etti. Ağaçlar, küçük bir köprü ve bir park bankı vardı. Hareketlerini neredeyse unutmuştu. Ama şarkı başlayınca hatırladı. El ele ağır ağır yürüyerek köprüyü geçiyorlar, birbirlerinin gözlerinin içine bakarak şarkı söylemek için duruyorlardı. Sonra banka yöneldiler, sonra da sahnenin ortasındaki bir çift mikrofona.

Zack şarkının kendine ait bölümünü Zoey'ye doğru söyledi. "Bu gece sevişeceğiz ve aşkımız ebedi olacak."

Zoey ekledi: "Bugünden önce hiç dünümüz olmamış gibi."

Şarkıyı birlikte bitirdiler: "Hiç geçmişimiz olmamış gibi. Hiç."

Seyirciler tekrar ayağa fırladı. Bağırıyorlar, alkışlıyorlardı. Carnegie Salonu'nun duvarları sestten yıkılacak gibiydi. Her ikisi de selam vermek için eğildiler ve Zoey Zack'ın gözlerine baktı. Zack kızı durduramadı ve Zoey parmak uçlarında yükselerek Zack'i öptü. Ve öpüşme devam ederken yalnızca içgüdüsel bir şekilde Zack eliyle kızın başını bir yanından tuttu.

Bir-iki saniyeden fazla sürmemiştii ama binadaki alkış ve bağırışmalardan oluşan gürültünün iki katma çıkmasına yol açtı. Zack ve Zoey devamında birbirlerinin elini tutmaya devam ederek sahneden çıktılar. Sahnenin arkasına geçene kadar Zack nefes almamıştı. Yakın bir mesafede bir masada oturan yapımcı ekibi onları alkışlamaya başladı. "Siz ikiniz, mükemmeldiniz." Gaines de alkışıyla gruba katıldı. "Öpüşmek çok yaratıcıydı."

Zack konuşamıyordu. Zoey'yi odadan uzun bir koridora çıkarttı. Binanın arkasında küçük soyunma kabini vardı ama Zack bir malzeme odası buldu ve kızı arkasından o odaya çekti. Yalnız, ama kesinlikle yalnız kaldıklarında yüzünü yüzüne çevirdi ve köpürmüş olarak sordu: "Bunu nasıl yapabildin?"

"Neyi?" Zoey ürkmüştü. "Öpüşmeyi mi?" Gözlerini gözlerine dikti. "Merak etme. Bir anlamı yoktu." Titriyordu. "Seyirci daha fazlasını istiyordu, ben de onlara istediklerini verdim."

"Bu senin tek başına karar verebileceğin bir şey değildi. Benim en küçük bir fikrim yoktu."

"Ah tabii... Ve sen de bundan nefret ettin. Aynı lobinin üst

katında beni öpmekten nefret ettiğin gibi." Kollarını kavuşturup güldü, konuştukça kelimeleri daha alaycı bir hâl alıyordu: "Neyse. Dinle Zack. Ben bu yarışmayı kazanmak istiyorum. Eğer bu canlı yayında seni öpmekten geçiyorsa öperim."

"Ya, tabii. Ama önce bir de benim fikrimi alsan? Bunu ben nasıl açıklayacağım?"

Zoey duraksadı. Sessizliği, içinde birbiriyle çelişen bir sürü duygunun varlığına işaret ediyordu. Nihayet bir adım yaklaşarak alçak bir sesle konuştu: "Bu *öpüşmeyi* nasıl açıklayacaksın, öyle mi?" Acı bir tonla kahkaha attı. "Hadi, Zack. Sarhoş olmakla ilgili şarkıyı nasıl açıklayacağını söyle bana. Ya da bu gece seni nasıl, o posterlerdeki adamlar gibi giydirdiklerini nasıl açıklayacaksın?" Saçını geriye attı ve kibirli gözleri Zack'in canını yaktı. "Ben senin en küçük derdinim."

Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ve gitti.

Zack odada bir beş dakika daha kalıp kontrolünü tekrar kazanmaya çalıştı. Bu gece nefret ettiği şeylerin arasında en çok bundan nefret etmişti – Zoey ve Chandra'nın haklı olmasından. Kaybettiği insanlar ve kendisinin geldiği bu durumla ilgili suçlanacak biri varsa o da yalnızca kendisiydi.

Sonunda sahnenin arkasındaki odaya gittiğinde şov bitmek üzereydi. Son çift, sahnede düetlerini yapmaktaydı. Yapım asistanlarından biri Zack'i gördü ve kendine doğru çekti. "Zoey pek iyi gitmiyor."

Zack gözleriyle odayı taradı. "Ne demek istiyorsun?" Zoey odada görünmüyordu.

Adam güldü. "Öpüşmeden ötürü ikinizin kavga ettiğinizi söyledi."

Biraz daha abartı, biraz daha olay. Tam da buna ihtiyacı vardı. Zack saçlarını yolmak üzereydi. "Ne tarafa gitti?"

“O tarafa.” Adam eliyle başka bir koridoru işaret etti. “Ama onun için üzülme. Bu küçük aşk hikâyeniz için ona iyi para ödüyorlar.”

Zaman, hareket ve yerçekimi. Hepsi durdu. Zack demirlenmiş gibi yapım asistanına bakarak çakılıp kaldı. “Ne... Ne demek istiyorsun?”

“Yapma... Sana da ödüyorlardır.”

Etrafındaki dağlar yıkılıp Zack’i son üç ayın çöplüğüne gömdüler. Zoey’ye para mı ödüyorlardı? Şova ikisinin arasında bir şey varmış görüntüsünü katması için mi? Bir-iki saniye gözlerini yumdu ve kırparak açtı. Bu mümkün değildi.

Adam hâlâ konuşuyordu ama daha önce William Gaines’le de olduğu gibi Zack onu duyamıyordu. Birden gözünün önüne birkaç kez Zoey’yi Meier ya da Gaines ile konuşurken görmesi geldi. Bu mümkün müydü, gerçekten? Koridorda koşmaya başladı. Ayaklarının altındaki zemini hissetmiyordu. Zoey’yi kapısında Gaines’in adı olan bir soyunma odasında bulana kadar bütün kapıları açtı. Kız yalnızdı. Üzerinde hâlâ siyah elbisesi ve çizmeleri vardı. Büyük bir koltukta kıvrılmış, hıçkırıyordu.

“Bak bana.” Zack bağırıyordu. Yaşadığı şok o kadar büyüktü ki. “Zoey, bana bak.”

“Doğru değil.” Yüzüne bakabilmek için Zoey döndü, ayakları yere vurdu. “Köşede duruyordum. Adamın sana ne söylediğini duydum.” Yüzü kızarmış gözleri şişmişti. “Buna inanamazsın.”

“Ne düşünmeliyim?”

Kız gözlerini Zack’e dikti, bariz bir şekilde kontrolü sağlamaya çalışıyordu. Yüzünde üzüntü ve korku görülüyordu ama onlardan da belirgin başka bir duygunun kızı yiyip bitirdiği belli oluyordu. Suçluluk. “Bunu senden saklamak hiç hoşuma gitmedi Zack.” Hızlı nefes almaktan bayılmak üzereydi. “Özür

dilerim. Sana her şeyi anlatacağım.”

Zack karşısındaki sandalyeye yığıldı. Kızın söyleyeceği her ne ise bunu ancak oturarak dinleyebilirdi. Yoksa başa çıkabileceğinden emin değildi. “Anlat.” Başını kaldırıp kızın yüzüne tekrar bakmadan önce saniyeler boyu ellerinin arasında tuttu. “Anlat bana, dinliyorum.”

“Ben... en başta... işbirliği yapmak istemedim.”

“Sana para veriyorlar mı? Önce bunu bilmek istiyorum.” Sesi, önce olduğundan daha yüksek ve daha sert çıkıyordu. Sakinleşmek için güç harcıyordu. Ayağa kalktı, kapıyı kapattı ve sonra kızın karşısındaki yerine geri döndü. “Bana, sana para verip vermediklerini söyle.”

“Hayır.” Kafasını hızlı ve kesin bir şekilde iki yana salladı. “Hayır, hiçbir zaman senin arkadaşın olmak için... para almazdım, Zack. Hiçbir zaman.” Başını önüne eğdi. Panikle-miş görünüyordu. Nefesi daha da sıklaştı ve ayağa kalktı. Yüzü panikten donmuş bir hâldeydi. “Nefes... nefes alamıyorum. Zack... yardım et.”

İçgüdülerini galip geldi ve kızın yanına yaklaştı. Bir zamanlar onu tanımlayan şefkati ile kızı tuttu ve sırtını okşadı. “Hişt, Zoey. Sakin ol. Nefes ver. İyisin.”

“Nefesimi... nefesimi kontrol edemiyorum.”

Omurgasındaki kasların gevşediğini hissedene kadar kızı kollarında tuttu. Zoey sonunda geriye doğru bir adım attı, yüzünü kapadı ve tekrar ağlamaya başladı. Yerine oturup ellerini aşağı indirdiğinde Zack kızın yüzünü görünce, iyi olacağını anladı. Kırılmıştı ama nefes alıyordu.

“Ben... para almadım.” Kafasını iki yana sallarken gözle-riyle Zack’i inceliyordu. “Lütfen, inan bana.”

“Teklif ettiler mi?”

“Yalnızca şaka olarak.”

Şaka olarak mı? Zack arkasını dönüp küçük odanın karşı duvarına kadar yürüdü. Orada kaldı, akıl sağlığını muhafaza etmeye çalışıyordu. “Ciddi misin?” Döndü ve bakışlarını kıza dikti. “Kim yaptı bunu?”

“Gaines. Ama şaka yapıyordu.”

“Peki. Sonra... onun yerine ne teklif ettiler sana?” Bir şey olduğunu biliyordu. Kapıldığı panikten bunu anlıyordu.

“Şey dediler.. Şovda kalma ihtimalim artarmış eğer..” Önüne, kucağına baktı.

“Söyle. Hadi Zoey.” Yanına yaklaştı, konuşmasını istiyordu.

Zoey başını kaldırıp şişmiş gözlerini Zack’inkilere dikti. “Eğer sana yakın olursam şovda kalma şansım artarmış. Eğer insanlar bizim aramızda bir şey olduğunu düşünürse...” Yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu ama bu defa bakışlarını başka tarafa çevirmedi. “Özür dilerim.”

İşte, bütün hikâye ortaya dökülmüştü. Yapımcılar yalnızca bir durumdan yararlanmaya kalkmamışlar, bir durum yaratmışlardı. Ünlü olma vaatleriyle Zoey üzerine düşeni yapmıştı. Zack düşer gibi sandalyeye oturdu ve kızın yüzüne baktı, yalnızca baktı. “Ben Reese’i bunun için mi kaybettim? Sen bana karşı bir şeyler hissediyormuşsun gibi rol yapasın diye mi?”

“Rol yapmıyordum.” Kız dehşete düşmüş görünüyordu. “Ben sana *âşığım*, Zack. Elbette arkadaşınıam ama bütün duygularım bundan ibaret değil.” Ayağa kalktı ve ellerini yukarıya kaldırdı. “Ben o kadar iyi rol yapamam. Ödülü ne kadar büyük bir şöhret olursa olsun.”

Zack, kızı görmek istemiyordu. Bir anısı gözlerinin önüne geldi. On altı yaşında olduğu kış ailesinin at çiftliğinin arkasın-

da çalışırken bir kar fırtınası bastırmıştı. Ahırların güvenliğini sağlamak zorundaydı ama bunu yapana kadar da kar yağışı tipi. Eve dönmek istediğinde kar taneleri her yönde uçuşuyordu. Zack yere düşmüştü ve hangi tarafa gitmesi gerektiğini bilemiyordu. Eğer babası onu bulmasa ölebilirdi.

İşte bu anda da öyle hissediyordu. Kurtuluşun ne tarafta olduğunu bilmiyordu ve ümitsizce kurtarılmaya ihtiyacı vardı.

Zoey, Zack'in ne hissettiğini anlamış olmalıydı zira başka ne söyleyeceğini beklemedi. Ayağa kalktı ve koşarak odadan koridora çıktı. Zack, Gaines'in odasından yavaşça ayrılmadan kızın topuk seslerinin koridorda tamamen kaybolmasını bekledi. Tanrı'yı, ailesini ve özellikle de kız arkadaşını hayal kırıklığına uğratmıştı. Bunun sonuçlarının tam olarak ne olacağı hakkında bir fikri yoktu. Ama kesin olan bir şey vardı.

Artık gözleri açılmıştı.

Öyle ya da böyle kaybettiği şeyleri tekrar baştan inşa edebilmek için evine yol alacaktı. Koridorda yavaş yavaş yürür ve hangi yolun çıkış olduğunu düşünürken bir şeyi hatırladı. Chandra onun için dua ediyordu. Chandra, ailesi, kardeşleri, kilisedeki çocuklar. Hatta Reese. Yarın Londra'ya hareket edecek olan Reese. Reese mutlaka dua ediyordu çünkü o, öyle bir kızdı. Onu ne kadar kırmış olursa olsun Zack için dua ederdi. Ve bütün bu duaların sayesinde tek bir şeyi ümit edebilirdi.

Eve dönüşünün herkesin tahmininden daha önce gerçekleşmesini.

ÇOK ŞÜKÜR Kİ bölüm bitmişti. Reese son bir saatten beri ilk kez nefes alabildiğini hissetti.

Büyükbaba Dan, televizyonu kapattı. "Onu artık tanıyamıyorum." Bastonuna yaslanarak Reese'e baktı. "Söyleyecek

sözüm yok.”

Hiçbirinin yoktu. “Sorun yok.” Reese söyleyecek başka bir şey bulamamıştı. “Bu gece burada olmayı ben istedim.”

Şovu onlarla birlikte son bir kez izlemek zorunda hissetmişti kendisini. Londra’ya uçağı ertesi akşam kalkacaktı. Oraya vardığında at merkezindeki bir dairede kalacak ve ilk birkaç hafta eğitmenleri ve öğrencileri tanıyacaktı. Sonra öğretmeye başlayacaktı. Boş zamanlarında şehri gezecek ve metro sistemine alışmaya çalışacaktı. Onu bekleyen hayatı en karanlık anlarında dahi umut veriyordu. Tanrı elini onun sırtından çekmemişti.

Ama bu geceyi yaşamadan, buradaki hayatından ayrılamazdı. Bütün gün boyunca Tanrı’ya eğer yanlışı yapıyorsa, bunu ona göstermesi için dua etmişti. Zack’ten ayrılmak eğer Tanrı’nın onun için yaptığı planın bir parçası değilse, bunu şimdi bilmeye ihtiyacı vardı. Uçağı kalkmadan önce. Zack’in içinde, inancına dair bir mesaj taşıyan bir şarkı söylemesini, böylelikle de tüm ülkenin önünde onu bu noktaya taşıyan hatalar yapmasını kabullenmesini hayal etmişti. Acaba onu ve Kentucky’deki evini ve ailesini özlediğinden söz eder mi diye merak bile etmişti.

Oysa o... neyse, onun yerine Zack’in performansı kalbinde kalmış kırıntıları da ortadan kaldırmıştı. Televizyon ekranında şarkı söyleyen adamın onun üç ay önce öperek vedalaştığı adamla en ufak bir benzerliği bile yoktu. Farklı davranıyor, farklı görünüyor ve farklı giyiniyordu. Ve Zoey ile birlikte aşk şarkılarını söylediklerinde Zack’in babası neredeyse performansın ortasında televizyonu kapatacaktı.

Reese’in girdiği şok, gözyaşlarına engel olmuştu. Ama şu anda kalbinin parçalandığını hissediyordu. Gitmeliydi, eve

gitmeli ve bavullarını hazırlamayı tamamlamalıydı. Böylelikle de ağlarken tek başına olurdu. Ayağa kalktı. "Gitmem lazım."

"Üzgünüm." Dara yanına geldi ve sarıldılar. "Lütfen... Onun için dua etmeye devam et." Reese'in gözlerinin derinliklerine baktı. "Bu, o değil. Bunu biliyorsun."

Reese başıyla onayladı. Elbette bu o değildi. Şöhret, bir gecede kazanılan başarı onun durumunda olan hemen herke-se ne yaptıysa Zack'e de aynısını yapmıştı. Onu değiştirmişti. Zack'in en başında verdiği bütün sözlere rağmen. Kadına bakarak gülümsedi. "Sizi özleyeceğim." Yaşları gözlerine batıyordu. Tek bir şey istiyordu – onu buradan uzakta yeni bir hayata götürecek olan uçağın tekerleklerinin yerden havalandığını hissetmek.

Reese, Zack'in babasına, Duke ve AJ'e sarıldı. AJ yine hastalanmıştı. Ahıra gitmek bir yana, merdivenlerden aşağı in-mekte bile zorlanıyordu. "Sen de iyileş, olur mu?"

"Olur." AJ geriye doğru bir adım attı. "Döndüğünde yine birlikte at bineriz değil mi?"

"Tabii bineriz." En zor tarafı da buydu. Reese bu insanlarla vedalaşmak durumunda kalacağını hiç hayal etmemişti. Kendi ailesi gibiydiler. "Seneye görüşürüz."

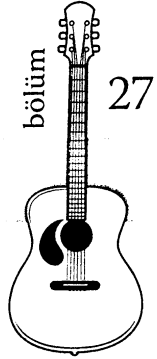
AJ başını salladı ve odanın öbür ucundaki annesinin yanına gitti. İkisi birbirlerine sarıldılar. Hüzün onları dibe çeken güçlü bir dalga gibiydi.

Reese en son Büyükbaba Dan ile vedalaştı. O, Büyükanne Lucy'ye, ona bakacağına söz vermiş olan adamdı. Onun için dua eden, Zack onu ilk kez eve götürdüğünde Tanrı'nın onları birbirleri için yaratmış olduğundan emin olan adamdı. Ama artık öyle değildi. Büyükbaba Reese'i kollarına alıp bir baba kızına nasıl sarılırsa öyle sarıldı. Ayrıldıklarında Reese,

adamin yanaklarında yaşlar gördü. “Senin için dua edeceğim. Her gün.” Sesi üzüntüsünün ağırlığıyla çatlak çıkıyordu. “Büyü-kannene söz verdim ve bu sözümü tutacağım.” Kızı alnından öptü. “Tanrı’nın senin için güzel planları var, Reese. Git ve kendi hayatını bul.” Durdu ve kendini topladı. “Bizi de unutma.”

Reese gözyaşları nedeniyle tam göremiyordu. “Unutmaya-acağım.” Yaşlı adama bir kez daha sarıldı, sonra çantasını aldı ve son bir kez vedalaştı. Arkasına bakmadan uzaklaştı. Zack Dylan ve onun dünyası artık geride kalmıştı. Her adım onlarla arasına mesafe koyuyordu, eğer ondan ayrı bir hayat kuracaksa ihtiyacı olan türde bir mesafe. Canı yanıyordu çünkü bu onun istediği bir şey değildi. Ayrılıyordu ama onu hâlâ özlüyordu. Arabasına bindi ve elleriyle yüzünü kapadı. Yüzü gözyaşlarıyla yıkanıyor, parçalanan hayalleri ve sevdiği adam için döktüğü gözyaşlarıyla. Artık var olmayan sevdiği adam için. Yüzünü kurulayıp arabasını çalıştırırken onu tek bir düşünce rahatlatmıştı.

Ertesi akşam bu saatte Londra’ya giden uçağa biniyor olacaktı.

Saat birdeki toplantı yalnızca tepedekiler içindi. Samuel Meier detayları açıklamadı ve yalnızca Gaines ile diğer üç jüri üyesini çağırdı. Chandra ile Kelly aynı anda vardılar ve birbirlerine bir bakış attılar. Olan ne ise, oldukça ciddi olmalıydı. Hepsi ufak bir masanın etrafına otururken yalnızca Samuel ayakta kaldı.

Yapımcı, özel bir açılış konuşması yapmadan hemen konuya girdi. “Bildığınız gibi bu sezon reytingler şimdiye kadar- kilerin en iyisi.” Önünde bir yığın evrak vardı ve onlara şimdi göz atıyordu. “Reklam reytinglerimiz ise neredeyse iki katına çıktı ve kanaldaki herkes çok memnun. Hepimiz nedenin ne olduğunu biliyoruz. Zack Dylan ve Zoey Davis yetenekliler ve izleyicilere reddetmeyecekleri bir hikâye sundular.” İçini çekti. “İkisinin de finale kalacağına garanti gözüyle bakıyorduk. Bundan emindik.” Durdu, hepsinin yüzlerine baktı. Suratin-

daki çizgiler her zamankinden daha derin görünüyordu. “Dün geceye kadar.”

Chandra içinde garip bir şey hissetti. Belki adrenalin ya da belki ilahi bir şey. Samuel söyleyeceklerini nasıl söyleyeceği konusunda mücadele verirken Chandra nefesini tuttu.

“Bana atıldığını söyleme.” Cullen dirseklerini masaya dayadı. “Bu çok saçma. Dün akşam oğlanın en iyi akşamıydı.”

Samuel başını salladı, dudaklarını hoşnutsuz bir şekilde büzmüştü. “Kontrolör firmayla görüştüm ve bir kontrol yapmalarını istedim. Sonuçlar aynı oldu. Bu gece şovdan ayrılacak.”

Masaya bir ağırlık çökmüştü. Chandra ellerine bakarak sevincini saklamaya çalışıyordu. Zack elenmiş miydi? Bu doğru olamazdı, imkânsız bir şeydi. Ama gerçek ortadaydı. Zack için dua etmiş, onun bu işten sağ salim çıkması için yalvarmıştı. Ve şimdi halk ona yeteri kadar oy göndermemişti.

Kelly de aynı şeyi hissediyor olmalıydı, yani bu gelişmeden memnun. Şov için değil ama Zack için. Cullen ise bir yerde bir hata olması gerektiğini söyleyip duruyordu. “Eğer bu çocuk yarışma dışı kalırsa bütün Amerika televizyonlarını kapatır.”

“İşte biz de bu nedenle,” –Samuel sandalyesine oturdu ve bir tomar kâğıt alıp diğerlerine dağıttı– “biz de yeni bir politika edindik. Diğer şovlar yapıyorlar bunu. Ama bu gece *On Beş Dakika*’da ilk kez yapılacak.”

“Anladım, jüri takdir kullanacak.” Cullen rahatlamış bir şekilde sandalyesine yerleşti. “Mükemmel. Bayıldım buna.”

“Evet.” Samuel her şeyi kontrol altına almış bir şekilde gülmüştü. “Zack’e bu şovda ihtiyacımız var. İdeal olanı onun ve Zoey’nin finale kalması. Bu reytingleri bir üç sezon daha böyle götürebiliriz.”

Chandra buna inanamıyordu. Sonunda böyle bir manipölasyon yapılacaksa niye oylama yapılıyordu? “Yani bu gece biz oy kullanacağız, öyle mi olacak?”

“Evet.” Samuel anlam dolu bakışlarını Chandra’ya çevirdi. Dillendirilmeyen mesaj son derece açıktı. “Hepimiz bu gelişme karşısında şoke olduk. Cullen jürinin takdir kullanma hakkı olduğu açıklamasını yapacak. Zack hayatının şarkısını söyleyecek. O arada reklam arası vereceğiz ve üçünüz Zack’i yarışmada tutmak için oy kullanacaksınız.

Dikkatini Kelly’ye kaydırdı. “Reklamdan döndüğümüzde sen izleyicilere müjdeyi verecek, Zack’in bir hafta daha güvende olduğunu söyleyeceksin.”

Cullen kıkırdarak “Ve önümüzdeki hafta oylarımızla diğer üçünü göndereceğiz değil mi?” diye ekledi. “Mükemmel.” Gözlerini kıstı, dikkatini Samuel’e vermişti. “Sence ne oldu?”

“Dürüst konuşayım mı?” Meier kafasını salladı. “Sanırım böyle bir durumu çok az gördüm ama şöyle düşünüyorum: Zack şu ana kadar fazla iyiydi. Hayranları onu terbiyeli, iyi bir çocuk, bağlı bir Hristiyan olarak görüyordu. Sarhoş olmakla ilgili bir şarkı söyledi, oy atmayıverdiler.”

“Hadi canım.” Cullen şoke olmuştu. “Hiç kimse bu kadar dar görüşlü değildir.”

Samuel kaşlarını çatarak baktı. “Bilsen şaşardın.”

Kelly ayağa kalktı. “Hepsi bu kadarsa benim babamı aramam gerekiyor. Bekliyordu.”

Chandra iş arkadaşının izin verilmesini beklemeden odayı ayrılışını izledi. Zamanlama bir tesadüf müydü? Yoksa o da Chandra gibi bıkmış mıydı? İnsanlar tabii ki yalnızca Zack’e oy atmamışlardı. Onun inancına ve değerlerine atmışlardı. Ama ne zaman ki Zack onu o yapan değerleri bir yana bırak-

mıştı, insanlar da oy atmaktan vazgeçmişti. Chandra, Cullen ve Samuel'in niye o kadar şaşırdıklarına hayret etti.

O da izin istedi ve Kelly'yi koridorda yakaladı. "Selam."

"Selam." Kelly'nin gözlerinde yumuşak bir ifade ve derinlik vardı.

"Baban nasıl?"

"Hâlâ... ölüm döşeginde." Üzüntü bir gölge gibi yüzüne çökmüştü. "Ama bir hafifleme döneminde. Düşündüğümüzden daha uzun yaşayabilir."

"İyi." Chandra Kelly ile sohbet etmekten hoşlanır olmuştu. Jüri üyesi arkadaşındaki değişim muhteşemdi. "Cal'den ne haber?"

"Deniyoruz. Çocuklarla birlikte yanıma taşındı." Duvara yaslandı. "Yani kiliseye filan koşturuyor değiliz ama birbirimize ihtiyacımız var." Kelly düşünceli bir şekilde duraksadı. "Son birkaç hafta bana bunu öğretti."

"Hımm." Chandra gözlerini kaldırıp Kelly'nin yüzüne bakmadan önce uzunca bir süre yüksek topuklu ayakkabılarına baktı. "Bu gece... galiba her şey bize bağlı olacak."

"Öyle." Kelly odanın uzak duvarındaki camdan dışarıya baktı. "Ben en baştaki Zack'i daha çok sevmiştim. Herkesin onu tanımadan önceki hâlini."

Chandra başıyla onayladı. "Ben de." Elini Kelly'nin omzuna koydu. "Bana bir iyilik yapar mısın?" Cevabı beklemedi. "Bu gece... oylama zamanı geldiğinde... senin yerine kimse-
nin karar vermesine izin verme. Reytingleri boş ver. *On Beş Dakika* her zaman ayakta olacak."

"Doğru."

"Seni de geri isteyecekler." Chandra sesini alçalttı ve Kelly'nin gözlerinden ta kalbinin derinliklerine, onun izin verdiği kadar baktı. "İçinden geldiği gibi, vicdanınla hareket et." Doğ-

ruldu. “Bir sürü şey bizim kararımıza bağlı.”

Kelly yavaşça başını salladı. “Dürüst olacağım.” Yemek salonuna doğru bir adım attı. “Söz veriyorum.”

Chandra orada kalıp söylediklerini düşündü. Doğru söylüyordu. Zack’in geleceği bu akşamın oylamasına bağlıydı. Chandra bir kez onun için dua etmeye başlamıştı ya, artık duramıyordu. Zack için çok geç değildi. Şov bittikten sonra yalnızca son dört yarışmacı turneye çıkacaktı. Diğer herkes kendi başına kalacaktı. Bazılarına bazı anlaşmalar teklif edilecek, diğerleri kendi yollarını kendileri bulacaklardı. Ya bekleme salonlarında dönecek ya da kiliselerinde koro yöneteceklerdi.

Jüri üyelerinin birer oy hakkı vardı. Cullen ve Kelly’nin nasıl oy kullanacaklarını bilmiyordu.

Ama kendisinin nasıl oy kullanacağından son derece emindi.

ZACK BİR ÇUVAL inciri berbat etmişti. O sabah uyanır uyanmaz bunu anlamıştı. Son zamanlarda hep yaptığı gibi daha tam uyanmadan Twitter’ı açmıştı. En başta birisi şaka yapıyor ya da Twitter hesabı ele geçirilmiş sandı.

İki dakika içinde meselenin hiçbirini olmadığını anladı.

Dün akşam önce Chandra, sonra da Zoey ile yaşadıkları nedeniyle çok yorgun olduğundan hesabına bakmamıştı. Şimdi geriye giderek kendisinden söz eden tweetlere baktığında gerçeği anladı. Performansının Doğu Yakası’nda yayınlanmasından sonra yapılan yorumlar olumsuz bir ton almış ve tüm gece boyunca ve hatta sabaha kadar da kötüyerek gitmişti.

İnsanlar birbiri ardından ona bağırıyor ve nasıl bir insan hâline geldiğine dikkati çekiyorlardı. Dayanabildiği kadar çok tweet okudu.

@Zack Dylan'a ne oldu? Ben onun Hristiyan olduğunu sanıyordum.#ikiyüzlü

Şaşmamak lazım. Ünlü olunca herkes değişiyor.
@ZackDylan bile. #gerçekolamayacakkadariyi

Gerçekten mi? @ZackDylan kumsalda sarhoş olmaktan mı söz ediyor? Kötü bir şaka!

Her tweet negatif değildi. Ama olumlu olanlar da yanlış şeye odaklanmışlardı.

@ZackDylan bize kollarını göstereceksen gömleğini çıkart.
Bize istediğimizi ver! #seksivücut

@ZackDylan'ın saatlerce @ponponkızla prova yaptığını bilmiyor musunuz? Zoey Davis çok şanslısın. #kıskandım

Midesi bulandı. Tweetlerden bazıları şova çıktığından bu yana gördüğü en kaba, en duygusuz olanlarıydı. Bir sonraki tweeti okuduğunda Zack irkildi.

Gel ve beni bul @ZackDylan. Yatakta yanımdaki yer sana ait.

Bazıları o kadar bayağı, küfür dolu ve açık saçık ki Zack onlara şöyle bir bakıp geçti. Diğerleri ise öfke doluydu.

Bu performanstan sonra @ZackDylan'a kim oy verirse en başta kim olduğunu hatırlamıyor demektir. #değişmiş.

Hayal kırıklığına uğrattın @ZackDylan. Hem sen kimsin?

Zack on dakika sonra hesabından çıktı. Dün gece daha sahneye çıkmadan önce yanlış bir şey yapıyor olduğunun farkındaydı. Chandra'nın uyarıları, sonra o yirmi şınav hikâyesi. Zoey ile ilgili öğrendiği gerçek ve yapımcıların verdikleri söz son damla olmuştu.

Şimdi eve gönderilip gönderilmeyeceğini merak ediyordu. Bunu düşünmek bile onu heyecanlandırdı. Bu şovun gördüğü en mutlu ayrılış olurdu. Gerçi henüz kutlama aşamasına gelmemişti. Ününe zarar vermiş, şahidini ve hiç kuşkusuz ailesini utandırmıştı. Bir de Reese'i tabii. Avrupa'ya gitmek üzere her nerede hazırlanıyorsa onun yaşayan en aşağılık adam olduğunu düşünüyor olmalıydı. Tamir etmesi gereken o kadar çok şey vardı ki. Ayrıca tamir etmesi mümkün müydü, onu da bilmiyordu.

Zack ayağa kalktı ve ciğerlerini havayla doldurdu. *Tanrım, bugün huzurunda şunu söylemeliyim... Üzgünüm. Kendimi tam bir aptal konumuna düşürdüm.* Zoey ile koridordaki ilk öpüşmelerini düşündü. Eğer inançlarına, Tanrı'nın adını taçlandırma sözüne bağlı kalsaydı o öpüşme hiç gerçekleşmeyecekti. *Tanrım, gördüğüm ilgi başımı döndürdü, dünyada popüler olmak hoşuma gitti. Herkes haklı. Bu şovda bulunmak beni değiştirdi.*

Tüm değişikliklerin hepsi aynı anda olmamıştı tabii ki. Ama kesinlikle olmuştu. Yarışmaya başladığında inancıyla tanımlanan birisiydi. Geldiği şehirdeki kız arkadaşına âşık olan Hristiyan çocuk. Başka bir şey değildi. Ama şimdi dünya onu yarışmacı arkadaşıyla flört eden seksi bir kazanova olarak görüyordu. *Tanrım, her şey nasıl bu kadar kötü bir hâl aldı?*

Şovun beni olduğumdan farklı biri olarak göstermesine izin verdim.

Uğradığı yenilgi onu tüketiyordu. *Tekrar yolumu bulma yardımcı ol. Bu hayattan bıktım. Tekrar sana ait olmak istiyorum. Tamamen.* Dişlerini gıcırdattı ve hiç bilmediği, tüm hayatı boyunca hiç yaşamadığı bir kararlılık hissetti. Şovdan önce inanç sahibi olmak çok kolay bir şeydi. Sınanmamıştı. Şimdi ise ateşten geçmişti. Başarısız olmasına rağmen şu kadarını biliyordu – Tanrı onu seviyordu. Şimdi bile. *Lütfen beni geri kabul et, lütfen... Beni affet.*

İsa'nın kolları iki yana uzanmış görüntüsü ruhunu doldurdu. Tanrı buradaydı. Zack'ten vazgeçmemişti ve hiç geçmeyecekti. Onun erdemi her daim yeterliydi, şimdi bile. Tanrı hep onunla olmuştu. Eğer bu delilik durmazsa neler olacağını Chandra ve Zoey'yi ve hatta Twitter'ı kullanarak göstermişti. Çünkü Tanrı böyleydi. O kimseye kendini zorla kabul ettirmeye çalışmazdı. Onun yerine öyle durur, insanları tekrar yollarını bulabilsinler diye işaretler ve ipuçları bırakırdı.

O hep kolları açık beklerdi.

Zack telefonunu aldı ve gücünü topladı. Kahvaltıya gitmeden ve provalar ve röportajlarla dolu bir güne başlamadan önce yapması gereken daha önemli bir şey vardı. Telefonunda birkaç yere bastı ve uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yaptı.

Evini aradı.

ZOEY, CANLI YAYIN için sahneye çıkmalarından birkaç dakika önce onu bulduğunda Zack sahnenin arkasındaki boş koridorda dua ediyordu. Zoey çok güzel ve bir sonraki aşamaya ilerlemeye hazır görünüyordu. Tam ona söz verildiği gibi.

"Hey..." Yavaşça yanına yaklaştı. Zoey'nin Gaines'in so-

yunma odasından kaçmasından bu yana ikisi hiç konuşmamıştı. “Bir şey diyebilir miyim?”

“Tabii.” Artık ona kızgın değildi. Bunların hiçbiri onun kabahati sayılmazdı ki. Yapımcıların teklif ettiği anlaşmayı kabul etmemesi için hiçbir neden yoktu. Üstelik kızın kendisine karşı bazı duygular beslediğinin de gayet farkındaydı. Böyle bir şeyi numaradan yapamazdı, finale kalmak için bile olsa.

Zoey yanına yaklaştı ve bir omzunu duvara yaslayıp Zack’in yüzüne baktı. “Özür dilerim. Dün gece için. Öptüğüm için.”

Özür dilemesi Zack’i şaşırttı. O, yapımcılarla anlaşma yaptığı için özür dileyceğini düşünmüştü. “Teşekkür ederim.” Başını salladı ve ellerini ceplerine soktu.

“Özrümde samimiyim. Bütün bu süreç boyunca... senin bir kız arkadaşın olduğu gerçeğine hiç saygı göstermedim.”

Zack kalbinin etrafındaki koruma duvarlarının yükseldiğini hissediyordu. Omzunu silkti. “Nedenlerin vardı.”

“Hayır.” Kafasını iki yana salladı, gözleri nemlenmişti. “Yapımcıları bırak bir tarafa. Aramızdaki şey –aramızda olmuş olan şey– gerçektir.”

Zack gülümsedi ama gözleri gülmüyordu. “Tabii.” Derin bir nefes aldı. “Gitsek iyi olacak. Bir dakikaya kadar çağırırlar bizi.”

Zoey bir garip duruyordu, sanki Zack’e sarılmak ister gibiydi. Ama artık bunun için çok geçti. “Çok üzgünüm. Hepsi bu kadar.”

“Teşekkürler.” Zack kıza uzun uzun baktı. Bakarken de daha önce kendi ettiği duayı hatırladı. “Affedildin.”

Zoey duraksadı. “Bana dua etmeyi hiç öğretmedin. Hatırlıyorsun değil mi? Öğreteceğini söylemiştin.”

“Ya, evet... Belki de bu iş için yanlış adamım ben.”

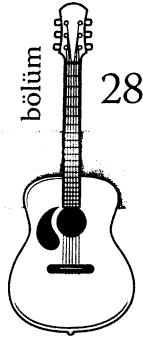
“Değilsin.” Israrcıydı. “Sen iyi, doğru ve gerçek olan her şeysin Zack Dylan. Ben her şeyi senin adına berbat ettim, ama bu hiçbir zaman senin kabahatin değildi.”

“Benim kabahatimdi.” Acı bir şekilde güldü. “İnandığım şey için savaşmadım. Benim kabahatim buydu. İnancımın daha güçlü olması gerekirdi.”

“Bu durumdan kurtulacaksın. Ben buna inanıyorum.” Zoey’nin ifadesinden kaybettiğini ve aralarında hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bildiği anlaşılıyordu. Yine de düşündüklerinin tümünü söylemek istedi. “Çıkış yolu bulduğunda ve adımını diğer tarafa, Kentucky’de bir yere attığında seni bekleyen çok şanslı bir kız olacak.”

“Belki.” Omzunu silkti. Tüm yapabileceği denemektir. Reese hiçbir mesajına cevap vermemişti. “Haydi.” Birlikte sahne kapısına doğru ilerlediler. “Şov zamanı.” Kalabalığa, ışıklara ve kameralara doğru yürürlerken Zack tek bir şeyi ümit ediyordu.

Bu yürüyüşü son kez yapıyor olmayı.

Bir saatlik şov sona ermek üzereydi. Birçok grup performansını sergilemişler ve son altı yarışmacıyla ilgili çeşitli video kayıtları gösterilirken sahnede durmuşlardı. Kip Barker formundaydı. İzleyicileri koltuklarında tutmak için sürükleyici yorumlar yapıyordu. “Oylara baktığımızda acaba ne olacak? Favoriniz olan sevgililerin ayrılmasına gönlünüz razı olacak mı? Yoksa her ikisi de finale kalacak mı? Ya *On Beş Dakika* sahnesinde ilahi bir etki yaratan muhteşem kilise şarkıcısı? Ona bir hafta daha verecek misiniz?” Durdu ve parmağını kameraya doğru tuttu. “Bütün bunlar ve daha fazlası... tekrar *On Beş Dakika*’ya döndüğümüzde.”

Zack tuhaf bir şekilde sakindi. Olacak her şeye hazırdı. Bu akşam yarışma dışı kalacak olan yarışmacılar evlerine bu gece döneceklerdi. Yarışmanın düzeninin bir parçasıydı bu. Şovdaki diğer herkes gibi Zack de çantalarını hazırlamıştı.

Ününü ve hayatını soktuğu keşmekeşe gelince, ipler Tanrı'nın elindeydi. Düğüm düğüm olmuş bir yumak hâlinde kalabilir ve verdiği ödünlerin sonuçlarına katlanırdı. Ama çok uzak olmayan bir gelecekte ikinci bir şansı olacağına inanıyordu. O gün geldiğinde aşka veya hayata, inanca ya da aileye bakışı aynı olmayacaktı. Bu gece Zack'i korkutan tek bir şey vardı.

Kazanma fikri.

Chandra en iyi şekilde söylemişti. Öldüğü güne kadar Chandra Olson olacaktı. Hatta sonra bile. Tarih ondan söz edecek ve başka şarkıcılarla onu karşılaştıracaktı ve eğer bir gün evlenip bir aileye sahip olursa, çocukları meşhur şarkıcının oğulları ya da kızları olarak tanımlanacaktı. Kendi korumalarıyla dolaşan göz önünde yaşayan objeler olacaktı. Bundan kaçış yoktu. Zack eğer onuncu sezonu kazanacak olursa Reese Weatherly'ye dönme imkânı kalmayacaktı. O, tanınmış biri olmamanın özgürlüğü içinde –belki sonsuza kadar Londra'da– yeni hayatını yaşayacak ve her doğan gün aralarındaki mesafeyi uzatacaktı. Eğer kazanırsa sonsuza dek *On Beş Dakika*'nın şöhretinin kölesi olacaktı. Son dörde kalmak bile tanınmak ve her zaman gözlerin üzerinde olması anlamına gelecekti.

Ama bugün eve gidenler için durum öyle olmayacaktı. Tarih onları yalnız bırakacaktı.

Tanrım, hükmeden sensin... Nereye yollarsan, oraya giderim.

Reklam arası bitmeden önce Zack ile Chandra göz göze geldiler. Chandra Zack'e dikkatle bakıyordu, sanki ona söylemek istediği bir şey var gibiydi. Ama bir şey söylemek yerine hafifçe gülümseyip döndü ve dikkatine diğer jüri üyelerine verdi. Yapım asistanı canlı yayına geçmek üzere saymaya başladı ve işaret üzerine seyircilerden kuvvetli bir alkış patlaması geldi.

“Beklemekte olduğunuz haberlerle tekrar karşınızdayız.” Kip yarışmacılara baktı. “Altınızı birden buraya, yanıma alabilir miyim lütfen?”

Zack, yanında Zoey’nin titrediğini hissedebiliyor, Gaines’in soyunma odasında olduğu gibi hızlı hızlı nefes aldığını duyuyordu. Göz göze geldiklerinde korkusu artık neredeyse elle tutulabilir bir hâle gelmişti. Zack, üzülmemesini, her şeyin yolunda gideceğini söylemek istercesine gülümsedi. Bunun üzerine kız biraz rahatladı ve Zack buna memnun oldu. Ona kin tutmuyordu. Aralarında olanlar Zack’in kendi kabahatiydi.

Kip dramatik yönleri mümkün olduğunca abartarak performansları üzerinde konuştu ve Zack’in yırtık tişörtüne de değindi. “Ama acaba bu, şarkı söylemeye kilisede başlamış birisi için çok mu fazlaydı?”

Zack bu darbeyi ruhunda hissetti. Ama buna katlanmak mecburiyetindeydi. Buna kendi kararları yol açmıştı. Kendisinden başka suçlayacağı kimse yoktu.

Her zaman olduğu gibi Kip en çok oy olan iki yarışmacıyla başladı. Zack her hafta bu grupta olurdu. Ama bu defa değil. Zoey ve Kent, Zack’in evli olan oda arkadaşı, Kazananların Koltuğu denilen yere davet edildiler. Sırada elenen bir yarışmacı vardı, onun veda videosu seyreldi.

Geriye yalnızca iki kişi kalmıştı. Evliliği parçalanmakta olan bir kadın ve Zack. Kip sonucu açıklayana kadar özellikle uzatılan süre geçmek bilmedi. “Sayın seyirciler, buna inanamıyorum ama... bu gece evine dönecek olan şarkıcı... Zack Dylan.”

Zack ve Kip kadını tebrik ederken seyircilerden koro hâlinde yuhalama sesi duyuldu. Kadın da Kazananların Koltuğu’na, diğerlerinin yanına gitti. Durumdan çok memnun ol-

duğu belli oluyordu. Bu noktada Kip'in Zack'le, onun yarışma süreciyle ya da ailesinin at çiftliğiyle ya da Zoey ile yaşadığı romantik ilişkiyle ilgili konuşması gerekirdi. Oysa Kip doğrudan kameraya bakarak Zack'in kalbinin durmasına yol açacak bir şey söyledi.

"Az sonra... dramatik bir sürpriz var..." Durakladı. "Daha önce *On Beş Dakika* sahnesinde hiç yapılmamış bir şey... ta ki bu geceye kadar. Aradan sonra."

Kameralar kapanınca Kip Zack'in yanına geldi. "Hazır mısın?"

"Neye?"

"Şarkı söylemeye. Sürpriz şarkı söylemeyi de içeriyor."

Zack'in başı döndü. Onlara sıklıkla bir şarkı hazır etmelerini söylemişlerdi. Ama o ana kadar elemelerin yapıldığı şovlarda hiç kimse şarkı söylememişti. Yalnızca veda videoları yayınlanmıştı.

Zack ne olduğunu anlayana kadar ara bitmişti bile. Kip büyük sürprizin ne olduğunu açıkladı. Onuncu sezonun sonuna kadar sürecek olan "Jürinin Takdiri" diye bir şey yaratmışlardı. "Ve bu gece" –Kip kameraya baktı– "jüri takdirini favorilerinizden olan bir yarışmacı, Zack Dylan için kullanmaya karar verdi."

Salondaki kalabalık âdeta çıldırdı. Zack'in seçimleriyle hayal kırıklığına uğramış olabilirlerdi ama gitmesini de istemiyorlardı. En azından bu gece buradaki hayranları bunu kesinlikle istemiyordu. Kip durumu açıklamaya çalışıyordu: "Jüri oy kullanmadan önce Zack, kurtuluşu için bir şarkı söyleyecek. Aradan hemen sonra."

Kameralar kapanınca Kip Zack'e döndü. "Ne söyleyeceksin bize?"

"Eee." Zack hazırlıksız yakalanmıştı. Yapım ekibine eğer istenirse söyleyebileceği birkaç şarkıdan oluşan bir liste vermişti. Bu, haftalar önce olmuştu. Şimdi... yaklaşan vedasını düşününce, söylemek istediği tek bir şarkı vardı. "Birisi bana gitarımı getirebilir mi?"

"Elbette." Kip set asistanlarından birine talimat verdi. Bocalamadı ama bu hazırlanılmış bir şey değildi ve kulağa geldiğinden daha zor bir işti. Gitar caddenin karşısındaki prova salonundaki odalardan birindeydi. Yapım asistanlarından biri koşarak gitti ve kameralar tekrar yayına başlamadan on saniye önce gitar Zack'in elindeydi.

"*On Beş Dakika*'nın tarihindeki en heyecanlı anlardan biriyle tekrar karşınızdayız." Kip'in yüzündeki ifade kameraya bakarken de gayet dramatikti. Sonra Zack'e döndü. "Peki, sıra sende." Kip durdu. "Bize ne söyleyeceksin?"

"Kendi yazdığım bir şarkıyı. Adı 'Onun Mavi Gözleri.'"

"Tamam o zaman." Kip sonra kameraya döndü. "'Zoey'nin Mavi Gözleri' olmadığından emin misin?"

Zack gülümsedi, tam gerektiği gibi. "Hayır." Gözlerin üzerinde olduğunu hissediyordu, Samuel Meier, William Gaines ve Zoey Davis'in gözlerinin. Hepsi bekliyordu. "Bu şarkıyı kız arkadaşım Reese için yazdım."

Zack birbiri ardına kuralları çiğniyordu. Ona bir daha Tanrı'dan ve kız arkadaşından söz etmemesi söylenmişti. Bu gece artık emir almıyordu. "Bayanlar, baylar! Zack Dylan 'Onun Mavi Gözleri'ni söylüyor. O şarkısını söylerken jüri üyelerimiz son kararlarını verecekler. Favoriniz olan gönül hırsızını kurtaracaklar mı? Yoksa Zack Dylan bu akşam *On Beş Dakika*'ya veda mı edecek?" Eliyle Zack'i gösterdi. "İşte başlıyoruz."

Birisi sahneye bir bar sandalyesi getirmişti. Zack gitarıyla birlikte bu sandalyeye oturdu. Gitarını özlemişti. Başlarken gözlerini kapattı. Televizyonları başındaki on milyonlarca seyirciye ve Carnegie Salonu'nu hıncahınç dolduran kalabalığa rağmen o, Reese'lerin verandasının merdivenlerinde oturuyor ve Atlanta'ya gitmeden önceki sabah bu şarkıyı söylüyordu.

Sözler ağzından çıkmaya başlayınca yavaş yavaş eski Zack hâline gelmeye başladığını hissetti. *On Beş Dakika* macerasının bir yerinde unuttuğu o hâline. İlk dörtlüğe başladıktan birkaç saniye sonra gözlerini açtı ve kameraya baktı. Reese seyretmiyor olabilirdi ama o, sanki dinliyormuş gibi söylemeliydi. Hâlâ bir şansı varmış gibi. Hayatının performansını sergilediğini hissederek şarkıyı bütün benliği ile söyledi. Nakaratın son satırlarına geldiğinde salondaki seyirciler ayağa fırlamıştı.

*Ben hep orada olmak isterim
Üzerimde Kentucky'nin mavi gökyüzü
Benim yerim onun mavi gözleridir
Ben onun mavi gözlerinde
Kaybolmak isterim.*

Tezahürat Zack'in daha önce söylediği şarkıların sonunda yapılan gibi müthiş gürültülü bir tezahürat değildi. Kalabalığa bakınca neden olduğunu anladı. Ayağa kalkmışlardı ve birçok insanın gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Bu şarkının farklı olduğunu anlamışlardı ve tüm binayı saran ortak duygu, hiçbir zaman unutmayacakları bir şeye tanık oldukları duygusuydu. Zack eski hâline dönmüştü.

Zack gitarını yere bırakıp tabureye dayadı ve eliyle yukarıyı gösterdi. Atlanta'daki seçmelerden bu yana yapmadığı bir

şeydi bu. Sonra Kip'e döndü. "Teşekkür ederim."

"Ne desem?" Kip kameraya bakarken gözlerine dolan yaşları geri göndermeye çalışıyordu. "Eğer bu sizi duygulandırmadıysa, nabzınızı bir kontrol edin derim." Zack'e döndü. "Çok açık ki bu şarkıyı söylerken çok özel bir motivasyonun vardı. Kafandan neler geçiyordu?"

Zack'in bu soruya cevabı prova etmiş olması mümkün değildi. Sözcükleri sade bir şekilde kalbinden döküldü: "Son birkaç hafta boyunca bir şekilde kim olduğumu unutmuştum. İncancımı... benim için değerli olan insanları." Sesinde ağır bir şekilde pişmanlık duyuluyordu. "Bunun için çok üzgünüm." Reese'in seyrediyor olmasını diledi. "Ben bu şarkıda kaybolurum." Durakladı, kameraların farkında değildi sanki. "Bu şarkıyı söyledim çünkü bana gerçekte neyin önemli olduğunu hatırlatıyor."

"Onu dinlediniz. Zack Dylan... kendine geri dönüyor." Parmağını kameraya doğru yöneltti. "Sıra jürinin oylarında... Az sonra."

Reklamlar sırasında birisi Zack'in gitarını aldı ve kendisi de Kip'in yanına yönlendirildi. Yerini aldıktan sonra koltukta oturan her bir yarışmacıya baktı. Sıra Zoey'ye geldiğinde biraz daha uzun baktı, bakiştılar. Yayın başlamadan önce koridorda ne hissettiyse Zoey'de yine aynı şeyi gördü. Şu anda hâlâ hissettiği şeyi. Onlar *On Beş Dakika* macerasına birlikte katılmışlardı ve bu onların her zaman ortak bir yönü olacaktı.

Ama artık maskaralık bitmişti.

Kameralar tekrar yayma başlamadan önceki son saniyelerde Zack jüri üyelerinin yüzlerini inceledi. Sessiz ama hareketli olduğu anlaşılan bir konuşmaya kaptırmışlardı kendilerini. Yapım asistanı canlı yayına geçileceğini belirten geri sayımı başlatınca konuşmayı aniden kestiler. Salonun ta en tepesine

kadar gerginlik hissediliyordu.

Kip kameralara "Jüri üyeleri oylarını kullandılar," dedi. "Şimdi gerçeği öğrenme zamanı. Zack Dylan kalacak mı? Romeo ve Jülyet beraber devam edecekler mi? Yoksa Kentuckyli delikanlı yolun sonuna mı geldi?" Jüri masasına döndü. "Cullen, bir karara vardınız mı?"

Cullen kaşlarını çatarak, "Vardık," dedi. "Şunu söylemek zorundayım: Aldığımız bu karar oybirliği ile alınmamıştır." Kelly'ye, Chandra'ya ve tekrar Kip'e baktı. "Jüri üyesi arkadaşlarım bu unutulmaz performansta çoğumuzun gördüğü şeyi görmediler."

Zack'in kalbi hızla atmaya başladı. Biraz daha dik durdu ve endişelenmiş görünmeye çalıştı. Ayaklarının altındaki zemin kayıyor gibiydi.

Cullen başını iki yana salladı. "Maalesef, bu gece Zack'i evine geri yollamaya karar verdik."

Seyirciler hep birlikte yuhalamaya başladılar. Birçoğu "Hayıır! Yapmayın bunu!" diye bağıırıyordu.

"Vay!" Kip'in çok şaşırdığı son derece belliydi. "Bu kararın arkasında yatan nedenleri öğrenmeye çalışalım biraz. Kelly? Zack'in 'Onun Mavi Gözleri' şarkısını seçmesinden mi hoşnut değildin?"

Kelly, Zack'e baktı. "Şarkı çok güzeldi." Boğazını temizledi. Sesindeki o çok iyi bilinen eleştirel tarzı yakalamaya çalışıyor gibi bir hâli vardı. "Ama böyle bir oylamada bir sürü şeye bakmak zorundasınız." Bakışlarını Kip'e kaydırđı. "Bu performansının yanı sıra eski performanslarını da değerlendirmek zorundaydım. Aynı zamanda Zack'in bu sezonki *On Beş Dakika*'nın galibi olup olamayacağını da düşündüm."

"Olamayacağı sonucuna mı vardın?" Kip hâlâ şaşkıındı.

“Evet.” Zack’e baktı. “Zack’in... bizim aradığımız star ışığı yok.” Gülümsedi ve gözlerindeki bir şeyden Zack onun şifreli konuştuğunu anladı. Sanki bu kararın altında çok başka şeyler varmış gibi. “Ama senin besteci ve söz yazarı olarak bir geleceğin olduğuna inanıyorum. Bu son şarkı gerçekten çok güzeldi.”

“Bunun evlerindeki insanların hiç beklemediği bir şey olduğunu düşünüyorum.” Kip başını salladı ve kameraya hoşnutsuzlukla baktı. Sonra tekrar jüriye döndü. “Chandra? Ya senin oyun?”

Chandra Zack’e baktı, direkt gözlerinin içine. Bu bakış yalnızca Zack’in anlayabileceği bir bakıştı, çünkü hararetli konuşmalarım hatırlatan bir bakış. Chandra onu, kendi kalbini açacak, sonsuza dek meşhur biri olmanın ona getirdiği mutsuzluğu paylaşacak kadar umursamıştı. Şimdiki bakışı Zack’e sessiz bir kutlama içinde olduğunu söylüyordu. Gülümsemek yerine kafasını salladı ve Kip’e doğru üzgün bir şekilde omzunu silkti. “Kelly ile aynı fikirdeyim. Zack iyi biri, iyi bir şarkıcı. Ama bu yarışmanın galibi olmaya uygun biri değil.” Zack’e tekrar baktı. “Oyumu bunu düşünerek verdim.”

“Peki.” Kip şaşkın gözlerini kameraya çevirdi. “Duydunuz. Karar verildi. Zack Dylan bu gece bizlerden ayrılıyor.” Sustu, var olan duygusallığı sonuna kadar kullanmak istiyordu. “Zack’in *On Beş Dakika* serüvenine bir bakalım.”

Video Zack’in içine işledi. Zack’in başlardaki bakışları ve davranışları görölüyordu – alçak gönüllü ve Tanrı’nın ışığını yansıtmaya, at çiftliği için ailesine umut vermeye çalışan Zack’in. O noktadan dunkü performansa kadar olan değişimi. Zoey ile birlikte çekilen sahneler, öpüşmeleri dâhil. Video Zack’le yapılan röportajla ve şu sözleriyle bitiyordu: “Bütün iyi şeyler bir gün biter. Eve dönmek istemiyorum ama eğer

dönersem, bu yarışmaya katılmış olmak hayatımın en anlamlı olayı olarak kalacak.”

Zack’in midesi bulandı. Bunu gerçekten söylemiş miydi? Kip şov bitmeden bir şey söylemesi için ona bir şans daha verdi. Bu defa kelimeler kalbinden dökülüyordu. Şovdan önce kim olduğunu hatırlayan, şov bittikten çok sonra da kim olmayı istediğini bilen kalbinden. “*On Beş Dakika*’daki herkese ve evlerindeki izleyicilere çok teşekkür ederim.” Kelly’ye, sonra da Chandra’ya baktı. “Ve jüri üyelerine teşekkür etmek isterim. Birkaç ay önce büyükbabam bana böyle büyük bir sahnede insanın kendisini kaybetmesinin çok kolay olduğunu söylemişti.” Gülümsedi. “Bu gece kazanan benmişim gibi hissediyorum.” Gözlerini birkaç saniye Chandra’dan ayırmadı ve sonra tekrar Kip’e baktı. Omuzlarını silkti ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. “Evime, sevdiğim insanlara gidiyorum.”

Devreye giren müzikle birlikte seyirciler alkışlamaya başladılar ve şov bitti. Zack jüri masasına gitti. Cullen’in elini sıkıttı. “Bana inandığınız için teşekkür ederim.”

Cullen’in uğradığı hayal kırıklığı yüzünden belli oluyordu. Başını iki yana salladı ve jüri üyesi arkadaşlarına baktı. “Saçmalık bu. Şu ana kadarki en yetenekli yarışmacı sensin. Bu gece ne olduğunu hiç anlamayacağım.” Eşyalarını aldı ve sahneden ayrılmak üzere merdivenlere doğru gitti.

Zack, ondan sonra Kelly’ye döndü. “Hoşça kalın.”

“Anlıyorsun, değil mi?” Gergin görünüyordu. “Ben oyunu seni bir şarkıcı olarak değil, bir insan olarak düşünüp kullandım.” Gülümsemesi yüzünü aydınlattı. “Bir şarkıcı olarak bu yarışmayı kazanması gereken sendin. Bunu bil.”

“Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı büyük.”

Kadın başını salladı ve Cullen’in peşi sıra gitti. Sonra

Chandra ayağa kalktı ve Zack'in yanına gitti. Yüz yüze baktılar. "Sen..." Zack Chandra'ya sarıldı. Son iki günde arkadaş gibi olmuşlardı. Geriye bir adım atıp kadının gözlerinin derinliklerine baktı. Bu, onların anıydı. Korumaların zorlukla tuttuğu hayran kitlesini umursamadı. "Dua ediyordun."

"Evet, ediyordum." Kirpiklerine takılan gözyaşları parlıyordu. "Bana sebep verdin." Ellerini Zack'in omuzlarına koyup gülümsedi. "Bana anlam kattın Zack."

Tekrar sarıldılar ve son bir kez Zack kadına, onun o özel kalbine baktı. Hissettiği her şeyi söyleyecek zamanı yoktu ama onun kendisini anladığını biliyordu. Ondan sonra kalabalığa doğru elini salladı ve sahneyi terk ederken iki koruma ona eşlik etti.

Kalabalık artık ona ulaşmaya çalışmıyordu.

Zoey ve diğer üç yarışmacı sahnenin kenarına gelmişler, kollarını birbirlerinin boyunlarına atmış ve seyirciler fotoğraf çekebilsin diye abartılı bir şekilde gülümsüyorlardı. Salondaki kalabalık çılgın atıyor ve onları el sallıyordu.

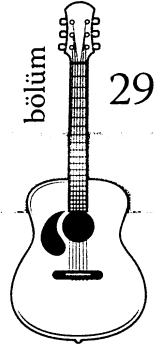
Zack korumalara güldü. "Görünüşe bakılırsa *onların* size benden daha çok ihtiyacı var."

Korumalar başlarını salladılar ve koluna dostça vurdular. "Kendine iyi bak, Zack."

"Siz de." Ellerini sıktı. Sonra da yarışmanın galiplerine yardım etmek için sahnenin önüne gidişlerini seyretti.

Ani bir şekilde omuzlarından büyük bir yük kalktığını hissetti. Özgürdü. Eve dönmeye hazırdı. Sahnenin arkasına yürüdü, William Gaines'i buldu ve geri kalan tek soruyu sordu. Kafasını meşgul eden tek soruyu:

"Beni havaalanına ne kadar çabuk atılabilirsiniz?"

Havaalanındaki her televizyonda şovun eleme bölümü gösteriliyordu.

Reese için kaçış yoktu. Bu nedenle o da C21 numaralı kapının önündeki koltuğu yerleşip seyretmeye başladı. Zack ve kalan diğer yarışmacılar üç grup gösterisi yaptılar ve Kip Barker bir önceki günün performanslarından bölümler gösterdi. Zack'in bölümünü gösterirlerken Reese kafasını çevirmedi. Nasıl bir insana dönüştüğünü bir kez daha görmeye ihtiyacı vardı. Buna sık sık ihtiyacı olacaktı.

Londra onu çağırmıştı ve o da söz vermişti. Ama onun hayatı, geleceği... umut beslediği her şey burada, Kentucky'deydi. Zack'i şimdi televizyonda görmek, ona doğru kararı verdiğini bir kez daha hatırlattı. Uçağa binmek için sabırsızlanıyordu. Şovun bitmesine yalnızca on dakika, iki yarışmacının evlerine gönderileceği bölüm kalmıştı.

Reese Zack'in seyirciler tarafından çok tutulduğunu biliyordu. O gece Carnegie Salonu'nda kızlar onu yırtık tişörtle gördüklerinde neredeyse bayılmışlar ve Zoey ile yaptığı düette kendilerini kaybetmişlerdi. Ama Twitter'da birkaç dakika dolandıktan sonra durumdan artık o kadar emin değildi. Zira hayranları hayal kırıklığına uğramış gözüküyordu. Görünüşe bakılırsa Zack'in değiştiğini gören yalnızca o değildi.

Şovun yayını kesen bir anons duyuldu: "Atlanta'ya giden 449 sefer sayılı uçuş için ilk çağrıdır. First-class yolcuları uçağa binebilirler."

Reese koltuğun ucuna kaydı. Uçağa binecek son gruptaydı ve artık şovu buraya kadar izledikten sonra, Zack'in yarışta kalıp kalmadığını bilmek istiyordu. Zoey ve evli yarışmacılardan biri ilk etapta kalmış, sonra da yarışmacılardan biri eve gönderilmişti. Geriye üç kişi kalmış oluyordu. Kip Barker bir yarışmacıyı daha koltuğa gönderirken olayı bir dram hâline getiriyordu. Kip'in yanında yalnızca Zack ve kadınlardan biri kalmıştı.

Biri evine dönecek, biri yarışmaya devam edecekti.

"Sevgili yolcularımız. Birden üçe kadar olan gruplar Atlanta'ya gidecek olan 449 sefer sayılı uçağa C21 sayılı kapıdan alınmaktadır. Birden üçe kadar olan gruplar lütfen uçağa bininiz."

Reese dördüncü gruptaydı. Ayağa kalktı ve tekerlekli el valizini yanına çekti, gözleri televizyon ekranındaydı. Gördüğüne inanmakta zorlanıyordu. Zack en düşük oy olan iki yarışmacı arasında mıydı? Canlı yayınlar başladığından beri böyle bir şey olmamıştı.

Yan tarafında duran bir adamın karısına söylediği şeyi duydu. "Bu Zack var ya, hepsinin en yeteneklisi, o."

“Evet ama değışti. D n geceki hâlini görecektin.” Kadın kafasını iki yana salladı. “Bu gece evine gönderilirse hiç şaşmam.”

Reese ilk kez Zack’in içinde bulunduğu baskıyı anladı. Ülkenin yarısı ondan söz ediyor, onu yargılıyordu. Yarışmaya devam edecek kalitede olup olmadığı konusunda yorum yapıyordu. Reklam arası sona erdi ve Kip açıklamayı yaptı.

Evine yollanan Zack Dylan’dı.

“Dikkat! Dördüncü gruptaki yolcular uçağa şimdi binebilirler. 449 sefer sayılı Atlanta uçağı yolcuları uçağa C21 numaralı kapıdan binebilirsiniz.”

Reese gözleri Zack’in yüzüne kilitlenmiş olarak televizyona doğru birkaç adım attı. *Sana ne oldu? Bir zamanlar olduğun o insan nerede?* Gözlerini, bakışlarını inceledi. Ne hissediyordu acaba? Bu aşamaya geldikten sonra eve dönüyor olmak onu harap mı etmişti? Yoksa bu, Tanrı’nın onu kurtarma şekli miydi? Gördüğü eski Zack olsa, rahatlıkla eve gidiyor olmandan ötürü  z lmediğini söyleyebilirdi. Hatta mutlu olduğunu. Ama Reese artık emin olamıyordu. Zack’i inceler, onu ne kadar özlediğini düşünürken Kip şok niteliğindeki en son gelişmeyi anons etti. J riye Zack’i kurtarma izni verilmişti.

“449 sefer sayılı Atlanta uçağı için son uçağa binme  ağırısıdır.”

Reese tereddüt etti. Demek Zack yarışmada böyle kalacaktı. şaşırmadı. Zack ve Zoey’nin programın reytinglerine nasıl katkıda bulundukları basında yer almıştı. şov bir başka reklam arası verirken Zack’e son kez bir baktı. Sonra valizini çekerek kapıya yaklaştı ve uçağa bindi. Bir sonraki hafta burada olmayacağı, dolayısıyla da bir sonraki şovu, hangi şarkıları söyleyeceğini, eski Zack’ten biraz daha nasıl uzaklaştığını görmeyeceği için mutluordu.

Yerine oturdu ve kolundaki saate baktı. Aktarma için Atlanta'da beş saat bekleyecekti. Pek ideal bir şey değildi ama ondan sona Londra'ya giden uçakta olacaktı. Sabırsızlanıyordu. Fakat takip eden dakikalarda teknisyenler kabin kapısında arızalı bir kablo tespit ettiler. Uçağa bir tamir ekibi geldi ve ancak bir saat sonra kapıdan ayrılabilirdiler. Ama birkaç yüz metre gittikten sonra yine durdular ve tamir ekibi tekrar geldi.

Bir yarım saat daha geçti. Pilot kabininden arada sırada bilgilendirme anonsu geliyordu. Nihayet uçak tamir edilmişti ve kalkış için sıradaki yerini almak üzereydi ki kaptan pilotun sesi tekrar duyuldu: "Bu rahatsızlık için özür dileriz. Ancak Atlanta'da güçlü bir fırtına var. Korkarım bir süre daha oturup bekleyeceğiz. Sabrınız için teşekkür ederiz."

Reese içini çekti. Gecikmeden nefret ederdi. Burada, ayakları Kentucky topraklarına basarken Zack Dylan'ı daha çok hissediyor, hatıraları aklından çıkmıyor ve düne kadar yaşadığı her şey hâlâ mümkün görünüyordu. Uçak kalkana kadar yeni bir hayata başlamasına imkân yoktu.

Bir yarım saat daha geçtikten sonra kaptan pilotun sesi tekrar duyuldu: "Sayın yolcularımız, kötü bir haberimiz var. Uçaktaki personelimizin görev süresi sona erdi. Tekrar kapıya dönecek ve mürettebat değiştireceğiz. Sabrınız için tekrar teşekkür ederiz."

Kalabalıktan memnuniyetsizlik sesleri duyuldu. Reese pencereden Kentucky'deki gökyüzüne baktı ve kalbi tekrar sızladı. *Lütfen Tanrım... Beni artık buradan gönder. Daha fazla kalamayacağım.*

Uçağının saat sekizde kalkması gerekiyordu ama uçaktan inip telefonunu açtığı anda saat neredeyse on olmuştu ve televizyonda bir komedi programı vardı. Reese bir büfeden ba-

dem ve su satın aldı. Kapıya döndüğünde görevli yeni bir bilgi veriyordu. Uçağının C11 numaralı kapıdan kalkacağı bilgisini.

Eşyalarını topladı ve diğer yolcularla birlikte yeni kapıya doğru ilerledi. Koltuğuna oturdu ve vücudunun ne kadar yorulmuş olduğunu hissetti. Kendini hiç bu kadar yıpranmış hissetmemişti. Zack'e olan özlemi, yaptığı şeyleri niye yaptığına kafa yormak, o günleri tek başına geçirmek, taşınmak için hazırlanmak, bunların hepsi enerjisini tüketmişti. Gözlerini kapattı. En azından Atlanta'daki aktarma için daha az beklemesi gerekecekti. Ve sonra nihayet biraz dinlenebileceği, onu Londra'ya götürecek uçakta olacaktı.

Ve son birkaç ayı geride bırakacaktı.

ZACK UYUYAMAMIŞTI. LaGuardia Havaalanı'ndan kalktıktan uçağının inmeye hazırlandığı şu ana kadar Tanrı'ya onu görebilmesi için yalvarmıştı. Beş dakikaya kadar, yani saat on bir sularında, inmiş olacaktı. Reese'in uçağının ne zaman kalkacağını bilmiyordu ama annesi Atlanta'dan gece uçuşu yapacağını söylemişti.

Her dakikanın önemi vardı.

Uçağı kapıya yanaştı. Zack meydana iner inmez bir grup *On Beş Dakika* seyircisi ona doğru koştu. Eğer Reese hâlâ Kentucky Havaalanı'ndaysa Zack'in kaybedecek bir saniyesi bile yoktu ama tabii ki hayranları bunu bilmiyordu. *Tanrım, senin ışığını yansıtmama izin ver. Bu bir ayrıcalık. Bunun şimdi farkına varıyorum.*

Bu an önemliydi çünkü Zack için bir başlangıçtı. Bu anı böyle algılayıp ona göre davranmalıydı. Eğer şovdan önceki hâline geri dönmek istiyorsa, böyle anlarda insanlara Tanrı'dan bir mesaj vermek istiyorsa o zaman kararlı olması gere-

kecekti. On dakika boyunca imza verip fotoğraf çekti.

Grup elendiği için bir hayli üzgündü. “Bu yarışmayı senin kazanman gerekiyordu.” Genç bir adam bunu kafasını iki yana sallayarak söyledi.

Lafa karışan bir başkası, “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi.

Yanlarında, kollarını kavuşturmuş duran bir kız da “Evet ya, bu akşam çok sinirlendim,” diye ilave etti.

“Teşekkürler.” Zack gülümsedi. “Desteyiniz için sağ olun.” Bir grup kızla son bir fotoğraf çekti. Sonra döndü ve hepsine birden gülümseyerek “Tanrı’nın benim için burada daha iyi planları var sanırım,” dedi. Gruptakiler bundan mutlu olmuş bir şekilde başlarını salladılar ve Zack el salladı. Cevabı güzel bir cevaptı çünkü doğrudu. Burada, havaalanında Zack özgürdü. Şovdan hiç kimse onu seyretmiyor ya da reytingler için en iyi olan şeyi söylemesi için ona baskı yapmıyordu.

Bu maceradan önce olduğu gibi Tanrı’dan başka hiç kimseye bir açıklama yapması gerekmiyordu. Bu yeni gerçek içini umutla doldurdu. Salonun ortasında tepeden sarkan, uçuşları gösteren bir tabela vardı. Zack bu tabelaya doğru koştu ve telaşla uçuşları gözden geçirdi. *Tanrım, lütfen burada olsun.* Reese’in olduğunu tahmin ettiği bir uçuş gördü. Atlanta’ya gece uçuşu. Kalbi duracak gibi oldu. Uçağın saatler önce kalkmış olması gerekiyordu. Ama kapı numarasının yanındaki iki kelime onu ümitlendirdi. *Gecikme var.*

Hızla koşarak C salonuna gitti ama kapıya vardığında oturma alanının boş olduğunu gördü. Kapıdaki görevliye ilerledi. Nefessiz kalmıştı. “449... sefer sayılı uçak?” Ümitsiz gözlerle etrafa baktı. “Kalktı mı?”

“C11’e alındı.” Kadın monitöre baktı. “Uçağa şimdi biniyorlar.”

Zack görevli kadına sarılabilirdi ama kaybedecek vakti yoktu. Salondan geriye koşabildiğince hızlı koştu. Kapı kalabalıktı, insanlar uçağa biniyorlardı. Herkese durmaları için bağırmak istedi. Bu kadar yakına gelmişken ellerinden kayıp gidemezdi.

Aklını yitirmiş bir insan gibi sağa sola atılarak onu bulmaya çalıştı. Yolculardan bazıları onu tanıdılar ama ilişmediler. Çok özel bir anı yaşadığını anlamış gibiydiler. Korkunç gerçeği algılayana kadar herkesin yüzüne tek tek baktı. Reese uçağa binmiş olmalıydı. En yakındaki sandalyeye yığılırcasına oturdu ve başını önüne eğdi. Buraya kadar gelip de onu nasıl kaçırabilmişti?

Diğer yolcular uçağa binerken Zack orada öyle, başı ellerinde, gözleri kapalı olarak oturdu kaldı. Gerçeği tam anlamıyla algılayana kadar herkesin yüzüne tek tek baktı. Bir fotoğraf daha çektiyecek, bir imza daha verecek hâli yoktu. Sevdiği kız buradan ayrılırken bunları yapacak hâli yoktu.

“Zack?”

Gözlerini hemen açtı ve ayağa fırladı. Bu Reese idi. Aylardan sonra ilk kez karşısında duruyordu. “Ben... Ben seni kaçırdığımı düşündüm.”

“Tuvaletteydin.” Gülümsedi ama gözlerindeki hüznün ifadesi yok olmadı. “Ben sana bir şans daha verdiklerini sanmıştım.”

“Hayır.” Bir adım yaklaştı. “Beni eve gönderdiler.” Ellerini önce havaya kaldırdı ve sonra iki yanına sarkıttı. “Şov benim için bitti.”

“Hımmm.”

Hoparlörden bir ses duyuldu: “449 sefer sayılı uçağın yolcuları, lütfen hemen uçağa binin.”

Reese omzunun üzerinden geriye, sonra tekrar Zack'e baktı. "Gitmeliyim."

"Hayır. Lütfen..." Sırt çantasını yanındaki koltuğa koydu ve yüzlerinin arasında ancak birkaç santim boşluk kalacak şekilde Reese'e yaklaştı. "Bir hafta daha gitme Reese. Konuşmamız lazım."

Zihninde bu anı yüzlerce kez canlandırmıştı. Onu havalandırma alanında bulacak ve ne kadar üzgün olduğunu anlatacak. O da Zack'i anlayacak ve uçuşunu iptal edecekti. Ama şimdi... Reese'in kalbinin etrafı bir zırhla çevrilmiş gibiydi. Başını iki yana salladı. "Bir taahhütte bulundum."

Mesaj açıktı. O, verdiği sözleri tutardı. Zack'in kalbi hızlandı ve umutsuzca doğru kelimeleri aradı, onun kalmasını sağlayacak herhangi bir şeyi. "Reese, dinle." Elini Reese'in yanağına dayadı. "Seni seviyorum. Başka hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmeyeceğim." Korkudan sesi titremeye başlamıştı. "Lütfen gitme. Seninle konuşmaya ihtiyacım var. Sana açıklamam gereken..."

"449 sefer sayılı uçak için son çağrı. Geride kalan tüm yolcular, lütfen uçağa bininiz."

"Zack..." Elini Zack'in elinin üstüne koydu. "Açıklama yapmana gerek yok. Bizim farklı yaşantılarımız var."

"Ben öyle olsun istemiyorum." Sözleri yaylın ateşi gibi çıkmıştı. Zaman tükeniyordu ve Reese onu anlamıyordu. Tutumunu değiştirmiyordu. "Lütfen, Reese, benimle eve dön. Önümüzdeki hafta gidebilirsin."

"Hayır, olmaz." Gözlerindeki ifade yumuşamıştı. İyice yanına yaklaştı ve kollarını boynuna doladı. "Allahımsarladık, Zack."

"Lütfen..."

Reese kendini geri çekti ve eşyalarını alarak kapıya doğru ilerledi. Havayolu görevlileri sabırsız bir şekilde onları seyreliyor, Reese'in bir an önce uçağa binmesini istiyorlardı. Zack vazgeçmek zorundaydı. Onun peşinden uçağa binemezdi. O, kararını vermişti. Durdu ve gidişini seyretti. Kalbi kırılmış, iki yanı da çökmüştü. "Reese..."

Reese son bir kez dönüp baktı.

"Seni seviyorum. Üzgünüm."

Zack Reese'in gözlerindeki ifadeden içinde bir yerlerde onun da kendisi gibi hissettiğini, onu sevdiğini ama olayların bu noktaya gelmesinden üzüntü duyduğunu anladı. Reese birkaç saniye sonra gözlerini ayırdı ve son bir söz fısıldadı: "Hoş-ça kal."

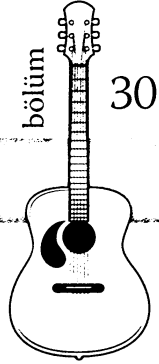
Bunu söyledikten sonra uçağa bindi ve kapıdaki görevli kapıyı arkasından kilitledi. Zack ayaklarını sürüyerek pencereye yaklaştı ve ellerini serin cama dayadı. Körük geri çekilip uçak kalkış pistine doğru ilerlerken Zack orada kaldı. *Tanrım, bu nasıl olabilir? Olayların bu noktaya gelmemesi gerekiyordu.*

Uçak gözden kaybolunca Zack sırt çantasını aldı ve boş salondan bagaj bölümüne doğru ilerledi. Onu kaybetmişti. Dikkatsiz davranışları ve benmerkezci güdüleri yüzünden tek sevdiği kızı kaybetmişti. O, hayatına Zack olmadan devam edecekti. Gözleri bu kadarını söylemişti.

Çantalarını aldıktan sonra taksi beklerken Chandra'nın sözlerini hatırladı: *Şöhretin bir bedeli vardır. Onu şu an görmüyor olabilirsin ama o, oradadır. Herkes bir şey öder.* Dün, Zack bunu duymak istememişti. Kendi hayatının Chandra'nınkinden farklı olduğunu iddia etmişti. Elbette geri alamayacağı bir şey kaybetmiş değildi. Reese bir gün onu affedecekti. Böyle düşünüyordu. Ama şu anda, etrafını çevreleyen bu

nemli akşam havasında ve de evinden yalnızca yarım saatlik uzaklıktayken Chandra'nın sözlerini daha iyi anlamıştı.

Bedel yalnızca gerçek olmakla kalmıyordu, yüklenebileceğinden bile daha ağırdı.

Sezon finali gelmişti. Chandra, Samuel Meier onları şovdan bir saat önce toplayıp sonuçları açıkladığında hiç şaşırma-mıştı. Yarışmanın o gece ilan edecekleri galibi Zoey Davis idi. Yüzüyle ve sesiyle Amerika'nın kalbini fetheden kız, Romeo ve Jülyet takımının bir yarısı.

İkinci finalist Kent Jordan idi. Tüm yarışma boyunca amacı aynı kalan evli adam. Eğer kazanırsa Hristiyan bir plak şirketi için çalışacağını söylemişti. Kim olduğunu, stilini, jan-rım biliyordu. Bu şov onu değiştirmemişti.

Chandra, diğer iki jüri üyesiyle birlikte masadaki yerini aldı. Kameralar kısa bir süre içinde çalışmaya başlayacaktı. Salondaki heyecan had safhadaydı. Chandra, oturduğu yerden seyircilere el salladı ve Zoey'nin yanındaki Kent'i, ikisi birlikte Kip ile konuşturlarken gördü. Zack ayrıldıktan sonra Chandra

Kent için dua etmeye başlamıştı. Yarışmayı ikinci olarak bitirmesi dualarına gelen bir cevaptı, bundan kuşkusu yoktu.

Birden Zack'i hatırladı. Seyircilerin arasında olmalıydı çünkü sona kalan on yarışmacı bu gece için geri getirilmişlerdi. Şovun başında bir grup performansı sergileyecekler ve sonra Kip Barker Zoey'yi sezonun galibi olarak ilan edince grup, konfeti yağmurunun altında final şarkısını söyleyecek olan Zoey'ye katılacaktı. Chandra seyircileri taradı ama ön bölümde ne Zack'i ne de diğer yarışmacıları görebildi. Muhtemelen sahne arkasında hazırlanıyorlardı.

Chandra sahneye baktı ve Zoey Davis'i, yarışmanın galibi olacak kızı inceledi. Şöhreti, Zoey'yi Kent'i sokacağından çok daha fazla zora sokacaktı. Chandra, isim yapmak istediği pop dünyasında Zoey'yi bekleyen baskıyı, değişimi ve ünü düşünmek istemedi. Yarışmayı kazandığı henüz açıklanmamıştı ve ona rağmen her televizyon programı ya da gösteri dünyası dergisi ondan bir parça istiyordu. Henüz yirmisine varmamış olan bu kızın hayatının nasıl değişeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sahnedeki ve kulisteki çılgınlık giderek artıyordu ama Chandra sessizce oturuyor, düşünüyordu. Hatırlıyordu. Zoey, kendisiyle geçen hafta yapılan röportajda, kendi galibiyetinden bir hafta önce Chandra'nın söylediği şeyi söylemişti: "Bu benim için her şey demek. Şu ana kadar tek istediğim şey, bu." Chandra gözlerini kıstı. Kız günün birinde geriye bakacak ve bu sözlerinden pişmanlık duyacak mıydı? Geçmişinden, ilk seçmelerden önceki bir anısına sığınmayı ne kadar şiddetle isteyecekti?

Chandra telefonundaki fotoğraf albümünü açtı. O fotoğrafa baktı. Annesi, babası ve nişanlısının yanında durduğu. Hâlâ yaşamak istediği o ana. Gözleri yaşla doldu ve telefonu kapattı. Sıklıkla, bunun nasıl olduğunu, bir gecede nasıl bu ka-

dar ünlü biri hâline geldiğini merak ederdi. Bu sezon burada, jüri olarak yaşadığı sürenin sonunda cevapları bulmuştu. Şovun her sezon bir şöhret yaratmaya ihtiyacı vardı. İlgi uyandıracak, reytingleri artıracak ve bir sonraki sezon geldiğinde yüz binlerce başka genci seçmelere çekecek birine ihtiyacı vardı.

Kendisi bu makinenin bir parçası olmuştu. Şimdi her şey yerli yerine oturuyordu.

Derin bir nefes aldı. Canlı yayına geçmeden önce az bir zamanları kalmıştı. Sahnedeki enerji tavan yapmıştı. Salondaki her koltuk doluydu. Cullen birkaç tane daha reklam arası vereceklerini söylerken Chandra birinin yanına geldiğini hissetti. Döndü ve işte oradaydı. "Zack! Buradasın!"

"Birkaç saat önce geldim."

"Grupla birlikte şarkı söyleyecek misin?"

"Söyleyeceğim." Zack Chandra'ya derin derin baktı. "Haklıydın. Bedel konusunda."

"Evet." Gözlerinde cevabı arayarak sordu. "O ayrılmadan önce eve varabildin mi?"

"Vardım." Söyledikleri duyulmasın diye yaklaştı. "Ona üzgün olduğumu söyledim."

"Ve..." Kızın fikrini değiştirdiğini duymak, Zack'i affedip Kentucky'de kaldığına inanmak istedi. Ama durumun bu olmadığını sezmişti.

"Havaalanında birkaç dakika konuştuk, ama gitti. Beni... artık istemiyor."

Chandra'nın yüreğine bir ağırlık çöktü. "Çok üzüldüm."

Zack gülümsedi. "Ailem ve ben gayet iyi durumdayız. O kadar müteşekkirim ki..." Başını kaldırıp sahneye, Zoey ve Kent'in makyajlarının son dokunuşlarının yapıldığı yere baktı. Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Chandra'ya tekrar baktı.

“Teşekkür ederim.”

Chandra başını salladı. “Bir kontrat yaptığını duydum.”

“Yaptım.” Ağzı kulaklarına varıncaya kadar gülümsedi. Ve Chandra Atlanta seçmelerinden bu yana ilk kez genç adamı ta ruhuna kadar gördü. “Şarkılarımı Kentucky’de yazacağım ve ayda bir şirketle toplantı yapmak için Nashville’e gideceğim.”

“Harika.” Chandra ellerini havaya kaldırıp zafer dansı yapmak istedi. Zack sevgilisini yitirmişti ama hayatını kurtarmıştı. Zack Dylan hücre hapsine girmeyecekti. Yarışmadan ayrıldığından bu yana kendisiyle yapılan birçok röportajı izlemişti. Zack iyi olacaktı. Chandra ona bakarak gülümsedi. “Peki, ailenin durumu?”

“Yaptığım kontratla birlikte bir avans aldım. Çiftliği kurtardık.”

Chandra konuşamıyordu. Mutluluk gözyaşları gözlerini doldurmuştu, başını salladı.

“Ah, unuttuyordum. AJ çok daha iyi. Yeni bir doktoru var.”

Chandra Zack’in ellerini ellerine aldı. “Bütün bunlar... benim tam da dualarımda istediklerim.”

“Tanrı iyidir.”

Chandra bu sözleri yüreğinde hissetti. Bu söz kendisi çocukken anne ve babasından duyduğu bir sözdü. Sözün devamını getirdi: “Her zaman.” Başka hiçbir söz ona bu kadar hitap edemezdi.

Zack’in diğer finalistlerle birlikte ön sırada yerini alma zamanı gelmişti. Zack uzaklaşırken Chandra yabancı olduğu kadar mutlu eden bir duygunun etkisi altına giriyordu. Kaybettiği her şeye ve hiçbir zaman kurtulamayacağı üüne rağmen daha önce hayatında gerçekleşmeyen bir şey gerçekleşmişti.

Hayatının artık bir anlamı vardı.

ZACK, ŞOVUN FİNALİ başladığında kameraları kendisinin ve diğer finalistlerin üzerinde hissetti. Ama üzerinde çok fazla kalmadılar. O, artık hakkında herkesin konuştuğu biri değildi. Bu şeref Zoey ve Kent'e aitti.

Şov başladıktan birkaç dakika sonra bir yapım asistanı, grubu sahnenin arkasına aldı. Zack Zoey'yi ilk kez orada gördü. Her iki tarafında makyöz ve kuaförler vardı ve bir koruma da şovun bittiği anda ne yapması gerektiğini anlatıyordu. Bu karmaşanın içinde birisinin onu seyrettiğini hissetmiş olmalıydı ki döndü ve gözleri buluştu. Alçak sesle "Merhaba," dedi.

Zack de elini sallayarak karşılık verdi. Yarışmadan ayrıldığından beri ikisi konuşmamışlardı ve Zack konuşacaklarından da şüpheliydi. Şova katılmaları ortak olan tek yönleriydi. Zack birisinin ona Tanrı'dan söz edip etmediğini merak etti. Bu hâlâ yapmayı istediği bir şeydi ama artık bu şansı olacak mıydı, bundan emin değildi. Arada sırada onun için dua ediyordu.

Her ikisi de yaşamlarına birbirleri olmaksızın devam ediyorlardı.

"Evet millet, beş saniye içinde başlıyorsunuz." Yapım asistanı aynı kişiydi. Her şey tanıdıktı, dekor, insanlar, sahne arkasında heyecanın dorukta olduğu anlar. Ama bir şey farklıydı. Ne olduğunu anlayınca Zack gülümsedi.

Kendisi artık buraya ait değildi.

Grup performansları şimdiye kadarki en güçlü performanslarıydı ve Zack diğerleriyle birlikte şovu seyretmek üzere yerine geçti. Hemen yanında yeni evlenmiş olan Nolan Cook ve eşi Ellie oturuyorlardı⁶. Nolan, Atlanta Hawks takımında

⁶ Yazarın, yayınevimizden çıkan "Şans" isimli romanındaki kahramanlar. -Ç.N.

oynayan yıldız bir basketbolcuydu ve dini inancı ve yaptığı hayır işleri kadar cemşatıyla⁷ da ünlü biriydi. Kısa bir süre önce Nolan ve Ellie'nin hikâyesi *People* dergisinde yayınlanmıştı ve Zack de okumuştı. Nolan gerçekten "adamın dibi" dedikleri tarzda bir adamdı. Hiçbir zaman, yaşadığı dünyanın baştan çıkarıcı bir sürü özelliğine rağmen inancından da aşkından da ödün vermemişti. Ellie ile birlikte yerlerine oturduklarında Nolan kendisini tanıttı Zack'e kendisine ait internetteki İncil okuma çalışmasına katılmasını arzu ettiğinden söz etti. "Biz erkeklerin böyle bir şeye ihtiyacı var." Nolan koluyla güzel karısını sardı. "Yoksa bu dünyaya çiğ çiğ yem oluruz."

"Kesinlikle katılırım." Zack, Nolan Cook'un onun kim olduğunu bilmesine şaşırılmıştı. Sözünü ettiği gruba katılma önerisine atladı.

Reklam arasında Nolan Zack'e doğru eğildi. "Grup performansında harikaydın."

Zack kaşlarını kaldırarak teşekkür etti. "İnsanlar anlayacaklar diye korktum. Biliyorsunuz ben bunu artık gönülden yapmıyorum."

"Anlaşıldığını hiç sanmıyorum." Nolan kolunu Zack'in omzuna koyup daha öncekinden de alçak bir sesle konuştu: "Bir şey itiraf edeyim mi?"

"Elbette."

"Elenmen için dua ediyordum."

Zack güldü. "Seninle birlikte, tanıdığım herkes."

"Ben de." Elli kocasının dizlerinin üzerinden eğildi. "Listeye beni de ekle."

Hep birlikte güldüler ve Nolan Ellie'ye doğru yaslandı.

7 (İng. *Jump sat*) Basketbolda rakibe yüklenip aniden geri çekilerek ve dönüp zıplayarak atılan şut. -Ç.N.

Çok güzel bir çifttiler. Evliliğe yeni adımını atmış bir aşkın resmi gibiydiler. Zack, Reese ile evlendiğinde nasıl görünmek istiyorsa öyle görünüyorlardı. İkisinin görüntüsüne birkaç saniye takılıp kaldı, sonra başka tarafa baktı. Böyle bir şeyi düşünemeyecek kadar çok şey kaybetmişti.

Şov devam etti ve birkaç ünlü misafir ve ertesi gün yeni single albümü piyasaya çıkacak olan Chandra birer şarkı söylediler. Zack Chandra'nın performansı sırasında onun zarafetini, kendine güvenini ve sahne hâkimiyetini izledi. Bir keresinde ona en çok şarkı söylerken yaşadığını hissettiğini söylemişti. Kimse onu korumak ya da ona dokunmak için etrafında değilken.

Böyle anlarda.

Zack birbiri ardından ünlü şarkıcıların sahne almasını izledi. Acaba ne düşünüyorlardı? Gürültü azaldığında içlerinde ne hissediyorlardı? Onlardan biri olmaya ne kadar yaklaşmış olduğunu düşününce tüyleri ürperdi. Selena Gomez en son hit olan şarkısını söylerken aklı eve döndüğü ilk günlere gitti. Ailesiyle toplanmışlar ve Zack onlardan özür dilemişti. Onları iyi temsil edemediğini ve bundan ötürü de ne kadar üzgün olduğunu söylemişti. Herkes onu affetmişti. Büyükbaba Dan en fazla hayal kırıklığına uğramış olandı ama daha çok Reese'i kaybetmiş olduğu için. Diğerleri odadan ayrıldığında "Yaşadığım sürece onun senin için yaratılmış olduğuna inanacağım," demişti. "Vazgeçme."

Zack vazgeçmeyeceğine söz vermişti. Onu hak etmediğini biliyordu ama yine de her gün Tanrı'ya ona Reese Weatherley ile bir şans daha vermesi için dua ediyordu. Şovdan ayrıldıktan sonra yapılan röportajları görüp görmediğini merak ediyordu. Amacı o olmasa da ertesi hafta manşet olan yorumlarını.

Biri ona, başka türlü tanınmayacak olan insanlar için güzel birer fırsat olan *On Beş Dakika* türündeki şovlarla ilgili fikrini sormuştu. Bu, basitçe başını sallayarak onaylayacağı ve gülümseyeceği ve şarkı yarışmalarının her yerdeki şarkıcılar için büyük birer armağan olduğunu teyit edeceği bir fırsattı.

Ama o, öyle yapmamıştı.

O hafta birkaç kez "Bu olayın bütünü aslında beni çok rahatsız ediyor," demişti. "İnsanlar idol olmak için yaratılmamıştır. Bizlere tapılmamalı. Bu tür övgüyü yalnızca Tanrı hak eder."

Tam bir gün boyunca üzerinde konuşulan tek haber bu olmuştu. "Zack Dylan *On Beş Dakika*'yı Yeriyor." Eleştirmenler onu ikiyüzlü ve mızıkçı olarak adlandırmışlardı. Sonra bu gürültü patırtı da sakinleşmiş ve medya ondan bıkmıştı. Kısa bir sürede Zoey daha çok ilgi çeker olmuştu.

Sahnede Selena'ya Nicki Minaj katılmıştı ama Zack onların şarkılarını duymayacak kadar düşünceye dalmıştı. Gözlerini Kent'le birlikte sahnenin kenarında oturmakta olan Zoey'ye çevirdi. Kazansa da kazanmasa da onu bekleyen, görünen ya da görünmeyen tuzaklar bir yana, akıl sağlığını sına- yacağı dönem asıl şimdi başlıyordu.

Zack müzikteki kendi geleceğini düşündü. İlk şarkısı, "Onun Mavi Gözleri" Keith Urban tarafından satın alınmış- tı. Radyo programcıları bu single çalışmanın uzun zamandan beri sanatçının yaptığı en iyi hit parça olacağını söylüyordu. Zack, Tanrı'nın ona yapmayı sevdiği işi yapıp ailesi ve kilise- siyle birlikte Kentucky'de kalma şansını bahşetmesinden ötü- rü çok mutluydu.

Yalnız, *On Beş Dakika* uğruna kaybetmiş olduğu bir şeyin etkisinden hiçbir zaman kurtulamayacaktı.

O da Reese idi.

Gittiğinden beri bir tek mesaj göndermişti. O mesajı o kadar çok okumuştı ki her kelimesini ezbere biliyordu. *Bütün bu olaydan ikimiz de kaybeden olarak çıktık, Zack. Ama verdiğim karara saygı göstermeni istemek zorundayım. Lütfen... benimle temas kurmaya çalışma. Yoluma böyle devam edip kaderimde ne varsa onu yaşayacağım.*

Bu sözler onu mahvetmişti. İsteğine saygı gösterecek ama ondan vazgeçmeyecekti. Ta ki başka biriyle nişanlandığını ya da Avrupa'da sürekli kalmak için oturma izni aldığını duyana kadar. O zamana kadar da dua etmeye ve bir şekilde, yollarının bir yerinde karşılarına ikinci bir şansın çıkacağına inanmaya devam edecekti.

Şov sona yaklaşıyordu. Gerilim ve heyecan herkesi oturduğu koltuğun kenarına kaydırmıştı. Sonuç ilan edilirken Zack'i ve diğer finalistleri sahnenin arka kapısına yönlendirdiler.

Beklenildiği gibi onuncu sezonun galibi Zoey Davis olmuştu. Verilen işaretle birlikte grup sahneye fırladı ve maytaplar atıldı, tüm Carnegie Salonu konfeti yağmuru altında kaldı. Finalistler Zoey'nin etrafını sarıp kendilerinden istendiği şekilde tebrik ettiler. Sonra yerlerini aldılar ve her sezon *On Beş Dakika* finalinde söylenen şarkıyı hep birlikte söylediler. "Bana Nefes Almamı Söyle" tüm salonu doldurdu. Şarkı bir rüyada olmaktan, bu anın gerçek olduğuna inanamamaktan söz ediyordu.

Şarkı sona erince Zack, Kelly Morgan'ın kocası ve çocuklarının ön sırada oturduğunu gördü. Yanlarında daha yaşlı iki kişi vardı. Bir kadın ve nahif bir adam. Kelly'nin anne ve babası oldukları belliydi. Zack'in en son duyduğuna göre Kelly'nin babasının hastalığı gerileme sürecine girmişti. Son üç ayda o kadar çok şey olmuştu ki, neyse ki hepsi kötü değildi.

Şov sona erince seyirciler dışarı çıkarıldı ve finalistler, jüri üyeleri ve yapım ekibi sahnede toplandı. Kutlama devam etti. Herkes Zoey'yi tebrik ediyor, birbirlerine de iyi dileklerini aktarıyorlardı. Zack Zoey'ye yaklaşmayı, tebrik etmeyi ya da onun için dua ettiğini söylemeyi düşündü. Ama etrafında çok fazla insan vardı ve bugünden itibaren yaşayacağı hayatın içine çekilmeye başlamıştı bile.

Zoey Davis, süper star.

Zack kapıdan sahne arkasına süzüldü. Gitmeye hazırdu ama önce yapması gereken bir şey vardı. Sessiz bir köşe buldu ve telefonunu çıkarttı. Zaman geçmeden Zoey'nin bireysel Facebook sayfasındaydı. Ona özelden, daha önce söylemediği, söylemek için zaman bulamadığı şeyleri bir mesaj olarak yazdı.

Selam, ben Zack. Bu akşam başın çok kalabalıktı, onun için seni böyle tebrik edeyim dedim. Aslında sana söylemek istediğim başka bir şey var, daha çok o yüzden buradan yazıyorum. İlk olarak, sana bir özür borçluyum Zoey. Bunu sana bir an önce söylemek istedim. Üzgünüm. Son aylardaki davranış şeklim yanlıştı. O, ben değildim. Sana daha iyi bir arkadaş olmam gerekirdi. Reese'e de daha iyi bir arkadaş.

İkinci olarak da bana birkaç kez nasıl dua etmen gerektiği ve benzeri sorular sormuştun. Sana bunun kolay olduğunu söylemiştim. O'nunla bir arkadaşınla konuşur gibi konuşmamı. Ama sanırım o zaman somut olmak istediğimden böyle söyledim. Tanrı'yla konuşmak için asıl kısmı değil. Asıl kısmı ona karşı dürüst ve doğru olmak ve onun kurtarıcın olmasını istemek. O kadar altüst olmuş bir hâldeyiz ki en canlı örnek de benim. Onun için yanlış yaptığımız şeyleri kabul etmeli ve Tanrı'dan bizi affetmesini istemeliyiz. Ancak ondan sonra

O'ndan kurtarıcımız olmasını isteyebiliriz.

Bir arada iken sana söylemem gereken şeyler bunlardı.

Kendini Tanrı'ya adamak ise biraz daha karmaşık bir şey. Bu nedenle bir kilise bulmak ve İncil edinmek lazım. Kesin olan bir şey varsa bunun bir yolculuk olduğu. Ve bu yolculuk boyunca ne zaman istersen Tanrı ile konuşabilirsin. Umarım bu söylediklerim sana anlamlı geliyordur. Bu konuya zaman ayırman için dua edeceğim. Buradan sağ çıkmanın tek yolu, Tanrı'ya olan inancın olacaktır.

Hepsi bu kadar. Tekrar özür dilerim. Seni bekleyen şeylere karşı dikkatli ol. Ve şunu hatırla: Kimse seni Tanrı'nın sevdiği kadar sevemez.

Arkadaşın, Zack

Göndermeden önce notu bir kez daha okudu. Okudukça da omuzlarından bir yük kalktı. Sırt çantasından bir bere çıkarıp kafasına geçirdi. Sonra sessiz bir şekilde yan kapıdan Batı Elli Yedinci Cadde'ye süzüldü. Diğer tarafa doğru yürürken kalabalığa karıştı. Birkaç sokak ötede bir taksi durdurdu. "LaGuardia lütfen." Gece yarısı olmadan eve varmış olurdu ve bu da iyi bir şeydi. Çünkü ertesi gün yoğun bir gün olacaktı.

Sabah ön verandada Büyükbaba Dan ile buluşup kahvaltı edeceklerdi.

BİR YIL SONRA

Zack, Kroger'in park alanına girdi ve kontağı kapattı. Akşam yemeğini yapma sırası ondaydı. Tavuk pişirecekti, yanında pilav ve buharda haşlanmış brokoli. Pişirmeyi bildiği az sayıdaki yemekten biriydi bu.

Çiftliğin arkasındaki eve taşınmıştı ama yemekleri hâlâ ailesiyle birlikte yiyordu. *On Beş Dakika* serüveninden sonra birlikte geçirdikleri zaman daha özel bir hâl almıştı ve öyle de devam ediyordu. Hayatları normal bir ritme girmişti, Zack de bundan çok hoşlanıyordu. Büyükbaba Dan ile hemen her sabah verandada birlikte kahve içiyorlar ve sonra da Zack şarkılarının büyük bir kısmını o verandada yapıyordu. Babası, tekrardan iş yapmaya başlayan ve hatta yıllarca yapmadığı kadar iyi iş yapan at çiftliğini yönetmesine yardımcı olması için işe bir kalfa almıştı.

Seyrek de olsa Büyükbaba Dan zaman zaman Zack'in en çok korktuğu soruyu soruyordu: "Reese'den ne haberler alıyorsun?"

Cevap her zaman aynıydı: "Hiçbir haber almıyorum, büyükbaba."

"İnanmaktan vazgeçme. Bir gün eve dönecek."

Bu, rutin bir konuşma hâlini almıştı ama yine de Zack'i üzüyordu. Reese'in tekrar hayatının bir parçası hâline geleceğine inanmak giderek daha zorlaşıyordu. Kendine yeni bir hayat kurduğu o kadar açıktı ki. Ne ona ne olduğu ne de Avrupa'da başka bir adama âşık olup olmadığı hakkında hiçbir şey duymamıştı. Reese'in sessizliği bütün kelimelerin söyleyebileceğinden fazlasını söylüyordu. Zack'e artık ilgi duymuyordu, o kadar.

Yine de Zack onu özlüyordu. Özellikle AJ'yi binicilik dersleri için Lowell Merkezine götürdüğü zaman. Reese'in yerine başka birisini almışlardı, on yıllık tecrübesi olan bir adam. AJ bu adamı çok sevmişti ama yine de o bile zaman zaman Reese konusunu açıyordu. "Geri geleceğini söylemişti." AJ böyle detayları hatırlardı.

Zack de her zaman ona açıklamaya çalışıyordu: "Bazen insanlar fikirlerini değiştirirler."

"Bazen." AJ uzun süre üzgün kalmıyordu. Zack'le birlikte olmaktan çok hoşlanıyordu. Zack'in tekrar kilisedeki gençlik grubunun ibadetlerini yönetmesinden de çok memnundu. Artık sağlığı daha iyi olduğundan, her hafta kilisede en ön sırada yerini alıyordu.

Zack yaşadığı her günü bir lütuf olarak görüyordu.

Arabasını park ettikten sonra marketten içeri girdi ve bir torba brokoli ile biraz elma ve muz aldı. Annesinin başka neye ihtiyacını olduğunu hatırlamaya çalışırken olay gerçekleşti.

Konservelerin satıldığı rafların arasındaki koridorun ortasında onu gördü.

Arkası dönüktü ama Zack onun güzel siyah saçlarını ve o zarif yürüyüşünü nerede olsa tanırdı. Bir an durakladı. Rüya görmediğinden emin olmak istiyordu. Bu, olabilir miydi? Gerçekten oluyor muydu? Harekete geçtiğinde o, koridorun sonuna varmak üzereydi. Bu anı kaçıramazdı. Hele bir yıl geçtikten sonra asla.

“Reese!” Alışveriş arabasını bırakıp ona doğru hızlı adımlarla yürüdü. “Reese, bekle!”

Genç kadın yüzünü dönmeden önce biraz bekledi. Dönünce gözleri buluştu ve Zack dondu. Oydu... Gerçekten oydu. Eve dönmüştü ve burada, marketteydi. Sanki hiç zaman geçmemiş gibi. Son on iki ayı Londra’da geçirmemiş gibi. “Sen... Sen dönmüştün.” Yavaşça ona doğru yürüdü.

Yürürken kendisine küçük de olsa bir umut ışığı veren bir şey gördü. Reese’in gözleri nemliydi. “Zack.”

“Ben... Ben burada olduğuna inanamıyorum.” Yanına gitti ve kızı yavaşça kollarına aldı. Sarılmaları uzun sürmedi ama yarattığı duygu geçmişi geri getirdi. Belki her ikisi için de. Zack biraz geri çekilip gözlerine baktı. Farklı görünüyordu, daha güzeldi, sanki bu mümkünmüş gibi. Bir yıl önceki duvarlar yıkılmıştı. Ruhundan cezbedici bir güven yansıyor. Zack bu kadar yakın dururlarken nasıl nefes alabildiğine şaşı.

Önce Reese konuştu: “İyi görünüyorsun. Şarkını her yerde duyuyorum.”

Zack gözlerini ayırmadan biraz duraladı. “O senin şarkın.”

Kız gülümsedi. “Keith Urban’ın şarkısı aslında, değil mi?”

“Hayır.” Zack başın iki yana salladı. Gözlerine bir gülümsemenin bulaştığını hissediyordu. “O her zaman senin şarkın

olacak Reese. Ben onu senin için yazdım.”

“Şey... O şarkıyı duyunca seni düşünüyorum.” Telefonundaki saate baktı. “Özür dilerim. Benim bir yerde olmam gerekiyor.”

Zack’i bir panik aldı. Reese onu tekrar terk edemezdi, bu kadar çabuk asla. “Ne zaman... ne zaman döndün?”

“Birkaç hafta önce.” Başını eğdi. “Londra çok güzeldi. Tamamen oraya yerleşebilirim.” Bir omzunu silkti. Her şeyiyle karşı konulmaz görünüyordu. “Bunun için hâlâ dua ediyorum.”

Zack, oraya yerleşemeyeceğini bağırarak söylemek istedi. Sürekli olarak kesinlikle hayır. Onu hâlâ severken asla. Ona anlatacağı ve ondan orada yaptıklarıyla ilgili dinlemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Ama gitmesi gerektiğini söylemişti. Zack de yapabileceği tek şeyi yaptı: “Benim telefon numaram hâlâ aynı.”

“Benim de.” Gözleri kalbine, kalbinde onu hiç unutmamış olan yerlere bakıyordu âdeta. “Bir araya gelip kahve içelim.”

“Olur.” Zack bir yıldan fazla bir zaman önce Atlanta’ya gittiğinden bu yana ilk kez gerçek bir fırsatla karşılaşılıyordu ve bu onun başını döndürmüştü. “Seni ararım.” Bıraktığı alışveriş arabasına doğru bir adım attı. “Yarın olur mu?”

Reese güldü. “Tamam. Yarın.” Gülümsemesi kayboldu. “Seni görmek güzeldi, Zack.”

“Seni de.” Zack kızın gidişini seyretti ve nasıl nefes alındığını hatırlamaya çalıştı. Dönmüştü, buradaydı ve belki yarın birlikte kahve içeceklerdi.

Kalbi marketin koridorlarında vücudunu terk etmiş, havalara uçmuştu. Burada, markette karşılaşmış olmaları bir başlangıçtı. Dua ettiği mucizenin başlangıcı.

Bu haberi bir an önce Büyükbaba Dan’e yetiştirmeliydi.

KAMYONETİ ALDIĞI MALZEMELERLE dolmuştu ama Zack eve gitmeye hazır değildi. Kendini Reese'i düşünmekten alamıyordu. Gözlerindeki anlamı, ta kalbine kadar görebilmesini. Tam eskiden olduğu gibi.

Çiftliğe gitmeden önce duygularını tartmalıydı. Otoyola çıkmak yerine The Coffee House'da durdu. Burası Reese ile bir zamanlar birçok özel anlarını paylaştıkları yerd. Kamyoneti park edip içeriye girdi.

Müşterileri karşılayan çocuk daha yirmisine gelmemiş, Zack'in daha önce görmediği birisiydi. Zack'e doğru ilerlerken birkaç kez sakız patlatmıştı. "Yardımcı olabilir miyim?" Çocuğun Zack'i tanımadığı belliydi, bu Zack'in giderek daha çok hoşuna giden bir şeydi.

"Tek kişilik bir masa." Zack çocuğu bir bölmeye doğru izledi ve gösterdiği masaya oturdu. Kahve sipariş etti ama geldiğinde bir yudum bile almadı. Olana inanamıyordu. Reese'le karşılaşmasının bir tesadüf olması mümkün değildi. Hele onun için ve her ikisi için her gün dua etmişken.

Tanrım, bu mümkün mü? Bizim hâlâ bir şansımız olabilir mi?

Bir cevap gelmedi ama bildiği bir ayet kalbinde dile geldi. Tanrı Zack ve Reese için neler planladığını biliyordu. Onlara bir umut ve gelecek verecek olan planlarını. Birlikte ya da ayrı olarak.

Ama şimdi... Zack, şimdi bunun bir başlangıç olduğuna inanmak zorundaydı. Reese Londra'ya temelli taşınmak konusunda henüz karara varmamıştı. Fikrini değiştirmek için hâlâ zaman vardı. Zack derin bir nefes aldı, *On Beş Dakika* öncesinde olduğundan daha da mutluydu şimdi. Yarına kadar zaman geçmek bilmeyecekti.

Garson çocuk masaya hesabı getirmek için geri gelmişti ama bu arada bir şey çocuğun dikkatini çekmişti. Zack çocuğun bakışlarını takip etti ve yakındaki bir televizyonda eğlence sektörüyle ilgili haberlerin verilmekte olduğunu gördü. Spiker *On Beş Dakika* hakkında konuşuyordu. "Yılın o zamanı geldi." Kameraya bakarak gülümsedi. "Ülkenin her yanından umut dolu şarkıcılar eşyalarını toplayıp *On Beş Dakika*'nın bir sonraki galibi olmak için şanslarını denemek üzere altı ana şehre doğru yola çıkıyorlar"

"Ne güzel." Garson gözlerini ekrandan ayırmadan hesap pusulasını masaya bıraktı. "Bu yarışmayı kazanmak... Bir rüyadır ancak."

"Sen şarkı söylüyor musun?" Zack çocuğa baktı.

"Evet." Zack'e bir bakış fırlattı, sonra yine televizyona döndü. "Fena değilim. Muhtemelen gelecek sene seçmelere katılırım. Önce biraz para biriktirmeliyim."

"Hmmm. Sana bol şans o zaman." Zack çocuğun gidişini seyretti. Bu çocuğu gelecek yıl ve ondan sonraki hiçbir yıl yarışmada görmemeyi diledi.

Televizyonda yarışmayla ilgili program gösterilmeye devam ediyordu. Spiker Zoey Davis hakkında konuşuyordu: "Geçen yılın galibi Zoey Davis manşet olmaya devam ediyor." Ekranda görüntüler patladı. Zoey Ellen'la birlikte ve The Tonight Show'da, plağının satış rekorları kırdığına dair haberler. Spiker devam etti: "Elbette Zoey Davis ile ilgili bütün haberler olumlu olmadı." Bu defa başka bir video göstermeye başladılar. Bunda Zoey Davis ile ilgili farklı bir grup manşet vardı. Zoey çok zayıfladı, uyuşturucu bağımlısı hâline geldi, bileklerini kesti tarzında manşetler. Birkaç ay önce bir hafta rehabilitasyon merkezinde kalmıştı.

Zack kalbinin sızladığını hissetti. Bir yıl önce özel Facebook mesajını gönderdikten sonra kendisinden yalnızca kısa bir teşekkür almıştı. Zack kızı Twitter'da takip ediyor olmasına rağmen hiç konuşmamışlardı. Geçen hafta "yorgunlukla mücadele" için rehabilitasyonunu tamamladığına dair bir tweet atmıştı. Zoey'nin tweetlerinden bir tanesi şu anda televizyon ekranında gösteriliyordu. *Herkese duaları için teşekkür ediyorum. Dua etmesini öğrendim. Faydası oluyor. Sonunda yaşamayı öğrenmiş olabilirim.*

Bu tweet Zack'i gülümsetti. Belki de Zack'in tavsiyesine uyup Tanrı ile konuşmuştu. Zack bunun için dua etmişti. Ama Zoey dua etse de etmese de şöhretin getirdiği mücadele ve baskı varlığını sürdürmeye devam edecekti. Chandra'nın kendisine söylediği gibi, duvarlarının arasına kim hapsolmuş olursa olsun, şöhretin hapishanesini eğip bükme mümkün olmuyordu.

Televizyon, ilk tur seçmelerin durağı olan New Orleans'taki kuyruğa girmiş yarışmacıları gösteriyordu. Heyecanlı yarışmacıların oluşturduğu fonun önünde muhabir yüksek sesle konuşuyordu: "New Orleans'ta, *On Beş Dakika*'nın ilk tur seçmeleri için on binlerce umut dolu gencin toplandığı yerdeyim." İki genç kıza kendisine yaklaşımları için işaret etti. "Bugün sizi buraya getiren nedir?"

Kızlar hep bir ağızdan bağırdı. "*On Beş Dakika*'nın bir sonraki galipleri biz olmak istiyoruz!"

"İşte gördüğünüz gibi." Muhabir kameraya baktı. "On birinci sezon böyle başlıyor. Ana stüdyo, sizdeyiz."

Zack yeteri kadar görmüştü. Kahvenin parasını ödedi. Kapıya yöneldiğinde televizyondaki spiker hâlâ konuşuyordu: "Diğer haberlere gelince, Amerika'nın çok sevilen genç aktris-

lerinden biri ikinci kez içkili araba kullanmaktan ötürü tutuklanarak hapishaneye geri döndü. Savcılar bunun, genç yıldızın sürmekte olan mücadelesinde....”

Zack dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

On Beş Dakika'yı ya da başlayacak olan sezonu ve hatta başı derde girmiş diğer genç aktrisi düşünmek istemiyordu. Böyle boş şeylerle yeteri kadar zaman kaybetmişti. Hem de Atlanta'ya yola çıktığı gün hayal edebileceğinden çok daha fazlasını kaybetmişti. Chandra bedel konusunda haklıydı.

Ama şimdi bunu da düşünemezdi.

Onun yerine Kentucky'nin tatlı yaz havasını içine çekerek park yerine doğru yürüdü. Dolaba koyması gereken yemeklik malzemeleri, ailesiyle paylaşacağı haberleri ve bitirilecek bir şarkısı vardı. Sonra yarın... Belki Reese Weatherley ile bir kahve randevusu. Ve eğer Tanrı bir mucizenin gerçekleşmesine izin verirse gelecek haftalar içinde başka bir şey de olabirdi.

Hâlâ sevdiği kızla, şafakta at sırtında bir gezinti.

Karen Kingsbury

Fairfax, Virginia'da doğan Karen Kingsbury, California Eyalet Üniversitesi'nde gazetecilik okudu. Mezun olduktan sonra Los Angeles Times'da muhabir olarak çalışmaya başladı. Gerçek bir cinayete dayanarak yazdığı ilk kitabı Missy's Murder 1998'de yayımlandı. 40'dan fazla romanı basılan yazarın kitapları bugüne kadar 13 milyon adet sattı.

Kingsbury, kocası Don, beş oğlu ve kızı ile birlikte Nashville'de yaşamaktadır.